
Geber Anne!..
Sezgin Kaymaz
etişim

utlu bir aile, îsmailoğlu ailesi: Otoriter anne Melek Hanım, baba Şükran Bey, oğullan Tufan ve Tayfun, köpekleri San... “Annesinin san prensi” Tayfun, onyedişine basacağı gün eve biraz erken döner. Fakat bu sesler, annesinin yatak odasından gelen bu sesler... Kapı aralığından görünen yabancı erkek bacağı... Yoksa?.. Tanrım! Tayfun’un doğumgünü, Melek Hanımın intihar günü olur... Aradan yıllar geçer, yetiştirme yurdp müdürü İhsan Beyit, meslektaşı ve “abisi” Haşan Çokar’a bii\ çocuk gönderir. Mecburiyet olmasa, kimsenin yanından ayırü mak istemeyeceği bir çocuktur bu. O san saçlar, o yüz, o konuşma, o karizma... Bir sicil vardır çocukta, “tövbe estağfurullah, Mevlût gibi!” Sonra? Sonrası karmaşık, komik, heyecanlı; hem “kelalâka” hem fazlasıyla alâkalı... Üstelik, uyan levhası hediyeli: Zamanla fazla oynama!.. Sezgin Kaymaz, ilk romanı Uzunharmanlar’da Bir Davetsiz Misafirle başlattığı “farıt tik eğlence”yi Geber AnneL’de başarıyla sürdürüyor.

İLETİŞİM 455

ÇAĞDAŞ TÜRKÇE EDEBİYAT 67

SEZGİN KAYMAZ 1962’de Sinop’ta doğdu. Konya Anadolu Lisesi’ni biürdi. Hacettepe Üniversitesi İngilizce Dilbilimi Bölümünü. Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti. 1976’dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Kitabın yayımlandığı tarih itibarıyla Türkiye Voleybol Federasyonu'nda Koordinatör olarak çalışıyordu. Bütün romanları (hepsi lletişim’den): Uzunharman-Iar’da Bir Davetsiz Misafir (1997), Geber Anne! (1998), Kaptanın Teknesi (1999), Lucky (2000), Zindankale (2004), Ateş Canına

Yapışsın (2008). Hikâyeleri: Sandık Odası (2005), Medet (2007).

sezgin.kaymaz@gmail. com

İletişim Yayınlan 455 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 67 ISBN-13: 978-975-470-647-5 © 1998 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1-7. BASKI 1998-2009, İstanbul 8. BASKI 2011, İstanbul

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Utku Varlık, “Vision”

UYGULAMA Hüsnü Abbas DÜZELTİ Necati Tunerkan BASKI ve CİLT Sena Ofset

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11 Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınlan

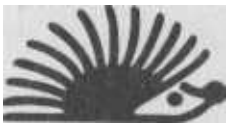
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

sezgin kaymaz

Geber Anne!..

iletişim

Evde düşman gizli,

Bön örter kapu...

Mevlâna

Islak, yumuşacık, ateş gibi bir dudak?

‘Öptüm dee uyandırdıım

Öptüm dee uyandırdııım...’

Dipdiri, zıpkın gibi uyandı. Melek, hep böyle uyandırırdı onu. Melek Anne’si... Etrafına bakındı. O nazlanıp, o yana bu yana dönene kadar, Melek çoktan çıkıp gitmişti bile.

O gün, on yedisine basacaktı. Ağabeyi Tufan’la babası çıkmış olmalılardı evden. Üzerinde, bir beyaz slip vardı. Ayaklarını yere sarkıtıp, camdan dışarı, arka bahçeye baktı bir süre. Saatlerle başı hoş değildi. Komodinin üzerinde duran horozlu çalar saati, yaz boyunca hiç kurmamıştı. Annesi, zamanın ve zamanlamanın önemi üstünde çok durmasa ve o melek yüzüyle, ama buyurucu sesiyle, ışıklar saçarak gülümseyip; ‘Vaktini, saatini bilmelisin sarım. Dünya’mn direği, saatinin zembereğinde gizlidir’ demese, kol saati de kullanmazdı. Teneffüsler için zil sesi vardı, günler için radyo, televizyon, gazete, tatiller için müfredat-tedrisat denilen şeyler vardı. Olmadı, sorardın birine, öğrenirdin.

Kalktı. Topallaya topallaya gidip, kapının arkasındaki

—

çengele asılı siyah kimonosunu giydi sırtına. Kuşağını bağladı usulünce. Çıkıp; ‘Günaydıın!’ diye bağırdı şımarık şımarık. ‘Duşa giriyorum. Birazdan kahvaltı masasına teşrif ederim.’

Kapıyı açmadan önce, kulak kesilerek, mutfağın oralardan gelecek ‘Günaydm’ı bekledi. Sabah selamı, balkonun oralardan geldi.

‘Günaydın sarı çiçeğim. Balkondayım.’

Tamamdı. Günü rast gidecekti mecburen. Banyoya girdi. Soyundu. Meme uçlarında giderek siyahvari bir renk almaya başlayan ve uzadıkça uzayan kıllara baktı. Sonra, kasıklarındaki koyu renk kıl yumağını inceledi. Buralar da traş edilir miydi acaba? ‘Etek traşı’ falan diyorlardı Rıdvangil ama?..

Yıkanıp çıktı. Altına ithal blue-jeanini giydi. Üste beyaz, sıfır yaka tişört, onun üstüne de annesinin ona çok yakıştırdığı, açık mavi, kolsuz, V yaka süeterini. Öyleydi. Annesi ona: ‘Yakıştı!’ dedi miydi, bu; ‘Bunu giymek zorundasın!’ demekti, ama rahatsız edici bir emir sayılmazdı. Annesinin kendisi emirdi çünkü. Emir, emir verebilir miydi?.. Sağ ayak başparmak protezi, tenis çorapları ve sonra da spor ayakkabıları. Kallavi Zenith marka saatini kasten takmadı... Birazcık şımarabilirdi bugün... Özel günlerin şımarma hakkını kullanabilirdi...

Salına salına balkona doğru yürüdü. Salondan geçerken, müzik setine şöyle bir uğradı. Pikaba, ‘The Who’nun uzunçalarını koydu. Yüz ifadesini görmek için, kafasını çevirip, balkonda, bardağına çay dolduran Melek Anne’sine baktı. Belki kızardı? ‘Başımı şişirme sabah sabah!’ derdi?.. Ama yok... Tatlı tatlı gülümsüyordu Melek. Evin en küçük oğlu -Golden Retriever- Sarı, Tayfun’u görünce, kuyruğunu patır patır yere vurmaya başladı.

‘İyi,’ dedi balkona geçerken. ‘Bu sabah, benim patırtım seni rahatsız etmiyor demek.’

e

‘Zevkler değişiyor sarım,’ dedi Melek. ‘Yeni neslin gençlerini anlama süratimiz ise, maalesef!’

Sarı, hep böyle yapardı. Ne zaman, asıl sahibi Melek, başka biriyle konuşmaya, ilgilenmeye başlasa, kıskanç homurtular çıkarır, yattığı yerden kalkmaya üşenir gibi, sürüne sürüne gelip, koca kafasını kadının dizine dayardı.

Kahvaltı masasına baktı Tayfun. Rutin menüleri her Allah’ın günü aşmayı beceren annesinin yanağına bir öpücük kondurup, camekânın karşısındaki sandalyesine kuruldu. Sarı, sahibini öpen çocuğa kıskanç bakışlar fırlattı. Sonra da sinirli sinirli hırladı.

‘Bugün de dere otlu omlet ha?’ dedi hayran hayran. ‘Bunu nasıl başarıyorsun?’

Melek, narin dirseklerini masaya yasladı, küçük çenesini de içe büküp üst üste koyduğu ellerine. Sırtı, bir balerin sırtı gibi dik duruyordu... Dimdik!.. Gülerek, överek baktı oğluna.

‘Bugün benim iltifat günüm,’ dedi. ‘Sen nazlanacak, azıcık da şımaracaksın, ben sana iltifat edeceğim.’

‘Evet,’ dedi Tayfun, omletten büyükçe bir parçayı tabağına yerleştirirken. ‘Bugün Yirmi üç Ağustos. On yedi sene önce, Dünya’nın en güzel kadınına ıstırap çektirerek doğduğum gün.’

Melek güldü sadece. Alnına düşen sarı perçemini, kulağının arkasına sıkıştırdı. Sarı gene hırladı.

‘Bana ne hediye aldın anne? Ha anne?’

Melek, her ikisi de aristokrat olan kaşlarından birini kaldırdı.

‘Söylenir mi hiç?’ dedi ayıplar gibi. Akşama kadar sabret bakalım.’

Tayfun sırıttı.

‘Ben de biliyorum söylemeyeceğini ama, öylesine sordum işte.’

‘Tadı kaçar Sarı Prens’im, tadı kaçar.’

‘Doğru sahiden.’

Melek Ismailoğlu, çatalın ucu kadar bile denilemeyecek, bir küçücük parça omlet alarak, tabağının kenarına koydu. Hep böyle yapardı. Eşi sabahın altısında kalkar, ayrı kahvaltı ederdi. Büyük oğlu Tufan, yedide uyanır, yedibuçuğa doğru kahvaltı masasında olurdu. Tayfun ise, ne zaman isterse o zaman kalkardı. Alıştırmıştı hepsini Melek. Kahvaltı masasında yalnız bırakmazdı. Teker teker, günün hangi saatinde olursa olsun yanlarına oturur, söyleşir, karnı çoktan doymuş da olsa, yermiş gibi yapardı. Bir taraftan da, Sa-rı’nın başını okşardı, kıskançlık krizine kapılmasın diye.

Her birini ayrı şımartırdı aile fertlerinin. Buna karşılık, kayıtsız şartsız teslim

almıştı hepsini. Teker teker, baba Şükran Ismailoğlu, büyük oğlan Tufan ve küçük oğlan Tayfun, seve seve boyun eğerlerdi ona. Otoriteyi ona ne zaman teslim ettikleri hakkında hiçbirinin en küçük bir bilgisi yoktu. Bu konuda bir tasaları, kaygıları, merakları da yoktu. Baba bile yüksünmedikten sonra...

Evdeki her yaratığa ayrı bir isim takmıştı. Şükran tsma-iloğlu'na; 'Şükranım' derdi. Hem de şirkete telefon ettiğinde bile, sekretere öyle sorardı koskoca patronu: 'Şükranım yerinde mi? Görüşmek istediğimi bildirin.' ... Tufan'm adı; 'Kocaoğlan'dı. Kocaoğlan aşağı, Kocaoğlan yukarı... Tufan gık diyemezdi bu ayı benzetmesine...' En güzel ad, Tayfun'un adıydı. Genelde, başında 'sarı' sıfatı bulunan her şekilde seslenirdi ona... 'Sarı fare-sarı çiçek-sarı böcek'... ama, en çok; 'Sarı Prens'... Köpeklerine bile ad takmıştı 'Sarı' diye... Kimse, onun ilk adını hatırlamıyordu artık... Daha bunlar neydi ki?.. Çiçeklerinin adı vardı çiçeklerinin... En sevdiği çiçeği; 'Küçük Orospu'ydu... Çiçekliğin en üst çemberinde onun saksısı dururdu... Diğerleri, yerlerine razıydı çoktan... Adlarına da... 'Sakine -ki çok sakin bir çiçekti,

Tembel Teneke -ki bir tek çiçek vermek için dört mevsim uyuşuk uyuşuk otururdu saksının içinde...

Evin bütün kurallarını Melek koyardı. Ona sorulmadan, onun izni alınmadan hiçbir şey yapılamazdı. Yapılsa ne olurdu sanki? Kıyamet mi kopardı? Bağırır çağırır, kapris mi yapardı? Yoo! Hiç sanmıyorlardı. Ama, ne olacağını da bilmiyorlardı, çünkü, onun iznini almadan, asla!.. Yalnız, arasıra, o da terbiye etmek için tabii, aşırıya gittiklerini fark ettiği zaman, küserdi Tayfun'a veya Tufan'a... Üzüntüsünden kahrolurdu kardeşler. Melek, kime küstüyse, öbürüyle konuşarak ona vereceği mesajı gene verir, ama, yine kendiliğinden barışacağı saate kadar, hiçbir türlü özrü kabul etmezdi. Küskünlüğündeki ürkütücü, yalnız bırakıcı kararlılık ve soğukluk yüzünden, zaten gidip kolay kolay özür de dileyemezlerdi. Beklerlerdi ki, anneleri kendiliğinden onlarla konuşmaya başlasın.

Reis oydu. Bilirkişi, öğretmen, sevgili, anne, eş, köpeğin sahibi, kalplerinin sahibi, ne varsa, hepsinin sahibi oydu. Kimsenin de halinden şikâyeti yoktu. Kafesinden memnun kanaryalar gibiydi her biri. Tellerse, Melek îsmailoğlu'nun kuralları.

Evdeki her hatıra, onu yüceltmeye yarardı, ama o yücel-tilmeye de zaten ihtiyaç duymazdı. Özel bir kadındı babanın deyimiyle, güzel bir kadındı Tufan ağabeyin

deyimiyle ve Melek Anne’ydi, Tayfun’un deyimiyle. Hepsinin deyimiyle ise, o onların her şeyiydi. ‘Hiç unutmayın çocuklar.’ derdi babaları. ‘Anneniz, açlığın sefaletini tokluğun rezaletine tercih etmiş bir kadındır. Bakın size anlatayım...’ Sonra, yüzlerce defa anlattığı o meşhur olayı tekrar anlatmaya başlardı. Melek, bu iltifatlardan sıkılırmış gibi durur, kimi zaman da sıkıldığını açık açık söylerdi, ama, diğerleri, ona karşı gelmek pahasına sürdürürlerdi iltifat bombardımanını. Övmeseler, ayıp etmiş gibi olacaklarından korkarlardı.

Melek Ismailoğlu’ydu o... Kuralları koymuş olmasına rağmen, dilediği zaman kaldıran veya kaldırmadan çiğneyip geçen... Sanki yetki, ona ‘hak’tı... Gelgelelim, o bu hakkı elde etmek için parmağını dahi kıpırdatmamıştı. Hak gelip, onun alnına yapışmıştı. Babaları hep öyle derdi.

Toplumun kurallarına da karşı çıkardı. Karşı çıkışı ise, gürültüsüz, havasız, kendi halinde olur, böylece etkisi çok daha fazla artardı. Bahçeli evin kuralı, bahçede mangal sefası mı? ‘Hayır. Yapılmayacak!’... Konu kapanırdı... Madem ev bahçeli, köpek de bahçede?.. Yoo... Köpek evde duracak... Mesela; gidilmesi elzem bilinen davetlere ‘gidilmeyecek’ bildirgesi yayınlardı evde. Şükran’ı derhal boyun eğerdi. İsterse o davete gidilmediği takdirde büyük bir iş kaçacak olsun. ‘Gidilmeyecek’ çünkü... Çocuklarının aşılarını diz kapaklarından yaptırırdı... O, tıp kurallarına karşı koyar, Tıp Dünyası ona karşı koyamazdı... ‘Çocuklarımın vücut estetiğini bozmaya hakkınız yok!’... O kadar...

Yüksek öğrenim görmüş, ama ev kadını olmayı seçmişti. Seçerdi seçerdi... Kimse ona karışamaz, kimse ona engel olamazdı. Güzelliğiydi belki, karşı koymaya kalkanın nefesini kesen, belki özelliğiydi. Belki cesareti, belki kendisine verilen otoriteyi iade etmeye hiç niyeti yokmuş gibi sahip-lenmesiydi. Kimse bilmiyordu. Belki dik başlılığı, küstahlığı, belki affetmeyi bilmeyişi...

Kendi babasını reddetmişti Şükran’ım sevmediği için. Şükran Ismailoğlu anlatırdı hep; ‘Adamın tek kusuru beni sevmediğini söylemek olmuş. Vermem dememiş, evlene-mezsiniz dememiş. Ama anneniz demiş ki; beni gerçekten sevseydin, benim sevdiğimi de severdin!’... Bizzat uğraştım babasını bağışlasın diye ama, ne mümkün!’... Sonra bilinen hikâye sil baştan: ‘Anneniz, açlığın sefaletini...’

Tayfun âşıktı annesine. Bunu biliyordu. Hepsi âşıktı ona. Sarı bile âşıktı ama, Tayfun’un aşkı daha başkaydı. Daha

çok âşıktı o. Kötü manada bir aşk değildi tabii. Çok iyi, çok güzel bir aşktı. Bambaşka bir aşk.

Anne de küçük oğlana biraz fazla maildi. O da ona mı âşıktı ne? Ama Tayfun bunu, masaj seansları haricinde hiç sormazdı. Soracak olsa, sulandıracağından, aşkını üç harfli bir kelimeye mahkûm etmiş olacağından korkardı. Söylenmeyen daha güzel oluyordu genellikle.

Zaten Tayfun, Melek Anne'nin de onu ayrı tuttuğunun farkındaydı. Omuzlarına bir tek o masaj yapabilirdi mesela. Tufan denemiş, beğenilmemiş, baba çoktan sınıfta kalmıştı. Belki onlar acıtıyor olabilirlerdi. Ama Tayfun, sever gibi, okşar gibi masaj yapardı. Melek Anne, hep söylerdi bunu.

'Saatin kaç olduğunu biliyor musun?' dedi Melek, peçeteyi tabağının altına sıkıştırmaya çalışan Tayfun'a.

'Kaç?'

Kaşlarını kaldırdı Melek. Ayıplarmış gibi baktı oğluna.

'Bak gene takmamışsın saatini,' dedi sitemle. 'Halbuki, kaç defa rica ettim sana. Zamanını bil, dedim.'

Tayfun, Sarı'ya göz kırpıp sırıttı. Annesinin bugün ona küsmeyeceğini çok iyi biliyordu.

'Ama anne... sevmiyorum o kocaman saati... kolumda ağırlık yapıyor... oraya buraya çarpıyorum akşama kadar.'

'Olsun çocuğum. Yenisi alınıncaya kadar idare et onunla. Eğer kolunda bir saatin olmuş olsaydı, şu anda, arkadaşlarının seni bekleyip durduklarını bilebilirdin mesela.'

Tayfun, aceleyle ağzını sildi. En küçük âşık Sarı, 'o çocuk' gidecek diye sevinçli sevinçli kuyruk salladı.

'Saat kaç sahi?' dedi, '...ha anne?'

Melek, sol bileğini dışa doğru bükerek, minyatür saatinin kadranını Tayfun'a gösterdi. Tayfun, masanın üzerinden uzanıp, ince bileği öptü. Sonra da saate

baktı.

‘ÜffF dedi. ‘Amma çok uyumuşum. On iki olmuş nendeyse. İyi ki uyandırmışsın!’

‘Kaçta toplanacaktınız? Arkadaşların bekleyip bekleyip gitmiş olmasınlar?’

‘Yok canım,’ dedi Tayfun, yerine yerleşirken. O kadar da geç değil. Saat birde, beni kolejin kapısında bekleyeceklerdi.’ Durup, bir yudum çay aldı ağzına. Yan yan baktı annesine. ‘Hep senin sayende oluyor bu işler,’ dedi. Sarı da, gitmekten vazgeçen çocuğa yan yan baktı.

‘Benim ne alakam var çocuğum?’

Tayfun yine sırıttı.

‘Yuvarlak Masa Oyunu...’ dedi. ‘Hani Nafi’den bahsetmiştim ya sana?’

Yuvarlak Masa Oyunu Melek Anne’nin icadıydı. Tayfun’u onun gözünde ayrıcalıklı olduğuna inandıran ‘Özel’ sırlarıydı bu oyun. İkisinden başka bilen yoktu. Ne Tufan Abi, ne de Şükran Ismailoğlu... ‘Bir çeşit diplomasi...’ demişti annesi, ona oyunu anlatırken... ‘... ama biz buna, oyun diyelim... toplum içinde, seni zor durumda bırakabilecek insanlardan uzak duracak, ama onlara dahi uzak duruyor-muşsun hissini vermeyeceksin... Böylece, en kötüsü bile dostun olmak için can atacak... Çünkü, insan kazanmanın en doğru yolu, suçlarını onların yüzüne vurmamak, ama bu suçu her an, ulu orta, deliliyle birlikte ifşa ediverecekmiş gibi de bir soğuk tehditle onların karşısında dikilmektir... Diplomatlar hep böyle yaparlar... Biliyormuş da söylemi-yormuş gibi dururlar... Senin diplomatlardan farkın, bildiğin halde söylememek olacak... Yani maalesef riyakâr davranacak, karşındakini, her an dürüst olabilme ihtimalin ile korkutacaksın... Kendi içinde ise, dürüst kalmaya özen göstereceksin... Bir tek sen bileceksin ki, o kişinin kusuru asla ifşa edilmeyecektir... ama, o dahi bilmeyecek...’

‘Hatırladın mı Nafi’yi anne? Ha anne?’

Melek, hoş bir haylazlık akima gelmiş gibi tebessüm etti. ‘Evet,’ dedi, ‘...şu terbiyesiz şakalar yapan çocuk.’

L

Hı hı... ona karşı, Yuvarlak Masa'yı oynadım... o kadar ezildi, o kadar suçlu hissetti ki, bana bir kıyak yapabilmenin derdine düştü... beni gruplarına aldırdı... şimdi de o sayede, Ebrugilde şerefime doğumgünü partisi düzenleniyo işte.'

'Ne güzel. Bana bundan hiç bahsetmemiştin.'

Tayfun telaşlandı. Kuraldı çünkü. Melek Anne'den hiçbir şey saklanmazdı.

'Yok,' dedi, gözlerini kocaman kocaman açıp. 'Partiden bahsettim de, sebebinden bahsetmedim sadece. Bana kalsa hiç gitmezdim ama...'

'Aaa! Ayıp olur o zaman! Davete icabet etmek gerekir.'

'Biliyorum. Bir dostluk gösterisi için uğraşmışlar. Reddet-sem ayıp olacak, mecburen kabul ettim artık.'

Çok da iyi etmişsin. Gecikme sarım. Doyduysan kalk da yetiş.'

Tayfun mızmızlandı.

'Anne... daha bir saatim var... şurdan bi otobüslük yol... biraz daha taktik versene bana... ha anne?., nasıl devam edeyim oyuna?'

Melek saatine baktı. Çocuğun hakkı vardı.

'Önce şu konuda anlaşalım,' dedi. 'Bu oyun, hayatını çizerken izleyebileceğin yollardan sadece bir tanesi. Annen de, sana yol göstermeye kalkacaklardan sadece bir tanesi. Kendi yolunu kendin çizecek ve yol göstericilerden, kurtarıcılardan medet ummayacaksın, tamam mı?'

'Tamam. Ben şimdi Nafi'ye nasıl davranayım?'

Melek güldü. Masaya dayadığı dirseklerini, bezgin bir halde indirip, kollarını yanlara sarkıttı. Tayfun, bayılırdı bu figürlere. Annesi, elleriyle kollarıyla ne yaparsa yapsın, sesi ne kadar yükselirse yükselsin, sırtı asla kamburlaşmaz, gökte bir yerleri işaret eden beyaz çenesi asla aşağı düşmezdi. Hayran hayran baktı kadına. Sarı, fırsatı ganimet bilip,

sahibinin aşağıya salınan elini burnuyla dürttü. O güzel el, Tayfun'un bile içini bir hoş ederek, köpeğin sarı tüylerinin arasında gezinmeye başladı.

‘Bak şu haylaza!’ dedi. ‘Şimdi ne konuştuk?’

‘Tamam da anne, oyun çok tuttu. Sen bir sonraki adımı da söyle, gene kendi yolumu kendim çizeyim.’

‘Söz mü?’

‘Söz. Erkek sözü.’

Melek, ders anlatmaya hazırlanan bir öğretmen gibi, oturduğu yerde, üstünü başını düzeltti. Bluzunun düğmelerini kontrol etti. Bir elini, bacaklarının üzerinden dizine kadar gezdirerek, haki renkli eteğini düzeltti.

‘Dinle o zaman,’ diye başladı. ‘Hayatta, affedilebilir ve affedilemez kusurlar vardır. Bunların affedilebilmeklik kıstası, kusur kime karşı işlenmişse, onun tarafından tespit edilecek meseledir. Mesela, bana karşı işlenen bir suçta, benim vicdanım, suçlunun cezasının da benim tarafımdan biçilmesi lazım geldiğini söyler. Sana karşı işlenen suçta da, hem mağdur, hem de hâkim olarak, bağışlayıp bağışlamayacağının hükmünü sen vereceksin... Hırlayıp durma Sarı!..’ Tayfun, annesinin ağzının içine bakıyordu. Sarı da.

‘... Eğer affetmişsen, meseleyi ilelebet kapatmalı ve münasebetini eskisi gibi devam ettirmelisin. Burası mühim. Hareketlerinde, eskisinden fazla samimiyet göze çarparsa, karşındaki, suçunun yüzüne vurulduğunu, gebe bırakılmaya çalışıldığını zannedip, alınabilir. Senin büyüklük tasladığını düşünebilir. Bir müddet sonra, oyunu kaybettiğini fark e-dersin. Artık, oynama sırası ona gelmiştir ki, bağışlama kıstasını da tespit edecek olan yine odur... Rolünü çok iyi oynamalısın... İçin başka, dışın başka olmayı bilmelisin...’ Tayfun, her sözü kafasında maddelere ayırarak ve o maddeleri de maddelere ayırarak, beyninin hücrelerine kaydediyordu.

g^{elelim}- bağışlanmayacak suçlara... şu olur, bu olur... vicdanında öyle hüküm vermiş, o kişiyi bağışlamamışsın-dır° taktirde, ondan derhal yüz çevir, bu tavrını ona en bariz şekilde hissettir, ama kat’iyyen toplum içinde gururuyla oynama, ona küs durma. Herkes, sizi o ana kadar nasıl biliyorsa, o andan sonra da öyle bilsin. Eğer küser ve onu arkadaşlarının gözü önünde dışlamaya kalkarsan, bunun iki neticesi olur; Birincisi, arkadaş grubunu kaybedersin, çünkü bir kısmı sana hak verirken, bir kısmı da durumu fazla büyüttüğünü düşünerek, onun yanında yer alır. Böylelikle, ne zaman onun da içinde olduğu bir gruba

yaklaşacak olsan, birkaç kişinin uzaklaştığını fark edersin. İkincisi, küs ve dışlamış tavrım devam ettirdikçe, suçlu kişiyi, kendi kafasında, mağdur olduğu ve hak etmediği bir zulme maruz bırakıldığı fikrine itersin. Ağır ağır intikam planları yapmaya başlar. İlk falso verdiğin yerde, tepene binmeye hazır bir düşman meydana getirirsin... Sarı, sana hırlama dedim... ne kıskanç köpek oldun sen!'

Sarı, korkarak itaat etti sahibine. Ama o da bu sarı çocukla çok samimi oluyordu.

Tayfun, kendisine bir bardak çay doldurdu. Bütün dikkati annesindeydi. Hayran hayran baktı ona. Bilmiyordu ki, o oyunu, akşama doğru annesine karşı oynayacak!..

... Halbuki, ilişkiyi mesafeli devam ettirirsen, bundan sen kazançlı çıkarsın. Kişi, her zaman, gözüne girmek, kendini bağışlatmak için fırsat kollar. Kulağına gelsin diye, seni diğerlerinin yanında över, yüceltir... Kimi zaman da, kendini affedilmek uğruna ayaklarının dibine atar, yalvar yakar olur... Ben asıl böylelerinden korkmak gerektiğini düşünürüm... Bir insan, günahına bile sahip çıkmalı ve yaptığı şeyden dolayı pişmanlık duymamalıdır... Onursuz, haysiyetsiz şekilde, karşında affedilmek uğruna küçülmeye razı gelen, bil ki, ilk fırsatta aynı şeyi veya daha beterini yine yapacaktır... Seninkiler böyle mi yaptılar yoksa?.. Ondan mı gitmekte nazlanıyorsun biraz? Eğer ondansa...'

Tayfun, dayanamayıp annesinin sözünü kesti:

'Yok anne!.. Nafi, her zamanki Nafi... ama ben anladım tabii, beni yeniden kazanmak için akla karayı seçti...'

'Ama, netice önemli. Verdiğin hüküm değişti mi?'

Tayfun, değişmesinden yanaydı aslında. Nafi sert çocuktu. Basketçiydi ve acayip çevresi vardı. Okulun en hızlı grubunun manevi reisiydi. Daha fazla naza çekmeden yaklaşmayı tercih ederdi, ama oyun öyle demiyordu. Biraz da annesinin gözüne girmek için, gururla dikti başını.

'Hayır,' dedi. 'Pantolonuma sakız yapıştırmasını affedemiyorum.'

'Tamam... o halde, mesafeyi koruman lazım. Bunu yaparken çok dikkat et. Varmak istediğin netice, bir daha sana o tür şakalar yapamamasıdır, başka bir şey değil. Mesafeyi ona göre ayarla.'

‘Peki, bugün ne yapayım mesela?’

‘Bugün zaten kalabalıkta biraraya geleceksiniz. Her zamanki halin neyse, öyle davran. Baş başa kaldığınız zamanlarda da, ona buzların çözüldüğünü belli et, iyi dost olmaya çalış, ama bu defa, ilk fırsatta konuyu aç ve hassasiyetinin haritasını ona çiz. Seni daha çok takdir edecektir.’

Gözleri parlıyordu Tayfun’un.

‘Harika!’ dedi. ‘Başka yollardan bana ne! Ben bu yolu izlerim.’

Melek, bunu biliyordu zaten. Sarı’nm kafasını kaşıdı.

‘Bu senin kararın,’ dedi. ‘Ben kendi adıma, hep bu yolu izlediğim halde, yine de en emin yolun bu olup olmadığını bilemem.’

Tayfun, biraz bozuldu bu işe. Annesinin her şeyi biliyor olmasını tercih ederdi şahsen!

‘Niye?’ dedi cırtlak sesiyle. ‘Sonuç ortada işte!’

‘Bilemem. Daha sert bir tarz, veyahut çok çok daha mülayim bir tarz, veyahut bunların da dışında bir tarz daha makul neticeler verebilir. Benim söylediğim, benim doğru bildiğimden ibaret. Sen gene de ne zaman olursa olsun, bu oyunu oynamadan önce, başka bir yol da bulunabileceğini akimdan çıkarma. Belki bağışlayıvermek en güzelidir. Denemediğim için bilemiyorum.’

Tayfun, gururlandı.

‘Sen hiç bağışlamaz mısın?’ dedi.

Melek, kafasını iki tarafa salladı ağır ağır.

‘Maalesef...’ dedi. ‘Bu bir fazilet değil muhakkak, ama bir kusur, cürmünü aştığı anda, affetmek kabiliyetimi kaybediyorum... Eğer o kişi çok lazımsa, ona hayatım boyunca oyun oynayıp duruyorum...’

Oyunu biliyordu Tayfun. Şu malum diplomasi provası. Annesinden iyi kim oynayabilirdi onu? Mucidi oydu bir kere. Ama, ailesine karşı asla oynamazdı Melek Anne! Bunu da iyi biliyordu Tayfun. Annesinin, koyduğu halde

çiğnemediği tek kural, aile içi açıklık ve dürüstlük kuralıydı. Aile fertlerine karşı, iç başka, dış başka olunmazdı.

Konuşmanın bundan sonraki seyrini de iyi biliyordu Tayfun. Nasihat, nasihat, nasihat... ‘Sen sen ol, aklını vicdanına, vicdanını aklına hâkim kılma. İkisini dengede tut. Kimsenin sana akıl öğretmesine izin verme, öğreten annen bile olsa. Kimin aklıyla hareket edersen et, kendi yaptığının hesabını verirsin... sen sen ol... sen sen ol...’

Kararım çoktan vermişti Tayfun. Annesi ne derse desin, annesini dinlemeyecek ve annesinin çizdiği yolda ilerleyecekti. Annesi ne dese boştu.

Saat kaç oldu?’ diye sorarak, kabaca kesti kadının sözünü.

Melek, çocuğun canını sıktığını düşündü. Aniden hatırlamış gibi jestler yaparak, saatine baktı.

‘Ooo!’ dedi. ‘Yarım saatin kalmış. Hadi fırla.’

‘Omzuna masaj yapmadan mı?’

Melek, buna hiç dayanamazdı. Sarı da. Hemen havladı. ‘Ama gecikirsen?’ dedi Melek, hevesli hevesli. ‘Sen karışma Sarı! Otur!’

Sarı derhal boyun eğdi.

‘Olsuun... taksiyle giderim.’

‘Eh... yap bari biraz.’

Kalkıp, San’nın bütün direnmelerine rağmen, annesinin kulunçlarım kırdı Tayfun. Kimse, babası bile, bu noktaları onun kadar şefkatle, sevgiyle bulup ovamazdı. Annesi, her defasında söylerdi. ‘Senin ellerin başka. Tılsımlı değneğin su bulduğu gibi buluyorsun kuluncu. Arkamdan yaklaşan bir milyon kişinin içinden, dokunanın sen olduğunu anlarım.’ O da arkasından ne duyacağını bile bile sorardı:

‘Sana çok dokunan var mı ki?’

‘Ne münasebet? Hiç kimse senin yaklaştığın kadar yakla-şamaz bana.’

Tayfun da, hayattaki en büyük rakibini hatırlayıp, iç çekerek sorardı tekrar:

‘Ya babam?’

‘Baban bana emanet... ama sen başkasın... görmüyor musun?’

‘Neyi anne?’

‘Sen benim sarımsın... Sarı Prens’imsin... biricik aşkınısın... göremiyor musun bunu?’

Bunu duymak için ölürdü Tayfun. Hiç olmazsa bir kere-cik daha...

‘Neyinim neyinim?’

‘Aşkınısın... Küçük, sarı aşkımsm...’

Hep gözleri dolardı o zaman Tayfun’un. Yutkunur, güçlükle konuşurdu.

‘Sen de benim aşkımsm anne... ha anne?’

Masajın başlamasına olduğu gibi, bitmesine de evin tek karar mercii karar verirdi.

‘Ellerine sağlık sarım. Hadi artık. Gecikme çocuğum.’

‘Valla yorulmadım daha.’

‘Hadi Sarı Prens’im benim. Biliyorum, hiç yorulmazsın sen, ama gecikeceksin bu gidişle, arkadaşlarına karşı ayıp olacak.’

‘Üff! ’

Lale desenli demir bahçe kapısına kadar yolcu etti oğlunu, öbür sarısıyla beraber. Telefonla çağırdığı taksinin arka kapısını da bizzat açtı.

‘Güle güle sarım,’ dedi kapatırken. İyi eğlen. Kaçta gelirsin?’

‘Bana saat mi soruyorsun? Akşam üstü işte... Altıda, yedide... ne bileyim.’

‘Sekizi geçirme.’

Biliyorum. Çin Lokantası’nda aile partimiz var. Benim için de önemli olan o zaten.’

Taksi, platoda geniş bir tam sağ yapıp burnunu yokuş aşağı çevirene kadar kaldırımın kenarında bekledi Melek Ismailoğlu. Arabanın, yeni moda, sonradan takma dizel motorunu gürültüyle homurdatarak, Çamaltı Sokak’tan aşağı inişini izledi. Sonra geri döndü. Hoplayıp zıplayan Sarı önde, o arkada, bahçeye girip, açık duran siyah demir kapıyı örttü. Yüksek ön bahçedeki vanaya takılı duran hortumu düzeltti. Yılan gibi katlayıp, güzelce su yuvasına yerleştirdi. ‘Gene oynamışın bununla,’ diyerek San’ya sitem etti. Sağdaki sarı kiraz fidanına sevgiyle baktı ve camekânlı antrenin sarı çerçeveli demir kapısını itip evine girdi. Yapacak çok işi vardı. Daha sonra da sıcak bir duş alıp, akşama kadar, çırılçıplak, sırtında sadece pembe kimonosu, salondaki kanepeye sereserpe uzanacak, kitap okuyacaktı.

Tayfun, Kolej’in oraya gidene kadar, aralıksız ailesini dü-

şündü. En çok da annesini... Arkadaşlarını dinlerdi de zaman zaman, kimi ağabeyiyle kavgalı, kimi babasını yobaz bulur, kimi kız kardeşiyle her Allah’ın günü didişir, kimi annesini beğenmez... Çok evcimen, fazla yumuşak diye takılırlardı sık sık ona. Kah sözle, kah eve döneceğini söylediğinde alaycı bakışlarla. Ama, Tayfun hiç aldırmazdı onlara. Çünkü onun, altında her yerdekinden daha fazla mutluluk ve huzur bulduğu, her bakımdan doyduğu bir çatısı vardı sığınacak. O yüzden, yeni moda ‘fast food’lara, vitamin barlara, ruhen de henüz hazır olmadığı kız peşinde koşmalara itibar etmezdi. Ergenlik sivilceleriyle savaşını yeni bitirmişti. Seksin ne olduğunu iyi biliyordu. O da bir savaştı... Bir defasında, Nafigilde videoda seyretmişlerdi. O bağırıyor, öbürü çığlık atıyor, alt alta üst üste acı çekermiş gibi inleyerek boğuşuyor, sonra da ‘zeyr şön, ih komme, ih komme,’ diye ağlayarak kaskatı kesiliyorlardı. Çok utanmıştı. Ama en çok, o pis adam, kadının orasını yeterince ıslattığı yetmiyormuş gibi, bir de zavallının ellerini ayaklarını bağlayıp, yüzüne gözüne çişini yapınca utanmıştı. O ne pislikti öyle! Seksin bu kadar bayağı bir şey olmadığını elbette biliyordu. Annesiyle babasının yatak odasından hiç o tür çığlıklar duyulduğu olmamıştı. Annesine de hiç yakıştıra-mıyordu ama, bu, çocuk yapılması bakımından gerekliydi. Yine de, o kaseti hiç seyretmemiş olmayı dilerdi. Ne de olsa, annesi de bir kadındı ve ister istemez... çok ayıptı... düşünmesi bile ayıptı... Gerçi, seyrettiği, bir bakıma da iyi olmuştu, çünkü, o güne kadar, yani o kaseti seyrettiği, iki yıl öncesine kadar, kadınların orasını, enlemesine bilirdi. Bilgi bilgiydi...

Tayfun, önce Cinnah'ta, belli ki, kızları arkadaşlarıyla toplanacak diye anne baba tarafından boşaltılmış apartman dairesinde buldu kendini. Yeterince kalabalık olmamasından şüphelenmedi ilk başta. Diğerleri ağır ağır gelirlerdi na-

sil olsa. Ebrugilin evini bilmeyen bir tek o vardı, onu da Nafi'yle Ali, Kolej'in köşesinden almışlardı. Eve adımını atar atmaz, Ebru'nun;

'Doğum günün kutlu olsun camıım!' diye boynuna atla-yıvermesinden de şüphelenmedi. Kızcağız herhalde, yanağını öpmek isterken, kazara dudağına kaçırmıştı azıcık. Başka ne olabilirdi?

'Eladi dans edelim.'

Tayfun, ilk kez o zaman şüphelendi. Niye koskoca evde sadece dört kişilerdi? Parti dediğin, aile arasında değilse eğer, kalabalık olurdu.

'Diğer arkadaşlar?' diye sordu kıza. 'Onları da beklesey-dik eğlenceye başlamadan.'

Kız kahkakayı patlatırken, Tayfun, Nafi'nin viski kokan soluğunu hissetti ensesinde, sonra da omzunda koca patisini.

'İşine bak aslanım! Kız sana kapıyı açıyo işte! Sarıl, götür!'

Tayfun, kırılarak sarıldı kıza. Karın nahiyesini geri çekmeye çalıştıysa da Ebru'nun ısrarla bastırması üzerine teslim oldu. Ayakta, dansa da pek benzemeyen, garip bir sürtünme başladı. Tayfun, boynunu neredeyse öptü öpecek dudaklardan kendini korumak için kafasını dikleştirirken, aman dileyen gözlerle Nafi'ye baktı. Nafi oralı bile değildi. Ali'yle beraber bir köşeye çekilmiş, aç gözlerle çerez tabaklarına bakıyor, bir taraftan da viskisini yudumluyordu. İnsan bu yaşta içki içer miydi? Bu çocuktan uzak durmak gerektiğine kesinlikle kararını vermişti artık, ama şu kızdan nasıl uzak duracaktı? Bitmek bilmeyen dakikalar, Gilbert O'Sullivan'm hastalıklı sesiyle daha da çekilmez oluyordu... Mecburen, sürtünmeye devam...

Tahammülünün sonuna gelmiş gibiydi. İsyan etmek üzereydi. Büyük duvar saatinin gongu vurunca sıçradı. İki olmuştu ve hâlâ gelen giden yoktu. Bu arada da, iki serseri, iyice kafaları bulmuşlardı. Sanki oynak bir müzik çalıyor-

muş gibi alkışlayarak, tempo tutmaya çalışıyor, onu da ağızlarına yüzlerine

bulaştırıyorlardı. Tayfun'un midesi kalkmıştı iyice. Nedeni de kesinlikle bu kızdı. Ya bacaklarına yılan gibi doladığı bacakları, ya ergenlik sancıları geçeli altı ay ancak olmuş meme uçlarına bastıra bastıra sürttürdüğü koca memeleri, ya da her yakaladığında kulağına soktuğu ıslak dili bulandırıyordu midesini. Ayıp olmasın diye bırakamıyordu da ama, başka çaresi yoktu. Yoksa kızın üstüne kusup rezil olacaktı.

'Bi dakka Ebru,' diyerek, hafifçe itti kızı. 'Boğazım kurudu. Bişeyler içsek biraz?'

Ebru, Tayfun'un arayı açmasına izin verdi, sonra da oğlanın beline, arkadan kollarını dolayarak, masanın başına kadar, sümüklüböcek kabuğu gibi, yapışık yürüdü. Tayfun, boş boş bakıp arandı masanın üstünde.

'Ne istedin canım?'

Kulağı bir tuhaf olmuştu.

'Fısıldaşmayalım istersen,' dedi, arkasındaki yaratığa. 'Arkadaşlar yanlış anlayabilirler. Şöyle soğuk bir şey aradım içecek.'

Ebru, doladığı kollarından birini çözerek, çocuğun koltuğunun altından, masanın üstünde duran içki şişelerini gösterdi eliyle.

'İşte ya... ne istersen... viski, cinzano, konyak, votka... olmadı kola, meyva suyu...'

'Yok,' dedi Tayfun. 'Ben asitli, çok şekerli şeyler içemem. Şöyle soda falan yok muydu?'

Kız yeni doladığı kolunu bir kez daha çözdü. Üzerinde 'Kızılay' yazılı şişeleri gösterip:

'Aaa!' dedi. İşte ya ayol!'

Tayfun, karnından aşağı, kotunun fermuarına doğru, muhakkak ki kazara kayıp duran kenetli elleri tutup, olması gereken yere, yukarılara çıkarttı. Eğilip, bir soda şişesi aldı.

İçmeye niyeti yoktu ama, içermiş gibi yaparak, dans denilen o rezaletten uzak

durabilirdi biraz. Şişeyi kafasına dikti. O sırada ense köküne üfleyip duran Ebru'nun alnına da sertçe bir darbe indirmiş oldu böylece.

'Ayy! N'aptm ya!'

Nihayet ahtapot kollar çözülmüştü ama, Tayfun böylesini hiç istememişti. Çok mahcup oldu. Hızla geri dönüp, iki eliyle alnını tutan kızın üstüne eğildi.

'Çok özür dilerim,' dedi. 'Fena çarptım. Buz koyalım biraz istersen. Şişmesin.'

Kız çok bozulmuştu. Kafasını kaldırmadı bile.

'Ay tamam!' dedi sertçe. 'Bırak... ben gider hallederim.'

Tayfun, elleriyle yüzünü örtmüş, hızlı hızlı salondan çıkan sınıf arkadaşının arkasından üzüntüyle bakmaya başladı.

'N'aptm lan kıza?'

Nafi'ydi.

'Hiç... istemeden kafasına vurmuşum...'

'Kafasına vurmıycan oğlum... mala vuracan mala!'

'Pardon? Nereye dedin?'

Çılgın bir kahkaha koptu karşı köşeden. Tayfun çok bozuldu. Yine de küsmeyecekti Nafi'ye. Yuvarlak Masa oyunuyla canına okuyacaktı onun.

'Gülüyosunuz ama...' dedi, soğuk bir sesle. 'Kızcağızın belki de kafası kanıyordur şimdi. Duysa güldüğünüzü...'

Nafi, ellerini dizine vurdu.

'Tamam lan tamam,' dedi. 'Biz gidiyoz. Sen de ona pansuman yap artık.'

Tayfun'u ter bastı.

'Ne pansumanı?' diye inledi. 'Durun! Nereye gidiyorsunuz?'

Çoktan kapıya varmışlardı bile. Tayfun, donup kaldığı için, peşlerinden gidemedi. İtişip kakışarak, kahkahalar atarak ve ‘Hadi hayırlı başarılar’ diyerek sokak kapısını çarpan

sarhoşların gürültüsünü duyabildi yalnızca. Gilbert O’Sulli-van da nihayet susmuş, eve sessizlik çökmüştü. İkinci gong sesiyle sıçradığında, saatin üç olduğunu gördü. O da bırakıp çıksa, çok ayıp olacaktı. Sodayı kafasına dikti.

Ebru salona geri döndüğünde, Tayfun da, arkadaşlarının çerez döktükleri büyük kanepeye tek başına oturmuş ve gözleri saatin akrebiyle yelkovanına kilitlenmiş halde, zamanın aslında ne kadar acımasız olduğunu düşünüyordu. Geçmiyordu namert dakikalar! Geçmiyordu ki buradan ayrılma vakti gelmiş olsun.

‘Taaayfuuun!’

Bir kez daha sıçradı. O nasıl sesti öyle? Kasetteki kadın gibi...

‘Ef... efendim Ebru... iyi misin?’

Ebru, mini eteğini biraz daha yukarı çekmiş olmalıydı, veya Tayfun’un oturduğu kanepe alçak kaldığından olabilirdi, kızın kilotu görünüyordu. Ayağa kalkmaya davrandı, ama Ebru üstüne atlarcasma yetişip, yanma yığılınca kıpır-dayamadı.

‘Gittiler mi?’

‘EIıı... sana da selam söylediler.’

Kızın eli nerelerde geziniyordu öyle?

‘Rahat ol.’

‘Efendim?’

‘Rahat ol. İlk değil mi? Sen her şeyi bana bırak!’

İşte korktuğu başına geliyordu.

‘Hı?’ dedi dibe doğru kaçarak. ‘Ne ilk?’

‘Şşt... elini çek... kapmıycaaz ya!’

Olacak iş değildi. Olacak işse bile, zamanı değildi. Zamanıysa bile, Tayfun hazır değildi. Böyle olmamalıydı. İsteyerek, bilerek olmalıydı. Çok çok aşşağılık bir durumdu bu. Olacak iş değildi... olacak iş değildi...

‘Bırak... bırak dedim... açma...’

Kızın geri adım atmaya niyeti yoktu. Müthiş paniğe kapılmıştı Tayfun ve müthiş öfkeye.

‘Yeter!’ diye bağırarak ayağa fırladı.

‘Aaa! N’oluyo sana be salak!’

Kızı çok kötü kırdığının farkındaydı ama, o anki ruh hali içinde, elinden daha iyisi gelmiyordu.

‘Özür dilerim,’ dedi, fermuarını çekerken. ‘Şimdi yapamam... olmaz... çok istediğini biliyorum ama...’

Ebru, şirret bir suratla ayağa fırladı.

‘Manyak mısın sen be!’ diye bağırdı. ‘Seni kim ister? Nafi yalvardı da, bi kereliğine razı oldum... sana doğum günü hediyesi verecektik.’

‘Yok,’ dedi Tayfun. Çok sarsılmıştı. ‘Ben böyle hediye istemem. İzninle...’

Kız, tavuk kışkışlar gibi salladı ellerini.

‘Hadi hadiii...’ dedi sadece.

Tayfun, söküle söküle çıktı evden. Merdivenleri, trabzan-lara tutunarak indi. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. İnsanlar bu kadar küçülebiliyorlardı demek, iyi ki onun doğru dürüst bir ailesi vardı. İyi ki onun, bu tecrübeyi bile çekinmeden anlatabileceği bir annesi vardı. Geçen ilk taksiye atladı.

‘Meteoroloji’ye,’ dedi.

Evini, annesini hiç bu kadar özlememişti. Orada güvendeydi sadece. Annesi mükemmel bir kadındı. Asla böyle şeyler yapmamıştı, yapmazdı... Babasına bile yapmazdı... Saati öğrenmek istedi birden.

‘Saatiniz kaçtı acaba?’ Ergenlikle beraber kalınlaşmaya çalışan sesine yeni yeni alışmaya başlamıştı. Son birkaç aydır yadırgamıyordu artık. Ama bu kez yadırgadı. Sinirden veya korkudan, bayağı cırtlak çıkmıştı galiba.

‘Üç buçuk delikanlı,’ dedi şoför, ‘işin acele miydi?’

Aceleydi tabii. Annesini istiyordu bir an önce. Tertemiz,

mis gibi saçlarına burnunu gömüp, doya doya koklamak istiyordu, o iğrenç yaratığın leş gibi parfümünün burnuna yapışan sıvasından kurtulmak için.

‘Yok yok,’ dedi yine de. ‘Normal gidebilirsiniz.’

Yol boyunca, Yuvarlak Masa oyununun; ‘Sen benim muhatabım değilsin. İşine bak,’ kısmını başarıyla oynadı şoföre karşı. Böylece, ‘Nerde okuyon? Kaçıncı sınıf?’ gibi sorulardan kurtulmuş oldu.

Meteoroloji’nin önünden geçip, Çamaltı Sokağa çevirtti arabanın burnunu. Yokuş yukarı çıkarken; ‘Annem!’ diye düşünüyordu. ‘Benim Melek annem!’

Siyah lale desenli demir kapının önünde durdular. Paranın üstünü beklemeye dahi sabrı yoktu. Ayaklarını kapıdan sarkıtarak bekledi. Alır almaz, saati sordu tekrar.

‘Dörde on var delikanlı. Tamı tamına.’

Atladı aşağıya. Ayaklarıyla yürüyerek, yüreğiyle koşarak geldi kapının önüne. Elini üstten aşırıp, mandalı çevirdi. Üç basamağı usul usul indi. Camekânlı antreye doğru ilerlerken, vakit kazanmak için, elini cebine atıp, bebek taşıyan leylek amblemli Emlak Kredi Bankası anahtarlığını hazır etti. San’nın, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış halde, süklüm püklüm yan bahçeden geldiğini görünce şaşırdı. Annesi, kolay kolay bahçede bırakmazdı onu... Yani, kapıyı kilitleyip de bırakmazdı. Sarı ihtiyaç belirttiği zaman, demir antre kapısı açılır, hayvan işini görüp de geri dönün-ceye kadar da öyle kalırdı... Bir suç işlemiş olmalıydı muhakkak... Bir şeylere çarpıp da kırmıştı belki... Üstünde durmadı. Annesini bir an önce görmek istiyordu ve zile basıp beklemeye bile tahammülü yoktu. Annesinin kararma saygı göstermeliydi. Girmek için inleyen hayvanın başını okşadı, ama içeri almadı onu. Antrede, kötü, keskin bir koku çarptı burnuna. Önemsemedi. Boy aynasında şöyle bir kendine bakarken; ‘Annee!’ diye seslendi içeriye. Annesinin

kulakları çok hassastı. Duymuş olmalıydı. Ses alamayınca, arka bahçede, tuvalette veya banyoda olabileceğini düşündü. Salona geçti. Koku, genzini yakacak kadar artmıştı. Bildiği, tanıdığı çamaşır suyu kokusuna benzemiyordu. Başka bir şeyin kokuşuydu bu. İyi bildiği bir şeyin... Barut!., barut kokusuna benziyordu. Şükran Ismailoğlu'yla gittikleri mahrem pikniklerde, dağ başlarında, şişelere ateş ederlerdi sırayla. Metalik, keskin bir koku bırakırdı atılan mermi. Ama evin içinde ne işi vardı o kokunun? 'Başka bir şeydir,' diye düşünüp, kokunun kaynağını araştırmaya başladı gözleri ve burnuyla. Balkona bakınca, annesinin en sevdiği çiçeğin yerde yattığını gördü. Küçük Orospu, kırılıp düşmüş veya düşüp kırılmıştı. Kıran da Sarı'ydı hiç şüphesiz. Bahçeye şutlanışı ondandı. Koku, büyük ihtimalle, çiçeğin toprağından yükseliyor olmalıydı. Kükürt, gübre, şu bu... Meseleyi çözmüş olmanın huzuruyla, şansını bir kez daha denedi:

'Annee! Anneciim!'

Yine cevap alamadı. Müzik setinin başına gitti. The Who'yu kabından çıkarttı. Pikaba koydu. Sonra, belli belirsiz bir ses duyar gibi olunca, çaldırmaktan vazgeçip, iğneyi geri çekti.

'Anne?' dedi bu kez sorarcasına. Tedirgin olmasına gerek yoktu ama olmuştu bir kere. Sessizce salonun kapısına doğru yürüdü. Koridora açılan misafir odasından bir somya gıcırtısı duydu. Oraya doğru ilerlemeye başladı. Belki annesi içerde temizlik falan yapıyordu. Başka ne yapacaktı? Yine de geldiğini bilmesinde fayda vardı. Kapının önüne gelip;

'Annee!' dedi bayağı bağırarak. 'İçerde misin meleğim?' Kuraldı, kimsenin odasına paldır küldür dalınmazdı... Bir tek Melek Anne çiğnerdi bu kuralı...

Yine yatak gıcırtısı duyuldu içerden. Peşisıra da birbirine karışan kadın ve erkek fısıltıları. Yüreğinde bir sızı hasetti Tayfun. 'Hayır!' diye azarladı kendini. 'Hayır! Asla!'

Kapıya üç kez, kıracakmış gibi vurdu. İçerdeki sesler kesilmişti. Somya gıcırtısı da yoktu artık.

'Anne!' diyerek, ağır ağır, korkarak açmaya başladı kapıyı. Önce, dar açı içinde, misafir karyolasının başucundaki komodini gördü. Açı genişledikçe, yatağın darmadağın olduğunu, sağa sola biri diğerini bağlamış da çözmüş gibi çamaşır ipleri saçıldığını, karşıda, yatağın öbür tarafında, uzun sarı saçlı bir kadının,

arkası kendisine dönük, sanki açıkmış da, karşısına geçmiş manzara seyrediyormuş edalarında, sımsıkı örtülmüş perdeye doğru baktığını gördü.

‘Anne!’ diye haykırdı bu kez. Eğer o kadın, onun annesi olmuş olsaydı, bu çığlıkla sıçrayarak dönmesi gerekirdi. Oysa o kadın, ağır ağır kollarını kavuşturmuş, sonra da hiç acele etmeden, yine ağır ağır dönmeye başlamıştı. Sırtı da kambur duruyordu zaten. Yüzünü döndüğünde, Tayfun emindi ki, annesi olmadığını görecekti. Yok, eğer annesiyse, dimdik duran sırtı, göğe kalkmış ince çenesi ve çok öfkelenmiş gözleriyle ona dönecek ve ‘Sen kimden izin aldın da odaya dalıverdin?’ diye azarlayarak, ona küsecekti.

Tam o sırada, sol tarafında, gardrobun olduğu yerde bir hareketlenme oldu. Tayfun, gözlerini pembe kimonolu kadından ayırıp, bir an için dolaba çevirdi. Aynen kendisinin-ki gibi taşlanmış, mavi bir kot pantolon, daha da doğrusu, kot pantolonun dolabın kapağından dışarı sarkmış paçalarından biri, usul usul, dolabın içine doğru çekiliyordu. Hemen biraz ötede de, yerde, halının üzerinde, dolaba saklanan adamın aceleyle unuttuğu, koyu yeşil, kilim desenli bir tek erkek çorabı duruyordu.

Tayfun, dehşetten fırlamış gözlerini, artık kendisine dönmüş olan kadına çevirdi. O kadın, onun annesinden başkası değildi. Yüzü her zamankinden daha çok kırmızıydı. Gözleri hiç görmediği kadar umutsuz bakıyordu, pembe kimonosunun dalgalanışmdan, ayakta zor duracak kadar çok

titrediği anlaşılıyordu ama, o kadın, onun annesiydi... Hayır!.. Nerdeydi o zaman, annesinin dik başı?.. Nerdeydi kuğu boynu?.. Niye omuzlarının arasına gömülmüştü çenesi?

‘Anne?’

Kadın, ellerini iki yana açmış, çaresizlik içinde, soran bakışlarla bakan çocuğa gülümsemeye çalıştı. Yüzü, yakışıksız şekilde çarpıldı. Gergin dudakları aralandı ve:

‘Partiden sıkıldın mı çocuğum?’ dedi.

Küçük Tayfun’un aklına, yapılabilecek bir şey gelmiyordu, ama söylenebilecek bir şey geliyordu. O da onu söyledi. Gürültüsüz, kararlı ve kesin bir dilekti bu:

‘Geber anne!’

Kadın, yumruk yemiş gibi sallandı. Kollarını açarak yalvarmaya başladı:

‘Tayfun!.. Sarı Prens’im!’

Tayfun, hızla döndü arkasını. Koridora fırladı. Camekânlı antrenin demir kapısını gürültüyle çarparken;

‘Geber inşallah!’ diye bağırdı bu kez. Sonra, bir kuş gibi süzülüp aştı siyah lale desenli demir bahçe kapısının üstünden ve Çamaltı Sokak’tan aşağı doğru bir deli koşusu tutturdu. San’nın, arkalardan kudurmuş gibi havladığını bile duymadı. ‘Geber!geber!geber!’ diye tempo tutarak ve Onurlu Sokak kavşağından çıkıverecek bir kamyonun tekerleri altında paramparça olmayı dileyerek, Sanatoryum Cadde-si’ne kadar indi. Birdenbire durdu. Neden koşuyordu? Yokuş aşağı koşmakla, yokuş yukarı çıkarkenki zamanı geri mi getirecekti? Kafasında kocaman bir saat belirdi. Beyninin gözleriyle baktı saate. Dördü beş geçiyordu. Geri döndü. Çamaltı Park’taki ağaç masalardan birine oturdu... Somya gıcırtıları?., fısıltılar?., defalarca seslenmeye karşı sessiz kalış?.. Ebru mu güzel? Melek mi?.. Ebru güzel... o dürüst... açık... mert... ya Melek?., o bir şeytan!., o sadece bir ürperti, tiksinti... o senin annen... iyi şeyler düşünmelisin...

iyi düşünecek ne kaldı?., ayıp... çok ayıp... Ama Ebru yalvarmadı... Hatta kızıp kovdu... Haklı olduğuna inanıyordu o... Annen ise yalvardı... Eğildi senin önünde... Küçüldü... Çok kötü bir şey yapmış... Pişman... Ne yapmış?.. Bilmiyor musun sanki?..

O zaman düşün... kafanı o kadından arındır... baban ne olacak?., ona söyleyecek misin?., ya ağabeyin?., hayır!., söylenmez... söylenmesi düşünülemez bile... saklanacak... o kadar!., sonsuza kadar bilmeyecekler... saklamak zorundasın... ikinizin sırrı olarak saklamak zorundasın... onunla ‘ikimiz’ olmak istemiyorum... ben tek başıma olmak istiyorum... olsun... bu sırrı saklamak zorundasın... kaçamazsın... bu ikinizin sırrı... hayır!., bu benim sırrım, ama onun utancı... olsun, sakla!., sakla!., sakla!..

Kafasının içinde tıkır tıkır çalışan saate göz attı. Dört buçuk... adam gitmiştir... eve dönüp, o kadınla konuşsam?., bunu neden yaptığını sorsam?., beni ikna edebilir mi?.. Asla! Nasıl açıklayabilir?.. Ben bile çıkarttırmadım pantolonumu Ebru’ya ama o kadın, o adammkini çıkartmış... ne konuşacaksın?.. ama o senin annen... belki bir sebebi vardır... git konuş... sor ona... inanmazsan inanma... ama

sor!., hayır!.. soramam... sormaya utanırım... anneye öyle şeyler sorulmaz... yakaladığım için ne çok üzülmüştür şimdi... ya intihar ederse?., ona ‘Geber!’ demiştim... ya çok kırıldı da canına kıymaya karar verdiyse?., hayır... bunu yapamaz... o zaman beni katil durumuna düşüreceğini bilir... beni sever o... yapamaz... Saat beşe yirmi beş var... bir koşu gidip bak-sam?.. beş dakkada varırım eve... belki canına kıymaya falan kalkar?., hayır! şimdi sanır ki, onu sevdiğim için endişe duydum da geri döndüm... otur oturduğun yerde, o senin için endişelensin... korksun ‘Oğlum nereye gitti?’ diye...

Ne yapmalı?., o evde nasıl yaşamalı bundan sonra?., onu nasıl hoş görmeli?., o olsaydı ne yapardı?.. Bağışlanmaya-

cak bir suç görseydi ne yapardı?

Yuvarlak Masa!.. Yuvarlak masa!., şimdi oldu... ona oyununu oynayacağım... bana öğrettiği her şeyi ben de ona öğreteceğim... acılar içinde kıvranacak ama hayata veda edemeyecek çünkü oyunu yazan o... hep bekleyecek... gözüme yeniden gireceği anı bekleyecek... çırpınıp duracak daha iyi bir anne, daha iyi bir eş olabilmek için... yalnız kaldığımızda yalvaracak bana, kararlı tutumum karşısında umutsuzluğa kapılacak, babamlarla beraberken, ben herkesin beklediği gibi bir oğul olacağım ona karşı... hiç vazgeçemeyecek... o kadar riyakâr olacağım ki, hiç umutları tükenemeyecek... bana bir anne kazandırmak için heba edecek ömrünü... bana kazandıramayacak ama, babama daha iyi bir eş kazandıracak... Tufan’a daha iyi bir anne kazandıracak... Hayır!., o kazandırmayacak, kazandıran ben olacağım... babamla ağabeyime bunu borçluyum... onlar gerçeği bilmeyi hak etmediler. Onların bir suçu yok!., onları korumalıyım... onların, artık benden başka kimseleri yok... halbuki, o kadının hem dolaptaki adamı, hem de San’sı var... öbür sansı...

Oturduğu yerde, çabucacık, kafasındaki saat ‘beşe çeyrek vaı’ı gösterinceye kadar oyununu kurguladı. Sonra da iyice rahatlamış, ama içi boş bir yüz ifadesiyle kalkıp, yokuş yukarı yürümeye başladı. Kibrit Evlerin önünden geçti teker teker. Kendi evinin önüne geldiğinde, kafasındaki saat, ‘beşe on var’dı. Çıkartabildiği kadar çok gürültü çıkartarak bahçe kapısını açtı. Ağır adımlarla beton zemini geçti. Demir kapının solundaki zile elini uzattığı anda, camekâmn gerisinde o kadını gördü. Yanında da köpeği duruyordu. Elini indirdi. Güleç bir çehre takınıp, kapının açılmasını bekledi.

Kadın, kapıyı açıp, sağ omzunu çerçeveye yasladı.

‘Oğlum,’ dedi. ‘Seni çok merak ettim sanm. Nerelerdeydin?’

Niye böyle büzülüyordu bu kadın. Meydan okusaydı ya. Birazcık olsun Melek Anne gibi davransaydı ya!

Yanından, orada duran biri yokmuş gibi süzüldü o kadının.

‘Günün nasıl geçti anne?’ dedi alaylı bir sesle. ‘N’aber lan Sarı?’

Kadın, hırsla döndü geriye. Hah! Bu onun annesiydi işte. Umutlanarak kaçtı ordan.

‘Dur!’ diye seslendi ona Melek.

Tayfun, oda kapısını açmak üzereydi. Nasıl bir sesti o? İçinde her şey vardı. Kararlılık, cesaret, otorite, sıkıntı, çaresizlik, umutsuzluk... ama bir tek şey yoktu... en çok olması gereken şey; ACI!., acı yoktu sesinde... coşku bile vardı da acı yoktu... Tamamdı... Melek Anne geri dönmüştü... Eğer o anda, orada Tayfun da geri dönüp ona bakacak olsa, derhal konunun kapanıvereceğini anlamıştı... Bu sese karşı konulamazdı... Gücünün tükendiğini hissetti...

‘Efendim anne!’ dedi, diyebildiği kadar erkekçe, ama dönüp bakmadı.

‘Benimle oynama! Konuşalım!’

Emir ne kadar kesin! Nasıl direneceksin bir ömür? Dire-nemeyeceksin, biliyorsun!..

Tayfun, kapıyı açtı. Kendini içeri atarken, cevapladı:

‘Çok heyecanlıyım anne. Biliyorsun, bugün benim doğum günüm... En mutlu günüm... Saat de epey oldu... Babamlar geldiğinde parti için hazır olmak istiyorum.’

Bir daha odasından çıkmadı. Hep annesi hazırlardı ceketinin altına takacağı kravatı. Yine öyle yapmıştı. Kolej takımı, beyaz gömleği, jilet gibi ütülenip yatağa serilmiş, açık gri, üzerinde sarı renkli küçük küçük güneşleri olan kravatı da gömleğinin üstüne bırakılmıştı.

Düşünmemeye çalışarak giyinmeye başladı. Beceriksiz parmakları, binbir

güçlükle üçgen yapabildi kravatı. Hep annesi bağlardı halbuki. O da o sırada, narin parmakları eğilip eğilip öperdi. Bundan sonra kim bağlayacaktı? Kimin

elini öpülmeye değer bulacaktı bundan sonra? Allah, kadın denilen varlığı neden yaratmıştı? Bir tek o iş için mi? Annesini de mi o iş için yaratmıştı?

Her an, kapının açılmasından, o kadının içeriye dalıp emretmeye başlamasından korkarak ayakta bekledi. Nihayet kanarya zil çalınca rahatladı. Babasıyla ağabeyi gelmiş olmalılardı. Saat tam sekizdi çünkü. Bakmamıştı ama, artık biliyordu. Her saniyeyi biliyordu. Ne çabuk geçmişti zaman!

Çin Lokantası'na gittiler ailece. Hep beraber fıstıklı tavuk yediler. Tayfun, o kadının yine yermiş gibi yaptığını fark etti. Daha sonra, doğum günü üzerine herkesin beklediği konuşmayı yaptı:

'Bugün doğduğum için değil, bu ailenin bir ferdi olarak doğduğum için seviniyorum. Günün önemi de ailemin öneminden geliyor. Bugün güzel bir gün, çünkü ben, on yedi yıl önce bugün, bu aile için doğdum.'

Oyunu o kadar ustalıkla oynuyordu ki, kendisi bile hayrete düşüyordu. Tam dozunda bırakıyordu anneyle ilişkiyi. Ne beklenenden fazla, ne beklenenden az... Tam dozunda... Babasını, ağabeyini gözetliyordu belli etmeden. O anlarda, o kadının da onları gözetleyen gözlerini yakalıyordu, iyi gidiyordu. Hiç kimse bir terslik olduğunun farkında değildi. Melek hariç, Tayfun hariç...

Güle oynaya döndüler evlerine. Sarı da sevinçle katıldı onlara. Son parti, gecenin on birinde, Çamaltı Sokak'ta başladı. Gündüzden hazırlanan taze meyvalar, sıkılıp getirildi o kadın tarafından. Meyva suları içildi. Tam geceyarısı doğmuştu Tayfun. Önce hediyeleri açacak, sonra doğduğu anı bekleyeceklerdi onu hep beraber kucaklayıp öpmek için. İlk olarak, Tufan verdi hediyesini. Çok sevdiği Amerikan Converse'lerinden almıştı. Kırmızı. Babası, bir hesap cüzdanı verdi oğluna. Tayfun, içinde yazılı miktan görünce, bir

hayret çığlığı attı. 'Seneye,' dedi babası. 'Bu gece, tam on sekiz yaşma bastığında, araban da kapının önünde olacak.'

Saat, on ikiye yirmi vardı. O kadının hediyesi ortalarda görünmüyordu.

'Eee anne?' dedi Tayfun, herkesin beklediği gibi. 'Sen hediyemi vermeyecek misin?'

Kadın, çok rahat görünüyordu. Yanında göğsünü kabartarak oturan köpeğin başını okşadı.

‘Bu sene, bir değişiklik yapmak istedim,’ dedi. ‘Seni şimdi öpüp kucaklayacağız, sonra da sen odana gidip, tam doğduğun saatte, annenin hediyesini açacaksın.’

Tayfun, sözden çok ses tonundan irkildi. Çok kararlıydı ses. Bir kez daha, kendi koyduğu kurallara ters olan bu karan tartışmaya dahi izin vermeyecek kadar kararlı. O anda, bir terslik olduğunu anladı. Bu o ana kadar saklamaya çalıştığı terslikten başka bir terslikti. Annesi de oyuna katılmaya karar vermişti ve ona bir oyun oynayacaktı. Durdunnasım umarak, babasına baktı. Şükran lsmailoğlu, kaşlarını kaldmp:

‘Ben ne yapabilirim?’ diye sordu. ‘Emir demiri keser. Gel önce ben kucaklayayım.’

Sırayla kucaktan kucağa dolaştı. O kadına da rol icabı, kollarını açmış koşuyordu ki, kadın elini kaldırıp yolun başında durdurdu onu.

‘Ben, bu yakışıklı Sarı Prens’i tam doğurduğum saatte öperim ancak,’ dedi. ‘Unutma. Paketin, etajerinin ikinci çekmecesinde. Öyle bir ayarla ki, tam geceyarmda aç ve gör. Ne ağustosun yirmi üçü olsun, ne de yirmi dördü... Tam o zaman doğmuştun sen... Zamanın olmadığı zaman...’

Tayfun, oyunu başlattığına pişman olmuştu. Dayanamayacağını anladı. Ağlayıp zırlayarak babasına gördüğü her şeyi anlatabilirdi her an. Bunu yapmayı hiç istemiyordu. Kadının asaleti başını döndürmeye başlamıştı. Ağlayıp zırlayarak onun kollarına atılabilir ve yaptıkları için özür dilemeyi asla

düşünmeyecek bu kararlı kadından, gördükleri için özür dilemeye başlayabilirdi, ki; bunu hiç mi hiç istemiyordu... Dayanmak zorunda olduğunu biliyordu, ama bu baskıya dayanamayacağını da biliyordu... Bu sırrı taşıyamayacaktı... Anlaşılmıştı... Kadının ölmeye, intihar etmeye de niyeti yoktu... Sırrı saklamanın tek yolu kalıyordu o zaman... Onu ortadan kaldırmak!.. Sır ortadan kalkamayacağına göre, sırrı açığa vurabilecek olan ortadan kalkacaktı... Mikrop öldürü-lemiyorsa, mikrobu bulaştıracak olan öldürülecekti... Rahatladı birden... Nasıl yapacağını henüz düşünmemişti ama, ne yapacağını düşünmüştü işte... Kendini öldürecekti... Böyle-ce, ailesini koruyabilecek, sırrı sonsuza kadar saklamayı başarabilecekti... Güldü, ama dokunsalar ağlayacaktı.

‘Tabii,’ dedi. Babasının ve ağabeyinin iyi geceler dileklerini cevapladı. Salonun ortasında, ikisini baş başa bırakıp çekildiler daha sonra. Sarı’yı da çişini yapıp gelsin diye bahçeye çıkardılar. Tayfun ne orada, o kadının karşısında durmak istiyordu, ne de onun huzurundan ayrılmak. Kadının sırtı dikti çünkü. Çenesi havadaydı. Üzüntünün, pişmanlığın zerresi yoktu duruşunda. Başını önüne eğdi. Halının saçaklarını saymaya çalıştı. Ölmese miydi acaba? Bir daha böyle inatçı, böyle asil, böyle kendinden emin bir anneyi nerden bulacaktı. Yüreğinin, ısıtılmış bir demir çubuk gibi büküldüğünü, onun önünde eğilmeye başladığını hissetti. Gözleri yerde, öylece dikilip duruyordu. Belki o kadın konuşmaya başlamasa, koşup ağlayarak sarılabilir ve ne yapmış olursa olsun, annesi olduğu gerçeğini, onu sevdiği doğrusunu değiştiremeyeceğini söyleyebilirdi. Ama o kadın konuştu. Hem de hiç beklemediği kadar kişiliksiz, zayıf, kendine acıyan bir sesle konuştu.

‘İyi düşündün mü sarım?’

Nasıl titriyor sesi? Ne oldu buna birden? Ne güzel affediyordum tam!

Bakmak istemedi sesin geldiği yere. Kafasını kaldırmadan, o da ona sordu:

‘Düşünmemiş birine benziyor muyum?’

Haydi anne! Bağırsana bana! ‘Sen kendini ne sanıyorsun!’ diye azarlayıp, her zamanki annem gibi çiğnediğin kurallara bile sahip çıksana!

‘Sana yalvaracak olsam, bu oyundan vazgeçer misin?’

Sese bak! Bu benim annemin sesi olabilir mi? Benim annem yalvarır mı? Cevap verme Tayfun! Onu hor gördüğünü sansın. Belki o zaman sinirlenip iki tokat atar sana da kendine getirir.

Melek, acıklı, titrek sesiyle sormayı sürdürdü:

‘Gördüklerinin sana telkin ettiği acıklı vaziyete inanmadığına dair, hiç olmazsa inanmak istemediğine dair en küçük bir umudum olabilir mi?’

Dünyaya tepeden bakardı. Ne oldu ona? Nereye gitti benim annem? Benden af dilemezdi o olsa!

Kafasını korkarak kaldırıp, karşısındaki kadına baktı. Omuzlar düşmüş, sırt

kamburlaşıp dışarı doğru eğilmiş, çene aşağı bakmaktan hafif salyalanmış, suçluluk tikleri kendinden sürmeli gözleri kuşatmış, dudak seğirip duruyor... Bunun için mi ölecektin?.. Değer mi bu zavallı için?.. O zaten ölmüş!..

Oyununu oyna! Bunun için değil ölmeye, üzülmeye bile değmez!

Tayfun, oyunu oynamaya yeniden karar verdi.

‘Ben ne gördüğümü biliyorum ve bunu tartışmaya değer bulmuyorum,’ dedi soğuk soğuk. ‘Bir Allah’ın kulunun da bana gördüğümün aksini anlatmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum.’

Melek, iki adım attı oğluna doğru. Titreyen kollarını açıp, onu kucaklamaya çalıştı. Tayfun yüzünü tiksintiyle buruşturarak geri çekildi. Sonra, ona bakmamanın bile

onun için bir lüks olduğuna karar verip, merhametsiz çocuk gözlerini, çarpılmış, acı içinde kıvranan yüze dikti. Daha da iğrendi. Kadın, hâlâ yalvarıyordu utanmadan:

‘Öyle mi sarım? Sahiden öyle mi düşünüyorsun?’

Şimdi çok derin bir acı vardı seste işte. Bu, Tayfun’u öfkeden titretti.

‘Evet!’ dedi, onunla birlikte kendinden de nefret ederek.

‘Bugün için mi, hep mi?’

Yalvarma kadın! Dik dur karşımda!

‘Hep!’

Kadın katıldı, ama ağlama çığlığını boğazında düğümlemeyi başardı.

‘Sana dosdoğru anlatsam bu masalı?’ dedi hıçkırarak.

Tayfun, daha fazla bakamadı o gözlere. Midesi bulanıyordu artık. Hiçbir kabahat için bu kadar küçülmemeliydi insan. Nasıl da ölmeyi göze alabilmişti bu yaratık için!

‘Değmez!’ deyip, kafasını yeniden yere eğdi. Bilemiyordu, o anda o kadın

yaklaşıp onu kucaklamaya kalksa, belki de itip düşürürdü onu. Korkarak, bunu denemesini bekledi boşu boşuna. Ama olmadı. Yüreği taş kesilmişti artık. Maalesef, bu oyunu da o kadından öğrenmişti. ‘Benden yalvar yakar af dileyen birini gördüğüm zaman, bağışlama kabiliyetimi kaybediyorum!’...

Şuna bak! Nasıl titriyor! Tek derdi suçunun ifşa edilip edilmeyeceğini öğrenmek. Söylesem de rahat etse bari. Ben senin kadar çürük değilim kadın! Merak etme, kimse bilmeyecek... ama sen, ömrünün sonuna kadar bunu yapacağımdan korkacaksın...

‘Peki sarım. Son kez söyle.’

Tayfun, ayakta güçlükle duran kadına baktı.

‘Neyi?’

Kadın, Tayfun’un dehşet dolu bakışları altında yere diz çöktü. Allah’a yalvarır gibi kaldırdı ellerini oğluna doğru.

Boğuk bir feryat yükseldi boğazından.

‘Bugün evden kaçarken söylediğin son sözü. O zaman bana inanmadığına inanabilirim.’

Tayfun, sırıttı. Yerlerde sürünen bu kadın, onun annesi miydi?

‘O zaman oyun bozulmuş olur,’ dedi, acımasız bir sesle.

Kadının sırtı dikleşti birden. Tayfun, ürperdi. Hırsla gökyüzüne kalkıveren gururlu çeneye baktı.

‘Oyunun canı cehenneme!’

Anne? Sen misin? İşte böyle davranmalıydın bana. Niye yalvarıp duruyorsun kaç dakkadır?

‘Ama anne!..’

Kadın birden sürünerek ayaklarının dibine geldi Tayfun’un. Tayfun, önce buna bir anlam veremedi. Sonra, kadının ayaklarına kapanmaya çalıştığını anladı.

Gene değişmişti. Gene un ufak olmuştu haysiyet! Ayak bileğine yılan gibi dolanan o iğrenç pençeden sert bir hareketle kurtuldu.

‘Yapma be kadın!’ diye bağırdı.

Kadın, biraz daha sürünerek, elinden kaçan ayağa yeniden dolandı.

‘Söyle ne olursun!’ diye ağlayarak yalvardı. ‘Oyunu mo-yunu boşver... aile içinde oyun olur mu?., ailede iç başka,dış başka olunur mu?’

Tayfun, ayağını kurtarmaya çalıştı tekrar. Başaramayınca, ellerini beline dayayıp, tepeden baktı kadına.

İç başka, dış başka olan sensin...’ dedi. ‘... bugün anlaşıldı gerçek için...’

Kadın, akan gözyaşlarını çocuğunun pantolonunun paçasına sildi.

‘Ben bir kusur işledim...’ dedi. ‘Pişmanım şimdi... af diliyorum senden... ne olur söyle, oyunu bırak... kapıdan çıkarken sarf ettiğin o lafı tekrar et bana!’

‘Ya söylemezsem?’

‘Eğer söylemezsen, beni masum kabul ettiğine inanacağım.’

Bu olacak iş değildi. Pişkinliğin böylesi, görülmüş şey değildi. Tepeden tırnağa hınç kesildi Tayfun ve aslında dilemediği sonu, hiç düşünmeden fısıldadı:

‘Geber anne!’

Sonra döndü, eğilip, elleriyle çözdü bileklerine dolanan prangayı, ağır ağır salonun kapısına doğru ilerlemeye başladı. Kafasındaki saatin yelkovanı da akrebin yanma doğru ilerliyordu. On ikiye üç vardı.

‘Sakın Sarı Prens’im...’ diye uludu zavallı kadın... ‘... bir gün burada neler olduğunu merak edip sormaya kalkma!’

Tayfun kime soracaktı ki? O kadına mı? Bıyık altından güldü.

‘Kime?’ dedi son olarak.

Cevap beklemeden çıktı koridora. Sağa dönüp, önce o lanetli odanın önünden

geçti, sonra da banyo kapısının önünden. İçerden su sesleri geliyordu. Babası veya ağabeyi duş yapıyor olmalıydı.

Kendi odasına girerken, o kadının da arkasından sessizce süzülüp misafir odasına girdiğini göremedi.

Hiçbir şey düşünmeden, otomatik adımlarla etajerinin başına gitti. Eğilip ikinci çekmeceyi açtı. Kafasındaki saate baktı. On ikiye bir vardı. Oyalana oyalana, mavi paketi açmaya başladı. Paketin içinden, üstü Çince yazılarla dolu bir kutu çıktı. Bunun bir kol saati olduğunu anladı Tayfun. Kutunun kapağını kaldırırken, doğduğu saatin gelip çattığını biliyordu. Gözlerini kapatıp, tam çift sıfır-çift sıfır olmasını bekledi. Doğru bir tahminle, tam zamanında açtı gözlerini. Misafir odasının oralardan silah sesini duyduğunda, saat çift sıfır-çift sıfırı gösteriyordu... Zaman olmayan zamanı...

‘Anne!’ diye haykırarak fırladı yerinden. Saat elinden düştü ve son gösterdiği yerde kaldı... Bahçeden, acı dolu bir

köpek çığlığı yükseldi, sonra bunu, mahallenin kanını donduran bir uluma takip etti... San’nın yaktığı ağıt, Çamaltı Sokağı tuttu...

Sarı’yı, ertesi sabah, Melek îsmailoğlu’nun cesedini otopsi için Numune’nin morguna götüren ambulansın peşinde gördüler, bir de son olarak, onun, 26 Ağustos günü, öğlen namazını müteakip Cebeci Mezarlığındaki cenaze töreninde...

Gözlerim yeterli değil,

Daha yüzlerce göz bulmalıyım, ödünç almalıyım da Seni seyretmeliyim.

Mevlâna

Kimbilir kaç defa okumuştu daha önce. Bir kez daha, hiç üşenmeden okuyordu işte. Çocuk, üç aydır kendi yurdun-daydı. Gelmeden önce, Çubuk’taki yurdun müdürü, can dostu İhsan aramıştı onu. ‘Haşan Abi...’ demişti. ‘Sana bi çocuk geliyo... ona iyi sahip çık.’ O çocuğun bir başka olduğunu, ışık gibi, düştüğü yeri aydınlattığını söylemişti peşinden de. Haşan Çokar, böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyordu. Genelde, bir evvelki yurdun müdürü aradı mı, bilirdi ki, belalı bir çocuk gelecek. Tedbirini ona göre, baştan alırdı. Demek bu defa alacağı tedbir, ona sahip çıkmak için olacaktı. Çok meraklanmış, hemen dosyasını istetmişti

çocuğun. Dosyada, kirli ve kötü tek satırlık sicil olsun yoktu. Her şey iyiydi ama, alışılmışın çok çok ötesinde, biraz fazlaca iyiydi. Hiçbir yurt müdürü, böyle iltifatlarla dolu, iltifat ne kelime, hayranlık dolu, şiir gibi, tövbe estağfurullah, mevlit gibi sicil düşmezdi. Çocuk efendiyse, söz dinleyen bir çocuksa, çalışkansa, bunlar klasik ifadelerle dosyasına aktarılır, çok çok, illa ki methedilecekse, 'İstikbal vaad ediyor.' falan denirdi. Bu nasıl dosyaydı yav? 'Işık gibi bir ço-

cuk,' diye başlıyordu daha ilk sayfadan. 'Yüzü kadar güzel bir kalbi var...' Bak bak bak... Sicile bak... 'Yalan nedir bilmez...' Bir kere, bu çok mühim bir bilgi olmamakla beraber, eğer bahsedilmek isteniyor idiyse, öyle değil, şöyle bahsedilmeliydi: 'Doğru konuştuğu kanaatini uyandırmaktadır.' ... Övgüler, övgüler, övgüler... dosyanın sonuna kadar, yalnızca övgüler... 'Konuştuğu zaman, kainat kulak kesilir...' Hoppalaaa! İyi artık yav... bir de, 'Kurtlar kuşlar namaza durur,' deyin de, tövbe estağfurullah, olsun bitsin.

Dayanamayıp, dosyanın daha üçüncü sayfasında aramıştı Çubuk'taki yurdun müdürünü.

'Kardaaş... bu naşı dosya yav?'

İhsan Beyit gülmüştü, sonra da iki defa 'of'lamıştı derin derin.

'Sen asıl dosyanın sahibini görecen abi!' demişti. 'Bak o zaman, az mı yazmışız, çok mu.'

'Yav... Allah AlaahF

'Abi, çocuk, çocuk değil ışık... Nur... Dışına bak, içini gör... Ama, o iç yok mu o iç... yani, Allah'tan korkmasam, hususi olarak gönderilmiş diyecem... Allah'ın sevgili kulu abi... Allah'ın özel kulu... Kız desem değil, oğlan desem değil... Bi görecen... diyecen ki, kanatları nerde bunun?., sa-nacan ki, biri fısıldıyo kulağına da öyle konuşuyo...'

'Melek mi len bu tövbeler olsun?'

'Ah abi... ahh... anamı kaybettiğimde böyle üzülmedimdi ben... şimdi elden gidiyo ya evlat, ciğerimi yerinden sökü-yolar sanki.'

Gülmüştü Haşan Çokar.

‘Merak etme İhsan...’ demişti. ‘... sizin yurdun tamiratı bi-tesiye kadar sana ziyaretçi kartı veririm, gelir görürsün.’

‘Ah abi ah... seni de görecez... alay et bakalım...’

Dosyaya geri dönmüştü Haşan Çokar. Çocuk, nesebi gayrı sahihti. Anası da bilinmiyordu, babası da. Yurttakilerin çoğu

gibi... Bunda bir tuhaflık yoktu. Yalnız, terk edildiği yer kötüydü. Cebeci Mezarlığı’nda bulmuşlardı onu. Sözde, taze kazılmış bir mezar çukurunda, Yirmi altı Ağustos gününün sabahı... Göbeği bile kesilmemişti bebenin. Bir sokak köpeğinin altından almışlardı. Köpek, yavruyu vermemek için, gelene saldırmıştı, gidene saldırmıştı. İtler bile, onu doğuran anadan daha vicdanlıydılar demek. Tövbeler olsun!

Haşan Çokara hep böyle olurdu. Ne zaman birilerinin çok methettiği bir filme gitse, gittiğine gideceğine pişman olur, sinemadan kaçmak için, devre arasını zor ederdi. Bu zıtlaşma huyu yüzünden, kitap okuyacaksa, kimsenin beğenmediğini, tavsiye etmediğini alır okurdu. Bu defa da öyle olmuştu. Daha görmeden gıcık kapmıştı çocuğa. Hani, arkadaş hatn olmasa, gelir gelmez odasına çağırıp, ‘Ben senin tanıdığın müdürlere benzemem,’ diye, ilk gözdağı mahiyetinde, şöyle bir kulaklarına asılıverirdi ama... Arada arkadaşlık vardı. Çocuk, söylerdi, şikâyet ederdi, fhsan’la aralarını açardı durduk yerde. Elin piçi için değer miydi arkadaştan olmaya?

iki gün sonra, cayır cayır yanan bir sesle tekrar aramıştı İhsan onu.

Abi... bugün boşalttık yurdu... geliyo bizim çocuklar... aman abi, kurbanın olurum, bak, öbürlerinin hepsi bir yana, Kerem bir yana... tamam mı abi?’

Tamam tamam,’ deyip, biraz daha dalgasını geçtikten sonra kapatmıştı telefonu. Dosyanın en ilginç kısmı, disiplin davranışlarıyla ilgili kısmıydı. Diyordu ki orda:

‘Disiplin nedir bilmez, ama disiplinsizliği de bilmez...’

Hadi, çık bakalım işin içinden şimdi. Neymiş neymiş? ‘Disiplin nedir bilmez, ama disiplinsizliği de bilmez...’ Başka ne bilmez beyefendi hazretleri?

‘Kural tanımaz, kuralsızlığı da tanımaz...’

Eee? Başka arzunuz?

‘Ne isterse onu yapar, ama kendisinden ne istenilirse onu da yapar...’

Elinden tutan, götürsün şey etsin o zaman.

‘Ahlâk kurallarını bilmez, ama ahlâksızlığı da bilmez...’

Ben anladıydım zaten. ‘Kız mı oğlan mı belli değil,’ dediğinde anladıydım. Demek o yüzden ‘Sahip çık, sahip çık deyip duruyodu İhsan. Piçlerin, tövbe estağfurullah, bi orası kaldıydı sahip çıkmadığımız. Hay babana rahmet len İhsan! Eee? Başka başka?

‘Din nedir bilmez, ama...’

Vay deyusun dölü!

‘... ama çok dindardır...’

Yav get allasen! Bu herif içmiş içmiş şiir yazmış yav!

Söylene söylene, acaba servis otobüsü geldi mi diye ikide bir pencerenin önüne gide gele okuyup durmuştu bu garip dosyayı.

Sonunda, kapıdan görünmüştü kırmızı belediye otobüsü. Merakla pencerenin kulpuna yapışmıştı. Ardına kadar açıp, dışarı sarkmıştı, bu hem öyle, hem de değil piçi görmek için. Şu inenlerden hangisiydi acaba? Kırmızı gömlekli olanı mı? I-ıh. Onun suratında meymenet yoktu... Dur bakıyım, kız kılıklı olanı kimmiş?..

Sonra, birden görmüştü onu. Bahçede birikip, arabayı çembere alan, kendi yurdunun yetimleri ve öğretmenleri ve hademeleri ve belletmenleriyle aynı anda... Ve de onlarla aynı anda donup kalmıştı...

Çocuk, uzun, upuzun saçlıydı. Kız gibiydi tıpkı, ama kızdan daha narin, daha güzel. Erkek olduğuna dair tek emare, sıska vücudunun üst kısmında, tahta gibi düz duran göğüs kafesiydi. Zamane kızlarının hep böyle olduklarını hesaba katacak olursan, onu da sayma!..

Ama, hakikaten başkaydı çocuk. Ona bakmaya kıyamazdı insan. Bu sebepten

olsa gerekti ki, Arif Hoca, daha oto-

büsten iner inmez; ‘Ne len bu saçlar, orospu avrat gibi!’ de-yip yapışamamıştı ense kökünden. Hâlâ da yapışamıyordu. Çocuk, gülümseyerek çevresine bakınıyor, bir taraftan da nasıl davranılacağını bilen tek kişi oymuş gibi, rahat adımlarla yurt binasının merdivenlerine doğru ilerliyordu. Müdürün boğazına bir yumruk gelip tıkanmıştı. Bir euzubes-mele çekmişti ama euzubesmeleyle falan olacak gibi değildi. Arif Hoca kenara kaçılarak çocuğun merdivenlere doğru salınışını izliyor, Muzaffer Öğretmen, adeta onun önünden saygtyla çekilerek bu eşsiz manzarayı izliyor, diğer öğretmenler, hocalar, gözlerini bir an olsun bu güzelliğin üzerinden alamadan onu izliyor, hademeler ellerindeki araçlarla yerlerine çakılmış onu izliyor, servisin şoförü cama burnunu yaslamış hayranlıkla onu izliyor, yurdun yetimleri çocuk yürüdükçe önündeki halkayı açıp peşine düştükten sonra halkanın arka kısmını daraltarak, konuşmadan, gülüşmeden, laf atmadan onu izliyor, Müdür Haşan Çokar, pencereden yarı beline kadar sarkmış, onu izliyordu...

Telefon çalmasa, belki de düşecekti Müdür.

İstemeye istemeye, kıçın kıçın masasına dönüp, ahizeyi kaldırmıştı.

‘Geldi mi abi? Gördün mü Kerem’imi?’

‘İhsan? Sen misin kardaş?’

‘Benim abi. Gördün mü onu? Sağ salim geldi mi sana?’

‘Geldi... gördüm...’ demişti, eski alaycı havasından eser kalmayan sesiyle.

Hadi mübarek olsun abi... senden bi ricam daha olacak... saçlarını gördün de mi?., onlara dokunma diyecektim... kıyma o altın başaklara... bırak istediği kadar uzatsın abi... olur mu abi?.. korkma... bitlenmez onun başı...’

Müdür şaşırmıştı. Ne diyeceğini bilememişti. İçini saran hoş kaşıntılara gidi gidivermişti aklı.

‘Yani... ne bileyim İhsan...’ demişti. ‘... öyle bişey istiyon

ki benden... ne bileyim yani... normal bi saç olsa neyse de...’ Kıymayacaktı zaten. Kayamayacaktı. Bunu anlamıştı, ama İhsan ısrar etsin istiyordu. İstediği

de olmuştu hemen.

‘Aman abi... kulların olurum...’

‘Tamam len. Ona da tamam. Oltu tespihini alırım amma!’ Ihsan’a yemin ettirip kapatmıştı telefonu. Aklı o çocuktaydı. Yakından görmek istiyordu. Kalkıp, koştura koştura açık duran pencereye gitmişti. Hademeler kafa kafaya vermiş, besbelli onu konuşuyorlardı. Bahçede başka kimse kalmamıştı. Âdetti. Yeni gelenler yemekhaneye alınır, Müdür Bey onlara kuralları da sert bir sesle bildirdiği bir konuşma yapar, sonra belletmenler, yetimleri yatakhanelerine götürür, dolaplarını falan gösterirlerdi.

‘Halduun... gittiler mi yemekhaneye?’

‘Gittiler Müdürüm.’

‘İyi, tamam.’

Çıkmadan önce, saçını tarayıp, sağ kulağının üstünde uzattığı kısmı, tepedeki kele, tükürüğüyle ıslatarak kaplama yapmıştı güzelce. Ne kadar heyecanlıydı! O kadar yıllık idarecilik hayatında böyle bir iş gelmemişti başına. Çocuğu bir kere daha görmek için yanıp tutuşuyordu. Şehvetle fırlamıştı odadan.

Hocalar, Atatürk resminin önünde dizilmiş, ağızları bir karış açık, karşılarına dizdikleri yetimlere bakıyorlardı. Hepsi hazırolda bekliyordu yeni yurtlarının yeni Müdür Beylerini, bir tanesi hariç... Eli her daim kılıç tutan hocaların hiçbiri de, cesaret edip, bu, en ön sandalyede bacak bacak üstüne atmış oturan ‘ışık yüzlü’ çocuğa bir şey diyemi-yordu. Sanki kim var kim yok, onun için ayağa kalkmıştı.

Bu manzarayı uzaktan gören Haşan Çokar da bir şey diyemeyeceğini anlamıştı. Bu yüzden, durumu kurtarmak maksadıyla, daha yemekhanenin kapısından, manzarayı gördüğü anda seslenmişti içeri:

‘Oturun bakıyım çocuklar.’

Sonra içeri girip, gözü ona kayı-kayıvererek karşılarına dikilmiş, mutad konuşmasını patlatmaya başlamıştı. Hepsinin gözlerinde merak, kaygı, korku, saygı vardı da, o çocukta yoktu. Gidip, onun altın sansı saçlarını okşamak istiyordu Müdür. Hani, yetimlere baba şefkati babından... Ama, ilk günden de o

kadar ayağa düşülmezdi. Ne olursa olsun, azıcık otoriter görünmeliydi. Yaklaşamamış, muradı o olduğu halde sokulamamıştı bu yüzden.

‘Çok saygılı olacaksınız...’ demişti içi giderek. ‘... mesela, hocalarınız geldiği zaman, ayağa kalkacaksınız, de mi?’ ‘Niye?’

Yok! Bu kadar da olmazdı! Güzel müzel, başka maşka!.. Yok artık... Hışım gibi üstüne yürümüştü uzun saçlının. Yanma varıncaya kadar da, her attığı adımda, ona el kaldırmanın rüzgâra karşı işemekten beter olacağını anlamış, yumu-şaya yumuşaya pestile dönmüştü. Bu çocukta, bu çocuktan daha fazla bir şeyler vardı tövbeler olsun!

Niye yavrucum? demişti ona. Kendi sesindeki sevgiden kendisi bile korkmuştu.

‘N’olacak ayağa kalkınca da?’

Bak hele kerataya!’ demişti, sonunda muradına erip, ipek gibi kayıp giden, yumuşacık saçlara, terleyen sağ eliyle dokunurken. içi gitmişti. Düşük amperli akım yemiş gibi titremişti. ... saygı; gösterilen bişeydir oğlum... hocalara, büyüklere karşı... de mi?., yani, göstermemiz lazım oğlum...’ ‘Amaaan! Ne gerek var?’

‘He he he...’ Şu saydam yanaklardan da bir makas alınabilir mi? Yok. Abes kaçar. ‘... niye gerek yokmuş ya bakıyım? Sen öğret bize o zaman.’

Çocuk, üstteki bacağını indirip, alttakini üste almıştı.

‘Seve seve,’ demişti, coşkulu sesiyle. Sonra da sormuştu: ‘Sayg! görülebilir mi?’

Büyülü bir sessizlik çökmüştü yemekhaneye. Müdür, kaçın kurrasıydı? Oynanmaya çalışılan oyunu hemen anlamıştı tabii. Onun anlayamadığı, çocuktaki cesaret ve kendisindeki cesaretsizlikti. ‘İn midir cin midir tövbe estağfurullah, gitmiş de mi gelmiştir nedir?’

‘Ha?’

‘Saygı görülebilir mi demiştim.’

Ne diyecekti Müdür şimdi?

‘Yok oğlum,’ demişti. Ardından da onca yetimin, hocanın önünde tuş olmamak için, hızlı hızlı anlatmaya koyulmuştu: ‘...O manevi bişeydir, buna mukabil...’

Çocuk, anında kesivermişti onun sözünü:

‘O zaman, onu size göstermemizi nasıl beklersiniz?., demek ki, saygı, sizin sandığınız şey değil. Ben çok düşündüm...’

Ülen, kurda kuşa rezil olduk tövbeler olsun. Şeytan diyo, iki tane çatlat şuna, görsün ölmüş anasının... Tövbe estağfurullah!.. Ne oluyo bize yav?.. Nesinden çekiniyoz şunca-cık şeyin?

‘Düşündün de buldun mu bari oğlum?’

Çocuk, krapon kağıdı kırmızısı dudaklarını öne uzatmıştı: ‘Üüüf!’ demişti Müdür Bey’i eriterek. ‘Buldum tabii.’ ‘Neymiş peki ya?’

‘Korkmak... düşününce buluyo insan.’

‘Neden? Dayaktan mı yani?.. Cezadan filan mı?’ Dudaklara bak! Şart olsun adamı canından eder! Bunu oturtacan karşına, sabahtan akşama kadar konuşturacan. Habikere üç milyon üç yüz otuz üç bin üç yüz otuz üç de-dirtecen!

‘Hayıır!.. Saygı; üzmekten, kırmaktan, sıkıp bunaltmaktan, kaybetmekten, gözden düşmekten, elden kaçırmaktan ve bir daha onun gibisini bulamamaktan korkmak... onun için, saygı sizin dediğiniz şey değil... anladınız mı şimdi?’

Koca öğretmen, küçük öğretmenini kucağına almak, ağzını yüzünü buruşturup dişlemek, ısırmak istemişti. Ama, duyulmuş şey değildi. Onu sıkıp bunaltmaktan korkarak, saygıyla geri çekilmişti hemen...

Sonraki günlerini hep Kerem’e ayırmıştı Haşan Çokar. Doğrudan irtibat kuramamış, ama dolaylı yoldan, misal; gözleriyle komşu olmuştu çocuğa. Gördükçe görmelere do-yamaz, görmedikçe, oturduğu yere sığamaz hallere düşmüştü. Yok! iflah etmeyecekti. Hep ona bakmazsa olmayacaktı... Şikâyet de gelmiyordu ki hakkında, çeksin odaya, şu disiplin sandalyelerinden birine, elleri dizinin üstünde oturtsun karşısına, doya doya seyretsin!.. Çaresiz, düşmüştü peşine çocuğun!.. Her köşe başından, her sütunun arkasından, hiç adet olmadığı halde, genellikle hep Kerem’in bulunduğu mütalaa sınıfının kapısından, ‘gözlem mahiyetinde’ uzanmış, ortalığı kolaçan eden bir müdür başı görmeye başlamıştı

yurdun sakinleri o günden itibaren. Bu kimsenin garibine de gitmemişti, çünkü, herkesin derdi zaten Kerem'e olabildiğince yakın olabilmekti... Kerem, sadece Kerem değildi sanki de, başka biriydi ayriyeten... Tövbe estağfurullah!

Ders yılı başlamadığı halde, sonunda Haşan Bey dayanamamış, kendi kafasından icad ettiği bir müfredatı uygulamayı ve gönüllü olarak, bilâ ücret, haftada üç gün, birer saat din dersleri vermeyi kararlaştırmıştı. Maksat; çocuklarda ana yok, baba yok... Dinleri hakkında ne bilseler kârdır! Bu meyanda Kerem'e de, kısmetse eğer, biraz daha yakın olmak temin edilmiş olur. Belki çocuğun din hakkında müdüründen öğreneceği çok şeyler olabilir. Veyahut, merak edip, özel olarak öğrenmek isteyeceği bir şey vardır ki o takdirde, özel ders bile verilebilir... bilâ ücret!

Bir heves, abdest de alıp koşmuştu yemekhaneye. Bütün çocuklara birarada ders verileceği için, orası en müsait yer-

di. Gözleri, müdür geldi diye yalı kazığı gibi dikilmiş çocukların arasında, ayağa kalkmayı reddeden birini aramıştı boş yere. Bulamayınca hepsini oturtmuş, bu sefer, koyun sayar gibi, kafalara birer birer dokunarak, masaların arasında dolanmaya, Kerem'i doğrudan aramaya başlamıştı. Çocuklar, 'Müdür Bey'in kimi aradığını çok iyi biliyorlardı. Yurttan tahliyesine çok az kaldığı için, artık dokunulmazlık mertebesine erişen İri Nuri, bir cesaret, mınldanmıştı kara haberi: 'Kerem gelmeyecekmiş hocam.'

'Ne demek len gelmeyecekmiş?'

İri Nuri, ayağa kalkmış, başını önüne eğip, ayakkabılarının burnuna bakmaya başlamıştı.

'Bilmem... Ben din dersi dinlemek istemiyom, dedi.'

Haşan Çokar, yurtta ispiyonculuğun çok tehlikeli bir şey olduğunu bilirdi. Hele hele çete başı Nuri, hayatta kimseyi ispiyon etmezdi. Bu işte bir bit yeniği vardı ama! Dur bakalım!

'Oğlum...' demişti yanma kadar giderek. 'Bak kızmaya-cam... söyle bakalım, kaçtı mı yoksa?., izin almadan sokağa mı çıktı?'

'Valla kaçmadı hocam. Yatakhanede düşünüyo.'

‘N’apıyo n’apıyoo?’

‘Düşünüyo... siz sorunca böyle deyin dedi.’ Dokunulmazlık mokunulmazlık kalmamıştı bu cevap üzerine. Müdür Bey, şöyle okkalı bir şaplak indirmişti İri Nuri’nin ense köküne.

‘De get lan eşşoğlueşşek!’ diye gürlemişti. ‘Dalga mı geçen, adam mı seçen? Yürü, koş çağır şu densizi. Bi dakkaya kalmadan burda olacaksınız ikiniz birden.’

‘Gelmezse?’

Bir şaplak daha.

‘Aha böyle döve döve getirecen o zaman... Allahümmes-sabirin... yav... yürü oğlum... deh etme adamı yav!’

İri Nuri, ilk o zaman asıl boyunu göstermişti müdüre.

Önce bükük başını kaldırmış, arkasından eğik sırtını dikleştirmiş, en sonunda da geniş göğsünü kabartmıştı.

‘Kerem’e el kalkmaz!’ demişti, müdüre, tahliyesine azıcık bir şey kaldığını hatırlatırcasına. ‘Rahat bırakacan çocuğu... ona göre!’

Haşan Çokar, korkmuş, iki adım geri çekilmişti. Ellerini kalçasının üstüne bağlamış:

‘Tövbe estağfurullah... tövbe estağfurullah...’ diye diye söylenmeye başlamıştı... ‘Ülen tamam... yezidin çocukları... tamam ülen... ülen sizi burdan ıslahaneye göndertmezsem len... yürü diyom len... serçe kadar aklın varsa al gel şu çocuğu diyom len... yürü len!’

Islahane lafı ürkütmüştü İri Nuri’yi. Nihayet, yürüyüp gitmişti, ‘Dövmem ama!’ diyerek... Haşan Çokar, bütün otoritesini sarsan o melek suratlı şeytanın, İri Nuri’nin peşine takılıp gelmesi için Allah’a dua etmeye başlamıştı. Şaşkın şaşkın birbirlerine bakınıp duran çocuklardan da gözüne kestirdiği iki tanesinden almıştı bu arada hıncını.

‘Ne gülüşüyonuz len hakkımda?’

‘Valla billa gülüş...’

‘Sus! Bak bi de cevap veriyo!’

İkişer veya üçer şaplak daha!..

Yemekhaneye ölüm sessizliğini çökerttikten sonra, ilk iş, kendine heybetli ve ürkütücü görünebileceği bir duruş seçmişti. Şöyle, bir ayağı hafif önde, bir eh götünde, boştaki eli cebinde mi dursaydı? Yok, o çok zorlama gibi görünürdü. Daha tabii bir duruş durmalıydı. Kapıya hiç bakmamalıydı bi kere. O veled-i zina, arkasından ürkek tavşan gibi ses etmeden gelmeli ve titreyen sesiyle: ‘Beni emretmişsiniz hocam!’ demeliydi. Bu fikri tutmuş ve hemen arkasını dönmüştü yemekhane kapısına. Beklemiş beklemiş, bu bekleyiş ona bir ömür kadar uzun gelmiş, ama sonunda onun sesini duymuştu arkasından:

‘Efendim?’

Bu, efendiye söylenen bir ‘efendim’ ünlemi değildi kesinlikle. Bu olsa olsa ‘Ne var lan? Beni niye rahatsız ettin? Ne diyeceksen de, işimiz gücümüz var!’ türünden bir ‘efen-dim’di. Kösele tabanlarının üzerinde, kendisini bile şaşırtan bir hızla dönmüş, ancak fazla hızlı döndüğü için, hızını alamayıp, yarım tur fazla bile gitmişti. Işık yüzlü, kıkır kıkır gülmüştü bunun üzerine.

‘Kötü kaydınız. Az daha düşüyodunuz.’

Yemekhaneden bir fısıltı yükselmişti. Haşan Bey, hemen toparlanıp doğrulmuş, önce hayret dolu fısıltıların sahiplerine: ‘Sust ülen!’ diye kükremiş, sonra da asıl kükremesi gereken kişiye, Kerem’e dönmüştü. Ama ne mümkün? Döndüğüyle kalakalmıştı. Bu çocuk bu kadar güzel miydi Ya-rabbim? Esastan da ışıyor muydu, yoksa ona mı öyle geliyordu? Ermiş türbesi gibiydi, tövbe estağfurullah. Dışı çekiyor, içi ürkütüyordu adamı.

‘Beni niye çağırttınız?’

Evet! Onu çağırtmıştı. O dersi de onu görebilmek, belki onunla konuşabilmek için koymuştu. Konuşmaya da gerek yoktu. Bu kadar yakınında dursa da olurdu. Gölgesi yemekhaneye düşse de olurdu. Tek ki, Haşan Çokar, dinimizin vecibelerini sıralayıp dururken, o, onun dersini dinleyenlerden biri gibi boş boş oturaydı... Bak hele bak, naşı da sündürüyo dudaklarını... Şöyle iki parmağmnan tutacan onları, kan çıkartana kadar buracan şerefsizim!..

‘Üff! Sizi bekliyorum hocam!’

Yav, tövbe estağfurullah... Bu ne cüret yav!.. Bu sâbiye de el mi kalkar şimdik?

‘Yavrucuğum...’ demişti en babacan sesiyle. ‘... dersimize geç kaldın evladım...’

‘Geç kalmadım ki.’

Hah! Çocuğun saati yok tabii. O iri Nuri hergelesi buna

eziyet edeyim diye yalan söylemiş demek.

‘Aaa... ama yavrum... bak... ders saat ikide başlayacaktı... saat oldu, nerdeyse ikibuçuk... de mi?., insan, arkadaşlarına sormaz mı?., neyse?., hadi affedelim bu seferlik... geç yerine otur bakayım... bi daha da sen sen ol...’

‘Ama ben din dersi dinlemek istemiyorum ki.’

Yanlış duymadığını biliyordu ama, öyle olmuş olması için, seve seve iki maaşını feda edebilirdi. Belki çocuk çark eder diye, gözlerini çok kızmış gibi belertip sormuştu: ‘Buyur? Ne dedin bakıyım sen?’

‘Din dersi dinlemek istemiyorum dedim. Geç de kalmadım. Kendim gelmedim sadece. Anladınız mı?’

Yav!.. Tövbe estağfurullah yav!.. Buna el de kalkmaz!.. N’apacaaz milletin ortasında şimdik?.. Hah!..

‘Gel bakalım sen benle müdüriyete. Bi de orda söyle bakalım ne söyleyeceksen.’

‘Söyleriiim.’

‘Yürü bakalım... hadi bakalım...’

Öne düşüp, müdüriyete doğru yürümeye başlamış, diğer çocukları yemekhanede unuttuğunu hatırlayınca koştura koştura geri dönüp, çıt çıkartmadan kendisini beklemelerini söylemişti.

Makam masasına oturacak olsa, daha heybetli görüneceğini biliyordu ama, o zaman da çocuktan çok uzak kalırdı. O nedenle, masanın önüne dizilmiş disiplin sandalyelerinden birini çekmişti altına. Yok! Kesinlikle dövemeyecek, ağır laf

bile söyleyemeyecekti. Bunu anlamıştı. Bebenin mahzun, kendinden sürmeli gözleri, yeme de yanında yat, pembe yanakları, içerden odun ateşiyle kızdırılmış gibi alev alev yanan dudakları, onu incitmeyi imkânsız kılıyordu en baştan. En iyisi, konuyu acıtmadan, çocuğun ukalalığını kabartmadan paketleyip, bir baba şefkatiyle anlatmak, bu vesileyle özel din dersi bile verip, sevaba da girmekti.

‘Geç hele şöyle karşıma bakalım,’ demişti, bir elini kemerinin britine takıp, bir eliyle de tam karşısını, morarmış orta halısının orta yerini göstererek.

Çocuk, arkasını dönüp, oradan bir disiplin sandalyesi çekmiş, tıpkı ilk gün yaptığı gibi, bacak bacak üstüne atarak oturuvermişti.

‘Evet! Geçtim.’

Ülen... Tövbeler olsun bu çocuk benim aklımı başımdan aldı!.. Bak len kerataya!.. Ülen, ne diyeyim sana ben len?.. Seni yaradana kurban olurum len!.. Sen başkasın len!.. Şart olsun cesaret değil, salaklık değil len seninkisi... başka bi-şey var len sende... Tövbeler olsun var len!

‘Yavrum... öhhö... niye öyle diyosun bakıyım sen?., çok ayıp değil mi?’

‘Ne?’

‘Hani, dedin ya demin... din dersi dinlemeyecem diye... ayıp bak... çok ayıp ve çok günah!’

‘Niye?’

Tövbe estağfurullaaah! Hiç mi dinini belletmediniz len buna? Ah İhsan ah!

‘Yav... ne demek niye?., bizi Allah yaratmadı mı oğlum?’

‘N’olmuş? Yarattıysa başımıza mı kakıyo? Yarattı işte...’

Neyse!., o kadarından haberi var bari... buna da şükür şimdilik...

‘Evladım... güzel evladım... Allah Baba, bizden ne istiyo bakalım?., de mi?., ibadetimiz nedir? kabahatimiz nedir?., bunları bi iyice bellememiz lazım de mi?’

‘Niye?’

Hoppalaa! Yav niye olacak? Şey için işte... şey için... hah!

‘Oğlum niye olacak? Neye göre ibadet edecen? Naşı kıla-can namazı? Orucunu kaç gün tutacan? Hangi vakitlerde namaza duracan? Ne vakit Hacca gidecen? İslâm’ın şartı kaç?’

‘Kaç?’

Onu da mı öğretmediniz len Ihsan?

‘Beş oğlum... beş beş...’ Gülmüştü boş bulunup. ‘Senin kabahatin yok tabii,’ demişti. ‘Bunları sana öğretmeyende kabahat.’

Yakıcı, isot kırmızısı dudaklar, öne doğru uzamıştı öpecek gibi.

‘Bi de din dersi vermeye kalkıyosunuz... Siz de hiçbişey bilmiyomuşunuz... beş olur mu hiç?’

‘Höst! Tövbe de... çarpılacan!.. kaçmış ya madem?’

‘Belki milyarlarca, belki de hiç.’

Tövbeler olsun! Dinlemekle şirke mi bulaşıyoz ne? Kovsam şunu şurdan! Yok yok. Dursun azıcık daha. Güzele bakmak sevaptır.

‘Yavrum... bak... sabrettim sabrettim ama, şurama kadar geldi artık... senin aklını çelmişler kuzum... bak... ben hepsini sana bi baştan anlatacam, o zaman bana hak verecen... anlaştık mı?., mesela namazdan başlıyalım...’

Çocuk, ışıl ışıl gülerek kesmişti koca adamın sözünü.

‘Hiç düşünmüyosunuz,’ demişti. ‘Bakın anlatayım... Sevap şart, günah yasak... değil mi?.. O zaman, günah da şart demektir bu... çünkü, neyin sevap olduğunun anlaşılabilmesi için, neyin günah olduğunun anlaşılması gerekir... günah olmazsa sevap da olamaz... ikisi de var olduğuna göre, demek ikisi de şart!., ya da hiçbiri... anladınız mı?., ya milyar tane şart var, ya da hiç yok bu yüzden... siz bana tutturacaksınız ‘beş-beş-beş’ diye, ben de size inanmayacağım... niye dinleyeyim?.. ne güzel düşünüyodum, rahatımı kaçırdınız.’

Çocuk cahildi tabii. Bilmiyordu, dolayısıyla abuk subuk konuşuyordu böyle. Bir

de ağız tadıyla kızabilseydi ona Haşan Çokar, tam olacaktı amma, kızamıyordu işte! Saman alevi kadar bile öfke parlayamıyordu içinde. Gülüvermişti.

‘Elmalık mı kesildin len başımıza?’ demişti, azıcık paylayan bir sesle. Sonra da tamamen yumuşayıp devam etmişti. ‘Bu

din tefsir edildi oğlum... Tövbe estağfurullah, sana mı kalmış yeniden tefsir etmek?.. Çok günah!., bak, yanarsın bak!’

‘Niyeymiş?’

Daha fazla dayanamamıştı Haşan Çokar. Kalkıp uzun saçları şöyle elini ense kökünden yukarı doğru daldırarak havalandırmış, İzmit pişmaniyesi gibi tel tel dökülüşüne hayranlıkla bakmış, sonra da eğilip omuzlarından tutarak kaldırmıştı çocuğu. Dosdoğru, içerde biri gizleniyormuş da onu görmeye çalışıyormuş gibi, gözlerinin derinliklerine bakmıştı. Sonra, kuvvetli bir ışık, kaynak ateşi gibi gözlerini yakınca, hızla geri çekilmek zorunda kalmıştı.

‘Git oğlum...’ demişti sesi titreyerek. ‘Allah Baba yakmaz seni filan... Git de beni dinimden etme...’

Dağın başında, ihtiyar çobanın biri, ‘Aktaş-Karataş,’ diye diye yatar kalkar, namaz kıldım sanırmış. Zamanın behrin-de, ermiş kişilerden biri gelmiş yanma. ‘Oğlum,’ demiş. ‘Namaz öyle kılınmaz. Bak ben kılayım da öğren.’ Arkasından, sureleri belletmiş çobana. ‘Bundan sonra böyle kılacan,’ demiş. ‘O zaman Allah ancak kabul eder.’ Sonra inmiş dağın yamacındaki gölün kıyısına. Postunu atmış suyun üstüne, kendisi de kayığa biner gibi binmiş onun üstüne, karşı kıyıya doğru seyran etmeye başlamış. Derken efendim, bi de bakmış, ihtiyar çoban, yalınayak başıkabak koşturup gelmekte suyun üstünden. ‘Ermiş amca, ermiş amca, rükûda ne diyecektim unuttum,’ diye de sorarmış bir yandan. Ermiş, şöyle bir bakmış suya batmadan karşısında dikilen adama, sonra da eğilip, kendi muhtaç olduğu hayvan postuna bakmış. ‘Git,’ demiş. ‘Senin aktaşm, karataşm bizim duamızdan daha makbuldür. Bildiğin gibi kıl namazını.’ ... Yaa... Bu çocuk, tövbe estağfurullah...? Kimbilir...?

Konu orada kapanmıştı. Haşan Çokar, o gün Sünni din derslerini kaldırmış, işi uzmanına, okul başladığı zaman gelecek olan din bilgisi hocasına bırakmaya karar vermişti.

Belki lafla, lafla olmazsa tekdirle, tekdirle de olmazsa dayakla başa çıkılırdı bu

çocukla ama, hiçbiri onun haddi değildi. Zaafı mı vardı ne? Tövbe estağfurullah! Ne zaafı olacak? Yavrunun masumiyeti, mahzuniyeti ve cibilliyeti aklını başından alıyordu işte. Bir de o ışığı... Hayır, bir defa olsun eli bari kalkabilse, hepsi geçip gidecek, pekâlâ kendine gelecekti ama, velet sanki, tövbe estağfurullah, kutsal emanetti de el sürülmezdi ona. Bakmaya bile kıyamıyordu. Nasıl dokunacaktı? Dünya tatlısı desen değil... Bu Dünya'dan değil desen, sümme haşa diyemezsin... Nemne şekil bişeydi canım!.. Uzaktan bakıp yutkunmakla yetinecekti mecburen. Sokulanı yakıyordu çocuk...

Bunları hatırlıyor, Kerem'li bir üç ayın nasıl su gibi akıp gittiğini düşünüyordu, dosyayı kimbilir kaçıncı defa okurken... Kerem'di o. Işık yüzlüydü. Gitmek istedi mi, giderdi. Kural tanımaz, ama kurallara karşı da gelmezdi. Çünkü, onun yerine kuralları uygulayacak olanlar karşı gelirlerdi kurallara. O da öyle yapmıştı işte. Yurttan kaçtığı için, en ağır disiplin cezasına çarptırması gerekiyordu kural olarak. Ama sadece, odasına çağırmakla ve gücü yeterse azıcık fırçalamakla yetinebilecekti. Orası da şüpheliydi ya... En hassas olduğu konuda bile gık diyememişti güç yetirip de... Arif Hoca, onu bulup da teslim etmek üzere getiren polislerin, ayrılırken nasıl mahzunlaştıklarmı anlatmıştı. Bilmez olur muydu hiç? O iki gün boyunca kendisi az mı mahzun-laşmıştı? Gözleri dolu dolu, boğazı yumruk yumruk, yut-kuna yutkuna az mı beklemişti şu odanın penceresinde, lojmanın balkonunda?

Kapı, tıklatılmadan açılabilirdi her an. Kapı tıklatmak da neymiş? Kerem, güler geçerdi böyle hokkabazlıklara. Kaplamasını kontrol edip, ses tonunu ayarlamak için, birkaç kez öksürdü. Bu defa ne olursa olsun, bağıracaktı ona. İyice bir kulaklarını çekip, gözünü korkutacaktı. Ya ölüsünü bul-

salardı? Ne yapardı onsuz? Sonra, başı az mı derde girerdi? 'Düşüncesiz çocuk!' diye homurdandı yüksek sesle. Duyduğu otoriter ton hoşuna gittiği için, ikinci defa; 'Düşüncesiz velet!' dedi. Bu da iyi olmuştu, ama daha ağır, daha sert bir laf söylemeliydi ki kapıdan girer girmez feleği şaşsın, bi daha kaçmak mı, tövbe etsin. 'Haylaz it' en iyisiydi galiba. Kendi sesinden duymak için bir de bunu bağıracaktı ki, kapı tıklatılmadan açılıverdi.

'Işık gibi bir çocuksun yavrum!' diyebildi ancak. 'Ya başına bişey gelseydi? De mi?., kaçılır mı hiç?., bi daha yok... tamam mı?'

Kerem, daha kötü bir söz işitmemiş, daha ağır bir davranışla hiç karşılaşmamıştı zaten. O yüzden, diğer çocukların Allah gibi korktuklan Müdür Bey'in, hiç

kimsenin göremeyeceği bu tavrı, onu hiç şaşırtmamıştı. Diğer çocuklar, ‘Bu defa yandın,’ deyip çok korkmuşlardı onun için. Ama, o hiç korkmamıştı. Çok düşünmüş ve korku diye bir şey olamayacağına karar vermişti. Olacak olan oluyordu zaten, öyleyse korkmak neciydi? O yalnızca bir tek şeyden korkuyordu... O şeyden... O içine yerleşmiş, ne olduğunu düşünmekten dahi korktuğu şeyden korkuyordu... Korku yoktu aslında, biliyordu, ama içindeki kadın vardı... Bunu da biliyordu... Bu yüzden, ondan çok korkuyordu... Hiç kimse boyun eğdirememişti Kerem’e ama, Kerem o kadının kendisine istediği zaman boyun eğdirebileceğini biliyordu... Kadından korkuyordu ve çok düşününce bulmuştu ki, aynı zamanda saygı da duyuyordu ona... Saygı; korkmaktı çünkü...

Terk edileli on yedi yıl oluyordu. O yurt bu yurt, büyüyüp gitmişti işte. Ama, o kadın her zaman büyüktü. Hep aynı yaştaydı. Bazen Kerem’e, kendi bildiklerini fısıldıyordu. O zaman, herkes şaşırıyordu, bu kadarcık çocuk bunları nerden öğrenebildi diye... Kerem, korkmasa, düşünüp bulurdu o kadının kim olduğunu, ama korkuyordu... Kor-

ku diye bir şey olmadığı halde, o kadından çok korkuyordu... Onunla karşılaşmayı hiç istemiyordu bu yüzden..

Ergenlik çağının sonlarıydı. Yurttaki, kendi emsali yetişkin oğlanların aralarında bir şeyler olup durduğunu yeni yem sezmeye başlıyordu. İri Nuri, oradan buradan apardığı malları satıp satıp, ona hediyeler almaya başlamıştı. Bunun ne demek olduğunu hemen anlamıştı Kerem. Basmalı tükenmez kaleme, cam şişedeki beyaz zambak kolonyasına şöyle bir bakmış, soruvermişti hemen:

‘Hemen bu gece mi istiyosun?’

Nuri, şaşakalmış, ıkınmış sıkınmış, çok iyi bildiği bu açıksözlülük karşısında telaşa kapılmıştı. Hiçbir şey istemiyordu kı o. Sadece, Kerem’i seviyordu... Ayıp bi şekilde değil yani... Öyle, tertemiz seviyordu.

‘Şeyy-’ diye dolaştırmış» dilini. ‘... neyi diyon lan?’

Ne dediğini açıklamıştı Kerem:

Tuvalette yapıyosunuz ya birbirinizi... onu diyorum.’

Nuri, ne diyeceğim, nereye kaçacağını bilememişti. Çok utanmıştı. Herkes

utanırdı Kerem’den zaten.

‘Git lan sen de!’ diye isyan etmişti. ‘... Şey miyiz biz? Ben arkadaşlığımız hatrına şey ettiydim.’

Kerem, şaşırmıştı bunun üzerine.

‘İyi ama...’ demişti. ‘Biz arkadaş değiliz ki!’

Nuri, koşa koşa uzaklaşmıştı yanından. Sonraki günlerde, Kerem, benzer hediyeleri, yatağının üstünde, yastığının altında bulmaya başlamıştı. Ne çok talep vardı kendisine! Öbürleri, sırf Nuri’den, Sedat’tan, Memet’ten korkularına bile gidiyorlardı tuvalete gece yarıları. O gitmiyordu. Belki, bin çıkıp adam gibi söylese giderdi de, ne olacaktı sanki?.. Ama, hepsi Nuri’den çekiniyorlardı. Uzaktan uzağa iç çeken Sedat’a sormuştu birinde:

‘Sedat, bu kokulu sabunu sen mi bıraktın yastığımın altına?’ &

Mütalaa sınıfı karışmıştı birdenbire. Nuri, Sedat’ın üstüne atlamış, Arif Hoca gürültüyü duyup da gelene kadar, çocuğu evire çevire dövmüştü. Yurtta âdetti. Çıkarılma yaşma gelen tehlikeli tiplere el kalkmaz, disiplin cezası verilmezdi. Arif Hoca örtbas etmişti olayı. Bu, Kerem’in çok yerinde tespitiyle, bir çeşit yatırımdı sonraki günler için. Kimi kimsesi, sorumluluk duygusu olmayan, dışarıda tutunacak dal bulamayan çocuklar, genellikle kötü yola düşer, vurdulu kırdılı işlere kapak atarlardı. Yurttan, yediği son dayağın acısını unutmadan ayrılanlar, bir de bu yoldalarsa, bir tenhada çıkıverirlerdi, geçmişte zulmedenlerin karşısına. Çok hikâye anlatılırdı böyle. Kerem bu hikâyeleri dinledikten sonra, hepsini kahkahalarla güldüren ve çok tuttukları şu yorumu yapmıştı: ‘Kuduz köpek gibi hırlayarak dolaşan, bir aslanın pençesinde can verir.’ Çocuklar, Kerem’i çok takdir etmişlerdi bu benzetmeden dolayı, ama Kerem, sadece korkmuştu bunu söyledikten sonra. Çünkü, bu söz ona ait değildi. O kadına aitti.

Cevap alamayınca tekrar sordu Müdür:

Tamam mı oğlum?’ Sesi iyice yumuşamış, şefkat titreşimleriyle vokallenir olmuştu. ‘Anlaştık mı yavrum?’

Anlaştıklarından kuşkulu, göz ziyafeti babında, kendinden sürmeli o güzel gözlere bakıp dururken, Kerem’in cevabı üzerine afalladı.

‘Ne konuda hocam?’

Bu fırsatı kaçıracak değildi Müdür. Hemen ayağa kalktı, masanın etrafından, çok kızmış gibi burnundan soluyarak dolandı, ter içindeki iki kocaman kıllı ayasıyla, saydam yanakları avuçlayıverdi iki yandan. Saydam ama ne saydam!.. Hem saydam, hem pespembe. Öyle, beyaz tenlilere özgü, çatlamış kılcal damarlar yüzünden, akarsu haritasına dönmüş bir cilt değil. Pürüzsüz, yumuşacık. Fırın sütlaç gibi. Gözü mü dönüyordu ne? Tövbe estağfurullah!

Yavrum... dedi davudi sesiyle. ‘... yurttan kaçmayacan bi daha... benim başımı belaya sokmayacan... tamam mı?’

Kerem, insanı eriten bir hüzünle baktı adamın gözlerine.

‘Ben kaçmadım ki hocam!’

Müdür, lahavle çeker gibi başını iki yana oynattı, boynunu çıtırdattı, ama çocuğun yanaklarının etrafındaki kuşatmayı kaldırmadı. Eriyordu eli eriyordu.

Kaçmadın da iki gündür nerdeydin yavrucum?’ diye sordu, fakat ses perdesini gereğinden yüksek bulduğu için hemen susup, ayarı yapıncaya kadar olmak üzere, gözlerini hayranlıkla kıstı ve avuçlarının arasındaki yakıcı güzelliğe daldı. Gene gözü kamaştı.

Ah şimdi şunun yerinde başka bir piç olaydı! Ah olaydı da ahvereydim tepesini yere... Yok yok... İyi ki bu var... Bundan dayak yemek bile ötekilerini dövmekten hayırlıdır!

‘... oğlum...’ diye ses perdesini düşürerek devam etti sonra. ... polis amcanlar, seni Odun Pazarı’nın orda uyurken bulmuşlar. Bak, ya başına kötü bi iş gelseydi?., de mi?., bak, ışık gibi çocuksun... etraf it kopuk dolu... gecenin bi vakti, bi başına?., sarhoşu var, manyağı var... de mi oğlum?.. hadi kendini düşünmüyon, bizi düşünecen... hesabını naşı veririz sonra?’

Kerem, nasılsa derdini anlatacağını biliyordu. Korkmaması gerektiğini de biliyordu. Korku diye bir şey yoktu. En azından, dışındaki şeylerden korkmaya gerek yoktu.

‘Ben kaçmadım,’ dedi tekrar.

Müdürün elleri cereyana kapılmış gibi sızladı. Zorlukla kendini kurtarıp, masaya çarpıncaya kadar geri geri gitti, sonra da el yordamıyla, sandalyelerden birini çekti altına. Sinüziti tutmuş gibi alnını ovarken, ikna olacağından emin, sordu:

‘Peki n’aptm?’

Yurttan ayrılmaya karar verdim. Kendiliğimden çıktım

dışarı. Kimseden de gizlemedim.’

‘Oğlum... bak şimdi... çıkılır mı güzel oğlum? Kim izin verdi sana? Dingonun ahırı mı burası?

‘On yedi senedir yurtlardayım. Büyüdüm artık. Nasıl olsa, bir ay sonra günüm doluyo. O zaman, zaten siz çıkartacaksınız. Ne fark eder?’

Böyle patavatsız bir cevap kimden gelse, ağzı burnu dağılırdı odadan çıkmadan, ama bu defa durum farklıydı. Müdür, şaşkınlıktan faltaşı gibi açılan gözlerini yığdı Kerem’in üstüne. Bu çocuğa bakmak bile zevkti. Hele ki, ona bu derece sahip olmak! Bir ay mı kalmıştı yav? Vay anasını! Ama olsun. Bir ay, bir aydı.

‘Yavrum...’ dedi sesini iyice alçaltarak. ‘Sen başkasın. Söz aldım, seni çıkarmadan önce bi işe koyacam... Maaşlı, sigortalı... adam gibi bi iş... buranın belletmeni yapacam seni, geceleri de kendi evini tutuncaya kadar burda yatıracam... istersen ev de tutma, hep kal... bi de üniversiteyi kazandın mıydı... de mi?., aha şuraya cızıyom, düğününü de ben yapacam senin... ailen olacak mis gibisinden...

‘Derslerimin hepsi zayıf. Okulu sevmiyorum. Üniversiteyi de sevmiyorum. Aile diye bir şey olduğunu da sanmıyorum. Çok düşündüm.’

‘Neyse ne! Hadi onu boş verdik diyelim... iş bulacaz sana işte... sıcak aşın olacak şurda... kalacak yerin olacak... öbürleri gibi saçak altlarında sürünmek mi istiyon?.. razı mısın o sefalete?’

‘Evet!’

‘Ne? Ne dedin sen bakıyım?’

‘Evet dedim. Açlığın sefaletini, tokluğun rezaletine tercih ederim.’

Bu meydan okuma, hem ağırına gitti Müdür'ün, hem de hoşuna. Çoğu asker traşlı, kötü kokulu, kötü bakışlı, çopur, kavruk suratlı, dişleri sararmış, dökülmüş, yamn

yumru yüzlerce zavallı geçmişti elinden. Hiçbiri, bu odaya çağırılacak kadar ileri gidip de revirlik olmadan çıkamamıştı dışarı. Ama bu çocuk çıkacaktı. Bunu bütün kainat biliyordu.

'Bak helee...' deyip güldü. Tokluğun nesi rezaletmiş bakalım?'

Sorulan her soruya, bildiği en doğru cevabı verirdi Kerem. Sorulacak en hayati soruyu da çekinmeden sorardı. Kırk yıllık dostmuşlar gibi, bastığı yeri titreten bu koca adamın karşısına, ilk gün yemekhanede, sonraki günlerde de din dersi yüzünden bu odaya getirildiğinde yaptığı gibi, bir sandalye çekip oturdu.

Siz söyleyin bakalım...' dedi bacak bacak üstüne atarken, sigara yoklaması yapıyo musunuz?'

'Eveeet?'

'Niye?'

'Ee içiyo dürzüler... müsaade mi edecektik?'

'içtiklerini nerden biliyosunuz?'

Her defasında yakalıyoz. Bilmiyon mu sanki?'

'Biliyorum. Kimin cebinde, sıra kapağının altında, ders veya yatakhane dolabında sigara bulursanız, onu bir güzel dövüyosunuz... önce yakalayan hoca dövüyo, sonra size ge-tiriyo, bi de siz dövüyosunuz...'

'N'apacaktık? Sevecek miydik? Kötü alışkanlıklarına mani olmaya çalışıyoz hep beraber.'

'Sonra?'

'Ha?'

Sonra?., o topladığınız sigaraları ne yapıyosunuz sonra?' Müdür, gömlek

cebinden ucu çıkmış, mavi bandrollü Marlboro paketini, sol eliyle boynunu ovuyormuş gibi yaparak gizlemeye çalıştı. Bu soruyu kim sormuş olursa olsun, ona kulak zarını patlatacak şiddette bağırmak, üstüne atlayıp, eşşek sudan gelinceye kadar dövmeliydi ama buna

imkân yoktu. Bu çocuğa ne o yapılabilirdi, ne öteki.

‘Ne yapacaz oğlum?’ dedi muzip bir gülümsemeyle. ‘Savaş ganimetleri onlar. Kim hangi sigaranın tiryakisiyse, pay ediyoz aramızda gitsin. Açılmış paket atılır mı? Günah!’

‘Orasını düşünmedim. Beni ilgilendiren o kısmı değil zaten. Asıl mühim tarafı şu; o işi gücü olmayan, bir yerde çalışıp da para kazanmayan çocuklar, birbirinden pahalı yabancı sigaraları nerden para bulup da alıyolar? Mesela, o cebinizdeki Malboro kaç lira, haberiniz var mı?’

Müdür’ün eh cebine gitti. Senelerdir para vermiyordu sigaraya. Nerden bilecekti, Marlboro kaç lira?

‘Sen ne demek istiyon?’ diye çıkışarak, konuyu değiştirmeye, hâkim pozisyona geçmeye çalıştı.

‘Çalıyolar... sonra satıyolar... ama, çalamayanlar, satamayanlar da var... onlara da çalanlar, seks karşılığında hediye ediyolar...’

Ayağa fırladı Müdür. Çalma, satma neyseydi de, öbür iş neciydi?

‘Nee?’ diye bağırdı. ‘Ne seksi diyon oğlum sen?’

‘Ben bunu normal buluyorum, ama...’

Müdür, bir adımda dikiliverdi ufak tefek çocuğun tepesine.

‘Sen de mi kurban olduğum?’ diye bağırdı, bir kez daha yanakları avuçlayarak. Gözlerinden hayal kırıklığı püskü-rüyordu. ‘S’ harfini bağırırken de, dişlerinin arasından tükürük zerreleri.

‘Hayır,’ dedi Kerem, yanaklarındaki basıncın zoruyla ayağa kalkarken. ‘Ben yapmadım. Ama yapanlar var. Niye bu kadar kızdınız?’

Müdür, çocuğun kadife tenine dokununca bir tuhaf olmuştu. Bırakamıyordu bir türlü. Dahası, terden sırılsıklam avuçlarını çocuğun iki yanağına yapıştırmış, her iki elinin baş parmağı ve işaret parmağı arasına kulak memelerini hapsetmiş, giderek büyüyen gözbebekleriyle o inanılmaz

güzellikteki, kendinden sürmeli gözlerin içine, ilk defa bu kadar yakından bakmaya bile başlamıştı. Büyülüyordu bu bebek onu. Tövbe estağfurullah! Hatta çarpıyor muydu ne?

‘Nesi normal yavrum?’ dedi soluk soluğa. Sesi, fısıltı gibi çıkıyordu.

‘Bunu çok düşündüm. Severek kimse dokunmadı onlara. Şimdi birbirlerine isteyerek dokunuyolar. İstemekle sevmeyi, şehvetle sevilmeyi birbirine karıştırıyolar. Bedenlerinin talebini, kalplerinin talebi sanıyolar. Bu fırtınayı atlatacaklar. Kimi pişman olacak, kimi utanıp öbürünün yüzüne ba-kamaz hale gelecek, kimi de alışıp gidecek, devam edecek. Ben hiçbir şeye üzülmem ama, onların açlıklarına, yalnızlıklarına üzülüyorum sanırım. Bunu düşünmem lazım.’

Müdür, kulak memelerini bırakmıştı artık. Kadife yanakları ise bırakacağa benzemiyordu. Farkında olmadan, hafifçe sıkıştırıyor olmalıydı iki avucunun arasında. Çocuğun şekilli, gelincik kırmızısı dudakları; ‘üç yüz otuz üç’ der gibi öne doğru sünmüştü. Adam zor tutuyordu kendini.

‘Rezalet derken hakkın varmış oğlum,’ dedi nefes nefese. ‘Böyle namussuzların arasında tok yaşayacağıma, ben de senin yerinde olsam, sokakta aç yaşamayı isterdim. Ben hepsini hallederim. Sen merak etme.’

‘Neyi halledeceksiniz?’

‘Burası fuhuş yuvası mı yav? Alayını sürecem burdan.’

‘Fuhuş değil ki bu... size normal karşıladığımı söylemedim mi demin?., namussuzluk neresinde bunun?., biri, diğerine, onun izin verdiği kadar sokuluyosa, bu niye namussuzluk olsun?’

Müdür, ağzını çocuğun yüzüne biraz daha yaklaşmış buldu.

‘Yavrum...’ dedi, sevgilim der gibi. ‘... korkmadan söyle... bişey yapmıyacam... sen hiç verdin mi?’

‘Ne verdim mi?’

‘Anla işte... Neden bahsediyosak ondan...’

‘Sigaradan mı? Hayır! İçmem ki ben.’

‘Yok oğlum... O işi hiç yaptın mı yani?., o boklu oğlanlarla diyom...’

‘Hayır!’

Müdürün içi rahatlamıştı ama, yüzü de çocuğun yüzüne biraz daha yaklaşmıştı bu arada.

‘Seni gidi senii... hem namussuzluk değil diyon, hem de yapmadım diyon... kızmıyacam, söyle bakıyım...’

‘Hayır! Yapmadım.’

Müdür, iyice rahatlamıştı. Bu çocuğa kimse dokunamazdı, o hariç. O da, işte bu kadar dokunabilirdi en fazla. Gerisi, ne gerisi, düşünmesi bile taş ederdi adamı.

‘Afferim len sana!’ dedi. Sonra da T ve ‘s’ harflerinin saçtığı tükürük zerrelerini yalarcasma alnından öptü. Dudakları tutuşayazdı tövbeler olsun.

‘Afferim... demek tersine gidiyo bu deyyusluklar ha? Hiç yapmadığına göre...’

‘Yoo! Ben yapmadım, çünkü kimse gelip bana tekli! etmedi.’

Müdür, daha da sıktı pembe, şeffaf yanakları. Çocuk, ellerini kaldırıp kıllı bileklere asılmasaydı, morartana kadar sıkabilirdi.

‘Hocam, yüzümü acıttınız,’ dedi, isyankâr bir sesle. Öne doğru sünüp uzamış dudakları da ne güzel oluyordu öyle derken! Ellerini istemeye istemeye indirip, terleyen avuçlarını pantolonunun kenarlarına sildi Müdür.

‘Şindik çok ayıp ettin işte... sana yakıştıramadım bak... ışık gibi çocuksun, yazık olur sana valla... çok ayıp... hadi yarın biri isteyiverse?.. verecen mi hemen?’

‘Bilmem. Onu o zaman düşünürüm.’

Sandalyeye çöktü adamcağız yeniden..

‘Sen saf mısın çocuk?’ diye sızlandı. ‘Biyerde demeye

kalkma böyle. Ne olduğunu bile anlayamazsın. Yazık olur sana! Vallaha da billaha da yazık olur!’

‘Anlamadım? Ne bakımdan yazık olur?’

Müdür, ağzı bir karış açık, bakakaldı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Kendisine ne yaptığını sorar bir hali vardı. Bu çocuğa, bu ışık gibi çocuğa ne demişti o? Nasıl diyebilmişti? Ona kim dokunabilirdi ki? Kim kötü bir şey yapmaya cesaret edebilirdi ona? Dili çözülüverdi oracıkta:

‘Keşke...’ dedi, pişmanlık dolu bir sesle. ‘... keşke yavrum... sen benim çocuğum olaydın... keşke benim sulbümden düşeydin ailemin rahmine... keşke benim ocağımı ışı-taydm ışık gibi çehrenle... keşke yavrum... keşke...’

Kerem, anlamaya çalışan gözlerle baktı adama. Yeniden sandalyesine kurulup bacak bacak üstüne atarken de sordu: ‘Çocuklarınızdan, eşinizden memnun değil misiniz?’ Müdür, bir elinde toz bezi, bir elinde süpürge, akşama kadar koca kıçını sallaya sallaya ordan aldığı tozu oraya, beleği, hofu buraya bulaştıran saçaklı, paçoz karısını düşündü önce. O karı, böyle bir çocuk doğurabilir miydi? Buna imkân var mıydı? Ne gezer? Ya çocukları? Yurda bağışlanan kurban etleriyle beslene beslene semirmiş, yuvarlak, yağlı yüzlü iki toraman oğlan? Ne bok olurdu ki onlardan? İte kaka bir işe yerleştirilecek, askerde beslenecek, dönüşte de denk getirilmiş anaları kılıklı bir yellozla başgöz edileceklerdi. Onların doğurtacağı evlattan ne hayır gelirdi? Ya karşısında oturan bu meleğe ne demeliydi? O olaydı evinin bir köşesinde de, karısı, oğulları defolup gideydi olmaz mıydı? O çocuk onun olaydı tek de, o ona hiç elini sürmeden bakıp duraydı olmaz mıydı? Onu koruyaydı, esirgeyey-di, sığmak, şemsiye olaydı ona? Bir ay kalmıştı demek! Bir ay sonra uçup gidecek miydi bu kuzu ellerinin arasından? O domuz kılıklı oğulları, bok yiyesice oğulları, bu çocuğun sıçtığı boka kurban olasıca oğulları, sıcak baba evinde yan

gelip yatarlarken, bu çocuk nerelere gidecek, kimlerin eline düşecekti? Hak mıydı bu? Işık yüzü, onun bile aklını başından aldıktan sonra, sokaktaki sapıklar ne yapmazlardı bu yavruya? Evlat edinmeye kalksa, önce düşük oğullan ırzına geçerdi bunun. Karısı da kıyametleri kopartırdı zaten. Olmazdı canım. Gülerlerdi adama.

‘Daldınız hocam. Kızdınız mı bana?’

‘Niye yavrum?’

‘Ailenizden memnun değil misiniz diye sormuştum. Dalıp gittiniz.’

Bunu daha önce hiç fark etmemişti ki Müdür. Oğullarım dediği salakları böyle bir ay parçasıyla kıyaslamaya kalkış-mamıştı ki hiç.

‘Değilim tabii,’ deyiverdi. Sonra da, karşısında ışık saçarak oturan on yedi yaşındaki ruh doktoruna hayret dolu gözlerini dikti. Kime veriyordu kimseye vermediği aile sırrını? O sır ki, o güne kadar, ona bile sır olarak kalmıştı.

‘O zaman aynim onlardan!’

‘Ne?’

‘Ayrılın. Madem memnun değilsiniz, ne diye kendinize işkence ediyosunuz?’

Olmazlanarak güldü Müdür. Bu çocuk da çok saftı canım. Kurda kuşa yem olacaktı tövbeler olsun!

‘Hee canım...’ dedi eğlenerek. ‘... bekâra karı boşamak kolaydır zaten...’

‘Bilmiyorum. Zor olabilir tabii. Tercih sizin. Ama bence, eğer ayrılmayı düşünmüyosanız, ömrünüzü ‘KEŞKE’lerin peşine takmayın. Sizin için daha iyi olur.’

‘Ha?’

‘Ben olsaydım, ya ‘keşke’ deyip durmaktan vazgeçerdim, ya da aile denilen o safsatadan. Ama en hayırlısı ve en doğrusu, aileden vazgeçmenizdir.’

Ne bilecekti bu zavallı yavru ailenin ne demek olduğu-

nu? Hiç ailesi olmamıştı ki...

İşler senin bildiğin gibi değil oğlum... sevmesen de idare etmeyi bilecen...’

‘Ben de bunu size yakıştıramadım işte.’

‘He he he... niye len?’

İkiyüzlülük bu... Koskoca adamsınız... Utanmıyo musunuz onların yüzüne bakarken?’

‘Ha?.. Allah’tan korkarım oğlum... Millet ne der diye korkarım... Çocuklarımın akibetinden, kinlenmelerinden korkarım... Elin adamı, avradımı sahipsiz sanır da yan gözle bakar diye korkarım... Vebal altında kalmaktan korkarım... Bu yaşımdan sonra, yalnızlık belasından korkarım...’ ‘Dışarda da herkes sizin gibi midir hocam?’

‘Ne bakımdan yavrum?’

‘Herkes korkak mıdır böyle?’

Müdür, ‘Ha?’ bile diyemedi. Nasıl bir çocuktu bu? Öbürleriyle aynı lağımın içinde büyüdüğü halde, nasıl böyle temiz kalabilmişti? Hepsi yalancı, hepsi açgözlü, çoğu hırsız, birazı ibne, birazı oğlancı yığının arasından nasıl başak gibi boy atabilmişti? O karanlıkta ışıldamasını sağlayan enerjiyi nereden, kimden bulup da alabilmişti? Allah’tan mı? Allah’ın adaleti bu muydu? Bu bebek babasız, ataşız sürünecek, kendi malakları baba forsuyla yan gelip yatacak!.. Tövbe estağfurullah, anladık da, yani bu Allah’ın yaptığı da iş miydi şimdi?

‘Yavrum...’ dedi sesi titreyerek. ‘Nerden çıktın sen? Bu bataklıkta naşı oldu da pislik bulaşmadı sana? Evliya mısın? melaike misin? nesin oğlum, nesin lan? Bu domuz ahırında, üstüne bulaşacak kadar da mı çamur yoktu lan?.. Bu pis heriflerin arasında naşı yetiştin oğlum sen?’

Kerem, diklendi oturduğu yerden:

‘Hiçbiri pis değil o çocukların. Hepsi de sizin gibi, benim gibi...’

Müdür, öz oğullarıyla bile kıyaslayamıyordu bu pırlanta parçasını ki, o mendeburlarla kıyaslasın.

‘Yoo...’ diye kesti Kerem’in sözünü. ‘... birbirlerini ayıpçı şekilde kullanıyolarmış... kendin dedin... sigara bunlarda, içki bunlarda, her yol bunlarda... hırsızlık da cabası... hurdan ayrıldıktan sonra, bi müddet daha takip ederiz, ondan sonra izlerini kaybederiz hepsinin... çoğunun yüzünü de bi daha nerde görürüz biliyon mu?., sabıka dosyalarında... ya gaspçı olurlar, ya tetikçi olurlar, ya nemne şekil bişey olurlar... adam olanını çok az duyduk... bunların nesi bizim gibi?.. İt alayı... o kadar dayağa, cezaya, it gene it... îti kırk sene

dövsen insan olur mu?., olmaz de mi?’

‘İşte rezalet dediğim buydu. Çok ayıpladım sizi!’

Müdür, oğlanı, arkadaşlarını korumaya çalışıyor sandı.

‘He he he... niye len?’

‘Onlar itse, siz nesiniz?’

‘Hoşt!’

‘Köpeğiniz birini ısırsa, suç kimde? Balkonunuza koyduğunuz saksı düşüp de birinin başını yarsa, saksıda mı suç? Neymiş suç? Sigarayı bakkaldan çalmak mı, yoksa onu alacak paranız varken, onların çaldığı sigarayı, bir de dayaktan geçirerek ellerinden alıp içmek mi? Sabıka dosyalarında gaspçı olarak gördüğünüz adamlar, gasp etmeyi kimden öğ-reniyolar sanki? Hem onlar, sigarayı, parası olandan çalıyo-lar, sizin gibi, olmayandan döverek almıyolar. Çocuklara yalan söylemeyi siz öğretmiyo musunuz? Daha kreşte başlı-yosunuz bu eğitimi vermeye. Kendini tatmin etmek için bayramdan bayrama uğrayan dernek kadınlarına ‘Annecim annecim’ diye yaltaklanıp ağlamaları için onları eğitmiyo musunuz? Sigara içenleri döverek, onlara ‘İçmiyorum’ diye yalan yere yemin etmeyi öğretmiyo musunuz? Güzel kokulu sabunlara hasret bırakıp, hırsızlığı öğretmiyo musunuz? Soru sormamayı, cevap vermemeyi öğretmiyo musunuz?

Burayı okul haline getirmek dururken it kuytusu haline getiren, ondan sonra da sığıntılara it diyen siz değil misiniz? Küfürü, dayakla problem çözmeyi kim öğretti onlara?’

Müdür, duyduklarının hiçbirine kızacak, alınacak durumda değildi. Bu çocuğun nerden çıktığını düşünüyordu o konuştukça. Farkındaydı. Cesaret değildi onunki. Gözü karalık, patavatsızlık da değildi. Dürüstlük hiç değildi. Neydi peki? Neydi? O ufak tefek bedenin önünde koskoca yurt müdürünü diz çökmeye zorlayan neydi? içinde başka bir iç mi vardı bu çocuğun? Yoksa bunun güzelliği de oradan mı geliyordu? Işığı da oradan mı geliyordu? Derya mıydı, umman mıydı, neydi bu çocuk? Tövbe estağfurullah, peygamber miydi?

Sarılmaya kıyamazdı insan buna. Ne sarılması, dokunmaya kıyamazdı. Dokunmak ne, bakmaya kıyamazdı. Anlamıştı Müdür. Bu çocuğa kötülük

yapmaya kimsenin gücü yetmezdi. Orta halli bir toramanın kolundan tutup istediği helaya çekebileceği bu narin çiçeğe, niye kimsenin teklifte dahi bulunamadığını anlamıştı. Allah çarpardı adamı! Buna yan gözle bakanın boynu altında kalırdı. Sokaklarda hiçbir tehlike yoktu bu çocuk için. Bu çocuk rakı küpüne düşse, rakı sarhoş olurdu da bu gene ayık gezerdi. Farklıydı, çok farklıydı bu. Başkaydı. Kelimeler yetmezdi.

‘Sen farklısın yavrum,’ dedi, artık rahat, istediği gibi çıkartabildiği sesiyle. ‘Nasıl oldu bu?’ Kerem, Haşan Çokar’ın göreceği şekilde ürperdi. Adam buna bir anlam veremedi.

‘Farklı olduğumun farkındayım hocam,’ diyerek itiraf etti Kerem. Korku bilmez gözlerinde kara kara bulutlar belirdi bir an için. ‘Elimde değil... Ben, sanki ben değilim.’

Hah işte! Müdür çoktan beridir anlamıştı bunu zaten de Allah’tan korkusuna soramıyordu çocuğa. Yine de soramayacaktı. Aşkla bakmaya başlamıştı oğlana. Çok temiz bir aşkla. Kapısında onu bir kere daha görebilmek için seneler-

ce çökekalabileceği bir aşkla. Dosyadaki iltifatların ne kadar kifayetsiz kaldığını anlamıştı.

‘Şıhım diye ortaya çıksan, tarikin insan almaz oğlum,’ dedi dolaylı yoldan. ‘Menbağm nedir senin?’

‘Bu yurt! Bu duvarlar, hocalar, siz, hademeler, arkadaşlar...’ Eğer Müdür sözünü kesmeseydi; ‘Bir de içimdeki kadın,’ diyecekti Kerem ama, Haşan Çokar coşmuştu bir kere.

‘Aynı ottan beslenir bir çift geyik, bundan amber misk olur, ondan sidik... de mi oğlum?..’

Birden tadı kaçıverdi Müdür’ün. Onu niye bu odaya çağırttığını hatırlamıştı. Gidecekti bu çocuk. Çaresi yoktu, gidecekti. O kural tanımazdı, ama kuralları da çiğnemezdi. Çünkü, Müdür, onun nam-ı hesabına bizzat çiğneyecekti kuralları, bizzat izin verecekti gitmesine. Yapayalnız hissetti kendini.

- ‘Söyle bana ışık yüzlü çocuk,’ dedi. ‘... rezalet
- lek, kendine özgü aristokrat üslubuyla, intihar se
- ‘Neyi?’

- Ihsan’a bak! Yememiş içmemiş sonuç çıkarmış herif!

‘Söyle bana ışık yüzlü çocuk,’ dedi. ‘... rezalet mezalet... hepsini düzeltecem desem?., çocuklara baba olacam desem?.. senden mühlet istesem?., hatır, gönül koysam gitme diye?., kalır miydin o zaman?’

‘Hayır!’

‘Yalvarsam?’

‘Hayır!’

‘Dışarda kötülük kol geziyo oğlum. Zaman kötü... Kimin kimsen yok... Ben sana kol kanat gererdim, baba olurdum... niye bu ısrar?., illa ki gideceksen, devletin sana yol vereceği gün git... şurdaki rezaletten kaçacan da, dışarda daha mı az rezalet var sanki?’

Gidecekti ışık gibi çocuk. Yolu yoktu. Onu tutmaya kimsenin gücü yetmezdi. Ruhu hürdü onun. İçi hürdü. Kafes tanımazdı o... Aslanın şerri, kafese alıştığı gün başlamaz mıydı?

Kerem, sadece gitmesi gerektiğini biliyordu. O kadın öyle emrediyordu çünkü... İçindeki kadın... Nereye gideceğini söylemiyordu ona... Sadece, çok az zaman kaldığını, bir an

önce görevinin başına dönmesi gerektiğini fısıldıyordu... Böyle otoriter bir sesi Kerem hayatı boyunca hiç kimseden duymamıştı... Reddedilmeyi tatmamış bir buyrukçunun kesin, kendinden emin, verdiği emrin saniyen yerine getirileceğini şaşmaz bir güvenle bilen bir insanın sesiydi. Çok etkileyici ve çekiciydi, ama bir o kadar da korkutucu. Onunla başa çıkmanın, ondan uzak durmanın tek yolu, ki Kerem bunu düşüne düşüne bulmuştu, onun dediklerini ara sıra yerine getirmekti... Yoksa, o Kerem’in içindeki Kerem’i kovup, onun yerine geçecek kadar güçlüydü.

‘Gitmem lazım hocam!’ dedi kararlı bir sesle. ‘Gitmem lazım!’

‘Git yavrum,’ dedi, Haşan Çokar, boğazına yumruk olup tıkanan hasretle. Ne tuhaftı! Gözünün önündeyken bile özlemeye başlamıştı onu. Ne yapacaktı onsuz? Daha önce niye cesaret edip de dakkada bir şu odaya atmamıştı onu sanki? O burada kalmaya razıyken, alıştırabilseydi kafese... Yok yok... Yazıktı, günahtı ona... Âlem onun malı olmalıydı, o âlemin değil...

‘Hemen gidebilir miyim?’

Sahiden gidecekti yav. İçi ağlamaya başlamıştı Müdür’ün. Dışı da ağlamaya başlamadan, odasında yalnız kalsa iyi olacaktı. Ayağa kalkıp, elini cebine attı. Çıkan tomarı saymadan uzattı Kerem’e.

‘Hemen git,’ dedi yutkunarak. ‘Al şunu. Bi müddet idare edersin. Ne zaman ihtiyacın olursa, çık gel... gelemeyecek durumda olursan ara... iki elim kanda olsa koşar gelirim.’

Kerem elini uzattı parayı almak için, ama içindeki kadın ona çok kızdı.

‘Teşekkür ederim hocam,’ dedi korkuyla. Sonra, adamın içini eritecek sıcaklıktaki eliyle, parayı uzatan koca eli kavradı, usulca içe doğru büküp, kıllı parmakları paranın etrafına doladı. ‘Para kalsın.’

O pamuk el, hep dokunur kalsaydı Müdür’ün eline de, Müdür oracıkta düşüp ölseydi. O ışık, Müdür’ün viran dünyasını aydınlatsaydı hep! Ama ışıktı bu... çere çöpe de vuracaktı, altına gümüşe de. Çöpe vurduğu bu kadardı işte... Hepsi bu kadardı...

Odanın ortasında dikildiğini fark etti bir süre sonra Haşan Çokar. Hemen koşup telefona sarılmak, kapıcı Sadret-tin’e çocuğu rahat bırakması için talimat vermek gerektiğini düşündü. Sonra şeytana uyup vazgeçti. Sadrettin, onu kapıdan çıkarken yakalayacak, paça kasnak huzuruna getirecekti. O da bu sayede bir kere daha olsun, onu görmek, huzurunda huzur bulmak fırsatı bulacaktı. Utanıyordu bu hinlikten, ama seviniyordu da. Sevinci, ancak cam kenarına koşuncaya kadar sürdü. Tül perdenin gerisinden, okulun çıkış kapısına baktığında, Sadrettin’in, biat edercesine başı önde, çocuğa yol verdiğini gördü... Sonra gözleri dolu dolu oturdu onun dosyasının başına. Güzel yazı dolmakalemini çıkardı. Bir döşenmeye başladı ki...

Sonsuzluk yolunu bilmiyorsan, Eşeğin tersine yürü...

Yol odur!

Mevlâna

Şükran Ismailoğlu, Tayfun’un neden böyle davrandığını, durumu bilmeyen bir babanın anlaması gerektiği gibi anlamıştı. Tayfun’un da acı gerçeği babasına

anlatacak hali yoktu. Şükran Bey'e göre, genç ve güzel bir anne, kendi düzeninden başkasının hâkim olmadığı bir evde, çok mutlu göründüğü bir gecenin sonunda, kocasının tabancasıyla kendi beynini dağıtıyor. Küçük oğlan, bunu reddediyor. Çok sevdiği varlığın, hayatından çekip gitmesini içine sindiremiyor ve içine kapanıyor. Annesine küsüyor. Bu, hayata küsmesinden iyi. Cenazeye gitmek istemeyişinin nedeni anlaşılmıştır. Hepsi bu! Başka açıklamaya ne hacet!

'Oğlum, kalk hadi. Vakit geldi.'

Tayfun, o kadının cenazesine gitmek istemiyordu. Bunu bir gece önce de söylemişti babasına. Hem, saatin kaç olduğunu, neyin vaktinin gelip çattığını da herkesten iyi biliyordu. Yastığa sarılıp, kafasını gömmüştü:

'Ben gelmiycem dedim ya baba! Siz gidin.'

Şükran Bey, çocuğunun bu acıyı kaldıracak güçte olmadığını düşünüyor ve onun için üzülüyordu. Bir baba, başka

ne düşünebilirdi? Hak veriyordu çocuğun tepkisine. Ama, cenazeye gidilecekti.

'Biliyorum,' demişti sızlayan bir sesle oğlunun tüylenmeye yeni başlayan omuzlarım tutarak. 'Çok korkunç! Kabul edemiyorsun. Ben de edemiyorum. Ama, bizim başka kimimiz var? Hadi oğlum... son yolculuğunda onu yalnız bırakamayız.'

Tayfun, kalkıp giyinmişti. Annesi öyle öğretmişti ona. 'Babaya karşı gelinmez!'

Cebeci mezarlığında, o kadın toprağa verilirken, Tayfun'un beyninde devreler biraz daha karışmış ve annesinin yüzü de silinivermişti gözlerinin önünden. Bunun geçici bir durum olduğunu biliyordu ama, ne garipti! Tabutun önüne iliştirilen portrenin dahi yüzü silinmişti. Gözlerini, acıtm-caya kadar sıkı sıkı yumup, onun yüzünü kafasında canlandırmaya çalışmıştı birkaç defa. Başaramayınca, her defasında tabutun önündeki fotoğrafa kaçamak bakışlar atmış, orada da yalnızca uzun sarı saçları olan, ama yüzü olmayan bir kadın görebilmişti.

'... Hatice kızı Meleek...'

İmam sesleniyordu o kadına. Niye babasının kızı olarak seslenmiyordu da

annesinin kızı olarak sesleniyordu? Çünkü Allah da güvenmiyordu kadınlara. Bir çocuğun kimden olduğunu yalnızca annesi bilebilirdi. O nedenle, kesin olan tek ebeveynin adı okunuyordu talkında. Anne kesin! O doğurdu malûm! Ya baba? Kimbilir? Melek bile böyle yaptıktan sonra?.. İmam ne kadar haklı!.. O öldüğünde de imam onu; 'Melek oğlu Tayfuuun!' diye çağıracak... Babanın kim olduğunu yalnızca Melek bilir çünkü...

Yeryüzünün kamburu gibi duran kabarmış toprağın başında diz çökmüştü babası. Ellerini artık medet ummak için çok geç kaldığını bilemediğinden, göğe doğru açmış, sessizce ağlayarak dua ediyordu. Tayfun, pek çok şey okuyabiliyordu

o kederli yüzden. 'Nerede hata yaptım Allah'ım? Ne oldu da öldürdü kendini? Ters giden neydi? Neyi fark edemedim? Neden? Neden?.. Onu bağışla Allah'ım! Onu bağışla!..'

Orada yanılıyordu işte. Yuvarlak Masa'ya göre, bağışlamak, kusur kime karşı işlenmişse, yalnızca o kimseye özgü bir hakti. Burada kusur, Tayfun'a karşı işlenmişti. Tayfun, asla bağışlamayacaktı onu! Asla! Asla! İnsan, annesine duyduğu sonsuz güveni, sevgiyi elinden alan, sonra onu annesiz bırakan, annesiz bırakırken de göğsüne 'anne katili' yaftasını çivileyen bir anneyi bağışlayabilir miydi? Asla! Allah'ın onu bağışlamaya ne hakkı, ne de yetkisi vardı. Suç, ona karşı işlenmemişti ... Allah diyecekti ki o kadına bakıp: 'Git! Kimi parçaladıysan, onu yapıştır da gel. Ben sizin işinize karışmam!'

Tufan, arkadaşlarının koltukaltı desteği olmasa yere kapaklanacak, o kambura sarılıp da ağlayarak, haykırarak burnunu gömecek gibi duruyordu. Sarsılıyor, hıçkırıyor, pantolonunun ceplerini sıkı sıkı geçirdiği parmaklarıyla, parçalamasına yoğurup duruyordu. Sünnet düğününde, 'erkek' olduğu müjdesini alıncaya kadar, Tayfun'un annesi de salonun köşesinde ıslak bir bez parçasını yoğurup durmuştu, oğlu az acı çeksin diye. Şimdi onun büyük oğlu, bir bez parçası tutmuş, yoğuruyordu. Kim daha az acı çeksin diye? Tayfun mu?

Ortada baba, sağda bir, solda öbür oğul, usul usul uzaklaşmışlardı ağaçların arasından. Soldaki oğul, katildi. Annesinin katili. Bunu da bir tek o biliyordu, bir de onu doğuran. Peşlerinde, onların acılarından haberi olmayan, sadece onların tarifsiz acılarla dolu yüz ifadelerine acıyıp duran bir sürü 'dost' olduğu halde, yürüyüp çıkmışlardı Cebeci Mezarlığından. İlerdeki söğüt ağacının arkasından, sarı bir köpeğin bakıp durduğunu, belki sadece Tayfun fark etmişti, belki de

hepsi. Ama hiçbiri onunla ilgilenecek durumda de-

ğildi. Köpek de onlarla ilgilenmemişti zaten.

Sonraki birkaç gün, zaman geçmek bilmemişti Tayfun için. Ailece eve kapanıp kalmışlar, yakın akrabaların, taziyeye gelen dostların o kadın için başsağlığı dileklerini ve düzdükleri övgüleri dinlemişlerdi. Bazıları, daha kapıdan girerken ağlamaya başlayan, bir kısmı daha metanetli olduğunu sanarak, o kadınla ilgili hoş anıları dile getirmeye çalışan taziyecilerin arkası hiç kesilmeyecekmiş gibi gelmişti Tayfun'a. O zamanlar âdetti, konu komşu, çeşit çeşit yemek pişirip taşımıştı eve hiç durmadan.

Akınlar, sonunda kesilmişti. Artık, uykuyla da başı hoş değildi Tayfun'un. Geceleri el ayak çekildikten sonra yatağından çıkıp çıkıp, salona, o kadının 'en güzel' olduğu söylenen fotoğrafının, büyütülerek çerçevelenip asıldığı duvarın önüne gider olmuştu. Saatlerce önünde dikilip, yüzü görmeye çalışıyordu sadece. Özlediğinden değildi. Yastığa başını koyar koymaz; 'Geber anne!' sözü akima geliyor, ama bu sözü söylediği kadının yüzü bir türlü gözlerinin önüne gelmiyordu. Yatıyor olmuyor, kalkıyor olmuyordu. Sonunda fırlayıp, salona koşuyordu. Fotoğrafa bakıp bakıp görmeye çalışıyor, ama beceremiyordu. Albümlerdeki fotoğraflarda da yoktu o kadının yüzü zaten.

Bir gece, salona yine koşturarak girdiğinde, henüz ışıkları yakamadan, babasının sesini duymuştu karanlığın içinden:

'Yakma oğlum!'

Korkmuş, sonra hemen toparlanıp, karşı duvarın dibindeki kanepede oturan babasının karanlık siluetini görmüştü. Sigara içiyordu Melek'in Şükran'ı. Hayatı boyunca, onun sigara içtiğini görmemişti.

'Uyuyamadım,' diye mırıldanmıştı babası. 'Biraz Melekle baş başa oturmak istedim.'

Tayfun, çok acımıştı adama. Gerçeği bir bilseydi, tapar mıydı o puta?

'Anlıyorum,' deyip, geldiği gibi koşturarak çıkmıştı salondan.

Sonraki günler, Tayfun için daha da zor olmuştu. Yedisinde mevlût, kırkında mevlût!.. Hele kırkındakine, Ebru bile gelmişti başını örtüp.

İçinden yükselen çığlığı bastırmak, giderek daha fazla güçleşiyordu Tayfun için. Yedikleri kazığın farkında olmadan, her cuma, koştura koştura, ellerinde birer demet çiçekle mezarlığa giden babasına ve ağabeyine; ‘Beni rahat bırakın! Gelmek istemiyorum!’ diye bağırmamak, sadece kendisinin bildiği intihar sebebini, onların ateş yutmuş gibi yaş dolan gözlerinin önünde haykırmamak için zor tutuyordu kendini. Bir demet de onun eline tutuşturuyorlardı her zaman. Atarcasma bırakıyordu çiçekleri mezarın ayak ucuna. Ona anlayışlı gözlerle bakıyordu babası. Hiç kızmıyor, hiç sitem etmiyordu. Onu anlıyordu çünkü. Zavallı çocuk, annesinin kaybına alışamamıştı. Yediremiyordu. Kabullenemiyordu. Muhakkak çok seviyordu. Sevmez olur muydu hiç? Ama, ona, bırakıp gittiği için de çok kızıyordu. Ağlamamıştı onlar gibi, çünkü, şoka girmişti. Deliler gibi, günlerce ağlayarak boşalacağı zaman, hızla yaklaşıyor olmalıydı. Onu anlıyordu Şükran Ismailoğlu. Çok iyi anlıyordu. Çocuktu daha Tayfun. Eğer annesi, bir kalp krizi geçirip de ölmüş olsaydı, Allah’a kızacaktı bu defa.

Eylül’ün beşinde okulları açılmıştı. Tayfun, beynindeki devrelerin birer birer, ama hep berabermiş gibi hızla attığını fark etmişti o zaman. Kızlardan nefret ediyordu. Bayan öğretmenlerden de. Onlara hiç güvenmiyordu. Onlar kaltaktı. Buradaki asil hallerinin altında, binbir türlü seks oyunu bilen birer uzman fahişe yatıyordu hepsinin. Hepsi birer Yuvarlak Masa uzmanıydı. Belki oynadıkları oyunun adını bilmiyorlardı ama, bu hiç önemli değildi. Oyun buydu. İç başka, dış başka!.. Onu biliyordu Tayfun. Hiç kimsenin bile-

meyeceği kadar iyi biliyordu. Annesi bile öyle olduktan sonra, hangisi değildi ki?..

Sonraki günlerden birinde, erkeklerden de nefret etmeye başladığını fark ediyordu. Kadınların peşinden koşana ne demeliydi? Aptal mı? Ahmak mı? Pezevenk mi? Bir insan, onlara nasıl değer verebilirdi? Hırsızı öven birine güvenilir miydi? Katili öven birine? Ama, hepsinden beter tabiatlı olan kadını övüyorlardı işte. Bir zamanlar, onun övdüğü gibi. Ne beklenirdi onlardan? Hepsinin de canı cehennemey-di! Bir daha dost, arkadaş, grup mu, tövbe! İdare edilecekti, hepsi o kadar. Düzen neyi gerektiriyorsa öyle davranılacak, işaret ne yöne verilmişse, o tarafa doğru, kafada bu düşünceler yokmuş gibi yürünüp gidilecekti. Kadın, evlilik, bitmişti. Erkek, arkadaşlık da öyle. Ama ayakta kalabilmek için, varmış gibi davranılacaktı. Oyunun kuralı buydu çünkü... Yuvarlak Masa Oyunu’nun... ‘Toplum içinde, bağışlayamayacağın kusuru işlemiş kişiyi asla dışlama, ona küs durma.’ ... O da öyle yapacaktı işte. Hiçbirini

bağışlayamı-yordu. Yine de küs durmayacaktı.

Birkaç gün daha geçti. Babası da, ağabeyi de erkek değil miydi? Akıllanmışlar mıydı acaba? ‘Dişi’den uzak duracak kadar akıllanmışlar mıydı?

‘Okulun nasıl geçti Tayfun?’

Peçetesine ağzını silip cevapladı:

‘İyi baba.’

Adamcağız, konuşmaya çalışıyordu. Zorladı:

‘Nasıl iyi? Hızlanmıştır artık dersler. İntibak edebiliyor musun?’

‘Neden edemeyeyim?’

Babası, kaygılı bakışlarını bir an kaçırıp, çatalını tabağının kenarına bırakmış, onların karşılıksız diyalogunu izleyen Tufan’a bakmıştı.

‘Yok,’ demişti. ‘Büyük bir üzüntü geçirdik de. Senin ya-

şmda bir insan için kolay değil. Biliyorum.’

Hiçbir şey bilmiyordu işte. Ama belli edilmezdi. Oyun!.. Kurallar!..

idare edebiliyorum babacım,’ demişti. ‘Zamanla daha da iyi olacağımdan eminim.’

O zaman, babası kafasını kaldırıp, yemek masasının tam karşısındaki duvarda asılı duran büyük fotoğrafa bakmıştı buğulanan gözlerle. Tayfun’un, artık kesinlikle göremediği o fotoğrafa.

‘Evet!’ deyip yutkunmuştu, kendi dediğine inanmayan bir sesle. ‘Zamanla, hepimiz onun yokluğuna alışacağız. Zaman, en iyi ilaçtır... onu hep seveceğiz ama, onsuz yaşamaya alışacağız... kendi ailenizi kuracaksınız ileride... anneniz gibi mükemmel eşler bulacaksınız...’

Akıllanmamışlardı işte. Hayata tutunduğu son dal da parmaklarının arasında kınlıvermişti Tayfun’un o söz üzerine.

‘Ben evlenmeyeceğim!’ demişti sertçe omuz silkerek.

Tufan ve o kadının ölümünden sonra, dul kardeşiyle çocukları ‘hayata’ alışmcaya kadar orada kalıp onlara bakmaya gelen, babasının dul ablası Nejla, acıyarak bakmışlardı Tayfun’a.

‘Anlıyorum yavrum,’ demişti Nejla Hala, Tayfun’un sağ elini tutarak. Kahrolmuştu Tayfun. O kadın, onun elini tutmaya nasıl cesaret edebiliyordu? Neyse ki, hemen bırakmıştı da, bir patlama önlenmişti böylece.

Suskunluk çökmüştü masaya. Konu, onlar için kapanmıştı. Anlayışlı ve hüzün dolu gözlerinden, onu anladıklarını okuyordu Tayfun. Herkes anlıyordu onu. Ne fena! O ise, onları anlayamıyordu bir türlü. Demek, babası hâlâ o kadını seviyordu! Acaba, o şekilde gideceğine bavullarını toplayıp da gitmiş olsaydı, gene de sever miydi? Gene, ablası olacak bu kadını sokar mıydı eve? Bu kadının o evde ne işi vardı hem? Kadın denilen mahlûğun, o evde ne işi vardı?

Tayfun biliyordu neden yaptığını. Ağlayan kadın ise bilmiyordu.

‘... derdi neydi Allah’ım?., o kadar mesut görünüyordu ki...’ Derdi ne olacaktı? Bebeklerini emzirdiği evde, bebeklerinden biri tarafından, başka bir adamı emzirirken yakalanmıştı. Utanç duymuştu. Bu onu biraz aklamaz mıydı? Utanmak, onurlu insanlara has değil miydi? Ya Tayfun’a yakalanmasaydı? O zaman utanabilecek miydi? Asıl utanması gereken, o pisliğin içine battığı halde, her yer tertemizmiş gibi, ailesine iyi anne rolü yapıp durması değil miydi? Yine de, oğlunun gözünde küçüldüğü için hayatından vazgeçebilmek?.. Onun bir sevgili oğlu vardı, o gün onu kaybetmiş ve bu tek kişilik kayıp bile onu öldürmeye yetmişti. Tayfun’un ise bir sevgili annesi vardı. Onun ölümü, Tayfun’u öldürmeye yetmiyordu. Kızlar, kadınlar, aileler, kadın peşinde koşan erkekler, hepsi bir anda ölmüştü Tayfun için, ama Tayfun annesi kadar cesur olamıyordu. Kendisi de ölmüştü belki. Dışarıda onu bekleyen bir şey yoktu artık. Evde ise, o oda vardı, o dolap vardı, dolapta saklanan o adamın, her yere sinmiş, insan burnunun alamayacağı ter ve zevk kokusu vardı. O adam! O, asıl gebermesi gereken adam! Kimdi o? Mutlaka bulacaktı Tayfun onu! Kim olursa olsun, bir dahaki sefere hangi dolapta saklanırsa saklansın, bulacaktı. Akimda, yüzünü göremediği o adam vardı işte, evlerinin duvarında ise, yüzü görünmeyen o fotoğraf...

İçi giderek kalkmıştı masadan. Odasına geçerken, zavallı kadın, boğazlanırmış,

tıkanırmış gibi sesler çıkararak süm-kürüyor ve arkasından bağırıyordu:

‘... affet yavrum... tutamadım kendimi... affet kuzum... yaranı deştim...’

Etajerinin ikinci çekmecesini açmıştı yatağının üstüne oturup. O günden beri, her gün yaptığı gibi, üzeri Çince yazılarla dolu kutudan, lithium kristalli Casio’sunu çıkarmış-

tı... Hâlâ o gecenin o saatini gösteriyordu saat... Pili bitinceye kadar da gösterecekti. Çift Sıfır: Çift Sıfır. Sağ altta daha küçük dijital yazılarla tarih: 23.08... Odasından fırlayıp, beyni dağılmış o kadım misafir odasında ilk bulan olduğu ana kadar, ne çok şey düşünmüştü! Ne çok ‘KEŞKE’ demişti. ‘Keşke öyle demeseydim... keşke Ebrulardan kaçmasay-dım erkenden... keşke annem o adamı eve almasaydı... keşke annem benim sesimi duyar duymaz o odadan fırlayıp çıksaydı da ben durumu anlamasaydım... keşke eve gelirken kaza geçirseydim, arabanın lastiği patlasaydı... keşke... keşke... keşke...’ Ne faydası vardı artık? ‘Keşke o güne geri dönebilmek elimde olsaydı!’ demenin ne faydası vardı? Protezi batmaya başlamıştı. Eğilip, sol eliyle çorabını sıyırdı. Ateli kopçasından çıkarıp, başparmak protezinden kurtardı ayağını. Sonra uzandı sırtüstü. Saati eline aldı. Kaldırıp baktı: ‘Çift Sıfır-Çift Sıfır... altta tarih: 23.08...’ Ondan birkaç dakika öncesine döndü, gözlerini kapatıp. Her şey netti, o kadının ve o adamın yüzü hariç.

‘Geber anne!’

‘Sakın Sarı Prens’im, bir gün burada neler olduğunu merak edip, sormaya kalkma!’

‘Kime?’

Evet... Kime sorabilirdi? Kim cevap verebilirdi ona? Cevap verebilecek tek kişi, ölüp gitmişti. Kime soracaktı? O adama mı? O adam kimdi? Bunu nasıl öğrenebilirdi? Neler olmuştu o gün? Dağınık bir yatağın, sarı çamaşır iplerinin, pantolonunu dahi çekmeye fırsat bulamadan dolaba saklandığı aşikar bir elin adamının açıklaması ne olabilirdi? Yapmak istediği bu değildi. Kafasını, sertçe salladı. Şöyle bir açıp, tekrar yumdu gözlerini. Hani son anda, o kadın ‘Oyunun canı cehenneme!’ diye bağırıp, azıcık annesi gibi davranmıştı ya? O da o zaman, annesine belki de kavuşacağını ummuştu ya? O anı yaşamak istiyordu.

‘Geber anne!’

‘Sakın Sarı Prens’im...’

Hayır, o anı değil. Ondan önceki anı.

‘Geber anne!’

Hayır... hayır... hayır... Hiç olmazsa, onun yüzünü bir kere görebileceği bir an!

‘Geber...’

Olmuyordu işte. O günden beri de hiç olamamıştı. O ana bir dönebilse, bugünkü aklıyla soracaktı kendisine: ‘Ölsün istiyor musun sahiden? Onu öldürmek istiyor musun? Bunu yapabileceğini biliyorsun artık. İyi düşün! Hani ilk kararın oydu! Sen ölecektin hani? Hadi cevap ver; O mu sen mi? En sevdiğin insanın katili olmak istiyor musun? Onu öldürecek mermi, senin ağzından çıkacaktır. Kararın ne? Ölsün mü?’

Ölsün mü? Oraya dönemiyordu ki bu soruyu cevaplayabilsin! Keşke dönebilseydi! Keşke dönüp, onun o çok güzel olduğunu bildiği, ama hatırlayamadığı, göremediği yüzüne bakarak cevaplayabilseydi bu soruyu. Keşke!

Aradan biraz daha zaman geçmişti. Bir cumartesi günüydü. Babası, birlikte işyerine gitmelerini teklif etmiş, oğlunun dışarda arkadaşlarıyla buluşacağını duyunca çok sevinip, hemen teklifini geri almıştı. Tufan, omzuna bir ‘Seni gidi seni!’ yumruğu atıp, babasıyla beraber çıkmıştı evden. Artık, çok şükür, kurtarma faaliyetlerinin sona erdiğini düşünen Nejla Hala da, hayatı normale döndürmüş olmanın gönül rahatlığı içinde kendi evine dönmüştü. Tayfun, uzun süredir hasretini çektiği yalnız başmalık fırsatını yakalamıştı bu sayede. Düşünüp taşınacak, kimse omzuna dokunmadan, rahat rahat planlar yapacaktı. Sırrı nasıl koruyacak, renk vermeden yaşamayı nasıl başaracak, durumu nasıl idare edecek, başka insanlar gibi nasıl davranabilecek? Plan yapması gerekiyordu artık. Sırtına beyaz hırkasını geçirip,

pijamalarıyla balkona çıktı. Şezlongu açıp uzandı. Düşünmeye başladı. Herkes ne yapıyorsa, o da onu yapacaktı. Yuvarlak Masa’dan antrenmanlıydı. Ama o oyundu, bu ise bir ömür. ‘Akıntıya kendini bırakmak, ona karşı yüzmekten daha mı zor?’ diye sordu kendine. Milletin gittiği yöne gitmek, onlann tersine gitmekten daha zor olduğuna göre?

‘Daha saldırgan olabilirsin,’ demişti o kadın. ‘Bu da bir yöntemdir. Daha bağışlayıcı olabilirsin. Denemediğim için, sonuçlarım bilemiyorum. Bu oyun, hayatını çizerken kullanacağın yöntemlerden sadece bir tanesi. Annen de sana yol göstermeye kalkacaklardan bir tanesi. En doğru olan, kendi yolunu kendin çizmektir. Yol göstericilerden, kurtarıcılardan uzak duracak, onlardan medet ummayacaksın. Bu kişi, annen bile olsa... anlaştık mı?’

Hangisini uygularsa o kadının dediğini yapmış olacaktı? Oyunu uygulayıp, toplumun gittiği yöne gitse? Oyunun patenti o kadınındı. O zaman, onun ölüsünün peşine takılmış olurdu. Bir yol göstericiden medet ummuş olurdu. Tersini yapsa? O zaman da onun nasihatinin yol göstericiliğine teslim olmuş olurdu. ‘Kimseden medet umma! Bu kişi, annen bile olsa... anlaştık mı?’... Kimseden medet um-mamaya çalışırken, ondan medet umduğunu fark etmek! Onun sözünü dinlememeye uğraşırken, onun sözünü dinler duruma düşmek!

Kararını, ‘Geber Anne!’ dermiş gibi ani, kendinden beklemediği bir hızda veriverdi bir anda. ‘Geber Tayfun!’ gibi bir karardı bu. Herkesin, her şeyin tersine gidecekti. Akıntıya karşı yüzecekti. Doğru olan buydu, hem de kolay olan! O kadına duyduğu nefreti, hemen o günün akşamı, babasının, ağabeyinin yüzüne haykıracaktı. Dişilerin tamamını hayatından uzaklaştıracaktı. Hâlâ o kadını sevmeye kalkan babasının, onun için planladığı geleceği reddedecekti. Eğer herkes, onurlu davranışlar bekliyorsa, o onursuz davrana-

çaktı. Gitmesini istedikleri zaman kalacak, kal diye yalvardıkları zaman, arkasına bakmadan çekip gidecekti. Bir şeyler yapıp, bu sırrı içinde zaptetmesi gerekiyordu ve o, her geçen an daha çok saldırganlaşarak, daha kötü olarak, daha çok acı çektirerek sırrı ezecekti içinde. Bir acıyı duymayacak hale gelmenin yollarından biri de, daha büyük bir acı duymaya başlamaktı. Diş ağrısı, baş ağrısını bastırdı mıydı, baş ağrısının geçtiğini sanmaz mıydı insan? O da öyle yapacaktı işte. Babasını yıkıp parçalayacak, ona acı çektirdikçe kendisi daha çok acı çekecek, ağrıları yön değiştirince, o da biraz rahatlayacaktı. Zulüm ehli, cefa ehli olacak, insanlar çevresinden birer birer yaka silkip eksildikçe, yalnızlık ve itilmişlik duygusu içinde, başka türlü acılara gömülecekti. Kararı kesindi. Yoksa çıldıracaktı. Herkesin onu çılgın sanması, hasta ruhlu sanması, gerçek bir çılgın, iflah olmaz bir ruh hastası olmasından iyiydi.

O gün, camekânlı balkondaki şezlongda vermişti karannı. Cennet’te gılman olacağına, Cehennem’de zebani olacaktı. Hoşluğun kölesi olacağına, nahoşluğun

efendisi olacaktı.

Düşündükçe rahatladığını fark ediyordu. Yuvarlak Masa dediği safsatayla ruhunun üzerine kapattığı kapak ağır ağır kalkıyor, altta biriken kabarcıklar, gazoz asiti gibi üste çıkmaya başlıyordu. İlk ürünlerini hemen topluyordu yeni stratejisinin. O kadının defterini dürmüştü işte. Oh olmuştu. Geberip gitmişti. Sıra, hâlâ 'kadın' denilen yaratığa güvenebilecek kadar saf olan babasmdaydı. Onun da hesabını görecekti. Sonra ağabeyinin işini bitirecekti. En sonunda, dolaptaki herifi bulacaktı. Onunla hesabı, henüz başlamamıştı bile. İlk raundu o kazanmıştı, son raund Tayfun'un olacaktı. Belki onun karısını becerecekti, belki kızını. Onun çocuğunun gözü önünde dolabın kapağından sarkmış pantolonunu çekecekti. Yerdeki ise, çorabı değil, ıslak kilotu olacaktı. Dolaba ancak donsuz kaçabilmiş gibi.

Harekete geçti. Salona dönüp, duvardaki yüzsüz resmi yerinden çıkarttı. Çerçeveyi iki eliyle kenarlarından tutup, başının üzerine kaldırdı, sonra da var gücüyle, sandalyelerden birinin arkalığına vurup paramparça etti. Çok iyi gelmişti!.. Cam parçalarının ellerini kesmesinden hoşnut bile olmuştu. Çerçevenin içinden yırtarak çıkardığı resmi, yere koymuş, oturup pislemişti üstüne. Geri dönüşü yoktu artık bu işin. Koşup albümlere saldırmıştı hemen. Kolonya şişesini kapmış, koltuğunun altındaki albümlerle, dışarı fırlamış, bahçe kapısını eve bağlayan betonun üzerinde cayır cayır yakmıştı hepsini. Çift Sıfır-Çift Sıfır'ı gösteren saati de şenlik ateşine odun yapmıştı. Akşam eve dönen baba ile ağabeyin ilk karşılaşacakları manzara bu olacaktı. Koşarak, telaşla içeri girdiklerinde, üstüne edilmiş resmi ve parçalanmış çerçevenin kırıklarını göreceklerdi orda burda. Sonra da deli bakışlı, on yedi yaşında bir oğlan!.. Ve kâbusları başlayacaktı.

Hünkâr pîre teşne, pîr hünkâre hem, Yani hem ayrıydılar, yekpâre hem...

Mevlâna

Bir sıkıcı Ağustos gecesiydi. Tayfun, mumlarla ışıttığı camekânlı balkonda oturmuş, dolunayın saçlarının uzanamadığı karanlığına gömülmüştü. Dalgın dalgın birasını yudumlu-yor, ağabeyiyle babasının, onu kazanabilmek için gösterdikleri insanüstü mücadelenin, on yedi yıllık boğucu, bezdirici görkemi karşısında neredeyse tükenip bitmek üzere olan öfkesini kamçılamaya, şahlandırmaya çalışıyordu. Ne yapsa kızıştıramıyordu küllenen ateşini. Acıyordu onlara. Çok acıyordu. Ağabeyi, neredeyse kafayı yedi dedirtecek

kadar sofulaşmıştı. Tayfun'un şerri karşısında, Allah'a sığınmaktan başka yol bulamamıştı belki. Şirkete gidip geliyor, işte, evde eline geçen her fırsatı, dini kitaplar okuyarak değerlendiriyordu. Ayrıca, şaşmaz bir inatla, her cuma, Cebeci Mezarlığı'na koşuyordu. Yine, öğlen namazını müteakip... Evlenmişti Tufan. Tayfun'un bütün isyanına rağmen evlenmişti. Ama daha kötüsü, yine Tayfun'un bütün ısrarına rağmen, doğan kızma 'Melek' adını vermişti. Tayfun anlamıyordu bu nasıl dindarlık? İntihar eden insana, hiçbir dinin acıması, affı yok değil miydi?

Mahallenin itleri, gece senfonisine çoktan başlamışlardı. O, o bahçeden, boynundan zincire bağlı olduğu için hiçbir zaman karşısına çıkıp da bu meydan okumanın hesabını soramayacak bir diğerine uzun uzun havlayıp ürüyerek meydan okuyor, öbürü, öbür bahçeden ona cevap yetiştiriyordu. Çok olmuştu bu seslere alışalı. Çıt yokmuş gibi dinleyebiliyordu gecenin karanlıklarını uzun süredir. Köpek sesleri, gökteki yıldızlar kadar ilgilendiriyordu onu, ya da kadınlar kadar.

Havanın karardığı ilk andan, sabahın ilk ışıklarının, mey-va ağaçlarının en yüksek dallara vurmaya başladığı ilk ana kadar, hiç susmazdı Çamaltı Köpek Korosu. Sabaha dek havlayarak götlerini yırtan, sonunda da sesleri kısılıp yorgun düşen itler, hava aydınlanır aydınlanmaz, bir köşeye çekilir, gece nöbetlerini tamamlamış olmanın gönül rahatlığı içinde uykuya dalarlardı.

Yaklaşık on yıl kadar önce başlamıştı köpek modası. Önce Kibrit Evler birer birer yıkılmış, aşağıda, Atış Cadde -si'nde, artık evsiz kalmış geniş bahçelerinde yayvan apartmanlar, çamura yatmış mandalar gibi, boy göstermeye başlamıştı. Sonra Çamaltı'na gelmişti sıra. Putzmaisterler, yerle bir edilen Kibrit Evlerin boşluklarına, hamile kadınlar gibi beton kusmaya başlamışlar, büyük bahçelerin tadını çıkarmak isteyen zenginler için, eskisinden çok daha büyük, görgüsüz zevklerin villalarını yükseltivermişlerdi. Bunu, ölçüsüz özentilerin şekilsiz köpek kulübeleri, ardından da gen laboratuarlarının Pugları, Dobermanları, Rottweilerları, Giant Schnauzerları izlemişti. Ne kadar afili adlı köpek varsa, birer ikişer doluşturulmuş tu villa bahçelerine. Tayfun da uymuştu Kibrit Ev'in yerine villa dikme modasına, ama o, modaya uymuş olmak için uymamıştı. Evi anneleri olacak o kadının anısına hürmet, o haliyle muhafaza etmeyi isteyen, bunun için Tayfun'a yalvaran babasının, ağabeyinin

son umutlarını da yıkmak için yıkmıştı. Sonra, çevredekilerin köpek markalarına ve o kadının köpek markası olan Golden Retriever'a nispet, Kangal'ın Humarlı

Köyü’nün bir mezrasına gitmişti tek başına. Enselerinden cebren tutulmuş, çoban tarafından dereye doğru götürülen kapkara üç köpek eniği büyülemişti onu. En az içi kadar karaydı hayvanlar.

‘Nereye birader?’

‘Dereye atacağın.’

‘Niye ki?’

‘Analarına gurt atlamış. Döle çektiler mi, büyüdüksıra davara dalar bunlar.’

Ne temiz bir çözümdü. İnsafsız gibi görünse de, koyunlar için çok insaflı bir çözüm. O kadının da öyle yapacağını bilselerdi zamanında, atsalardı dereye?

‘Bana verir misin birini? Şehre götüreceğim.’

Çoban, ikisinin gözleri maviş enikleri tüy gibi kaldırıver-mişti havaya. Boştaki elinin işaret parmağıyla da bacak aralarını göstermişti yavruların.

‘Aha... şo ikisi gancık... şo erkek... de seç beğen.’ Tereddütsüz, erkek olanına uzanmıştı Tayfun. Dönüşte, hayvanın sütü biberondan dahi ememeyecek kadar halsiz olduğunu anlayıp, bir paket pamuk almıştı eczanenin birinden. Arabayı sık sık durdurmuş, süt kutusuna daldırdığı pamuğu, miniğin dudaklarının kenarında gezdirerek, küçük kırmızı diliyle yalanıp beslenmesini sağlamıştı. Kapkaraydı it. Gözü kara, kaşı kara, bıyığı kara, kuyruğu kara. Mehtapsız bir gece gibi parlıyordu Oltu Taşı gözleri. Elinde değildi. Sevmişti onu Tayfun. Çıtı çıkmıyordu bir kere. Mızmızlanmıyor, vayırdamıyor, inlemiyordu. Ara sıra uykuya dalıyor, rüyasında her ne görüyorsa, genizden genizden hırlayıp, minnacık patileriyle, yattığı yerde depar figürleri attırıyordu. Sonra tekrar hırlayarak uyanıyor, o yana bu ya-

na devrilen koca kafasını dik tutabilmek için büyük bir savaş vermeye başlıyordu. Araba sağa döndükçe sola, sola döndükçe sağa yuvarlanıyor, gık demeden doğrulup, görmeyen kara gözleriyle merkezkaç kuvvetine dikleniyordu. Eski annesi gibiydi tıpkı.

‘Hırrr!’

‘Onurlu çocuk! Ne ad verelim sana?’

‘Hırrr!’

Yok o olmaz. Havalı köpek adlarına nazire olsun. Köylü bi ad takalım. Çomar’a ne dersin? Sevdin mi? Tamam... Ço-mar olsun.’

Tayfun, Çomar’ı Çamaltı Sokak’taki evine getirdiğinde otuz yaşındaydı. Sokağın bütün köpeklerinin, ilk kez, hep birlikte susuverdiği o gece ise, otuz dört. Birkaç sıkıcı günden sonra, o lanetli gün gelip çatacak ve otuz beş yaşını getirecekti gelirken. Mezardakinin hayatından on sekiz sene çalan bir hırsız gibi...

Mum fitilinin hışırtısı dahi duyuluyordu. Ne olmuştu on-ca köpeğe birden? Ne susturmuştu onları? Çomar mı? Yok... Çomar, istese üç katı yüksekliğindeki engelleri bile aşabileceği halde, lale desenli, bel hizasındaki kapıdan dışarı asla çıkmazdı Tayfun istemedikçe. İki yaşma kadar, dolunayda ulurdu bol bol. O zaman da susardı köpekler. Sonra Tayfun, onu eğitmişti. Ulumadan, her zaman yaptığı gibi, çıt çıkarmadan koca bahçede dolanıp durmayı öğretmişti ona. Yine dolunay vardı o gece. Ama Çomar ulumamıştı. Kesinlikle ulumamıştı. Öyleyse? Çamaltı’nın itlerini ne susturabilirdi başka? Çomar eğitime karşı gelip de öbür bahçelerin önünden şöyle kuyruğunu yere indirerek salma salına geçiyor olabilir miydi? Onu bazı geceler, burnu dizinin hizasını geçmeyecek şekilde yürüyüşe çıkartırdı Tayfun. Bütün Avrupalı köpekler, evlerinin önünden geçen bu kara deve secde eder gibi yere kapaklanırlardı o zaman. Ona say-

gı duyarlardı. Tayfun, saygı denilen sözcüğün efsununu çözmüştü Çomar sayesinde. Saygı, korku demekti. Korku yoksa, saygı da yoktu. En şamatacı, en cazgır köpeklerin, Çomar bahçe parmaklıklarının önünden geçerken secde etmeleri, hele bir de dönüp kara gözleriyle onlara bakmaya kalkacak olursa, yalanarak üstlerine başlarına teslim çişi yapmaları, saygıdandı. Saygı ise korkudan. O kadına saygısını da korkusunu kaybettiği anda kaybetmemiş miydi? Eğer o, yerlere diz çökerek yalvarmaya kalkacağı yerde, Tayfun’u her zaman korkutan otoriter sesiyle diklenseydi?..

Sessizlik devam ettikçe, Tayfun’un şüpheleri artıyordu. Çomar’m kara gölgesinden başka hiçbir şey sesini kesemezdi bu itlerin. Dolunay’m aydınlattığı arka bahçeye baktı şöyle. Göremedi Çomar’ı. Elinde çevirip durduğu bira bardağını masanın üstüne bırakıp, sallanan koltuğundan kalktı. Salondan geçti ışıkları yakarak. Camekânlı antre kapısını açmadan önce, ön bahçenin de ışıklarını yaktı. Lale desenli bahçe kapısının iç tarafında, yani bahçenin içinde, Çomar a hiç de benzemeyen, ufak tefek bir karaltı gördü. Bu, arkası dönük,

sürüye sürüye, aşman yerlerin tamiri için büyük sarı kiraz ağacının dibine bırakılmış rulo kafes tellerini, merdivenlerden çıkarmaya çalışan bir adamın karakışıydı. Bir hırsızın karaltısı. Hırsızlardan nefret ederdi, ama o an için, bu çok önemli değildi. Önemli olan, sessizce bu genç hırsıza sokulmak için, kimbilir hangi gölgeden fırlayıverecek katil ruhlu köpeğinin acımasız dişleriydi.

Telaşla kapıyı açıp bağırdı.

‘Ne yapıyosun orda be?’

Omuzlarına kadar inen uzun sarı saçlarını havada uçurarak döndü adam. Adam değil, bir çocuktu bu. Ayışığı mı yüzünü ışıtıyor, yoksa onun ışık gibi yüzü mü ayışığmı zenginleştiriyor, belli değildi. Gülümseyerek bıraktı tel balyasını yere.

‘Telleri alıyordum.’

Tayfun, bunu görüyordu zaten. Ama Çomar’ı göremiyor-du. Ne olur ne olmaz, bıçak, tabanca çeker diye genç adama yaklaşmaya çekiniyor, bir taraftan da sağı solu kesiyordu, Çomar’ın ani bir saldırısını bertaraf edebilmek için.

‘Niye alıyordun?’ dedi, sırf bir şey demiş olmak için.

Sarı çocuk, acıyan avuçlarına üfledi.

‘Evde kimse yok sandıydım da...’

İyi de...’ dedi Tayfun, gülmesini bastırmaya çalışarak, ‘... niye?’

‘Satacaktıım.’

Tayfun, boşalıverdi. Gür kahkahalar atarak, Çomar’ı falan unutup, çocuğa doğru yürümeye başladı. Yüzü mü ışıldıyordu çocuğun?

‘Dur dur...’ dedi, ‘... ben de sana yardım edeyim o zaman.’

Bu defa da ışık yüzlü çocuk güldü.

‘Niye?’

‘Bu semtte hırsızlık yapmaya kalktığına göre ya çok büyük bir derdin vardır, ya da akimdan zorun.’

Çocuk, şöyle bir etrafına bakındı.

‘Niye? Ne var bu semtte?’

Çocuk biraz alıktı galiba. Ciddileşti Tayfun.

‘Köpekler,’ dedi. ‘Çok saldırgan köpekler vardır bu semtte. Benimki hariç, her bahçenin ayrıca alarm sistemi vardır. Meslekte yenisin galiba. Araştırma yapmadan hırsızlığa çıkılır mı? Ya köpekler falan saldırsaydı sana?’

Çocuk, iki elini yana açtı.

‘Ama...’ dedi, köpekler bana bişey yapmaz ki!’

Tayfun, gecenin suskunluğunu fark etti yeniden. Gözlerini kısarak baktı çocuğa. Ona mı secde etmişti Çamaltı’nın itleri? Ne kadar güzel bir çocuktu bu! Tepeden inme ayışı-ğı, altın sarısı saçların etrafında bir aziz hâresi yapıyor, sonra da yüzünü aydınlatarak, fosforlu bir şelale suyu gibi aşa-

ğılara dökülüyordu. Veya bunun tam tersi oluyor, ışık çocuktan fışkırıp, ayışığma karışıyordu. Bilmeye imkân yoktu. Üşüdüğünü sandı Tayfun. Bahçeye eşek ansı bile sokmayan Çomar nerelerde kalmıştı? Durum doğal değildi. Ya da bu çocuk... Onun kurt soylu köylüsünün, şu ana kadar, sabaha dek hep yapıp durduğu sinsi tırısı can alıcı bir saldırıya dönüştürmüş olması gerekirdi.

‘Nasıl yani?’ dedi, yan gözle ağaç diplerinde Çomar’m kara gölgesini arayarak. ‘Niye yapmasın? Köpek bu... sağı solu belli mi olur?’

Çocuk, son derece emin görünüyordu. Kendinden sürmeli, güzel gözlerini kırpıştırdı.

‘Biliyorum. Bana bişey yapmaz onlar,’ dedi.

Tayfun’un içinde bir şeyler oluyordu. Kalbi mi akıyordu, iç kanama mı geçiriyordu bilinmezdi ama, göğüs kafesinden karın boşluğuna doğru sıcak bir akıntı başlamıştı. Elini karnına bastırdı.

‘Adın ne senin?’

‘Kerem. Seninki ne?’

‘Benimki de Tayfun. Buralarda mı oturuyorsun küçük hırsız?’

‘Hayır!’

‘Tahmin etmiştim. Bu ilk hırsızlığın mı peki?’

‘Hayır! Neden sordun Tayfun?’

Tayfun, gülmemek için zor tuttu kendini. Kendisinden neredeyse on beş yaş küçük bir çocukla, hem de az önce evini soyarken yakaladığı hırsız bir çocukla, senli benli sohbet ediyordu. ‘Amca’ demesi gereken, ona adıyla hitap ediyordu üstelik.

‘Çok kolay yakalandın da... Biraz beceriksiz bi hırsıza benziyosun.’

‘Mesleğim bu değil zaten. Bugün içimden çalmak geldi. Kısmet sanaymış.’

‘Ne yani? Aklına ne eserse onu mu yaparsın sen?’

Tayfun, neler olduğunu sordu kendine. Sanki aralarında bir bağ, bir dostluk kurmaya çalışır gibiydi.

‘Evet! Aklıma ne eserse onu yaparım.’

Tatlı çocuk! Şirin! Çekici! Ama başka bir şey var... Daha başka... daha derin...

‘Hırsızlıktan başka şey bulamadın mı yapacak? Çok ayıp!’ ‘Bence değil. Hırsızlık çok iyi bişeydir.’

Bir kez daha güldü Tayfun. Gülerken de samimi bir edayla, kolunu uzatıp, üç basamak yukarda duran çocuğun pembe yanaklarına bir sempati çimdiği atmak istedi, ama, insanlardan uzak durmak üzere eğitim görmüş eli bir türlü gitmedi.

‘Deme! Nasıl iyi bişeymiş hırsızlık? Hırsız bakımından mı?’ ‘Hayır! Malı çalınan kişi bakımından çok faydalı bişeydir.’ ‘Allah Allaah! Nasıl oluyor yani?’

‘Değer verdiğin şeyi koruman gerektiğini öğrenirsin hırsızdan. Şu teller madem senin için değerliydi de, niye korumasız bıraktın mesela?’

Değer verdiğin şeyi korumak? Melek Anne? Ben sana değer vermiyor muydum? Hangi hırsız götürdü seni? Dolaptaki adam mı? Yoksa seni benden çalan hırsız,

yine ben miyim?.. Kim bu çocuk?.. Kim bu çokbilmiş ukala velet?.. Neden bu kadar güzel? Hem de temiz?.. Neden?

‘Bana bak evlat!’ dedi, durgunlaşan sesiyle. ‘Kimin kimsen var mıdır senin? Başına bir iş gelmeden, götürüp evine bırakayım seni.’

‘Hayır! Yetimhanede büyüdüm ben. Bir ay kadar ay önce ayrılmaya karar verip ayrıldım.’

Tayfun’un kafası, giderek karışıyordu. İçindeki sıcak akıntı da her geçen an biraz daha artırıyordu şiddetini.

‘O iş öyle, çocukların kararıyla olmaz benim bildiğim. Kaçtım desene şuna.’

‘Diyemem. Kaçmadım çünkü. Müdürle konuşup ayrıldım.’

Çocuk, normal konuşmalar yapmıyordu, ama Tayfun ona inanması gerektiğini hissediyordu. O kızıl lale renkli dudaklardan yalan çıkmazdı.

‘Müdür, başının derde gireceğini bile bile, ayrılmana izin mi verdi?’

‘Evet. Ona anlattım da ondan.’

‘Neyi anlattın?’

‘Ne düşünüyosam hepsini anlattım. O zaman hak verdi bana. Para da verdi ama alamadım.’

İnanıyordu Tayfun. Ve inanıyordu ki, o müdür her kimse, kolay pes etmiştir. Kendisi de ediyordu çünkü. Mehtapla yarışan bahçe ışıkları mı oyunlar oynayıp onu güzel gösteriyordu, yoksa çocuğun sahiden bambaşka bir güzelliği mi vardı? Yakından görüp anlamak için yanıp tutuşuyordu. Ona yakınlaşmak, bildiği ve bilmediği her şekilde yaklaşmak için de yanıp tutuşuyordu. Ne deseydi ona?

‘Zaten hırsıza benzer bir halin yoktu,’ dedi, sesini dostlaştırarak.

‘Neye benzer bir halim vardı peki?’

Bu sefer ne deseydi Tayfun?

‘Bilmem,’ dedi. ‘Gelsene içeri biraz. Oturup laflayalım.’

Çocuk, bir basamak aşağı inip, Tayfun’a biraz daha yaklaştı. Bir hoş gülüyordu. Tayfun’un duygularını, onunla yakınlaşmak dileğini paylaşır bir hali vardı.

‘Niye?’ dedi gözle görülür bir sevinçle.

Tayfun, çocuğun sorusunda kaygı var sandı ve ona hak verdi içinden. Bu güzellikte ve bu saflıktaki bir kimsesiz, bu türden, arkası karanlık, pek çok teklif almış olmalıydı.

‘Korkma,’ dedi. ‘Kötü bir niyetim yok. Sadece seni yakından tanımak istedim.’

Çocuk, son basamağı da indi. Tayfun’un bastığı zemine basıyordu artık. O çelimsiz bedene öylesine yakın hissediyordu

ki kendini, ‘yakın’ sözü, bu yakınlığı tarif etmeye çok uzak kalırdı. Bağnna basmak istiyordu bu bebeği. Veya bu bebeğin bağrına, öksüz başını yaslamak. Neler oluyordu ona? Neydi onu teslim alıveren? Aşk mı? Sapıtıyor muydu ne?

‘Ben hiçbir şeyden korkmam.’

İnanılırdı. Ancak inanılır ve kabul edilirdi.

‘O zaman, davetimi kabul et.’

‘Seve seve.’

Tayfun, önüne düştü hoş konuğunun. Tam eve girecekken durup, arkasına baktı.

‘Yalnız,’ dedi. ‘Küçük bir sorun var. Önce onu halletmem lazım. Burda biraz bekler misin beni?’

‘Beklerim. Sorun ne?’

‘Köpeğim yok ortalarda. Bahçeye girdiğin halde sana saldırmadığına göre, dışarıya çıktı demektir. Hiç yapmazdı ama...’

‘Dışarıya çıkmadı. Arka bahçeye gitti.’

Tayfun donakaldı.

‘Ne? Gördün mü sen Çomar’ı?’

Çocuk gülümsedi.

‘Adı Çomar mıydı?’

Tayfun, soruyu duymadı bile. Hızla, ön bahçeyi arka bahçeye bağlayan rampalı çimlikten koşarak, arka bahçeye indi. Çomar’ı göremeyince, seslenerek, alt taraçadaki kulübesine doğru yürümeye başladı. Çomar’ın, kulübenin kapısına vuran ayışığında leke gibi duran kapkara başını görünce çok şaşırdı. Taraçanm merdivenlerini çifter çifter inip, köpeğinin yanma gitti.

‘Ne oldu zifir?’ diye sordu ona. ‘Hastalandın mı lan? Bahçeye hırsız girdi oğlum. Haberin yok mu?’

‘Var!’

Tayfun, ensesinin hemen ardından duyduğu neşeli sesle yerinde sıçradı. Hızla geri döndü. Çocuk, arkasından gel-

miş, gülerek Çomar’a bakıyordu. Çomar da koca kuyruğunu pat pat toprağa vurarak ona.

‘Ama... ama...’

Çocuk oralı değildi. Yere diz çöküp, bacaklarına vurdu ellerini.

‘Gel Çomar,’ dedi.

Çomar, dev gövdesine hiç yakışmayan bir Kaniş yavşa-masıyla, yalana yalana, sürüne sürüne itaat etti güzelliğe. Çocuğun kafasından çok daha büyük kafasını onun dizlerine yaslayıp, hüzünlü gözlerini gözlerine dikti.

Tayfun, avucunun içiyle alnına vurdu.

‘Buna...’ dedi. ‘... rüyamda görsem inanmazdım... olacak iş değil... vampirdir bu yav!.. katil ruhludur... sevgisizdir...’

‘Hepimiz öyle değil miyiz?’

Bu çocuk sevgisiz olabilir miydi? Sevginin ta kendisi, sevgisizlikten bahsediyordu. Bu da olacak iş değildi.

‘Anlamadım,’ dedi Tayfun. Sonra da azmanının başına çöküp, uzun kara saçlarına parmaklarını geçirdi. Çocuğun yumuşacık eline dokununca, bir kez daha tuhaf hissetti kendini. Tanıdık bir sızı kapladı bedenini. Pestile döndü.

‘Ben bunu çok düşündüm,’ dedi Kerem, Çomar’m kafasıyla beraber, Tayfun’un parmaklarını da okşayarak. Gözü karardı Tayfun’un. Çocuğa sarılmak istedi. Kendini tuttu.

‘... hasta olmasa doktor, kul olmasa tanrı, kötü olmasa iyi, küfür olmasa iman olur muydu?., ölüm olmasa yaşamak?.. nefret olmasa sevmek olur muydu?.. Incil’de diyo ki...’

Incil’de mi?’

‘Evet. Tomas Incili’nde... İsa yirmi dokuzuncu kısımda diyo ki; ‘Böylesine büyük bir zenginlik, böyle bir sefilliğin içine nasıl konmuştur? Ben buna hayranım.’ ... görüyo musun? O da benim dediğimi diyo... sefillikle zenginlik içiçe... biri olmadı mı diğeri olmuyo...’

‘Sen Hıristiyan mısın?’

‘Hayır! Ben Kerem’im. Hıristiyan veya Müslüman başkasıdır.’

Tayfun, pamuk elini tutuverdi çocuğun. Şefkatle veya sevgiyle değil, başka bir hisle baktı ona. Aşkla belki...

‘Kalk Kerem,’ dedi. ‘Hadi eve gidelim.’

‘Gidelim Tayfun.’

Dolunayın ışıttığı bahçede, karanlık yürekli büyük çocukla, ışık yüzlü küçük çocuk elele tutuşup eve doğru yürüdüler. Karanlık, olmasaydı, ışık olur muydu? Dostu kim karanlığın? Işık!.. Işığın dostu? Karanlık!.. Biri olmadı mı diğeri olmuyor işte, ama biri ölmedi mi de diğeri doğmuyor... Olacak iş değil... Olacak iş değil!..

Köpekleri susturan şeyin ne olduğunu anlamıştı artık Tayfun. Saygı! Ama, içinde kesinlikle en dehşetli korkuyu barındıran saygı. O çocuğu kaybetmekten dehşetli ne olabilirdi? Hangi korku, onu elden kaçırmaktan daha korkunç olabilirdi?

Kerem de düşünmüş, köpekleri havlatanın ne olduğunu anlamıştı. Köpekler, karanlığa havlıyorlardı. Duyuları, hava kararınca keskinleşiyor, gözleri renk, açık koyu, hareket denilen çeldiricilerden, göz alıcılardan kurtuluyor ve aydınlığın öbür yüzünü, hiçbir insanın göremeyeceği kadar net görmeye başlıyorlardı. O zaman, havlıyorlardı çaresiz. Karanlık, ışıkla örtüşünceye kadar havlıyorlardı. Ne ışık, ne karanlık kalıncaya kadar. O gece olduğu gibi.

Biri on yedi, diğeri otuz dört yaşında iki öksüz, elele girdiler eve. Biri ışıktı, diğeri karanlık. Biri hastaydı, diğeri tabip. Biri imandı, diğeri küfür. Biri olmadan diğeri olmazdı.

Dert de neymiş?

O mu bizi ağlatacak?

Hayyam

Işıkları söndürmeye eli varmıyordu Tayfun'un. Bu eşsizliğe gölge vursun istemiyordu. Ama kapatacaktı çaresiz. Çünkü o öyle istemişti. Yüreğinin sesine kulaklarını tıkamayı başaran adam, yüreğindekinin sesine kulaklarını tıkamayı başa-ramıyordu.

'Kapat ışıkları. Mumu da söndürüp balkonda oturalım. Mehtap yeter.'

Kaçınılmaz olarak itaat etmişti emre. Öyle olması gerektiğini biliyor, sallanan koltukta oyuncak bulmuş bebek mutluluğuyla öne geriye gidip gelen, evini gariplikten kurtaran Dünya'nın garibine bakıyordu nefes bile almadan.

'Nerde kalıyorsun Kerem? Nerde yatıp kalkıyorsun?'

'Her yerde.'

'Bir barınağın yok mu?'

'Senin var mı?'

Tayfun, bunun çocukça bir soru olmadığını biliyordu. Kabir sorgusu gibi bir şeydi bu. Anlamıştı artık.

'Var galiba,' dedi, kaşlarını kaldırıp içinde oturdukları balkona bir göz atarak.

‘Benim barındığım yer burası... ya

seninki?’

‘Dedim ya... her yer.’

‘Yani sokaklar mı?’

‘Olabilir. Boş bi ev, bi inşaat, bi ağaç dibi... her yer olabilir.’

‘Yetimhaneden yeni ayrılmışsın. Şimdi havalar iyi gidiyor. Kışın ne yapacaksın? Nerde kalacaksın?’

‘Bilmem... neresi olursa.’

Tayfun, uzanıp dokunmak istiyordu çocuğa. Sarı, uzun saçlara parmaklarını daldırıp, küçük kafayı göğsüne yatırmak istiyordu, ama cesaret edemiyordu. Aklından geçen teklifi de bir türlü cesaret bulup diline gönderemiyordu.

‘Ama...’ dedi sonunda. ‘... kışın soğuklarda ne yapacaksın? Üşütür hastalanırsın. Sonra, sokaklar it kopuk dolu. Senin gibi kimsesiz bir çocuğa kötülük yapmak isteyen bir dolu adam var.’

‘Bana ne kötülük yapacaklar ki?’

Doğruydu. Ona kim kötülük yapabilirdi ki? Kötülüğün kendisi çıksa karşısına, o anda iyilik kesilirdi. Derin bir yalnızlık hissetti Tayfun. O güne kadar da yalnızdı ama, bu defaki başkaydı. O gidecek olursa, önceki yalnızlığı, denizi örten bir köpük gibi kalacaktı gerçek yalnızlığının karşısında. Köpük gidince, denizi o zaman görecekti Tayfun!

‘Şeyy...’ dedi, elini karnına doğru akıp duran ve orada içini kaynatan sıcak akıntının üstüne bastırarak. ‘... açık konuşmak gerekirse...’

‘Gerekir. Her zaman açık konuşmak gerekir.’

‘Seni... yani sana, olmadık şeyler yaparlar... kullanırlar... anlatabiliyor muyum?’

‘Hayır!’

Bunalıyordu Tayfun. Biliyordu, gayet iyi biliyordu ki, kimsenin gücü yetmezdi

ona dokunmaya. Üstüne yürüyecek olanın diz bağları çözülür, oracıkta çöker kalırdı. Bunu

biliyordu. Ama yine de endişe ediyordu onun için. Hayır! Onun için değil, o gidecek olursa, kendi düşeceği hal için endişe ediyordu. O, orada kalmalıydı. Onunla kalmalıydı. Tam istediği gibiydi o. Ne kadındı, ne erkek... Çocuktu yalnızca...

‘Sana...’ dedi, kendini çocuk kandırıyormuş gibi hissederek. ‘... tecavüz bile ederler... öldürüp, organlarını alırlar... hırsızlık, dilencilik yaptırırlar... şimdi anlatabildim mi?’

‘Ne yapabilirim ki? Yapmak isterlerse kim engel olabilir onlara?’

‘BEN!’ diye bağırarak ortaya atılmak istedi Tayfun. Ama yapamadı.

‘Eğer dilersen...’ dedi, güvensiz bir sesle. ‘Burada kalabilirsin... istediğin kadar... ben yalnız yaşıyorum... Çomar’m vize verdiği ilk insansın sen... Dilediğin gibi girip çıkabilirsin...’ ‘Beni Çomar’dan mı biliyosun?’

‘Efendim?’

‘Çomar bana vize vermeseydi, bu teklifi yapmayacak miydin? Kendi fikrinden daha önce gelen, Çomar’m fikri mi?’ ‘Olur mu?’ diye, çığlıkla karışık bir inilti çıktı Tayfun’un ağzından. ‘... zarar görmeden, korkmadan girip çıkabilirsin anlamında söyledim onu. Kırıldın mı yoksa?’

‘Hiç kırılmadım. Hiç üzülmem, hiç kırılmam ben. Teklifine gelince...’

Yüreği deli gibi atıyordu Tayfun’un.

‘Evet?’

‘... seve seve... bana kanın kaynadı değil mi?’

Kanı buharlaşmak üzereydi Tayfun’un. Sevinçten yerinde duramıyordu.

‘Evet küçük sarı!’ diye bağırdı coşkulu bir sesle. ‘Sana kanım kaynadı. Bayıldım sana be!’

‘Benim de sana kaynadı. Seni sevdim, belki de âşık oldum diye düşünüyorum.’

Tayfun afalladı. Çok küçüktü çocuk tabii, iyi laflar edebiliyor olması, hayatı tanıdığı, bütün kelimelere hükmettiği anlamına gelmezdi.

‘Ne?’

‘Dedim ya, ben çok düşünürüm. Seni ilk gördüğüm anda, güçlü bir çekime kapıldığımı hissettim. Hâlâ da hissediyorum. Seni derhal sevdim.’

‘Sebep?’

Sebebini bilmiyordu Kerem. Ama, oraya geldiği andan beri, içindeki kadın sesini soluğunu kesmişti. Bu kadarı bile başlı başına bir sebepti.

‘Sebep gerekmezdi,’ dedi. ‘Sevdim gitti.’

Bayram ediyordu Tayfun. Zor oturuyordu oturduğu yerde. Babası olacak yaşta değildi belki ama, babasıymış gibi, canının içine sokmak, sahip çıkmak istiyordu bu sevimli şeye.

‘Sebep gerekmez miydi?’ dedi sevinçle. ‘Sebepsiz sevmek olur mu?’

‘Ben bunu da çok düşündüm. Sebep gerekseydi eğer, sevmek diye bişey olur muydu asıl? O nasıl sevmek ki, şu sebepten sevdik diyelim?., bunu yaparsan severim, şunu yaparsan sevmem... olur mu böyle şey?’

Olmaz mıydı? Olurdu tabii. Eğer olmasaydı, annesi olacak o ölü kadını da sevmesi gerekirdi. Hatta o zaman da bu küçük çocuğun çocukça mantığıyla hareket edip, o alçaklığına rağmen onu anne deyip sevmeye devam etmesi ve ölüme gitmesine sebep olan şeyleri yapmaması gerekirdi. Yok canım. Olacak iş değildi. Küçük, acılar içinde büyümüş, kimsesiz bir çocuktu bu. İlk kucak açana da koşuşu bundandı. İlgiyi sevgi sanışındandı. Onu ne yapmalı da inandırmalıydı yanıldığına?

‘Bak canım...’ dedi. ‘... iyi niyetini anlıyorum ama, ya ben sana büyük bir kötülük yapsaydım? Canını yaksaydım? Be-

ni sevmen için bir sebep kalır mıydı o zaman?’

‘Bana yaptığın şey niye kötülük olsun? Hem kötülük bile olsa, sevmememi gerektirmesi niye? Niye böyle önşartlı ba-kıyosun hayata? Sevdiğini sandığın biri, sana kötülük sandığın bişey mi yaptı?’

Tayfun, etkileniyordu çocuğun sorularından. Kendini sorgulamaya başlıyordu ağır ağır. Nasıl bir çocuktu bu? Gitmiş de geri gelmiş, büyümüş de küçülmüş müydü? Sevdiğini sandığı biri, ona kötülük sandığı bir şey mi yapmıştı? Hayır! Aksine, yüzde yüz sevdiği biri, ona yüzde yüz kötülük olan bir şey yapmıştı. Ama, yüzde yüz seviyordu, değer veriyordu da madem, niye onu o iki hırsızdan korumayı hiç denememişti? Önce dolaptaki hırsızdan, sonra da ‘ölüm’ denilen hırsızdan? Tuhaf çocuk! Çok tuhaf! Boyundan büyük lafları var, ama çocuk sonuçta. Alt etmeli onu. Konuyu da hızla değiştirmeli.

‘Bi dakka bakalım... beni sevdiğini söylüyosun di mi?’ ‘Evet!’

‘Ya şimdi kalkıp seni dövmeye başlasam?’

‘Canımı yakmanı garipserdim ama, bu dediğin sebep gerektirir? Sebep?’

‘Yani beni gene de sever miydin?’

‘Evet!’

‘Sen çocuksun... ufacık, dünyanın safı bir çocuk... neyin ne olduğunu bile bilmiyosun daha... durup dururken sana fenalık yapan birini nasıl seversin Kerem’cim?’

Kerem’in aklına, kendine ait olmayan bir soru geldi. Sormak istemedi ama, emir büyük yerdendi: ‘SOR ONA!’

‘Sen durup dururken, sevdiğin biri, sana yanlış gelen bişey yaptı diye onu defterden silebilir misin?’

Tayfun, kontrolsüz şekilde geriye yatırdı sallanan koltuğunu. Balkon kapısına son anda tutunup, düşmekten kurtuldu. O, hem defterden, hem de yeryüzünden silmişti sevdiğini. Haklı olduğunu biliyordu... o geceye kadar... kafası karışıyordu şimdi... nasıl sorulardı bunlar?., o güzel yüze, bu insafsız sorgu yakışıyor muydu?., o da ona insafsız bir soru sorsaydı?.. ihanetten bahsetseydi ona... yok... kıyamadı... vazgeçti hemen... Takılıyormuş gibi yaptı, gülüp duran çocuğa:

‘Ne kadar da olgun düşünüyorsun canım! Afferim sana doğrusu! Demek sen beni sevmişin, ya şimdi ben de seni şuraya yatırıp, ellerini kollarını da bağladıktan sonra adamakıllı dövsem, sevgini kaybetmekten endişe etmeyebilirim... çok hoş doğrusu...’

‘Dalga mı geçiyosun benle?’

‘Yok canım... saçma buldum her ikisini de, şaka yapmak istedim... bir kere, benim sorum çok yakışıksızdı... şansımı dener, sınar gibi... senin cevabın da saçma!’

‘Dayak yakışıksız... doğru... ama, sorun çok yerinde... sen, en önem verilen şeylerden biri olduğu için, insan etiyle insan etiğinin birbirine karıştığı bir korkuyu dile getirdin... Benim böyle bir korkum yok... Ben çok düşündüm de, hiçbir şeyden korkulmaması gerektiği sonucuna vardım... soruna gelince... evet... bana kötülük etmiş olsaydın da severdim seni... sevmenin sebebi olmadığı gibi, bir kere sevdiy-sen eğer, sonucu da yoktur...’

‘Ama dayağın sonucu vardır.’

Yine bir fısıltı duydu Kerem. Buraya gelmek de mi fayda etmemişti? Korktu.

‘Bedensel bir acı...’ dedi gergin bir yüzle. ‘... tecavüz etmenden farkını göremiyorum... hem var ya, öyle bile olmuş olsaydı, kendimi erkek olduğum için, tecavüze uğramış bi kadından daha fazla mağdur hissetmezdim...’

Yüksek sesle güldü Tayfun. Ne tatlı çocuktu bu!

‘Tecavüz be... tecavüz...’ dedi. ‘Ağzına aldığın şeye bak! Hem de bir erkeğe tecavüz etmekten bahsediyosun rahat

rahat... seni utanmaz seni!., ama korkma... benim o taraklarda bezim yok.’

Çocuk, bilgiç bilgiç baktı Tayfun’a. Sonra kulağının içinden gelen fısıltıyla irkildi, rahatı kaçtı... ‘KONUŞ!’ diyordu o kadın. ‘ONUN SIKI SIKI SARILDIĞINI SANDIĞI KURALLARI YIK!’

‘Biliyorum,’ dedi. ‘... Sen cinsiyet bakımından ahlâk dışı bulmamı bekliyosun... ama o kurallar beni ilgilendirmedi ki hiç ... hem, kadın olmuş olsaydım, sana zorla zevk vermiş olmak, beni daha mı az incitecekti?., ben, her şeyden ayrı,

başka bir şeyden bahsediyorum... orada, kadın erkek kaydı olmaz...’

‘Neymiş o şey?’

SÖYLE ONA ÇOCUK!

‘Aşk... Âşıksan, kadın erkek kaydı kalkar, tekil ve çoğullar kalkar, sadece ‘bir’ kalır.’

Tayfun, kulaklarına inanamıyordu. Çok güzel, çok temiz, harika bir çocuktu bu. Biraz fazla bilgiçti ama, boş da konuşmuyordu hiç. Güzelliği kadar, özelliği de vardı. Elleri kaşındı yıllar sonra ilk kez. Daha fazla tutamadı kendini. Ayağa kalktı.

‘Sen bütün bunları nasıl bilebilirsin çocuk?’ dedi kanı kaynayarak onun sallanıp durduğu koltuğun arkasına dolaşırken.

‘Çok düşündüm,’ dedi Kerem. Tayfun’un niyetini anladığı için, geriye doğru yaslanıp, sallanmayı kesti. Tayfun, onun omuzlarına masaj yapmaya başladı usul usul.

‘Şimdi...’ dedi. ‘... kadın erkek kaydı kalktı mı yani?’

‘Benim için kalktı. Çünkü ben sana âşık oldum.’

Çocuktu bu. Ne kadar aklı başında konuşmalar yapıyor gibi idiyse de çocuktu.

‘Sen gene de bu dediğini bir yerlerde ağzından kaçırma,’ dedi. ‘Hakkımızda çok kötü düşünürler sonra.’

‘Korkuyo musun?’

‘Neden? Hakkımda kötü söylenmesinden mi?’

‘Evet... bu soruyu bizim Müdür Bey’e de sormuştum son günü. Cevap verememişti.’

‘Haklı adam. Kim korkmaz? Yine de ben, pek korktuğumu söyleyemem. Çünkü hayatım, kötü bilinmeye çalışmakla geçti.’

‘Bu çok iyi.’

Tayfun şaşırdı.

İyi mi?’ dedi çocuğun ensesine hafifçe vurarak. ‘Hırsızlığa düzdüğün methiyeyi buna da düz bakalım. Nesi iyi bunun?’

‘Bir eh yağda, bir eli balda, herkesin memnun olduğu bir adam âşık olamaz. Aşkın başlangıcı, iyi tanınmaktan vazgeçmektir. Adın kötüye çıkmasıdır. Seninki çıkmış. İşte bu’su iyi.’

Sarı saçlara yüreği titreyerek baktı Tayfun. Çocukla karşılaştığına kendi adına seviniyordu ama, onun adına da seviniyordu artık. Ya onun yerine, başka biri çıkmış olsaydı bu bebeğin karşısına? Ne ederlerdi ona? Güldü.

‘Yani, ben senin için, potansiyel bir âşığım öyle mi?’

‘Öyle.’

‘Ya benim bu halim, çok derin bir dertten kaynaklanıyorsa? Aşktan falan değilse? Sevgi nedir, çoktan unutmuşsam?’ ‘Dert dediğin nedir ki? Onu düşün sen asıl. Geriye dön de iyi bak. Dert denilen şey, hayatın çeldiricilerini kafandan uzak tutan yegane sığınağındır senin. Dert, akla ayıklık verir.’ ‘Öyleyse, dert çekmekte fayda olsa gerek.’

‘Evet! Dileği, isteği, yapıp yapmama, başarıp başaramama arzusunu kaybettirir dert adama. Eldekinin, övünüp durduğun variyetin, tortudan başka bir şey olmadığını, asıl kıymetli olanın, altlarda kaynayıp gittiğini öğretir. Bunun farkına vardığın an, irade, prensip, tedbir, temkin tanımaz

olursun... İşte bu da, âşık olmaya artık hazırsın demektir.’ ‘Bak seeen! Neler de bilirmiş!’

‘Aşk, sevdiğinin kapısında, o kapı sana hiç açılmasa bile, çökekalmaktır. Belki sen de bu yüzden, kötü tanınmaya razı olmuşsundur.’

‘Yapma canım. Seni daha yeni tanıyorum ben. Kötülüğü ise on yedi yıldır yapıyorum. Ne zaman çökmüşüm kapında?’

‘Başkasıdır aşkın. On yedi yıldır ona âşıksmdır belki? Ben, bana âşıksmdır demiyorum ki.’

Tayfun’un, narin omuzları ovalayan parmakları kasıldı. Çocuk, konuşmaya devam etti:

‘Çöküp kalmışsındır sevdiğinin kapısında da, o kapının sana açılmasını bekleyip duruyosundur. Gelenin geçenin sana kötü demesi umurunda bile değildir. Bir ahdin vardır gerçek sevgilinle. Unutmuşsundur veya bulanık hatırlıyo-sundur. Ancaaak, o sevgilinin varlığına şahitlik ettin mi bi kere?.. Çaren yok, hatırlama derecen ne olursa olsun, bir derin istek halinde onu isteyip, özleyip duracaksın. Taa ki, buluncaya, ya da bulmuşsan eğer, önünde çöktüğün kapı sana açılıncaya kadar. Bunu iyi düşün bakalım. Ben hep düşünürüm. Belki, önünde oturduğun kapının farkında değil-sindir. Belki nefret ettiğini sandığın biridir de, nefret sandığın şeyse, aşkın ta kendisidir?’

Tayfun, ter içinde kalmış, bir taraftan da titremeye başlamıştı. Yeni yeni dank ediyordu kafasına. Nerden çıkmıştı bu çocuk? Bu kadar güzel ve korumasız bir insan, nasıl olurdu da başına kötülük gelmeden, emniyet içinde dolaşabilirdi? Onu koruyan neydi? Kimdi bu? Hızır mı? Melek mi? Yok, rüyaydı belki de... Bu yaşta bir çocuk, bunları nasıl bilir de konuşurdu? Onu konuşturan neydi? Biri mi kurup, öğretip de üstüne salmıştı onu?

Annesinin kapısında mı diz çökmüş kalmıştı yani? Onun

aşkı o muydu? İyi addan, Yuvarlak Masa’dan, o uğurda mı vazgeçmişti? Annesini, o kadını seviyor olabilir miydi? İnsan, sevdiğini öldürebilir miydi? Nefret sandığı şey, aşkın kendisi olabilir miydi? Anneye de âşık olunur muydu? Hadi canım! O zamanlar çocuktu bir kere!

‘Nefretle aşkı ayırt edebilecek kadar büyümüşümdür herhalde artık,’ diye mırıldandı. ‘Ama sen, garanti bunu da çok düşünmüşündür. İkisi de aynı şey olabilir mi?’

‘Ben, her insanda bi cani, bi de melek görürüm. İkisi aynı adamda nasıl oluyo?’

Tayfun, daha fazla ayakta duramayacağını anladı. Gözleri kararmaya, başı dönmeye başlamıştı. ‘Her insanda bir cani, bir de melek!’ diye düşünerek, kendi koltuğuna yöneldi. Kadın susmuştu artık. Kerem rahatladı.

‘Ne güzel oluyodu,..’ diye mızmızlandı sonra da. ‘Niye kestin masajı? Yoruldun mu?’

‘Annem de benim masajımdan çok hoşlanırdı,’ dedi Tayfun, yerine otururken. ‘Kimsenin benim gibi masaj yapamayacağını söylerdi... ama artık yok... öldü...’

‘Nasıl öldü?’

‘Onu ben öldürdüm... on yedi sene önce...’

Koltuğunda ileri geri sallanmaya başladı Tayfun. Karşısındaki kimdir, neyin nesidir, bu sırrı taşıyabilir mi, ifşa mı eder, hiç düşünmedi bile. Olanı, biteni en ince ayrıntısına kadar anlattı. Yalnız, Yuvarlak Masa’dan hiç söz etmedi. Kerem, tek kelime etmeden dinledi onu. Tayfun’un bitirdiğini görünce:

‘Sonra?’ dedi.

‘Sonra, iki ay kadar dayandım iyi çocuk olmaya... oysa, kötü çocuk olduğumu düşünüyordum. Kadınlardan, kadınlara saygı duyan erkeklerden, ki hiç duymayan annesine duyar, bütün insanlardan nefret ettiğimi anladım. Ters gitmeye başladım her şeye. Bu benim karanmdı, döndüremediler. Psiko-

loğlara taşıdılar, yola getiremediler. Babamla ağabeyim, benim için deli divane oldular, nafile. Babamın şirketindeki bayan personele sarkıntılık ettim, evli bekâr ayırmadan. Bana iyilikle sokulan herkesi pişman ettim. Allah’tan ne diliyorlarsa aksini yaptım. Sonunda, babam bana ayak uyduramayaca-ğını anlayıp, benim işyeriyle irtibatımı kesti. Kasasını bana açtı buna karşılık. Yine durulmamı sağlayamadı. Evlerimizi ayırmayı teklif etti. Bu evi istedim. Tereddütsüz verdi tapuyu. Hemen bir müteahhitle anlaşıp yıktırmaya başladım. Deliye döndü. O bir taraftan, abim bir taraftan yalvardılar. Çünkü, evi üstüme alırken, annemin anısına dokunmayacağıma, eve çivi bile çaktırmayacağıma dair söz vermiştim. Dinlemedim feryatlarını. Yıktırdım. Eskisinin yerine, işte bu villayı yaptırdım. Hiç kırılmadıkları kadar kırıldılar, ama fazla üstüme de gelemediler. Neler yapabileceğimi, abimin nikahında yaptıklarımdan biliyorlardı çünkü. Oraya, bir travestiyle gitmiş, abim, karısının duvağını açmış öpmek üzereyken ayağa kalkıp o travestiyle öpüşmüştüm. Günlerce magazin basınına konu olduk. Yine de benden vazgeçmediler... Çünkü, düşündükleri tek şey vardı... Küçük bir çocuk, hayatta en sevdiği varlığı olan annesini, üstelik doğum gününde, üstelik tam da doğduğu saatte, beyni duvarlara saçılmış vaziyette görürse, elbette kafayı oynatır. Bu acıyı kaldıramaz. Sapıtır. Acıdılar halime ve hep idare ettiler beni. İşsiz güçsüz, ama zenginim bu yüzden. Tımarhaneye kapatmadılar beni, çünkü delirme sebebimi anlayışla karşılıyorlardı. Birkaç defa abim tehdit etti yalnız. O

da, babamın sağlığından endişe ettiği için. Ben de duruldum son zamanlarda. Eskisi kadar saldırgan değilim artık. Buraya kapanıp, düşünüyorum. O adamı düşünüyorum. Dolaptaki adamı. Kimdi? Ne yaptı, nasıl başardı da annemin gönlünü çelebildi? Öyle disiplinli bir kadındı, öyle katı prensipleri vardı ki aile konusunda... Nasıl çıktı o adam da yıktırdı o prensipleri? Hep onu düşünüyorum. Söyle düşünen ço-

cuk... Sen ne düşünüyorsun?.. Yanlış mı davranmışım sence? Yoksa iyi halt mı etmişim?'

'Bence, gördüğün manzarayı babanla abine söylemeliydin. Bunu gizlemeni çok yanlış buldum.'

Tayfun, güldü sessizce.

'Çocuk...' dedi. '... öyle boyundan büyük laflar ettin ki şuraya geldiğinden beri, olgun bir küçük adam sandım seni... bence, yaptığım tek doğru oydu... nasıl söylerdim gördüklerimi, nasıl yıkardım onları?., onlar benim ailem... kötü davransam da, sevdiğim insanlar onlar... deli misin sen?., gerçeği bilselerdi ne hale gelirlerdi, düşünemiyor musun?'

'Ben, gördüğün manzarayı söylemeliydin dedim, gerçeği değil.'

'O manzaradan bunun haricinde nasıl bir gerçek çıkartabilirlerdi? Benim çıkarttığımdan başka mı? Senin çıkarttığın gerçek ne?'

'Bunu bana sorma. Ben çok düşündüm çünkü, gerçek diye bişey yok.'

'Ne?'

Kerem, bütün bildiklerini, aslında kendisinin bilmediğini biliyordu. Bir kısmında o kadının parmağı vardı. Kerem düşünüyor, o buluyordu bazılarını. Bazılarını da o düşünüyor, Kerem buluyordu. İkisi aynı bedende oldukları için de, herkes sanıyordu ki; Kerem bildi... Evet, bir kısmını Kerem biliyordu gerçekten, ama, bildiklerinin ne kadarını kendisinin bildiğini bilmiyordu.

'Gördüğün var, duyduğun var, sandığın var, ama gerçek yok,' dedi.

Tayfun sinirlenmeye başlamıştı ama, çocuğa bakmak bile yumuşatıyordu adamı. Kızdığını belli etmemeye çalıştı.

‘Gene başladın büyük laflar etmeye,’ dedi. ‘Gerçek neyse ne, ben gördüğüm manzarayı onlara aktaramazdım... çünkü... çünkü...’

‘Çünkü? Çok sevdiğin annenin, onların gözünden düşmesini istemedin. Ona duyduğun aşkı, babanla abinde saklı tuttun. Sendekinin bittiğini sandıkça, onlara saldırarak kumbaradan biraz aşk çektin. Çünkü, onlar, annene duydukları sevgi sayesinde senin serkeşliklerine tahammül edi-yolardı... di mi?’

Tayfun, gözlerinin yandığını hissetti.

‘Neler diyorsun çocuk?’ dedi isyanla. ‘İhaneti gördüm ben! Nasıl sevebilirim o mel’unu?’

Kadın piyasaya çıktı. ‘SOR ONA!’ dedi. Kerem, boyun eğip sordu:

‘İhanet nedir? İstemediğin şeyin yapılması mı?’

Tayfun, dayanamayıp sesini yükseltti artık:

‘Bir kadının, kocasını boynuzlamasıdır ihanet! Onu yakalamış olman hiçbir şeyi değiştirmez, çünkü, bunu yaptığına ‘HEP’ pişman olacağını bilsen de, eğer onu yakalamamış olsaydın ‘HEP’ yapmaya devam edeceğini de bilirsin... Bağışlayamazsın bu yüzden... ‘HEP’ kendine sorarsın; ‘Ya yakala-masaydım?’... asla, anlıyo musun, asla bağışlamadım onu... ama, babamın, abimin dünyalarının başlarına yıkılmasını istemedim de... anneme olan sevgimden değil, onlara olan sevgimden dolayı sustum... eğer kadın yaşasaydı, yine susacaktım... yine onlara olan sevgimden dolayı susacaktım... ama öldü... hadi şehvete hak verdik diyelim... bir düşkünlük yaptı da, her şeyi çiğnedi diyelim... zaten çiğnerdi kuralları... ama tabancayı beynine dayarken, namluya sürdüğü merminin ben olduğumu bile bile ölmedi mi?., buna ne diyeceğiz?.. katil damgası vurmadı mı alnıma?.. ya bu ihaneti nasıl bağışlayacağız?’

Kadın gitti.

‘Ağlıyo musun Tayfun?’

Ağlıyordu Tayfun. O geceden beri ilk kez ağlıyordu.

‘Hayır!’ dedi burnunu çekerek. ‘Ağlamam ben!’

‘Ağlıyosun ama?’

Çocuk kalktı bu kez. Elinden tutup kaldırdı onu.

‘Gel Tayfun,’ dedi. Usulca çekip salona götürdü. Kanepeye oturttu. O da geçti, yanına oturdu, elini tutup, yüzünü örtmesini engelledi.

‘Ağla o zaman,’ dedi. ‘Yaktığın ateşte eri. Mum eriyip bitmedikçe, ışık büyüyüp gitmez. Ağla Tayfun. Çok düşündüm de... ağlamak iyi bişey...’

Tayfun, ağladı. Ne kadar ağladı bilinmez, o ışık yüzlü çocuğun çelimsiz göğsünde uykuya daldı bir süre sonra. Rüyasında, annesini gördü. Eski Kibrit Ev’in salonunda duruyordu Melek. Elinde, boş bir çerçeve tutuyordu. Çerçeveyi omuzları hizasına kaldırmış, içinden canlı bir resim gibi, gülerek oğluna bakıyordu. Sırtı dimdik duruyordu. Asil çenesi, neredeyse avizeyi işaret eder gibi yukarıya kalkmıştı. ‘Hatırladın mı Sarı Prens?’ diyordu, o bal gibi sesiyle. ‘Annenin yüzünü hatırladın mı bebeğim?’ O gece, Çin Lokantası’na giderken giydiği, askılı, beyaz gece elbisesi vardı sırtında. Sol yanında köpekleri Sarı oturuyordu. Ağzında bir kundak vardı San’nın. Düğüm yerinden dişlerini geçirmiş, gururla dikiliyor, bir taraftan da kıskanç bakışlar atıyordu Tayfun’a.

‘Beni sevdiğini hatırladın mı çocuğum?’ diye soruyor, sonra sol elinin işaret parmağıyla köpeğin ağzında tuttuğu kundağı gösteriyordu. ‘Bak!’ diyordu. ‘... sana geldim artık.’

Tayfun, neden kundağı gösterdiğini anlayamıyordu annesinin.

‘Hatırladım anne!’ diyordu sevinçle.

‘Gerçek bu Sarı Prens’im. Başka gerçek arama, e mi?’

Sesteki dayatma, otorite, ezici üstünlük? Tamam! Bu benim annem! Ama, o adam kim?

‘Ama anne!., dolaptaki adam?’

‘O benim âşığımdı çocuğum. Bunu anlamış olman gerekirdi.’

Ne kadar sert bakıyor bana! Bir daha soracak olsam kü ser mi?

‘Kimdi o?’

‘Bu soruyu sakın sorma prens. Sana tembihlemiştim, unuttun mu?’

Küsmedi! Bir daha? Başka kime sorabilirim?

‘Kimdi o anne? Seni benden ayıran o alçak kimdi?’

‘Şşşt... çok ayıp!.. Âşığıma alçak dememelisin.’

Hani tek aşkın bendim?

‘Söyle o zaman. Kimdi o?’

‘Bunu söyleyemem bebeğim. Onu korumak zorundayım. Seni korumak zorunda olduğum gibi.’

Beni korumak istiyordun da neden seni öldürmeme izin verdin?

‘Öff anne! Neden beni katil ettin? Neden?., ha anne?’

‘Ben etmedim çocuğum. İnan, ben etmedim.’

Kim etti? Beni ben mi katil ettim?

‘Haklısın. Ben ettim. Sana ‘geber’ dedim.’

‘Ağlama bebeğim. Ben o nedenle intihar etmedim. Dolaptaki âşığımı korumak için intihar ettim.’

‘Hayır! Bu doğru değil. O adamı sevdiğin için kendini vurmuş olamazsın. Kimseyi benden daha çok sevemezsin sen.’ ‘Haklısın sarım. Onu da ancak seni sevdiğim kadar seviyorum zaten.’

Hayal marangozu

Göğe ne vakit bir merdiven çakar?

Mevlâna

Tayfun, yediye beş kala uyandı. Göğsüne yatıp uyuduğu çocuk, onun göğsünde

uyuyordu şimdi. Rahatsız etmemek için nefesini bile belli aralıklarla alıp vermeye başladı. Tıraşı gelmiş çenesine altın saçları değiyordu çocuğun. Alm, yanağı, boynuna yaslanmıştı. Sol elini sımsıkı dolamıştı karnına. Yutkunmaktan korkar oldu Tayfun. Kafasının içindeki saatin akrebiyle, yelkovanıyla oyunlar oynayarak kendini yanıltmaya, şaşırtmaya çalıştı. Başaramadı. Her defasında, yanlış saate bakıp bir tahminde bulunuyor, sonra akreple yelkovanı doğru yerine getirdiğinde, saniyesi saniyesine tutturduğunu görüyordu zamanı.

Oyundan vazgeçti bir süre sonra. Bir zamanlar, eski Kibrit Ev'in eski duvarında asılı çerçevedeki yüzü seçilmeyen kadının, yeni evin yeni duvarında belirivermesini diledi. On yedi yıldan bu yana, rüyasında bile olsa ilk kez görebilmişti onu ve ilk kez kabul edebilmişti, gözönünden asla kaldırılmaması gereken bir güzellik olduğunu. O kötülüğü de yapmamış olsaydı? Ah... ah!.. Ama yapmıştı... Kötü kadın olmuştu o... Yine de seviyor muydu onu?.. Göğsünde

uyuyan bu melek haklı olabilir miydi?.. Rüyasındaki sözleri, gerçek duygularının sesi olabilir miydi?.. Seviyor muydu annesini? Seviyor muydu gerçekten?

Kerem uyandığında, tamı tamına yedibuçuktu saat. Bir yavru kedi gibi gerinip, cılız kollarıyla sıktı sarıldığı ince gövdeyi. Tayfun, sağ eliyle saçlarını karıştırdı çocuğun.

'Günaydın sarı saçlı!' dedi. 'Amma uyudun yahu.'

'Yoo!' dedi Kerem. Ayağa kalkıp gerinmeye devam etti. 'Asıl sen çok uyudun. Ben seni seyrettim bol bol. Sonra kapattım gözlerimi.'

Tayfun, ince bedenin kıvrılıp bükülüşünü seyre daldı. Aydınlığın seyri gibiydi bu. Ayaklarını öne uzatıp, olmadığı halde varmış, orada duruyormuş gibi sızlayan başparmağına bakmak istedi. Ayakkabıları ayağında olduğu için bakamadı. Şöyle protezi çıkarıp, ılık bir duş alsa nasıl iyi olacaktı. Belki misafiri de isterdi. Ayakkabısını, ayaklarının topuğunu birbirinin üstüne basarak çıkarırken, balkona doğru yürüyen çocuğa takıldı.

'Size yetimhanede günaydın demeyi öğretmediler mi?'

Çocuk, arkasını dönmedi bile.

'Öğrettileeer,' dedi omuz silkerek.

‘Ee, günaydın dedik sana. Niye almadın selamımızı?’

Balkona çıkmış, sabah güneşine karşı, koltukta sallanmaya başlamıştı Kerem.

‘Ne gerek var?’ diye seslendi, oturduğu yerden.

Tayfun, ‘Sahi ne gerek var?’ diye sordu kendine. Sorusunun cevabı, sallanandan geldi.

‘Çok düşündüm... uydurulmuş bitakım seslere, ad diye başka bitakım sesler uydurup yapıştırıyolar. Her şeyin bi adı oluyo ondan sonra. Mesela, sabahları, dudaklarını büzerek öne uzatıp, sonra da dişinin arasına bişey kaçmış gibi geri çekince ‘Günaydın,’ diye bi ses çıkartıyosun. Bu sese ‘selam’ adını veriyolar. Yani selam ne? Niye vereyim?.. Biri-

leri koyun meler gibi, ‘MELİSİN’ diye bi ses çıkarttı diye mi? Halbuki söz, yayından fırlamış bi ok gibi olmalı. Boşa harcanmamak. Şimdi sesler çıkaratarak bi iş başardık mesela. Birimiz sorduk, öbürümüz cevapladık. Neymiş ‘günaydın münaydın, iyi günler miyi günler?’... Ben o tür sesler çıkartmak mecburiyetinde miyim? Çıkartmasam, senin günün aydınlık olmayacak mı? Günkaranlık desem mesela, karanlık bi günün mü olacak?.. Haksız mıyım ama Tayfun?’ ‘Üff!.. amma çok ses çıkarttın... haklısın haklısın... izin verirsen, ben bir duşa girmek istiyorum.’

‘Niye benden izin istiyosun ki? banane?’

Tayfun, çokbilmişin ağzını burnunu iyice bir mıncıklamak için balkona koştu. Tatlı tatlı ona bakan çocuğun üstüne çullandı. Saçlarını karıştırdı. Kulaklarını parmaklarının arasında yuvarladı. Yanaklarını yoğurdu avuçlarıyla.

‘Sen nerden çıktın aslanım?’ dedi coşkuyla. ‘Nerden çıktın lan sen?’

‘Dur Tayfun dur! Nerden çıkıcam? Herhalde annemin...’ Tayfun, çocuğun ağzını elleriyle tıkadı. ‘Sus terbiyesiz!’ dedi. Sonra da banyoya koştu. Soyunup, ılık suyun altına girdi ilk önce. Sonra kararından caydı, küveti sıcak suyla doldurmaya başladı. Yıllardır gülmemiş, yıllardır ağlamamış, yıllardır birine sevgiyle dokunmamıştı ama hepsini bir anda, bir kişi yüzünden yapmaya başlamıştı. Rüyasında annesini bile görmüştü o kişinin göğsünde uyurken. O kişi, balkonda, sallanan koltukta ileri gidip geri geliyor, kendince düşünüp duruyordu. Yine o kişiydi, yıllardır içinde çürük çürük kokup duran korkunç sırrı

ağzından alıveren. Kimdi o kişi? Küçük bir çocuk... Genç bile denilemeyecek kadar küçük... Küçük bir hırsız... Hırsız ama değil... Kural tanımaz, ama çiğnemez de... Küvete girmeden önce, güzel bir traş olmalı... Belki, babayla, ağabeyle kucaklaşmanın vakti gelmiştir... Ama nasıl?.. Ne deyip de?.. Ne yüzle?..

Traşını bitirdiğinde kafa saati, sekizi çeyrek geçiyordu. ‘Amma sallanmışım,’ diye söylendi. Girmeden önce, dirseğiyle suyun sıcaklığını kontrol etmek için öne eğildi. Hâlâ akan musluğun şarıltısı yüzünden, kapının arkasından açıldığını duymadı.

‘Abin geldi Tayfun...’

Önünü örtü! Ardını örtü! Küçük çocuk görmesin!!! Yok, en iyisi yuvarlanıver küvetin içine!!!

‘Ödümü patlattın! insan kapıyı çalmadan dalar mı içeri?’ Kımıldadıkça daha derinlere işleyip, daha çok yakıyordu sıcak su.

‘Niye çalayım?’

‘Öff! İçerdekine bir toparlanma fırsatı vermek için tabii.’ ‘Ben çalmam. Abin geldi. Salonda seni bekliyo.’

Tayfun, vücudunu haşlayan sıcak sudan bir an önce kurtulmak ve ağabeyini bir an önce görmek için, derhal çıkmak istiyordu ama, çocuk hâlâ dikiliyordu banyonun ortasında.

‘İyi tamam,’ dedi. ‘Sen onunla tanışırken, ben de duşumu alır gelirim.’

‘Olur.’

‘Eee? Ne dikiliyosun orda hâlâ?’

‘Senin başparmağın yok mu?’

‘Yok. Arkamdan ne kadar zaman dikizledin sen beni bakalım?’

‘Niye yok?’

‘Malazgirt Savaşı’nda kaybettim.’

‘Aaa! Sahi mi diyosun?’

Çocuğun yüzündeki merak ve ciddiyet, şaka yapmadığını belli ediyordu. Bu eşsiz yüz, aptal, bön veya saf bir çocuğun yüzü de değildi. Neydi öyleyse?

‘Sen ciddi mi soruyosun bu soruyu?’

‘Evet!’

Tayfun, gülemedi bile.

‘Yok güzelim yok. Doğuştan bu,’ dedi. ‘Savaş kim, ben kim? O kadar antik mi duruyorum?’

‘Niye?’

Bilmiyor olamazdı. Şaka yapıyor da olamazdı. Şaka yapmayacak kadar cahil hiç olamazdı.

‘Yahu ufaklık... çözemedim seni bir türlü...’ dedi Tayfun. Halinden çekinmese, kalkıp bir daha mmcıklayacaktı. ‘Çık şu banyodan da abimle ilgilen hadi. Sohbet mohbet et... Malazgirt Savaşı’nm kaç yılında yapıldığından haberin var mı senin?’

Ufaklık, banyodan çıkıp, kapıyı kapatırken cevapladı:

‘Var tabii... Senin var mı bakalım?’

Söylersen sırrını bir ferde sen,

Dinle artık ummadık dillerde sen...

Mevlâna

Tufan, Kerem’in bir an önce banyodan çıkıp gelmesini bekliyordu. Yıllardır insanın her türlüsüne küs, illa ve lâkin, kadın türlüsüne küs kardeşini, evde, özel, güzel ve çelimsiz bir oğlanla baş başa bulmuştu. Üstelik, banyodaydı kardeşi. Aklı ona, ‘Bir ahlâksızlık mı?’ sorusunu sorup duruyor, ruhu ve vicdanı ise ‘Asla!’ diye karşı koyuyordu. Parantezi çok geniş bir asla’ydı bu... Ne kadar

sapıtmış olursa olsun, kardeşim, bir erkekle asla böyle bir şey yapmaz... Yapsa bile, asla tüyü bitmemiş, akılbaliğ olduğu bile şüpheli bir sübyan ile yapmaz... Asla, asla böyle bir çocuğa, Allah'ın hiçbir düşkün kulu gözünü oynatmaz...

Çocuğu niye bu kadar özlemle beklediğini sorguluyordu içinden. Göz bayramı gibiydi onu seyretmek... ondan mı?.. Işıl ışıl, pırıl pırıl, tertemiz bir görünüşü vardı... ondan mı?.. Evvel ömründe böyle bir hoşluk, böyle bir başkalık, böyle bir seçkinlik görmemiş, sezmemişti... ondan mı?.. Hayır! Hem hayran olmuştu çocuğa, hem bin yıl daha yaşa-sa, bu güzellikte birine rastlama şansı yoktu da ondan... Onu bir kere daha görmek!.. Bunun için yanıp tutuşuyordu

işte... Neredeyse, kardeşinin evine geliş sebebini bile unutturacak bir yangın telaşı başlamıştı içinde... Yüreği oradan oraya koşuyor, kendisini saran ateşten kurtulmaya çalışıyordu ama nafile... Tutuşmuştu bir kere... Ateş bacayı sarmıştı... Nerdeydi bu sarı saçlı?.. Nerdeydi nur yüzlü?.. Allah'ın ne büyük ve ne güzel olduğunun ayaklı delili, nazlı nazlı salman ispatı nerde kalmıştı?.. Nerede kalmıştı göklerin sanat eseri?

'Tayfun birazdan gelecek Tufan Abi. Seninle sohbet etmemi söyledi bana.'

Tufan'm sağ eli, ilk karşılaştıklarındaki tokalaşmanın ateşiyle cayır cayır yanıyordu hâlâ. O eli, bir de vedalaşırken tutabilecekti, Allah'a şükürler olsun!

'Gel bakalım genç. Adm Kerem'di değil mi?'

Kerem, şaşkın şaşkın baktı Tayfun'un ağabeyine. Az önce tanışmışlardı ya! Bir daha niye soruyordu?

'Evet,' dedi, Tufan'm karşısındaki koltuğa otururken. 'Ben sizin hakkınızda hemen hemen her şeyi biliyorum.'

'Allah Allah?'

'Evet. Tayfun, dün gece bana, hakkınızda ne var ne yok anlattı.'

Tufan, çocuğun kendinden sürmeli gözlerinden ayıramıyordu gözlerini. Öylesine sordu:

'Eler şeyi mi?' Durup gülümsedi. 'Aile sırlarımızı da verdi mi sana?'

O inanmıyordu ama, sır önemli bir şeydir diyorlardı hep. Bu yüzden, Tayfun'un sırrını söylemek istemedi... Ama, tam o sırada, kadının buyurucu sesi yükseldi içinden: 'ONA ANLAT!'... Hayır... Anlatmak istemiyordu. Belki Tayfun kızardı o zaman... 'ANLAT ÇOCUK!'... Gücü daha fazla direnmeye yetmedi.

'Evet!' dedi. 'Korkunç diye nitelediği ve yıllardır o yüzden hepinizden kaçtığı çok özel sırrını bile.'

Tufan, hangisi daha güzel, bilemedi. Çocuğun masumiyeti mi, sır bile tutamayan toyluğu mu, Tayfun'un acılarının eğer varsa, hakiki kaynağını keşfetmek şansı mı?.. Daraldığını hissetti birden. Yok! Bu çocuğun saflığından faydalanıp, Tayfun'la konuştuklarını öğrenmeye çalışmak, sakil dururdu üzerinde. Ona yakışmazdı. Hem, öz babasına, ağabeyine bile yüreğini açmayan Tayfun, bu çocuğa açmış olabilir miydi hiç? Yine de, çocuktan al haberi demişler, dayanamadı, ateş kırmızısı dudakları birazcık aralamaya kalktı.

'Korkunç bir sırrı mı varmış benim kardeşimin?'

Kerem, ipleri kadına bıraktı.

'Evet! Sizi çok sevdiği için, yıkılmayasınız diye saklamış bunca yıldır. Ben bu yaptığının çok yanlış olduğunu söyledim ama, güldü bana.'

Tufan'ın gözlerinin önünde, dörde katlanmış bir kâğıt belirdi. Üzerinde, annesinin el yazısı olan kâğıt. Adına mektup denilen türden... İntihar mektubu... Tayfun bundan haberdar olmuş olamazdı herhalde... Yok! Olacak iş değildi... Mektup, babasının banka kasasında saklıydı... Yok yok... Annesinin ölümüyle bile yarı deli hale gelen küçük kardeş, bir de ölüm sebebinin ihanet olduğunu öğrense, ne hale gelirdi?.. Kendisi annesinin ihanet etmiş olabileceğine hiç inanmıyordu ama, öfkesi hâlâ burnunda kardeşi mutlaka inanırdı... Demek ki, haberi yoktu mektuptan! O halde, öğrenmiş olması ihtimali binde bir bile değildi. Peki neden bahsediyordu çocuk; 'Duysaymışımz yıkılırmışınız' falan diye?.. Sormalı mıydı çocuğa?.. Kullanmalı mıydı bu latif yaratığı?.. Tayfun gelmeden?

'Yaa? Neymiş bizi yıkmasından korktuğu o korkunç sır?' 'İhanet! Tayfun, annenizin öldüğü gün, eve onun beklediğinden erken dönmüş ve onu misafir odasında bulmuş. Yatak dağınıkmış. Ortada, sarı çamaşır ipleri varmış...'

Soluk almadan anlatıyordu Kerem. Ona, cevabını bildiği

bir soru sorulmuştu çünkü. O, soru soruldu mu, cevabım verirdi. Cevap arıyorsa, sorusunu soracağı gibi. Sır tutmak, yurttaki çocuklar söylemişti, bir ahlâk kuralıydı. Erkekliğin gereğiydi. O erkekliğe, ahlâka ve kurallara inanmıyordu, ama Tayfun'un inandığını tahmin ediyordu. Bu nedenle, bu söylediklerini Tayfun'u sevdiği için söylememesi gerektiğini düşünüyordu yalnız. Ama içindeki kadın bağırıyordu ona: 'KÜÇÜK APTAL! SEN ONU BENİM SEVDİĞİM KADAR SEVEBİLECEĞİNİ Mİ SANIYORSUN?' Hem istemiyor, hem de kadından korktuğu için anlatıyordu mecburen.

Tufan, kulaklarına inanamıyordu. Tayfun eve erken dönmüş?.. Sonra ne görmüş? Hayır! Yanlışlık var! Hayır!

Yerde bir erkek çorabı duruyomuş. Gardrobun kapağı aralıkmış ancak, açık ağzı pencere tarafına dönük olduğu için, dolabın içini göremiyomuş. Zaten görmesine de gerek yokmuş hiç. Çünkü, dolabın içindeki adam, kapağın altından sarkan pantolonunun paçasını, Tayfun'un gözleri önünde içeri çekmiş. Pantolonu görmeseymiş de her şeyi anlamışmış Tayfun...'

Daha fazla dayanamadı Tufan. Tayfun'un gördüğü ne olursa olsun, Melek masumdu. Bunu biliyordu. Lâkin, mektuptan, üstü kapalı imalardan arzu edilen masumiyeti çıkarmak çok kolaydı da, ya bu sözlerden? Bunlar çok açıktı... Hepsinden beteri, bir şeyden haberi yok sandıkları Tayfun'un, hepsinden çok haberdar olmasıydı her şeyden. İnanılacak gibi değildi.

'Sus çocuk!' diye ellerini kaldırarak yalvardı. 'Ne olur sus! Annemin ihanetini mi yakalamış Tayfun?., suçüstü mü yapmış?'

Kerem bilemedi, Tufan'm bu teşhisine içinden isyan eden kendi içi midir, o kadın mı? 'Suç diye bir şey yok! Hiç düşünmüyorlar! Ama o sonraki mesele. Önce, soru cevaplanmak':

'O öyle düşünüyo. Oğluna yakalanmış olmak, annenizin ağırına gitmiş. Tayfun'un gözünde küçük düştüğünü, aynı günün akşamı, Tayfun ona sizin yanınızda başka, onunla baş başa kaldığında başka davranınca anlamış.'

Doğru! Hiçbir şey fark ettirmedi bize.

'... Siz, Çin Lokantası'nda hiçbir şeyi fark edememişsiniz... Evdeki doğum günü partisinden sonra, anneniz, onu yanlış bir inanca kapıldığı konusunda ikna etmeye çalışmış. Çok yalvarmış... O da ona...'

‘Geber anne dedim.’

Kerem, susup salon kapısının ağzında, çerçeveye dayanmasa düşecekmiş gibi duran Tayfun’a baktı korkarak.

‘Biz de abinle sohbet ediyoduk,’ dedi. ‘İyice kaptırmıştık, geldiğini hiç fark etmedim. Kızdın mı Tayfun?’

Tufan, bir Tayfun’a, bir de dönüp, tanrı heykeli kadar beyaz ve temiz duran çocuğa baktı. Yutkundu.

‘Tayfun?..’ dedi soran, yalvaran ve ağlayan bir sesle. Sonra gözleri de katıldı ağlamaya. ‘Tayfun?., dedi tekrar, ama daha içten, daha boğuk... Ayağa kalkıp, kardeşine doğru birkaç çekingen adım attı... Kaldı... Vücudu da ağlıyordu artık... Sarsıla sarsıla, katıla katıla...

Tayfun, çenesini tutamadığı için kızmak istedi çocuğa. Bakmazken başaramıyordu, baksa nasıl başaracaktı? Ona kim kızabilirdi? Ancak sevilirdi o.

Ses çıkarmadan, hafif aksayarak, ağabeyine doğru yürüdü.

‘Ağlıyo!’ dedi Kerem.

Gülümseyerek baktı ona Tayfun. Sağ elinin işaret parmağını dudaklarına götürdü.

‘Şşşt!’ dedi. ‘Bırak ağlasın.’

Sonra, kararlı adımlarla devam etti yoluna. Kucakladı ağabeyini. Eskiden nasıl sevişirlerdi... Tufan, küçük kardeşinin morali bozulmasın diye, mahsusçuktan yenilirdi güreş tuttuklarında... Hep korur, kollardı onu... Annesi Tay-

fun’u, ‘Sarı Prens’ diye çağırırdı ama, Tufan hiç kıskanmaz-dı... Kibrit Ev’de, Tayfun ilk bebek adımını attığında, Tufan yedi yaşındaydı... Annesi sevincinden ağlayınca, o da annesi ağladı diye ağlamıştı... Çoğu akşamlar, Tufan, Tayfun’u omzuna alır, babayı öyle karşılarlardı kapıda... Baba, önce küçük oğlanı alırdı kucağına... Kıskanmazdı Tufan... O, abiydi çünkü... Onu gözetmek, onun göreviydi... Hiçbir zaman iki iyi arkadaş olamamışlardı, ama çok iyi iki kardeş olmuşlardı... Tabii, abi kardeş... Aynı anda, birer birer gözlerinin önünden geçti maceraları... Kucaklaşma, Tayfun’un kafa saatine göre iki dakika sürdü...

Bu süre içinde, Tufan'm hıçkırıkları dışında ses çıkmadı evde... Onlar sarıldılar ve hatırladılar, Kerem düşündü...

Mahcup ve yorgun, birbirlerinden ayrıldıklarında, ikisi de söze nasıl başlayacağını bilemedi. Tayfun, evinin çiçeğini devreye sokmak için can atıyordu. O nasılsa ne konuşulacağını bilirdi. Söze oradan girdi.

Abi bu...' dedi, yan dönüp ışık yüzlüye doğru yürürken.

'Biliyorum,' diyerek sözünü kesti Tufan. '...O Kerem... Dün gece evini soymaya çalışırken yakaladığın küçük hırsız... sırdaşın...' Burnunu çekti.

Tayfun, acele etmezse elden kaçıracakmış gibi, adımlarını sıklaştırıp, gün yüzüyle onlara gülerek bakan sarı meleğin yanma geldi. Elini uzatıp, saçlarını karıştırdı. Bu duyguyu, banyoya girdiğinden bu yana özlediğini fark etti.

'Bu var ya abi...' dedi, çocuğun yanına oturup kolunu omzuna dolarken. '... bu, başka bir insan... başka bir gezegenden gelmiş... bak abi... böyle tatlı bişey gördün mü hayatında?.. böyle hoş bişey gördün mü?'

Tufan, ilk kez kıskanarak baktı Tayfun'a. Ona dokunabiliyordu o. Oysa, kendisi de dokunmak isterdi. Hatta, bir tek kendisi dokunmak isterdi. Eli hâlâ yanıyor muydu ne?

Kerem, âşık olduğu adamın omzuna yasladı kafasını.

'Siz sarılırken çok düşündüm de...'

'Bak abisi... hep düşünür bu...'

Tufan, hafifçe gülümsedi Tayfun'a. Çocuğun sözünün kesilmesinden rahatsız olmuş gibiydi. Halbuki asıl rahatsız olması gereken, umursamamıştı bile konuşmanın bölünmesini. Işıldayarak devam etti:

'... çok düşündüm de... Tufan Ahi'nin tavırlarında bi gariplik olduğu sonucuna vardım... Tepkisi çok zayıf kaldı...'

Tufan, Tayfun'dan kaçırdı gözlerini. Daha o konuya gelmemişlerdi ki! Ne diyordu bu oğlan?

‘Ne bakımdan Kerem?’

‘Kardeşinin on yedi yıl boyunca sakladığı bir sırrı öğrenen abinin tepkisi o kadar hafif olmamalıydı. Üstelik bu sır, aynı ailenin bir diğer önemli ferdi olarak, onu da yakından ilgilendiriyosa... Anladın mı Tayfun?’

Tayfun anlamamıştı, ama düşünüyordu. Kerem boş ko-nuşmamıştı hiç. Konuşmazdı. Ne demek istiyordu? Ağabeyi, annelerinin ihanetini, ancak bugün öğrenmiş ve küçük kardeşin, bu acıyı, yıllar yılı, kendine deli dedirtmeyi de göze alıp, cansiperane saklamayı başardığını işitmişti. Ne tepki göstermeliydi yani? Koca adam, sarsıla sarsıla, fenalıklar geçirerek ağlamıştı ya... Daha ne yapsaydı?

‘Anlamadım,’ dedi sonunda.

‘Düşün Tayfun... Kendini abinin yerine koy... Abin olsaydın, canından çok sevdiğin annenin, merhumelikten, kocasını boynuzlamış bir ölü hainliğe düşüşünü nasıl karşılardın? Kardeşine sarılıp ağlayarak mı?’

Hayır! Tokatlardı Tayfun onu. ‘Annem öyle bir şey yapmış olamaz!’ diye bağırır, ‘Delisin sen, manyaksın, iğrenç bir iftiracısın, utanmaz alçağın tekisin! Yıllardır canımızı aldığın yetmedi mi? Şimdi de kalbimizdekine mi göz diktin?’ deyip boğazına sarılırdı.

‘Şeyy... yani... belki şoka girmiştir, belki de...’

Tayfun’un yeni çifte perdah çektiği sinekkaydıran yanağında elinin tersini gezdirdi Kerem, içi oynadı Tayfun’un.

O kadındı Kerem’i konuşturan.

‘Belki de ne, Tayfun? Belki de ne?’

Neydi sahiden? Çılgın kardeşin gözükara saldırılarına rağmen, yılmadan korunan, geri bir tek adım atılmadan başüs-tünde taşman o muhteşem yaratığın kutsal hatırası, yine çılgın kardeş tarafından yerle bir edilecek, hem de bir hırsız ve-letin, bu aile sırrını asıl bilmesi gerekenlerden önce bildiği öğrenilecek, ne ‘Yalan söylüyorsun!’ denilecek, ne de tımarhane tehdidi yapılacak... Ağlanacak... Bu derece softalaşmış-ken, bütün insan normallikleri ‘Günah’, ‘Daha Günah’ ve İflah Etmez Günah’ diye kategorize edilip yutulmuşken, bu derece büyük bir anormallik öğrenilecek ve sadece öyle sakin sakin ağlanacak... Kabul görmemesi

gereken tek şey, kabul edilmiş gibi ağlanacak... Sadece, şey der gibi ağlanacak... şey der gibi... ‘Ben zaten biliyordum,’ der gibi... Neydi ‘belki’si?.. Belki de biliyor muydu Tufan?., yok... Olacak iş değildi...

Tayfun, yanağında gezinen pamuk gibi elin yardımıyla düşünüp dururken, Tufan da göz kesilmiş, hayır, gözbebek kesilmiş, en can alıcı ipucunu çocukça bir maharetle, zorlanmadan yakalayıveren, öbür muhteşem yaratığa bakıyordu. Bilmiyordu ki kimsenin bir ipucu yakaladığı falan yoktur. Bilmiyordu ki, ortada söyleyen değil, söyleten vardır. O, söyleyene bakıyordu yalnızca. Kıskanarak, imrenerek... Onun yanağının da öyle okşanma şansı var mıydı acaba? Nasıl bir çocuktu bu? Zülcelal Hazretleri; ‘Bunu görün de, büyüklüğümü, ustalığımı anlayın!’ mı demek istemişti? İçine işliyordu yavrunun her hali. Firavun asaleti vardı çocukta, ama Kleopatra asaleti de vardı. Ne oğlan gibi duruyordu, ne de kız... Ne çocuk gibi duruyordu, ne büyük... Güzel değildi de, güzelliğin ta kendisiydi sanki... Çocuk değil, çocukluğun kendisi, büyük değil, olgunluğun ta kendisiydi...

Seçilmiş, özel bir görev için, özel olarak gönderilmiş, bu dünyaya hiç ait değilmiş, geçici bir süre için uğramış gibi duruyordu... Benzersizliği can yakıcıydı... Göz alıcıydı çekiciliği... Baştan çıkarıcıydı... Kalkıp dokunmalıydı ona... Belki önünde diz çöküp eteğini öpmeliydi... Şüphe yoktu ki, Allah’ın özel kullarından biriydi bu... Fazla bakılmaya bile gelmeyecek kadar narin duruşu vardı, ama o duruş ki, bakanı narinleştirip, kolayca kırılıverecek kıvama getiriyordu... O değildi bakılsa incinecek, ona bakan incinirdi asıl... Kendinden sürmeli gözleri... Allah’ım!.. Nasıl buğulu... Daha yeni, daha demin kalbini kırmışlar gibi mahzun!.. Yazık ona... Bu dünya çok acımasız onun için... Ya o?.. O, kısmet olamadıkları için çok mu insaflı?.. Allah’ım, demeli insan, bu çocuğu karşıma çıkardığın için sana şükürler olsun... Veyahut, Allah’ım, demeli, ne günah işledim, ne kusur ettim ki bunca yıl, bu göz, gönül ziyafetinden mahrum ettin beni?.. Ama şükretmek... buna da şükür, demeli...

‘Belki ne? Tayfun?’

Tayfun, çok düşünmüştü. Artık, onun sırrı, ağabeyine sır değildi. Ama, ağabeyi de bu sırra ‘yeni’ mazhar olmuş değildi. Ama neden? Neden saklamıştı ondan? Haksızlıktı bu! Gaddarlıktı. Yıllardır, o, ağabeyi, babası üzülmesin, yıkılmasın diye saklamıştı, doğru yaptığım sanarak. Ağabeyi de mi aynı şeyi yapmıştı aynı yanlışı doğru sanarak? Tufanla gözgöze gelmek için, boş yere bekledi bir süre. Sonra, onun Kerem’den gözlerini ayırmasının kendiliğinden

mümkün olamayacağını anlayıp ve de buna hak verip, sordu ona:

‘Neden abi?’

Tufan, tam o sırada, bu hislere gönlünün hiç de yabancı olmadığını, böyle muhabbet dolu duyguları geçmişte başka birine karşı da beslediğini düşünüyordu. Çok tatlı bir rüyadan, kulağına bağırılarak uyandırılmış gibi rahatsız, sıçrayarak Tayfun’a çevirdi gözlerini.

‘Ne neden Tayfun?’

‘Annemin marifetini bildiğin halde... neden bunca yıl?., neden abi?’

Tufan, burnunu çekti sesli sesli. Saklanacak bir şey kalmamıştı artık. Kardeş de bildiğine göre, onun bildiğinin bilinmesinde sakınca yoktu.

‘Senin... ruh sağlığını korumak için Tayfun...’ dedi. Tekrar burnunu çekip devam etti: ‘... başka ne sebebi olabilir?., babamla birlikte verdik bu kararı... o kad...’

Bağırdı Tayfun:

‘Babam da mı biliyordu?’

Tufan, yaş dolan gözlerini silmek için mendil gibi bir şeyler aradı, bulamayınca ceketinin koluna sildi.

‘Ben babamdan öğrendim zaten,’ dedi.

Tayfun, gözlerini silmeye gerek duymadı, çünkü, sarı saçlı çocuk, kol düğmesini çözüp, gömleğinin kol ucunu bileğiyle parmaklarının arasına sıkıştırmış, o işi yapmaya başlamıştı onun yerine. Kerem, o kadın demeseydi de silecekti zaten. Ne kadar çok karışıyordu işine!

‘Babam... sen... ben... hepimiz biliyorduk öyle mi?., yıllarca boş yere mi koptuk birbirimizden?., boş yere mi acı çektik?’

Tufan, imrenerek baktı Tayfun’a. Ne özel bir mendili vardı onun!..

‘Boş yere...’ dedi dalgın gözlerle. ‘... evet Tayfun... maalesef boş yere...’

Kadın yine fısıldamaya başladı Kerem’in kulağına.

‘Acılar; oldurucu, erdiricidir...’ diye söze girdi Kerem. ‘... boş yere çekilmez... define bulmak için, viran yurtlarda dolaşmak, öyle gerekiyorsa, bir güzel ev inşa etmek için, bir başka güzel evi yıkmak gibidir acı çekmek...’

Tufan’la Tayfun, kulak kesildiler. Kerem konuşuyor, kainat dinliyordu:

suyu kesmeden, baraj kapaklarında birikmiş tortuyu, pisliği, kumu, çakılı temizleyebilir misiniz? Sayın ki, acı çekmek, temiz su içmek uğruna, bir süre için, pis sudan mahrum kalmaktır... altını siyanürle zehirlemeden, güzelliğini gizleyen çamur yığınından ayırabilir misiniz? Sayın ki, bile bile zehir içmektir acı çekmek... kim uykuya dalabilir, diş ağrısı geçmeden? Görmüyor musunuz, diş bile uyanık tutar aklı... Acı çekmek, bu yüzden akıl başta olmaktır... düşünmüyo musunuz siz?..’

Bu çocuk, zehiri içmişti de ondan altın misali parıldıyordu demek. Ağabey kardeş, önce birbirlerine, sonra ona baktılar. O ise, güldü onlara sadece. Kadın susmuştu.

‘Ben çok düşünürüm,’ dedi.

Tayfun, sımsıkı bağrına bastı ‘özel’ arkadaşını. Ağabeyinin muradını da biliyordu. Çocuğun sağ yanındaki boşluğu eliyle gösterip;

‘Gel abi,’ dedi. ‘... Sen de sarıl ona... gel... gel de gör, nasıl yakıyor adamı... ateş böceği, sonu olduğunu bile bile ateşe niye uçarmış, kendin uç da anla...’

Tufan, hiç nazlanmadan kalktı yerinden. Koşaradım geldi, ateşin yörüngesine girdi. Önce çekinir gibi oldu, ışık yüzlü çocuk, titreyen elini kendiliğinden tutunca, iki eliyle sarıverdi narin eli. Kalbine götürdü.

‘Bak Allah’ın aziz kulu,’ dedi. ‘Kalbime bak! Nasıl atıyor!’

Allah’ın aziz kulunun küçük eli, yumuşacık bir dokunuşla ulaştı ceketten gömleğe, gömlekten deriye, deriden derine, taa kalbe.

‘Evet!’ dedi gülerek. ‘Ben hep heyecanlandırırım insanları. Bunu da çok düşündüm.’

‘Hiç kuşkun olmasın, düşünmüştür,’ dedi Tayfun, aralarındaki çocuğun başı hizasından ağabeyine bakıp gülerek. Sonra da, sarı, ipek saçları karıştırdı.

‘Ne düşündün bu sefer?’

‘Ben hep arıyorum ya... o yüzden de insanlar onları aradığımı sanıp heyecanlanıyolar... işte bunu düşündüm.’

‘Hepsi bu kadar mı?’

‘Evet!’

Tufan, küçük eli kalbinden bir an olsun ayırmadan araya girdi:

‘O kadar basit değil küçük bey. İnan olsun, sende bir başkalık var. Allah’ın övüp de yarattığı insanlardansın sen. Kimsin? Kimlerdensin?’

‘Hiç kimseyim. Hiç kimseden değilim. Yetimhanede büyüdüm.’

Tufan, yüreğinin neden burkulmadığım anlayamadı önce, şaşırdı. Cevabını ondan alacakmış gibi baktı çocuğa. Bakar bakmaz da anladı. Nerde büyümüş olursa olsun, ezemezdi ki kimse onu. Kimse kıyamazdı ki. Bastığı yer gül olurdu onun, değdiği dert derman, dokunduğu maraz şifa olurdu. Ürperdi.

‘Ya anan baban? Bilinmiyor muymuş kimlikleri?’

‘Bilmem! Hiç üstüne düşmedim.’

‘Neden? insan merak etmez mi?’

‘Neden etsin? Ne gerek var? Aile ne? Hem ben düşündüm de...’

Tayfun, gülerek, hafif bir tos vurdu çocuğun başına.

‘Kes tatlı bücür,’ dedi. ‘Zaten yeni kavuşmuşum aileme, şimdi iki laf edip onlardan da soğutma beni.’

‘Ben sordunuz sanmıştım.’

Ağabey kardeş atıldılar bunun üzerine:

‘Hayır hayır!.. Sormamıştık!..’

Ovada her kızıl lalenin teni Bir padişahın kanıyla beslendi Yerden biten şu mor

menekşe yok mu Bir güzelin yanağındaki bendi...

Hayyam

Ayrılalı daha kaç gün olmuştu şunun şurasında? Ama özlemişlerdi onu. Çok özlemişlerdi. Kaç gün olduğu mühim değildi. Daha ilk günden özlemişlerdi çünkü. İhsan Beyit, Haşan Çokar'dan, Kerem'in yurdu terk ettiğini duyunca beyninden vurulmuşa dönmüş, ama onu iyi tanıdığı için, doğru olanı yapmaya, o an için güç yetirebilmişti.

İyi etmişin abi...' demişti, '...o gitmek istedi miydi gidecek... iyi ki müsaade etmişin... en doğrusunu yapmışın val-la billa... ben de senin yerinde olsaydım, aynı şeyi yapardım.'

Ama, sadece o an için diyebilmişti bunu ve sadece ağzıyla diyebilmişti. Gönlü ise bambaşka bir ağıt tutturmuştu bu ayrılığa.

Haşan Çokar, çoktan pişman olmuş, biraz da İhsan bu neticeye razı olmaz, kıyametleri kopartır, ortalığı ayağa kaldırır da, buldurup getirttirir Kerem'i umuduyla aramıştı onu. Gelgeldim, İhsan da fos çıkmıştı.

İşin aslı ise, bugün de birbirlerine itiraf ettikleri gibi, bambaşkaydı. İki koca adam, iki ayrı uçtan, telefonu birbir-

lerinin yüzüne kapattıktan sonra, saatler boyunca kafalarını yumruklarının arasına almış, bu hale bir yol bulmak için sıkıp durmuşlardı. Sonra, en aklıselim çıkışın o olduğuna hükmederek, utanmayı sıkılmayı bir yana koymuş, aramaya başlamışlardı birbirlerini. Onu bulacaklardı. Her nerede olursa olsun bulacak ve koruma altına alacaklardı. İcap ederse, vicdanları sızlaya sızlaya da olsa, hacir altına bile alacaklardı. Ama ille de bulacaklardı onu. Tek çaresi buydu bu işin. Yoksa içlerinin ateşi, onları da yakıp kavurmadan sönmeyecekti tövbeler olsun.

Ne yapmalıydı? Nasıl bulmalıydı? Nereye yitip de gitmiş olabilirdi? Kime sığınmış, kimin kapısını çalmış olabilirdi? Bir etraflı araştırma, soruşturma başlatmak lazım gelirdi. Hızlı ve sessiz. Sessiz ve derinden. Dostlarını bulmalılardı onun. Düşmanı olmayanın dostunu bulmak kadar zor iş var mıydı şu diyar-ı dünyada? Yoktu tövbeler olsun!

Müdürler? Eski öğretmenleri? İlkokul, anaokulu, kreş? Hepsinin öğretmenleri, hepsinin. Hilâfsız hepsinin. Daha geriye gitmeliydi. Bakıcı analar? Altını açan,

yuyup yıkayan bakıcı karılar? Onlar ne bilecekti, ama olsun! Onu tanımış bulunan herkes, mümkünü yok, her şeyini hatırlardı onun. Tek bir laf, büyük bir iz olabilirdi ardına düşülecek.

Umutları tükenmek üzere, son çaldıkları kapı, Numan Bey, Kerem'in mezarlıktan bulunup da getirildiği ilk yurdun müdürüydü. Yetmiş beşine gelmişti şimdilerde. Keçiören'deki huzurevinde bulmuşlardı onu. Yatalaktı. Tek kişilik bir odada kalıyordu. İhsanla beraber, bir çiçekçiden, Yağlı Begonya almış, kapısına dayanmışlardı. Numan Bey, gelen siyah takım elbiseli ziyaretçileri görünce hem şaşırmış, hem sevinmişti. Adamlar kendilerini tanıtıncaya kadar da, akrabadandırlar diye, artık iyi seçmeyen gözleriyle, maziden bir yerden çıkartmaya çalışmıştı onları.

'Numan Amca... nassın?.. meslekdaşmız senin meslekda-

şın... yurt müdürüyüz biz... bi gelip elini öpelim dedik...'

Numan Bey burulmuştu o zaman. Yatağın kenarında duran, poşetteki çiş pedlerini, aşağıya sarkıttığı elinin ucuyla ittirmişti alta. Titreyen ellerini de gizlemeye çalışmıştı.

'Hanımımız vefat edince...' demişti, renk vermemeye çalışan bir sesle. '... Allah sizlere uzun ömür versin... çocuklara yük olmayalım diye, bağladık emekli aylığımızı, buraya yerleştik... İyi bakıyorlar canım... sağolsunlar...'

Haşan Çokar, kendi ihtiyarlığını görür gibi olmuştu karşısında. O menfaatçi, vurgun yiyesice oğulları, emekli aylığını da alır, öyle atarlardı babalarını buraya tövbeler olsun! 'Aile denilen safsata' demişti Keremcik. Haklıydı vallahi. Al sana aile!

Biraz adamcağızın dertlerini dinlemişler, sonra konuya girmeye başlamışlardı ucundan ucundan.

'Numan Amcaa... hatırlayacan mı bakıyım... Senin zamanında, mezarlıkta buldukları bi bebe varmış...'

Numan Bey, buğulu gözlerle dalıp gitmişti uzaklara.

'Kerem!' demişti iç çekerek. 'Kerem'im benim! Ay yüzlü çocuğum! İsmini ben koymuşum onun... Kulağına ezanını ben okumuşum ilk... hatırlamam mı?.,

hatırlanmaz mı o?., unutulabilir mi?’

Sonra aniden susmuş, kötü bir haber bekler gibi, endişeli gözlerle bir Haşan Çokar’a, bir İhsan Beyit’e bakmaya başlamıştı. İhsan Bey, yaşlı adamın derdini hemen anlamış, ‘Yok müdürüm, yok... Kötü bişey yok... Merak etme sen,’ diyerek yüreğine soğuk sular serpmişti.

‘Şimdi müdürüm... çocuk yurttan kaçmış... bendeydi evvelden fakat, bizim yurt tadilat olacak diye bi seneliğine boşal tıldıydı... o arada, bilirsin, çocuklar taksim edilir... ben bilhassa, anca ona itimat olur deyip, Kerem’in naklini Haşan abimin yurduna aldırdıydım... Sağolsun, o da iyi baktı çocuğa, hep görüştük... amma, bi gün çekmiş gitmiş ço-

cuk... Akibetinden korktuk korkmasına da, polisi aramaya da elimiz varmadı... Zorlanmaya hiç gelmez sabi... Kendimiz düştük peşine... Hayat hikâyesini bi çıkartalım dedik... Olur da, bi emare buluruz nereye gittiğine dair... Onun için çıktık, sana geldik...’

Haşan Bey, yaşlı adamın soran bakışlarından mana çıkarıp, espri yaparak yumuşatmaya çalıştı onu:

‘Sen şimdi, polise niye gitmediniz, diyecen amma, biz dururken polis neciymiş Numan Amca? Siyahları çektik ki, Kare As Grubu gibi dedektifliğe soyunduk tövbeler olsun. Buluruz evvelallah.’

Numan Bey, yattığı yerde, ellerini göğsünün üstüne koydu.

‘Dinleyin o vakit...’ dedi. ‘... daha geldiği ilk gündü... ahû gözlerinin taa bebekleri gülüp duruyordu... o bir ahûydu ki, cümle avcılar onun peşinde... sandım, asıl evlada o gün kavuşturdu Allah beni...’

Müdürler, sandalyelerini ses çıkarmadan kaldırıp, tam Numan Bey’in gözü hizasına çektiler.

‘... Mezarlık bekçisi, iki polis... biri, üşümesin diye ceketine sarmış yavruyu... ellerine yapışmış sanki, zor ayrıldılar o kadar... sanırsın, cebren, öz evlatlarım almaktayız kucaklarından... bağrıma, onu değil de, yanan bir kömür sobasını bastım sayın... bir ateş atladı ordan içime, yanmaya başladım o saat... muameleleri yapılacak, bebe yıkanıp toprağından, köpek salyasından, rahim suyundan arındırılacak ya nerde?.. elimden bir bırakabilsem... bebek mi bu

kucağımdaki?..’

Numan Bey, kol yaslamak için kullandığı yuvarlak kırlenti almış, bağrına basmıştı. Bir yandan konuşuyor, bir yandan, huşuya gelmişcesine sallanıyordu sağa sola.

‘... bebek!., niye ağlamıyor da gülüyor?., gözleri görmez ki bebeklerin... niye gözlerimin içine bakıyor?., bebek mi hakikaten?.. bebek çirkin olmaz mı?., onun güzelliği, maymun suratlılığında, bumburuşuk cildinde, yanaklarının arasına gömülmüş minnacık burnunda, ağlamaktan kısılmış sesinde, yumulmuş, şişip kapanmış gözlerinde değil mi?., bebek oysa, bu kucağımdaki ne?., nasıl bebek?., niye aydınlık yüzü?., gözleri niye apaçık?., ağzı burnu niye bu kadar şekilli?..’

Haşan Bey, ter içinde kalan kelini, uzattığı kaplamayı kaldırarak, cebinden çıkarttığı beyaz mendiliyle sildi. Sonra, ensesinin oluğundan aşağı, çay yolu bulmuş gibi akıp duran diğer ifrazatın önünü kesmek için, katlayıp, ceketinin yakasıyla derisinin arasına sıkıştırdı... Kıskanıyordu Numan Amca’yı. Ona, onu bir kere olsun kucaklamak kısmet olmamıştı, değil ki kucağına almak. Ihsan’ı da çok kıskanıyordu. Senelerce beraber olmuştu onunla. O ise, topu topu kaç ay?.. Kıskanmakta haklıydı canım. Daha bebekken bakanın şakülünü kaydıran, tövbe estağfurullah, kıblesini şaşırtan, on yedisinde ne yapmazdı adamı?

‘... Onun her hakkı, her hali bana mahrem kılındı neticede... kaydını, muamelelerini tamamladık... her banyo saatinde, az mı bağırdım bakıcı analara, incitecekler diye?., incitemezlerdi esasen... alan, öz anasıymış gibi alıyordu onu eline... elleriyle patikler örüyorlardı ona... zıbınlar, yelekler, çoraplar rengarenk... büyümesini istemiyorduk hiç birimiz... onun yanında, günler saniye olup kayıyordu avuçlarımızın arasından... ağladığını duymuyorduk... düşünür, durmadan düşünür halleri vardı ki, ürperiyorduk Azrail yoklarmış gibi... geceleri lojmana geç gitmeye başlamıştım... onun yanından ayrılmam kabil olmuyordu... hep görmek, ille de görmek, gözümle, elimle ona dokunmak, yakınında olduğumu hissettirmek istiyordum... Hiç öksüz bü-yüyemezdi o... çaresi yoktu, bir dolu anası, bir dolu babası olacaktı... çaresiz, herkesin sevgilisi, gözbebeği olacaktı... buna içerliyordum asıl... onunla alakadar olan herkesi kıskanıyordum...’

Haşan Çokar, çok iyi biliyordu bu duyguyu. ‘Eee...’ diyordu içinden; padişah

gösterse yüz bir kimseye, gayre baksın, kıskanır baktın diye... kolay mı?., koskoca padişah, bi kulunu öbür kulundan kıskanırsa, tövbe estağfurullah, bizim kıskanmamız farz değil midir boynumuza namaz gibi?..'

'... hakikat değil, rüyaydı sanki bebek... ona bakanın etrafını bir sis perdesi kaplıyor, sade onu görmeye başlıyordu gözleri... rüya gibiydi, uyanmak istemiyorduk hiç birimiz... bulunup getirilişi de rüyaydı... hakikat olamayacak kadar uzaktı hakikate... Cebeci Mezarlığı'nda, taze kazılmış bir mezarın içinde... sanki, toprak doğurmuş onu... sanki başka anası yokmuş... doğum izleri varmış etrafta... mezarın çamurlarını tırnaklarla yolduran bir doğum sancısının her türlü izleri varmış... eş varmış göbek kordonunun öbür ucunda... başka yerde doğurulmuş da, karanlığa saklanarak oraya atılıvermiş gibi değil, inip de o mezarın içinde dünyaya getirilmiş gibi...'

Bu teferruat yoktu dosyada. Nerden öğrenmişti ihtiyar Müdür? Herhalde, bebeği polislerle beraber getirmeye gelen mezarlık bekçisinden duymuş olmalıydı.

'Müdürüm...' diyerek araya girdi İhsan Beyit. '... bekçi efendi mi anlattı sana bunları?., dosyasında kayıtlı değil hiçbiri de, ondan soruyorum...'

'Bekçi, polisler... hep beraber anlattılar... sarı bir köpek varmış mezarın başında... sonradan ahbap olduk bekçiyle... gelip gitti Kerem'i görmek için... derinleştikçe derinleşti mevzu ki, sanırsın rüya görmüşüm, onu anlatıyorum... sabah vakti, bekçi, ot yolmaya çıktığında, köpeği görmüş evvela... hoştlamış, kıştlamış, nafile... yerinden kalkmamış hayvan... taş atıp kafasını yarmış, yine kaldıramamış... kazıcıları çağırmış, kazma kürekli... dört taraftan kuşatmışlar mübarek hayvanı, yıldıramamışlar... sırayla, bir onun bacaklarına dalıyormuş, koşa koşa dönüp mezarın içine bakı-

yor, bu sefer bir diğerine taarruz ediyormuş... başa çıkamayacaklarım anlayınca, mıntıka karakoluna haber salmışlar... polisler gelesiye kadar da, köpeğin, neyin üstüne titrediğini görüp anlayacak fırsatları olmuş... Mübarek hayvan, elinde kürekle üstüne gelen kazıcılardan birine hömerirken, öbürü arkadan yaklaşıp, beline indirmiş kürek sapını... hayvancağız uğunup kıvranmaya başlayınca, ilk merak, bekçi koşup, mezarın içine bakmış... çıplak bebeyi görünce, o da köpekle bir olup saldırmış kazıcıların üstüne... 'Durun ulan!' demiş... '... bebek var içerde!., onu sakınıyor mübarek hayvan! Durun! Vurmayın!'... derken, polisler gelmiş... tabancanın ağzına mermiyi verip, mezarın etrafını boşaltmışlar... köpecik, vazifesini tamamlamış gibi, upuzun

yatmış çukurun yanma... polisler nişan almasına almışlar ya, elleri varmamış tetiğe basmaya... hikâyeyi dinlemişlermiş çünkü... ağır ağır mezara doğru yaklaşmışlar... bakmışlar ki, köpekte ne bir hırlama, ne bir çemkirme... aksine, minnet dolu gözlerle bakıyormuş hayvan... sarı, uzun tüylü kuyruğunu yere vurmaya başlamışmış pat pat... polislerden bir tanesi, elini uzatıp, köpeğin kanayan başını okşarken, diğeri çukura inmiş... toprağın bağrından çekip almış yavruyu... ceketini çıkarıp sarmalamış hemen... sarı köpek, ekip arabasına kadar peşlerinden gelmiş kuyruk sallaya sallaya... ‘Size teslim ettim. Benim işim bitti,’ der gibi bakmış arkalarından... Sonrasını bekçiden dinledim sadece... o gün, öğlen namazını müteakip, bir cenaze getirmişler aynı mezara... Nüfuzlu bir ailenin cenazesiymiş bu... Genç bir kadını toprağa veriyorlarmış... Çok büyük bir kalabalık toplanmış... İşte sarı köpek, o kadıncağızın defni tamamlanıp da herkes gidinceye kadar, az ilerdeki bir söğüt ağacının arkasından, merasimi seyretmiş sakin sakin... bekçi, sonraki bir hafta boyunca, her ot yolmaya, mezar iyice otursun, çöksün diye her sulamaya gittiğinde, köpeği, merhumenin ayak ucunda yatar bulmuş... mezarlıkta köpeğin itlafı gerek, ama kıyamamış adam... ne de olsa, ölümün içinden bir can çıkarmışmış o sapasağlam... kural mural dinlememiş, yal hazırlayıp getirmiş hayvana, su vermiş... ama, dilini bile değdirmemiş garibim... bir hafta ancak dayanmış açlığa, susuzluğa, sonunda oracıkta kıvrılıp kalmış... bekçi, geceyarı-sı bir mezar daha kazmış merhumenin ayak ucuna... oraya gömmüş hayvanı... yok canıyla çok gelip gitti, süt getirdi, oyuncak getirdi Kerem’e... o da bizim gibi, ayrılamıyordu başından ne yapsın... gelip gittikçe anlattı bunları işte... köpek, tahmin edebileceğiniz gibi, o kadının köpeğiymiş sağlığında... ama bebek?., o meçhul... kat’i surette o kadının bebeği değilmiş, araştırmış sizin gibi... ama, köpeğin o yavruyu niye koruduğunu anlayamamış bir türlü... merhumenin adından sanından harekete geçip, yedi ceddini öğrenmiş de o tarihlerde doğum yapması ihtimali olan bir akrabalarına rastlayamamış... Ben şöyle düşünmüş, rahatlatmaya gayret etmiştim adamı biraz: Köpektir. Sadık hayvandır, ama hayvandır neticede. Aklı ermez. Sahibinin mezarına sahip çıkmıştır... gülmüştü bana... Sahibi Meteoroloji’de otururmuş, demişti... Mezar kazıldığı gün de Numune Hastanesinin morgunda... Aklı ermeyen köpek, mezarlık paftasını, adasını, parselini nasıl bilip de sahibinin oraya yatırılacağını akıl edecek?.. Daha cenaze oraya gelmeden, aklı ermez hayvanın nasıl bir tahmin kabiliyeti olacak ki, doğru kabrin başında beklemeye başlayacak?..’

Öyle ya... Tövbe estağfurullah!..

'... sonra, hangi şaşkın kadın, geceyarıları, karanlık mezarlığa girip, taze kazılmış

bir mezar arayacak, bulunca da içine inip doğuracak?., kimde var o cesaret?., dini bütün bir adamdı bekçi ama, dine imana sığmayan laflar etmeye başlamıştı ağır ağır... mesela diyordu ki, ‘O merhumenin ruhu girdi bu bebenin bedenine. Allah affetsin, hem vallahi

hem de billahi girdi,’ diyordu. İtiraz ediyordum ama, öyle aklı başında bir adamdı ki, gülüp geçiyordu itirazlarıma. Kucağından indirmediği Kerem’in ışık yüzünü gösteriyordu bana. ‘Bu çocuk başka!’ diyordu. ‘... görmüyor musun Müdür Bey, bu çocuk ayrı... ağladı mı hiç?’ ‘Hayır’ diyordum. ‘... bu çağdaki bebek ağlamaz mı Müdür Bey?’ diye soruyordu. Düşünür hallerini gösteriyordu onun. ‘Düşünüyor gibi değil Müdür Bey!’ diyordu. ‘... resmen düşünüyor bu yavru... gibisi fazla...’ ... İçimden inanmak geliyordu bekçiye ama, itikatlerim ağır basıyordu her zaman... Benim derdimse, Kerem’in evveliyatı falan değildi, bildiğiniz gibi... Kerem’in benim müdürü olduğum yurtta iaşe ve ibatesiydi... İstikbaliydi... İstikbalde de bir usulünün bulunup, orada ikametinin mümkün edilişiydi... Daha bebekti ama, on sekiz sene, o bebeğin yanında neydi ki?., geçip gidecekti ağzım burnum diyene kadar... biliyordum bunu...’

Doğru Numan Amca. Doğru tövbeler olsun. Ne ki on sekiz sene? Yüz sekiz sene olsa ne? Atsalar hızla parlak bir közü, bir ışıktan hat çizer parlak izi... çizer de, geçer gider, karanlığa karışır tövbeler olsun!..

‘... sonra, gelen giden evlat edinmek isteyecekti onu... gören aşık olacak, belki on sekiz seneye kalmadan uçup gidecekti elimden... Allah istememiş olsaydı onun bana kısmet olmasını, hiç o köpeciği diker miydi başına cengaver olarak?.. Allah istememiş olsa, o tarihte, onun getirileceği yurdun müdürü olabilir miydim?.. Allah onu bana yar etmeyi alnıma yazmamış olsa, öbür yurt yerine, benim yurda getirir miydi polis amcaları onu?., getirmezdi... onsuz olamazdı benim yurdum artık... evlatlık bakmaya gelenlerin hepsinden sakladım onu senelerce... zor olmadı, çünkü, yaşıtları, hademe amcaları, öğretmenleri de yardım ettiler bana, onsuz yapamayacaklarını bildiklerinden... emekli olanlardan, başka yurtlara nakli çıkanlardan bile istihbarat sızmadı dışarıya... kendimize mal ettik onu... ayrılıp giden de türbe kapısı gibi yol etti bizim yurdu... Allah günah yazmıştır belki... belki değil, muhakkak yazmıştır... kapışılacak, en nezih ailelerin en haşmetli hayatlarının biblosu, baştacı olacak bir yetimi, yetimhanemin demirbaşı yaptım... ama hiç pişman olmadım... hiç istiğfar etmedim bunun için... şimdi dahi, iyi ki yapmışım, oh olsun diyebiliyorum... kendinizden pay biçin?., siz istediniz mi o küçük kuşu kafesinizden bırakmayı, azad etmeyi?., istemediniz elbet... kafeste kalsın, ama benim olsun dediniz... ne

halt etmeye salıverdiniz o zaman?., önce hüzün, sonra da pişmanlık yedi sizi değil mi?., özlediniz onu, çok özlediniz... ben de... aah, ben de çok özledim... şu ayaklarım bir tutsaydı, takılırdım peşinize de, onu bulmadan, bir kere daha görmeden ölmezdim... ölsem bile, onun yolunda, onu ararken ölürdüm...'

Haşan Çokar'ın yüzü de aklı kadar karışmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. İhsan Beyit, daha derli toplu görünüyordu.

'Üzülme,' dedi, gözleri bir hayale takılmış gibi sabitlenen yaşlı adama. 'Hele bi bulalım... ilk iş, alır getiririz elini öp-türmeye... sen sonrasını da anlat bi çırpıda... kimin cenazesiymiş o?., belki bize bi iz belirir ordan.'

'Bilmiyorum. Dedim size. Benim derdim değildi o kısmı. Bekçinin aklını karıştıran başka şeydi, benim aklımı karıştıran başka. Ben, onu orda tutabilmeye kafa yoruyordum, bekçi ise evveliyatını anlamaya. Abuk subuk fikirleriyle, her geldiğinde daha fazla canımı sıkmaya başlıyordu. Bir gün dayanamadım, yurda girişini yasaklayıverdim. Telefon etti bana. Hiç unutmam, dedi ki: 'Müdür Bey, ben de zaten ayağımı kesecektim ordan artık. Vesile oldun, Allah razı olsun,' ... sebebini falan sormadan kapattım telefonu. Kerem büyüdükçe güzelleşiyor, güzelleştikçe daha fazla kaygılandırıyordu beni... Gitmemeliydi elimden... derdim tasam oydu... memleket meseleleri yüzünden, devrin hükümeti, yaş

haddinden emekli ettiğini haber veren bir sarı zarf gönderdi bir gün... Zarf elimde yığılmış kalmışım... Gözümü hastanede açtım... İnmeli, marazlı döndüm evime... Hanım, bir müddet kahrımı çekti, sonra göçtü gitti, sizlere ömür...'

'Vah Numan Amcam vah! Eee? Getirip göstertmediler mi sana Kerem'i? Eski mesai arkadaşların seni ondan mahrum etmediler ya?'

'Getirmek istemişler, ama o gelmek istememiş. Kol zoruyla kim incitebilir onu? Gelip bana anlattılar. Dokuzun-daydı o zaman Kerem. Demiş ki onlara: 'Niye gideyim onu görmeye? Sevincinden ağlar o zaman,' ... 'Gitmezsen, derdinden ağlayacak ama,' demişler. 'Onun için gitmiyorum zaten,' demiş. '... çok düşündüm, dert çekmek; uykudan uyanmak demektir...' ... 'Ellemeyin o zaman,' dedim arkadaşlara. İyi ki de demişim. Hastalığım kâra geçirdi beni. Derdimden kâr ettim. Kerem'im sayesinde... Uykudan uyandım... Kerem'imin kim olduğunu buldum sonunda... çok düşündüm, aklım, acımdan dolayı hep ayıktı çünkü... ölü vaktimin İsrafil'i oldu Kerem... vaktime can verdi... İsrafil o... ta kendisi...'

'Tövbe estağfurullah!.. Numan Amca?.. Deme öyle yav!.. Günah!'

‘Gidin Cebeci Mezarlığı’na. Eğer hâlâ sağsa, o bekçiyi bulun. Neydi adı? Abdurrahman mıydı, Abdullah mıydı?., sorun, bulun... o haklıydı çünkü... Kerem, öldükten sonra tekrar dirilenlerden... o kadıncağızın ruhu var onda...’

Hoppalaa! Hani İsrafil’di tövbeler olsun?

‘Yav... Numan Amca... Bak şimdi...’

‘Kalk Haşan Abi kalk. Müdürümün ellerinden öpelim de bi an önce geçelim kabristana... Kızacan amma, bana da öyle geliyo...’

‘Ne diyon sen İhsan? Şaşırdın mı Allah’ını seversen?’

‘Abi, nasıl bi çocuk bu? Neresiyle düşünüp de buluyo

kimsenin bulamadığı lafları? Tek güzel insan o mu dünyada? Hangi cazibesiyle çekiyo herkesi mıknatıs gibi? O ölü kadını bekleyen mezarda ne işi var? Hadi anası manyaktı, gitti orda çıkarttı, o köpeğin orda ne işi var? Köpek, dedi ya müdürüm, ev köpeği, eğitimli, bakımlı... Sen dosyada sokak köpeği yazdığına bakma! Ev köpeği abi... sahibinin sesi... onun için orda köpek... sahibinin ruhunu, yeni vücudunu koruyo ilk evvela, sonra da eski vücudunun başında selam duruyo...’

‘Len İhsan... Tövbe de len!..

‘Yürü abi... yolda konuşuruz gerisini... şu bekçi babaya bakalım bi yol...’

‘Bakalım tövbeler olsun. Bakalım.’

Ninnidir her gölge,

Sen bir uyku san...

Mevlâna

Dertlerin içinde pişmiş iki yetişkin insan, birbirlerine, birbirleri bilmesin diye yıllar boyunca birbirlerinden gizleyip durdukları ‘özel’ sırlarını bildirdiler, Tayfun’un kafa saatine göre, elli dakika boyunca.

Melek intihar etmişti, evet, ama ne Tufan çocuktu, sebepsiz yere kimsenin kendi

canına kıymayacağını bilmeyecek kadar, ne de babaları Şükran Ismailoğlu. Ortada bir intihar mektubu olmamış olsaydı dahi, ikisi de düşüneceklerdi ki, Melek Ismailoğlu'nu, kimselere söyleyemediği, büyük ihtimalle de ar duyduğu bir sır mahvetmiştir... Kaldı ki, bir intihar mektubu zaten vardı.

Şükran Bey, büyük oğlu Tufan'dan da gizlemeyi düşünmüştü önce mektubu. Ancak, Tufan, yetişkin bir delikanlıydı. Üstü örtülmeye çalışılan bir şeyler olduğuna aklı eriyordu. Bir süre sabretmiş, sonunda, babasını sorgulamaya, köşeye sıkıştırmaya başlamıştı. Melek Ismailoğlu'nun kırkı çıktığı, Ebru'nun bile başını örtüp de mevlûda geldiği günün gecesi, babasının odasına çağırılmıştı Tufan. Baba, titreyen elleriyle bir parça beyaz kâğıt uzatmıştı büyük oğlana. Me-

lek, kendine özgü aristokrat üslubuyla, intihar sebebini yazıyordu bu mektupta. Üstü kapalı sözlerle, ‘başka biri’nden bahsediyor, bu şekilde ayrılmak zorunda kaldığı için sevgili eşinden özür diliyor ve vasiyet ediyordu: ‘Sarı Prens’ime iyi bak. Onun, bu işi sorgulamasına müsaade etme.’

Tufan, sadece bir kez, ilk ve son kez, o gece okuyordu mektubu. Kendisinden saklamadığı için babasına teşekkür ediyor, sonra da odasına çekiliyordu. Saklanmış olmasını tercih ederdi belki, belki de etmezdi. Belki annesini, nörolojik veya psikolojik bir travma sonucu intihar etmiş olarak bilmeyi tercih ederdi. Otopsi raporunda öyle yazıyordu... ‘Nörolojik veya psikolojik bir travma sonucu...’

‘Ondan nefret etmedin mi peki?’

‘Hayır. Zerre kadar eksilme olmadı muhabbetimden. İzdı-rabım daha da arttı. Onsuz bir hayat sebebiyle kendime duyduğum acıma hissim, ona döndü tamamiyle... Ona acıdım o günden sonra... Allah biliyor ya, ihanet ettiğine hiçbir zaman inanamadım... Sadece annemi düşündüm... Neydi onu ölüme götüren dert?.. O kadar mutlu görünüyordu ki!.. Meğer değilmiş... Hiç mesut olamayıp, mesutmuş gibi davranmak nasıl bişey, hep bunu düşündüm... Ama çok geçmeden, sen öğrettin bize...’

‘Onun hatırasına ve size saldırarak.’

‘Evet. Çok üzüldük. Defalarca tahammülümüzün sınırına gelip dayandık, ama her defasında birbirimizi frenledik. Zaman geçtikçe düzelirsin diye ümit ediyorduk ama, sen giderek daha çekilmez bir hal alıyordun... Sabrettik yine de... O halimize de şükrettik... Sabra ve şükre savaş açan, aç bir kaplanı pençesinden yakalamış olur, dedik... Senin düştüğün hallere düşmemek için, sabrettik... Biz bu saldırıları, kafanın karışmasına verdik mütemadiyen. On yedi yaşındaydım Hayatın cilvelerinden haberin yoktu. Feleğin çemberinden geçmiş insanlarla düşüp kalkmışlığm yoktu. An-

nen, en mesut gününde kana bulamıştı küçük ellerini. Onu özlüyor, özledikçe de bu oynadığı oyundan dolayı daha çok kızıyordun ona. ‘Niçin?’ diye kendi kendine sorup duruyordun. Zamanla, hiç şüphesiz, kötü şeyler de geliyordu aklına, ama onları da bize sormaktan hicap duyuyordun. O gün ruhun öyle bir allak bullak olmuştu ki, sonradan toparlamanın imkânı kalmamıştı. Giderek zıvanadan çıkman, bizi sonsuz üzüntüye boğuyordu, ama sana

ulaşamıyorduk. Neden öyle davrandığını bildiğimizi sanıyorduk çünkü. Halbuki hiçbir şey bilmiyormuşuz...’

Sonra Tayfun başladı anlatmaya. Birbirlerini anlamış olmanın, davranış denen kabuğu kırıp, içindeki insanları görmüş olmanın hoşluğuyla helalleştiler defalarca. Tufan, istemeye istemeye ayrıldı evden. Çıkarken düşünüyordu hep; ‘Hangisinden ayrılmak daha zor? Yıllar sonra bulduğum kardeşimden mi, şu uğurlamak için yerinden bile kalkmayan, güle güle bile demeyen güzeller güzelinden mi? Kime benzetiyorum onun bu kural tanımazlığını?.. Yoo... Yoo...’

‘O çocuk bir hoş,’ dedi, arabasına binerken. ‘Ona dikkat et. Koru, esirge. Işık var onda. Kaynağını dillendirmekten korktuğum bir ışık var. O... o... Allah’ın sevgili bir kulu o... Berrak ve serin bir içme ... şifalı bir kaplıca... temiz, saf, ama akıllı... çok akıllı... onu tanımamış olsaydım, akılla duruluk bir arada mı olurmuş, derdim... şimdi diyorum ki, akılsız duruluk olur mu?.. Allah’tan korkmasam, yarım kalan bir iş için Allah tarafından gönderilmiş diyeceğim...’ ‘Allah mı?., insanlar birbirinin boğazını sıkıvermek için havanın birazcık kararmasını, gündüzleri güneşin, geceleri aym tutulmasını bekliyorlar pusuda... Annemiz, babamıza ihanet etmek için, kimselerin onu göremeyeceği bir karanlığa hasret... Perdeleri kapatıyor bu yüzden... Ömre bedel acılar içinde kendi karanlığımızı öpüp okşuyoruz da birbirimizi öpüp okşamak aklımıza gelmiyor... Bütün bunlar

olurken nerde senin Allah’ın?.. Nerelerde gizli?’

Tufan, Vectra’nın kapısını örtüp, emniyet kemerini bağladı. Motoru çalıştırdıktan sonra, camı araladı.

‘O çocuğa iyi bir bak...’ dedi. ‘Allah’ın ne işler başardığını göreceksin...’

Tayfun, ağır ağır yürüyen arabanın yanında birkaç aksak adım attı.

‘Ne demek istedin?’

‘İyi bak... Gizli olan, kendini saklayan Allah değil...’

‘Ya kim?’

‘Bizleriz!’

Platoda manevrasını tamamladı Tufan. Sonra kardeşine gülümseyerek hafif bir korna selamı verdi. Tayfun, Onurlu Sokak kavşağında gözden kaybolunca kadar arkasından baktı arabanın. Gülerek dönüp, eve girdi.

Kerem, balkona geçmiş, sallanan sandalyesine yerleşmişti. Camekândan aşağıya, bahçeye bakıyor, ıhlamur ağacının altına, onun gölgesini kıskandıracak bir karalıkla oturmuş, kafasını bir sağa, bir sola yatırarak kendisine bakıp duran Çomar’a, kan kırmızı dudaklarıyla öpücükler yolluyordu. Tayfun, Çomar’a imrendi. Kanepe tipi sallananlardan niye alıp da bir tane şu köşeye koymadığına hayıflandı için için. Bu ay parçasıyla yanyana oturup sallanmak, kimbilir ne keyifli olurdu.

‘Dün gece harika bir rüya gördüm,’ dedi, çiçekliğin yanındaki koltuğa yerleşirken.

İyi.’

‘Neden harika dediğimi sormayacak mısın?’

‘Hayır.’

‘Niye?’

‘Çünkü, çok düşündüm, rüyanın ne olduğunu bulamadım. Nedir rüya?’

Tayfun, ileri geri sallandı sırıtarak. Bu çocuk, dalga geç-

meyi de bilmezdi, ama bu ne biçim soruydu böyle?

‘Bu ne biçim soru böyle?’

Kerem, kendinden sürmeli gözlerini kocaman açtı.

‘Çok ciddi bi soru,’ dedi. ‘...O kadar düşündüm, bulamadım... Nedir rüya sence?’

Tayfun, çocuğun ciddi olduğuna inandı. Ona bir şey öğretecek olmanın mutluluğuyla, keyifli keyifli sallanıp, ellerini kenetledi.

‘Rüya... uykunun rem denilen derinliklerinde, insanın bi-linçaltmdaki resimlerin açığa çıkmasıdır... bu resimler, ya yaşanmış olaylara dekor yapılır, tabii bilinçsizce, ya yaşanmasından korkulan, ya da yaşanması dilenen, arzu edilen olaylarla üst üste, biraraya getirilir... uyku denizlerinin yelkenlileridir rüyalar... dümensizdir yalnız... nereye açılacağını, hangi kıyıya varacağını hiçbir zaman bilemezsin... en güzel tarafı da, rüyadayken, rüyada olduğunu bilmemektir... Yaşadığın olayların bir rüya sçnaryosundan ibaret olduğunu, ancak uyanınca anlarsın... tamam mı?., anlatabildim mi?’

‘Hayır!’

‘Niye be? Anlamayacak ne var? Rüya işte... uyursun, ondan sonra da...’

‘Ondan sonra da görürsün öyle mi?’

Çocuk akıllıydı ama, niye böyle aptal aptal sorular sorup duruyordu? Hiç rüya görmemiş olabilir miydi acaba? Cehaleti bundan mı ileri geliyordu yoksa?

‘Sen hiç görmedin galiba?’

Güzel dudaklar büzüldü.

‘Gördüm de diyemem, görmedim de diyemem.’

Tayfun, eğlenmeye başlamıştı.

‘O nasıl oluyo?’ dedi gülerek.

‘Bişeyi gördüm diyebilmek için, o şeyin ne olduğunu bilmek lazım. Ben rüyanın ne olduğunu bilmiyorum ki sana gördüm diyeyim.’

Eğlenecek bir şey yoktu ortada galiba. Çocuk haklıydı işte. Bilmediğini söylemişti, gördüğünün o olduğunu nasıl bilsin?

‘Peki güzelim...’ dedi içi giderek. ‘... sana yardımcı olayım o zaman... bak şimdi, uykuya dalıyosun ya...’

‘Öff! Bırak bu boş laflan Tayfun. O kadarını ben de biliyorum. Bişeyler oluyo, biyerlere koşuyo, binlerinden kaçı-yosun... sonra da uyanıp, ‘Aaa rüyaymış meğer!’ diyosun... onu soruyorum ben de... yaşadığın şeylerin rüya olduğunu ne biliyosun?.. niye rüya?., ne malum?., yatakta gözlerini açtığını gerekçe göstereceksen vazgeç. Hiç gösterme. Gene de bana o olaylann rüya olduğunu kanıtlayamazsm.’

‘Öyle bi kanıtlarım ki!’

‘Keşke!’

‘Niye yav? Balta girmemiş ormanlar görürsün rüyanda. Bir saniye sonra gözünü açarsın ki, uyumak için yattığın yatağındasm... İşte sana kanıt... orman rüyaydı, yatak gerçek!’

‘Bundan emin olamazsın. Belki yatak rüyadır, orman gerçek...’

‘Hadi canım... Abarttın artık!.. Çocukça konuşuyosun...’ ‘Evet! Çünkü ben çocuğum. Sense büyük... şimdi, şu gözlerini sımsıkı yumar mısın?’

‘Nasıl yani?’

‘Basbayağı. Uyurken yaptığın gibi.’

Tayfun, kafasını geriye yaslayıp, gözlerini yumdu.

‘Böyle mi?’

‘Evet. Ne görüyosun? Açmadan söyle.’

‘Hiiiç... mikroskoptan bakar gibi, kara kara noktalar uçuşuyor ordan oraya.’

‘Peki, yeşili gör bakalım.’

‘Hı?’

‘Açma gözünü. Yeşil dedim... yeşil rengi gör... gördün mü?’

‘Ne münasebet? Gözü kapalıyken renkleri görebilir mi adam?’

‘Ya rüyanda nasıl görüyosun o zaman? Anlatır mısın bu çocuğa?’

Tayfun, artık kesinlikle eğlenmiyordu. Karşısındaki taş bebeğin ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Oyuna gelmeyecekti. Bir açıklama bulacaktı.

‘Bak yani...’ dedi, gözlerini açıp öne doğru eğilerek. ‘... görüyosun dediysek, o, lafın gelişi... yani kafanın içinde fotoğrafı olan nesneleri, kişileri gördüğünü sanıyosun. Rüya, görmek değil, gördüğünü sanmaktır, yaşamak değil, yaşadığını sanmaktır... Şimdi oldu mu?’

‘Hayır!.. Rüyanda hiç çikolata yedin mi sen?’

Yemez olur muydu hiç? En sevdiği şeydi çikolata.

‘Yediim... hem de çok...’

‘Tadı nasıldı?’

‘Nasıl nasıldı? Bayağı çikolata tadıydı işte.’

‘Bişeyi yediğini nasıl sanabilirsin onu anlamadım da, bu işi hiç mi hiç anlamadım. Tadını da mı SANIYOSUN çikolatanın? Rüyalarındaki korkmak nasıl peki? Yaşamak dediğin şeydeki korkmakla aynı mı?’

Tayfun, iyice afalladı.

‘Evet ama...’

‘Seviştin mi hiç? Boşaldın mı? Dövüştüğün oldu mu? Olduysa canın yandı mı? Yeşili bile, aklı başında, bilinci ye-rindeyken, sırf gözü kapalı olduğu için görmeyi beceremeyen yetişkin adam, söyle bana bakalım, bunların hepsini, gözleri kapalı, bilinçsiz, aklı rem derinliklerinde yitip gitmiş biri nasıl görebiliyo?’

Tayfun, verecek cevap bulamadı. Bu derece sert sözleri, bu derece yumuşak söyleyebilecek bir savcı var mıydı yeryüzünde? iddiası neydi bu küçük savcının? Neyle suçluyordu sanığı?

‘iddian ne çocuk?’ dedi. ‘Rüya rüyadır ve rüya denilen bi olay da vardır. Ne yapmaya çalışıyosun? Ben dün gece annemle konuştum rüyamda. Eğer, rüyalar benim dediğim gibi, gerçekle ilgisiz hayaller olmasaydı, bir ölüyle konuşabilir miydim?’

Kerem’in hiçbir iddiası yoktu. Sadece düşünüyordu o şimdilik. Cevabı da ya kendisi bulacaktı, ya da o kadın. Hep öyle oluyordu.

‘İddiam yok,’ dedi. ‘... Henüz düşünme aşamasındayım. Yakında bulurum ne olduğunu ama şimdilik, rüyanın ne olduğunu bilemiyorum. Onu bilemeyince de, rüyada olmama halinin de ne olduğunu bilememiş oluyorum tabii. Yani, rüya görmemek ne? Şu anda görmüyo muyum, görüyo muyum? Belki rüya dediğimiz şey, yaşamanın asıl şekli, yaşamanın ta kendisi dediğimiz şey de rüyada gezme halidir... Öbür soruna gelince... onu hiç düşünmedim şimdiye kadar, ama madem sordun, düşünücem artık... yakında sana cevabını veririm, tamam mı?’

Çocuk, o kadar başka bakıyordu ki hayata, onu yakalamak imkânsızdı. Rüya gibiydi. Kucağında oturtsan bile ula-şamıyordun ona. Güzelliğine kapılıp hep peşinde dolanıyor, ama bir türlü elde edemiyordun. Rüyanda olduğu gibi... Tufan’ın yakıştırması yerindeydi... Sıcak, yakıcı bir kaplıcaydı o, bakana iyileşme umudu, dokunana şifa veriyordu... Sözleri ise, serin bir içmeydi... İçini bomboş ediyordu adamın... Yeniden rahat rahat doldurulabilsin diye, bilgi tanklarını, dizanteri çarpmış kalın barsak gibi boşaltı-veriyordu. Aklı karışmıştı Tayfun’un. Veya boşalmıştı.

‘Ne?’ dedi dalgın dalgın. Hangi sorumun cevabını vereceksin?’

‘Ölülerle konuşulabilir mi demiştin ya... Onun cevabını işte...’

‘Sus çocuk! Düşünme böyle şeyler.’

Kerem, ölülerle konuşulabileceğini sanıyordu ama emin değildi henüz. Düşününce onu da bulurdu nasıl olsa.

‘Ama sordun!’ diye diretti. ‘... Düşünmek zorundayım artık. Kafaya taktım bi kere.’

‘Boşver. Sormadım farzet. Ben cevabı biliyorum zaten. Sana söyleyeyim de boş yere yorma o küçük kafayı... Ölülerle konuşulmaz. İstisnai tek durum vardır. Ancak, o da her zaman değil, rüyalarda konuşulur... Veya konuşulduğu sanılır... Hepsi o kadar... gerisi, olacak iş değil... anlaştık mı?’

‘Hayır! Düşünücem.’

‘Düşünme dedim.’

Düşünecekti Kerem. Onu, o kadın haricinde hiç kimse durduramazdı. Onun da zaten itiraz ettiği falan yoktu.

‘Önce, ölümün ne olduğunu bulmam lazım,’ dedi, Tayfun’u duymamış gibi. ‘... Bunun için hayatın ve rüyanın ne olduğunu anlamak gerek. Gerisi kendiliğinden gelir... Bi düşünelim bakalım...’

Tayfun, kalkıp sarılmak, sika sika suyunu çıkarmak, ondan sonra da kana kana içmek istiyordu hoş yaratığı.

‘Küçük mecnun...’ dedi. ‘Sen düşün dur... ben babamın yanma gidiyorum...’

Ey aşk!

Padişahım sensitı...

Benim için bir darağacı kur!

Asılmamış kandil, evi aydınlatmaz...

Mevlâna

Tayfun, ne halde geri döneceğini kestiremediği için, kendi arabasıyla gitmek istemedi babasının yanma. Yol uzundu, kalabalıktı ve trafiği aksatmamak için hız yapmak gerekiyordu. Gözü bunu yiyecek durumda değildi. Aklı iki parçaya bölünmüştü. Çocuk ve mektup. Hangisi daha önemliydi? Çocuk onu eve geri çekiyor, mektup, peşine takmış sü-rüklüyordu. Ne yazmıştı annesi? Tufan neyse ama, ihanetin belgesini de elinde tutan o zavallı adam, nasıl barışabilmişti ölü karısıyla?

‘Esenboğa’ya gidiyoruz.’

Taksicinin gözleri parlamıştı.

‘Hemen abim! Derhal abim! Uçağınız kaçtaydı?’ ‘Havaalanına değil... Ben size yolda tarif ederim.’

Yol boyunca, arka camı açıp oturmuştu. Bir ara, farkında olmadan, şoförün arkaya uzattığı sigara paketine uzanmış, bir tane çekmişti. Sonra gülüp geri uzatmıştı sigarayı. O hiç içmezdi ki! Neydi bu dalgınlık?

Ne yapıyordu? Ağabeyine bağışlamış, şimdi de babasına mı bağ bağışlamaya gidiyordu? Mektubu okuduktan sonra

da annesine mi bağışlayacaktı? Sefa pezevengi gibi, taksinin arka camından kolunu çıkartmış, keyifle de geriye yaslanmış ne yapıyordu? O zavallı insanlara eziyet etmeyecekti madem de yıllar boyunca niye etmişti? Madem affedecekti annesini, yıllardır niye akıl edememişti bu kadarcık şeyi? Kerem miydi onu uyandıran? Yoksa Kerem'in dediği gibi, çektiği dert mi? Yoo... Aslı başkaydı işin... Bir hinliğin peşindeydi... Mektupta, belki kimsenin yakalayamadığı bir ipucu yakalayabilmenin, o adamın, dolaba saklanan o iğrenç adamın kimliğiyle ilgili bir iz bulabilmenin peşindeydi... Babasını da aradan çıkartıverecekti hazır oraya kadar gitmişken... Gönlünü alacaktı yaşlı adamın... O kadar!

Sarayköy'de, yol kenarında durdurtmuştu arabayı. İnip, yol kenarındaki caminin şadırvanında yüzünü yıkamış, geri dönmeyi bile düşünmüş, sonra vazgeçmişti.

Babasının çiftliğinde arabadan indiğinde, kafasının içindeki saat, yarımdı. Kahvaltı etmediğini hatırladı. Evdeki yavru da aç kalmıştı. İnşallah çekinmez de dolabı açıp atış-tırırdı bir şeyler. Tabii atıştırırdı canım! Neden çekinirdi ki o? Hiçbir şeyden, hiç kimseden!..

Şükran Ismailoğlu, ray kapı açılıp, küçük oğlu taksiden indiğinde, bahçenin en uzak köşesindeki kavak fidanlarını suluyordu. Tayfun'u fark etmedi. Belki o esnada, bir büyük yolcu uçağı ıslıklar çalarak inişe geçmemiş olsaydı fark ederdi.

Tayfun, babası kendisini görebilsin diye, bahçenin ortasından dümdüz bir hat çizerek yaklaşmaya başladı. 'Buraya iyi bir bekçi köpeği lazım,' diye düşündü. 'Şehrin bu kadar uzağında, yaşlı bir adam, tek başına... üstelik çok zengin... bir bilseler, duman ederler...'

Birkaç metre kalmıştı aralarında ve hâlâ arkasından gelenin varlığından haberi yoktu Şükran Ismailoğlu'nun. Yeşil, uzun hortumun ağzından tutup, bir sonraki fidanın dibine bırakmak üzere sağa doğru yürüdü.

'Baba merhaba!'

Adam, bekliyormuş gibi rahat, hiç irkilmeden döndü geri.

‘Merhaba oğlum,’ dedi. ‘Hoşgeldin.’

Adamın yüzündeki çekingenlik, Tayfun’un içini kanattı. Ne hale getirmişti dağ gibi Ismailoğlu’nu! Oğlunun şerrinden çekinen, yeni ve yine bir kötü haber almaya hazırlanan, zavallı, sinmiş, işinin başından bile çekilip taa buralara kaçtığı halde hâlâ kurtulamamış, artık pes edip, suyu akışına bırakmış bir hayat emeklisi haline gelmişti. Haftada bir görürlerdi birbirlerini ama, Tayfun, o güne kadar hiç bu gözle bakmamıştı babasına. Bu yüzden, bu kere, kendisine dünkü Tayfun sanarak bakan adamın gözlerindeki bezginliği, yılgınlığı, acıyı fark edebiliyordu. Acaba, ona, ağabeyiyle de barışıp helalleşmiş Tayfun olduğunu bilerek baksa nasıl bakardı? Atılıp kucaklamak mıydı? Elini, yok o çok abartılı olurdu, yanaklarını öpseydi... acaba?

‘Baba!.. Nasılsın?’

Babanın gözlerinde bir bulutlanma oldu. Bu ses, ona hem çok yabancıydı, hem de çok aşina. Aşinaydı; on yedi sene boyunca hep bu hoş sesi, hep bu hoş titreşimle duymuştu. Yabancıydı; sonraki on yedi sene boyunca hiç duymamıştı.

‘Vakit geçiriyorum işte. Bahçe, bağ... sen nasılsın?’

Tayfun, bir adım attı babasına doğru.

‘Baba... biz abimle... bu sabah konuştuk da biraz...’ Susup iki adım daha attı. Şükran Ismailoğlu, hortumu yere bıraktı. Kaşlarını çatıp, alnını kırıştırdı. Neler olduğunu anlamaya çalışır bir hali vardı. Oğlu da ne kadar yaklaşmıştı ona!

Devam etti Tayfun:

sonra... sonra ben ondan özür diledim... yıllardır yaptıklarım için... şimdi de, senden... özür dilemek istiyorum... baba... ha baba?’

Şükran Bey, toprak arkı çiğneyerek küçük oğlunun yanına geldi. O çok küçükken yaptığı gibi, iki kolunu açtı oğluna. Tayfun, babasının kollarına nihayet kavuştu. İhtiyar adamla, orta yaşlı, sarışın adam, kavak fidanlarının arasında kucaklaştılar. Tayfun’un kafa saatine göre, yedi dakika boyunca hiç konuşmadan, hırslı kucaklaşmalara has ritmik sallanmalara hiç ihtiyaç duymadan, bir çaprazdan kolları çözüp, öbür çapraza bağlaşmadan ve hırslı hırslı ağlaşmadan, iç çekip koklaşmadan, heykel gibi kaldılar birbirlerinin kollarında. Sonra ayrıldılar. Bir metre kadar mesafe koydular aralarına. Sessiz sessiz

bakışmaya başladılar. İkisi de gözleriyle soruyorlardı birbirlerine: ‘Ne oldu?’

tik cevabı Tayfun verdi. Bir soru sorulmuştu çünkü. Soru soruldu mu, cevap hemen verilmeliydi. Kerem’den öğrenmişti bunu. Her şeyi anlattı bu yüzden. Sözlerinin sonuna kadar hiç susmadığı ve bir defa olsun kafasını kaldırıp babasının gözlerine bakmadığı için, adamın eriyip bittiğini, yıkılıp tükendiğini, iki gözünün önüne aktığını, mektuptaki üstü kapalı itiraflar sayesinde hiç bilmez, inanmaz gibi davranabilmeyi ve bu sayede karısını o işi hiç yapmamış kabul edebilmeyi başarabilmişken, artık her şeyi ‘bir gören’den de duyduğu için, çarpılıverdiğini, tükeniverdiğini, asıl şimdi yerle bir oluverdiğini fark edemedi. ‘... Annemi affedemedim. Durumu bilmeyenlerin onu severek anmalarını affedemedim. Sonuçta, onu seven hiç kimseyi affedemedim. O kadının sırrı bana mahremdi. Kimseye söylememekle, onu koruyan tek kişi durumuna düşüyordum. Bu sebepten, kendimi affedemedim. Çanakta süttüm, kendimi içtim, aslan kesildim. Sevgiyi annem öğretmişti bana, sonra bunun en büyük yalan olduğunu gene ondan öğrendim. Kadın denilen mahlûğu affedemedim. Kadına boyun eğen, onun kuyruğu olan erkekleri affedemedim. Kadını yarattığı için, Allah’ı affedemedim. Suç işleyeni cezalandırmam gerekiyordu, ama o çoktan kaçmıştı mahkeme salonundan. Asıl suçlu dolaptaki adamdı, o zaten sırra kadem basmıştı. Elimdeki

suç ortaklarını cezalandırmaya başladım ben de. Sizleri, diğer dostları, diğer insanları, kendimi... özür dilemeye geldim şimdi... ben, bir tek suç işleyeni bin sene affedememi-şim, sen, bin suç işleyeni bir kerede affedebilecek misin?’ Şükran Ismailoğlu’nun, küçük oğluyla hiçbir problemi olmamıştı zaten. O annesinin, üstelik de intihar ederek kendilerini bırakıp gitmesine tahammül edemeyen, bu yüzden, önce annesine, sonra ona hâlâ saygı göstermekte direnen aile bireylerine, sonra da aile bireylerine saygı göstermekte direnen bütün dünyaya küsmesini hep normal karşılamıştı. Onu hayal kırıklığına uğratan, oğlunun bu tutumunu ilânihaye sürdürecek gibi davranması olmuştu, ki, bu da sona ermişti artık. Ne problemi olabilirdi? Elbet affedecekti. Hiç suçlamamışken affetmek nasıl olabiliyorsa, öyle affedecekti. Yani kolayca... Yani suç işlenmemiş gibi... Bunları söylemedi oğluna... O geri dönmüştü, bu ona yeterdi... Ötesini de söylemedi... Madem Tayfun’un çılgınlıklarını dize getiren, babanın ve ağabeyin, anneye karşı bitmek tükenmek bilmeyen sevgileriydi, şu son birkaç dakika içinde çocuğun anlattıkları sayesinde o sevginin yoklara karışıverdi-ği söylenmemeliydi. Çocuk, onu anlayacak durumda değildi. Anlasa anlasa Tufan anlardı onu. Baba, cürmü meşhutu hiç görmemişti. Gözlerinin önüne dahi getirmemişti. Yalnızca, öyleymiş gibi bırakılmış bir intihar mektubu

vardı ortada ve bu, düşünmeyi, kötü enstantaneler hayal etmeyi imkânsız kılmış, çektiği tarifi mümkünsüz acılar yüzünden canına kıymayı dahi göze alan bir zavallı kadını, onun tanıdığı ve hep öyle kabul ettiği kadını, onurlu, haysiyetli bir eş olarak hatırlamasına yardımcı olmuştu. ‘Ya yaptıysa? 'sorusu, hep, ‘ölecek kadar utanç duymuş ya!’ tesellisinin, hayır, zırvasının gölgesinde kalmıştı. Zamanla da unutulup gitmiş, sorulmaz bile olmuştu. Fakat, on yedi sene sonra, küçük oğlan çıkagelmişti. ‘Ya yaptıysa? 'sorusunun cevabını

gaddarca verivermiş ve bütün güzel şeyleri silip süpürmüştü. Demek yapmıştı? Demek, kendi evinde yapmıştı? Demek, en iğrenç fantezilerini, oğlunun doğum gününde hayata geçirmişti? Demek, onu intihara sürükleyen, ihanet fikrine kapılıp, bu kadarından dahi hicap duymuş olmak değil, oğlu tarafından suçüstü yakalanmış olmaktı. Demek mabudesi, enselenmeseydi eğer, doyana veyahut, bir başka zevk seferinde, içlerinden bir diğerine enselenene kadar devam ettirecekti bu düşkünlüğü?.. Demek her şey bitmişti artık... demek... demek?..

Ama Tayfun’a söylenemezdi bunlar. O anlayacak durumda değildi. O, gördüğü ve bildiği halde affedebilenlerdendi. Kendisi ise, görmediği ve bilmediği ve de asla öyle olabileceğine ihtimal vermediği için affedebilenlerden. Tufan, hissiyatını paylaşacaktı muhakkak... Muhakkak, şu anda o da yanıp tutuşmaktaydı...

Demek, on yedi senecik süren bir ‘tek celse’de bitmişti artık aşkı... bitmişti... ama küçük oğlana söylenmezdi... Onu ona kavuşturan vuslat noktası, ‘O kadm’a duyulan ortak muhabbetti. Mızıkçılık yapıp, çocuğu yeniden kaybetmeyi göze alamazdı. Şu anda içinden geldiği gibi tepinerek ağlayıp, kavak fidanlarını kökünden sökemezdi... Yok... Sakin olmalı ve yıllardır ‘hayat’ sanıp da yaşadığı rüyadaki rolünü, ‘rüya’ olduğunu artık bilerek, fakat oğluna ‘hayat’mış gibi göstererek oynamaya devam etmeliydi. Sesine dahi renk vermemeliydi, değil ki yüzüne...

Çok zorlandıysa da, içindeki doğruları alıp yanlışların, yanlışları alıp doğruların yerine taşıyan yer kaymasını belli etmeden anlattı her şeyi. Mektubu, bond çantasında bulmuştu birkaç gün sonra. Bulduğu da iyi olmuştu.
Hayatı gülümseyerek, öpüp severek, şımartan ama hizaya da getiren, kurduğu düzenin patronajını noksansız elinde tutan, aileyi, köklendiği soyağacma, ağacın kökleri gibi bağlayabi-

len bir kadın, neden durup dururken intihar etsindi? Mutlak surette, gizli bir

derdi olmalıydı. Koca gözüyle de bu gizli derdin adı, mutlak surette, gizli bir ‘İkinci Adam’ olmalıydı. Mektubu bırakmakla çok, ama çok iyi etmişti. Bilmeden şüphelenip durmak, bilerek yanıp gitmekten daha beterdi çünkü. Bilince ne olmuştu? Önce öfke, kırgınlık... tamam... bunlar, beklenenler... daha sonra?..

Ahh Tayfun!.. Ne kadar haklıymışsın!.. Ne kadar doğruymuşsun!.. Ama sana söyleyemem... söyleyemem... Masala devam... rüyaya devam...

Tufan açtı gözümü... Belki ben, senden beter saldıracaktım dünyaya... Tufan, mektubu okuduktan iki gün sonra, yine bir gece vakti, odama geldi. Annesini sevip sevmediğimi sordu. Cevap veremedim. O zaman dedi ki: ‘Dünya denilen bu kahpe kadının koynuna kaç milyar insan girdi bugüne kadar. Onları kapılardan uğurladı da seni, beni aldı şimdi yatağına. Yarın, bizi de yolcu edip, başkalarını alacak. Ondan vazgeçebilir misin? Ondan vazgeçebilirsen, annemden de geçtiğine inanacağım. Eğer cevabın evetse, ben de seninle beraber vuracağım kendimi,’ Düşündüm... Neden vazgeçecektim ki annenden?..’

Keşke geçseydim!.. Keşke... keşke senin kadar erkek olabilip de vazgeçseydim ondan!.. Seninle beraber oturup da sıçsaydım o resmin suratına... keşke... keşke...

‘Ne uğruna vazgeçecektim?.. Etine et değdi diye mi?..’ Elbette!.. Elbette!.. Nasıl düşünemedim bunları? Nasıl?.. Rüyaya devam...

‘Eline el değdi diye mi?.. Aşşağılık mezarlık böcekleri, benim ‘dokunan oldu’ diye belki de tiksinmeye başladığım...’ Evet... tiksiniyorum!., iğreniyorum!., utanıyorum!., ama devam... yalana devam!

‘...o narin vücudun her yerine dokunmuyorlar mıydı şimdi?.. Ama, bilgilerim, sarıldığım doğrular?.. Zaman iste-

dim Tufan’dan. ‘Düşünüyorum oğlum,’ dedim. Sabaha kadar düşündüm, salondaki resminin karşısına oturup. Sordum ona içimden: ‘Neden Melek? O âşık, benim seni sevdiğim kadar sevebilir mi hiç?’ Cevabı kendim verdim, ‘Sevemez!’ diyerek.’

Ahmak! Seni koca ahmak! Sevemez ha? Demek sevemez! Ama altına alır!

‘... Yeniden başa döndüm böylece. ‘Hayır!’ diye isyan ettim. ‘Kevser bile olsa,

başka dudakların değdiği kadehten içmem ben,’ Bir kararsızlığa düştüm...’

Orada kalmalıydın! Düştüğün yerden kalkmamalıydın!

‘... Ertesi gün, öğleden sonra, mezarlıkta buldum kendimi. Saatlerce ağlayarak konuştum onunla. Dönerken, şöyle düşünüyordum: ‘Kalbime, kıskançlık faresi bir delik açsın mı? Neden sevmeye korkuyorum onu? Öbür âşığı kıskandığım için değil mi? Yeni doğan kardeşini kıskanan, cahil bir büyük kardeşten ne farkım kalır o zaman? Ben ona âşıktım, gerisinden bana ne!..’

Yalana bak! Aptallığa bak! Masala bak!

‘... Aşkım, masal değildi ki! Gerçekti! Eğer masal olmuş olsaydı, gecemi gündüze çevirebilir miydi?..’

Bütün gündüzlerin gece şimdi... Uğurlar olsun... Kandır çocuğunu bakalım... Bir ömürdür kendini kandırdığın gibi kandır...

‘... Eğer masal olmuş olsaydı, ayaklarım beni onun başu-cuna getirebilir miydi? Asıl zanlar masal, gelenekler masal... Aşk gerçek, ahlâk masal... Ya o mektup?.. Kötü, ahlâksız ne var o mektupta?.. O mektubu yazan bir kadın, kötü olabilir mi?’... İşte böyle... Gece tekrar çağırdım Tufan’ı odama. Anneni sevdiğimi, ondan asla vazgeçemeyeceğimi söyledim. Konu, kapandı aramızda. Onun her türlü hatırasına sahip çıkmaya çalıştık bugüne kadar... Başta da sana!..’ Küçük oğlan, bu inanılmaz destanı dinlemekten, yaşlı ba-

ba ise, artık inanmadığı hikâyeyi anlatmaktan yorgun düşmüşlerdi. Bahçenin sol tarafındaki telleri sarmış kuşüzümü asmasının altına oturdular.

Tayfun, bir an gözgöze geldi babasıyla. Adamın bakışları hâlâ soru doluydu. ‘Değişmek için neden bugünü bekledin?’ der gibiydi. Kerem’den bahsetti ona. Çocuğun hoş hallerinden, yakıcı mahzunluğundan, ışık saçan yüzünden, benzersiz güzelliğinden, ‘ÇOK’ düşünmesinden ve sanki biri öğretiyormuş da o da söylüyormuş gibi, bir başka çeşit konuşmalarından bahsetti. Babasının, gözlerinin taa içine bakmaya başladığım görünce, kendisindeki başkalaşmayı Kerem’le bağlantılandırdığı olayları bir bir anlattı. ‘Aşk gibi düştü yüreğime baba,’ dedi. ‘Kendimden bile şüphelendim ilk başta. Yıllardır kadınsız kalmış olmamın beni şaşırttığını düşündüm. Kardeş sevgisi, senin kadar bilemem ama, evlat sevgisi, böyle bir şey olmasa gerek. Abim de takıldı onun ağma. Gariplik bende değilmiş demek. Şimdiden özledim onu.

Hatta, demli bir hasrete düştüm diyebilirim. Akıl ve bilgiyle bakamıyorsun ona... Bilmediğin, aklının almadığı halleri var... O, o değil de başka biri sanki... Çok tanıdık biri... Hoş, ama yorucu... Öyle ciddi, ama öyle tatlı... İlk başta konuşmaları, çokbilmiş bir yeniyetmenin ergenlik çağı çıkışları gibi geliyor, gülünç buluyorsun, ondan sonra aklını kuşatıveriyor, çıkacak kapı arayıp duruyorsun... Çok akıllı baba... Acı çekmenin, aşk kapısını açacağını söylemişti bana dün gece... işte açıldı, görüyor musun?.. İlk kez rüyamda aşkımı gördüm o günden bu yana... Annemi gördüm... Bu velet var ya baba... Bana âşık olduğunu söyledi... Buyur çık işin içinden... Gülesim geldi, yetimhanelerde büyüdüğü, hiç okşanıp sevilmediği için, benim yakınlığımdan çok etkilendi diye düşünesim geldi, ama işe bak... utanmasam, ben de eve koşup ona ilan-ı aşk edeceğim... Bir görsen baba... Işık gibi bir çocuk... Bir görsen...'

Şükran Ismailoğlu'nun ilgilendiği falan yoktu. Onun ilgilendiği tek şey, yüreğine düşen ateşti artık. Oğlu bir an önce gitsin diye gözünün içine bakıyordu. Belki oturup ağlayacaktı, belki, gürültüyle inen bir uçağı fırsat bilip, gökyüzüne doğru haykıracak, o mel'una küfürler yağdıracak, hakaretler edecek, belki de kaderi yazana isyan edecekti.

'Bu çok garip değil mi baba? Yani, şu anda, uzaktayken böyle düşünüyorum da, yanmdayken, onun içine giresim, öpesim, koklayasım, sımsıkı sarılasım, onunla yatıp uyuyasım geliyor. Bir baba nasıl şefkat duyar henüz bilmiyorum ama, yemin ederim, bu öyle bir duygu da değil... İçinde hiçbir çirkinlik yok, ama sanki onun malıyım, o da benim... göğsüne yatsam ayrı haz duyuyorum, göğsüme yatırsam ayrı... Ne dersin baba? Şaşırmış mıyım ben? Gerçekten mi çıldırmışım? Ben, o çocuğa tuhaf hisler besliyorum, zararım olacak da bunun mu farkında değilim?.. Aşk bu mu baba?.. Gülünç olduğumu biliyorum ama, duygularımı açıklayabilecek hangi kelime var başka?.. Ne dersin baba? Ne dersin?' Şükran Ismailoğlu, son kısımlarını dikkatle dinlemişti. Daha önceden dinlediği bir şeylere benziyordu bunlar. Veya yıllardır yaşadığı...

'Aşk...' dedi. '... o kişi hiç olmasa da vardır galiba...'

'Hı? Anlamadım? Nasıl yani?'

'Yani, çocuğa âşık olmuş olabilirsin... bir çiçeğe, kuşa, bir kadına... bu her şeyden azade bir histir... ille de dokunup incitmek, cinsi duygular beslemek gerekmez...'

Tayfun’un gözleri bulutlandı. Anlamıştı babasını. O ki, yıllardır hayatta olmayan birine âşıktı. Kendini güç tuttu.

‘O zaman’ dedi sonunda. \.. aşk; aklı-dini-imanı-ahlâkı-kanunu-gelenekleri-her türlü kuralı, kaideyi başkalarına mı bırakmaktır? Aşk, sadece aşk mıdır? Öbürleriyle birarada olamaz mı? Hayatla, ölümle ilgisi yok mudur?’

‘Yani?’

‘O çocuk bana geldi. Rüzgârda uçup gelip de avucuma konmuş bir piyango bileti gibi. Hayatın hakkını teslim mi etmeliyim? Şu an, tek dileğim, onun hep, dokunabileceğim kadar yakınımda olması. Sanırım onun dileği de bu... Gerçekleştirmeli miyim bu muradı? Kim ne derse desin, dostluğun, beraber yaşamanın sınırları nereye kadar genişlerse genişlesin... İnan, aklımda hiçbir şey yok... Ama dışardan bakıldığı zaman görülebilecek, öyle olduğu sanılacak niyetlerden bahsediyorum... Yani dışarıya, herkese rağmen, bugüne kadar savaşmak ve yıkmak uğruna yaptığım gibi?.. Bugünden sonra sevmek uğruna?., ha baba?’

Şükran Bey, bu derece sevilen bir insanla, menşei, mesne-ti, menbaı ne olursa olsun, birlikte yaşamanın, kendi yaptığı gibi, yıllar boyunca bir ölüyle, üstelik, sadakat nedir bilmeyen bir ölüyle birlikte yaşamaktan daha hayırlı olabileceğini düşünüyordu. Evet! Oğlu sapıtmış olabilirdi. Ama, bunun mesulü ‘o kadın’dı... o çocuk değil...

‘Bu rastgelişi değerlendir,’ dedi. ‘Kimse için yaşama. Kendin için yaşa. Belli ki, hayırlı bir çocuk o... Bak, bir günden bir güne, dünyayla barışmanı sağlamış...’

‘Sahiden de öyle oldu.’

‘Demek, sana âşık olduğunu da söyledi ha?’

‘Evet!’

Acı bir tebessüm yayıldı Şükran Ismailoğlu’nun suratına. Kendi kendisiyle konuşurmuş gibi, başını aşağı yukarı sallayarak dudağını ısırdı.

‘Hıh!’ dedi, tiksinir gibi.

Tayfun, huzursuz oldu. Babasının bu mimiğini üstüne alınarak savunmaya geçti:

‘Bakma baba... Çocuk o... akıl kutusu, ama çocuk... bunun yanlışlığını idrak edecek yaşta değil... Bense yalnızlıktan bunalmışım... ne dediğimi bilmiyorum... olur mu öyle şey!., bakma sen bu iki avanağa!’

Şükran Bey, Tayfun’un çırpındığını görünce anladı, içinden geçeni dışa vurduğunu.

‘Hayır hayır!’ dedi telaşla. ‘Sakın üstüne alınma. Bu söz bana bir şey hatırlattı da... ona gitti aklım...’

‘Ne hatırlattı? Kötü bişey miydi?’

Evet! Elbette kötüydü. Kötü olduğu şimdi çıkıyordu ortaya. Ama bu da söylenmezdi. Ancak iyi bir şeymiş gibi, ‘o kadm’ın hatırasına hürmet, çünkü çocuk öyle bekler, ambalajlanıp konulmalıydı ortaya.

‘Annen... annen de hep bunu iddia ederdi... sana âşık olduğunu söylerdi... şaka değil, ciddi ciddi söylerdi bunu... ben de ciddi ciddi tartışırdım onunla...’

Tayfun’un gözleri bir kez daha bulutlandı.

‘Ne derdi, ne derdi?’ diye sordu yutkunarak.

‘Hayattaki tek aşkının sen olduğunu söylerdi bana hep. Onun gözünün nuru olduğunu söylerdi. Deli gibi yanıp tutuştuğunu söylerdi senin için.’

Tayfun, sarsıldı. O kadına mı ‘Geber anne!’ demişti?

‘Sonra?’

‘Sonra, dedim ya, tartışırdım, aklımca izah etmeye çalışırdım ona. Anneyle oğul arasında aşk olmaz,’ derdim. ‘Elbette seveceksin, ama aşk başka bir şey derdim. Gülerdi bana. ‘Kıskanman fayda etmez. Benim aşkım, Sarı Prens’imdir,’ derdi.’

Tayfun, yaş dolan gözlerini babasından gizlemek için başını havaalanının olduğu tarafa çevirdi.

Büyük Ismailoğlu, durumu hemen fark etti. Defolup gitseydi o kadın, kendini öldürüp oğlunu ana katili durumuna düşürmeseydi! Ahh! İhanet bir defa başladı mı durmak bilmiyordu galiba!..

‘Kendini suçlama oğlum,’ diye atıldı. ‘Düşün ki, annen, hiçbir şeyi sebepsiz yapmazdı...’

Bok yapmazdı!

Eğer, senin, kendini katil yerine koymana dahi razı olabildiyse, mutlaka önemli, bizim artık anlamak için çok geç kaldığımız bir sebebi vardır...’

Hıh! Sebebini sevsinler!

‘... Kendince, mektup bırakıp, neden ölmeye karar verdiğini yazmış ama, anlamak o kadar zor ki. Çok duygusal satırlar var, bir o kadar da girift...’

‘Mektup...’ deyip yutkundu Tayfun. ‘... onu görmek istiyorum gelmişken...’

‘Bankadaki özel kasama sakladım... Yann versem? Şimdi geç oldu.’

‘Olur baba. Uğrar, alırım.’

Şükürler olsun! Gidiyor galiba!

‘Gidiyor musun?’

‘Evet. Küçük âşığımı özledim. Eğer izin verirsen, eve girip, havaalanından bir taksi çağırayım.’

Tayfun, eve doğru yürürken, babasını için için takdir ediyor, ‘Aşkın ne olduğunu biliyorum artık!’ diye seviniyordu. Şükran lsmailoğlu ise kendi kendine acıyordu: ‘Aşk yokmuş meğer!’ diyerek.

Hasetçileri gamdan azad ettim, Zalimlere gizlice insaf verdim de Kendi hakkımda kendim zulmettim... Sabrımdan herkes feryada geldi,

Sandım ki, benferyad ettim...

Mevlâna

Ulucanlardan yukarı, Cebeci Mezarlığı’na doğru çıkıyorlardı. Kabir selvilerinin gölgeleri, akşamın gölgelerine karışıyor, yüksek duvarlı, duvarlarının üstü de demir çubuklar dikili mezarlığın yanından geçenin sorası geliyordu: ‘Bu duvarlar, bu demirler niye? Kimi kimden koruyorsunuz? Dı-şardakilerin en son

girmeyi isteyecekleri yer burası olduğuna göre, içerdekiler dışan çıkamasın diye mi bunca tedbir?.. Tövbe estağfurullah!

‘Abi, inşallah yaşıyodur de mi?’

‘Ha? Kim?’

‘Bekçi abi, bekçi. İnşallah diyorum, yaşıyodur da, işin ce-maziyülevvelini öğreniriz adamdan.’

Ah şu Kerem! Ah gitmemiş olaydı da buralara gelmeye-lerdi, ne vardı!

‘Ne bileyim ben! Allah bilir onun orasını.’

İhsan Beyit, buruk buruk baktı Haşan Çokar’a. Niye böyle yapıyordu bu adam? O çocuk için, her deliğe, her kılığa girmeye değmez miydi? Kendisi gibi düşünmüyor diye, işi yokuşa sürmenin ne manası vardı yani? Hem, başımıza mü-

min mi kesilecekti bu saatten sonra? Sanki, akşamdan akşama bi otuzbeşliği iyi ettiğini bilmeyen mi vardı Haşan Abi’nin? Ondan sonra, Din-lman-Allah-Kitap... Bırak bunları Haşan Abi, bırak! Bize de mi lo-lo?.. Sen, Misket’i üç-yüz metreden duysan, omuzların kendiliğinden attırmaya başlar, ‘Oy farfara farfara, ateş de düştü şalvara’ diye... Geçe-cen bu işleri, herif gibi çıkıp, ‘Ben korkuyom arkadaş!’ di-yecen...

Ford’u, mezarlığın giriş kapısının sağında bıraktılar.

‘Allah’a karşı günaha giriyoz İhsan! Sen beni dinle bak! Gidelim, tamam, bekçiden hikâyenin tamamını, o merhumenin adını, biliyosa adresini felan alalım, ama şu, tövbe estağfurullah, sonradan dirilme işlerini kurcalamayalım kardaş. Sen beni dinle bak!’

‘Abi, sen benle bir misin değil misin?’

‘Birim ama, fikrim bir değil.’

‘Olsun... Menzilimiz bir! Tuttuğumuz yollar başka olsa da, varmak istediğimiz netice bir abi. Geliyon mu, gelmi-yon mu şimdi?’

Hayır, gelirdi gelmesine de, gündüzler çuvala mı girmişti? Yarın sabah, erkenden çıkar gelirlerdi. Hava, iyiden iyiye kararacaktı birazdan. Karanlıkta bekçiyi nasıl arayıp da bulacaklardı ki hem? Adam belki de çoktan kavuşmuştu hakkın rahmetine de başında beklediklerinin yanma uzatıver-mişlerdi... De mi?.. Sabah yav, sabah gelselerdi... Ulan bu İhsan da düdük ederdi adamı. Şimdi söyleyecen, böyleyken böyle diye, adını korktuya çıkartacak... Dingil!

‘Tamam len! Geliyom tövbeler olsun!’

Gölgelerin artık asıl gölgeye teslim olmaya başladığı bir akşam saatinde, az ileride, sağda, kefen gibi beyaz perdesine, içerdeki solgun, sarı ışığın vurduğu kulübeye doğru yürümeye başladılar.

Haşan Çokar, karanlığı delmeye çalışır gibi başkaldırıp

duran mezar taşlarına hiç bakmadı. Euzubesmele çekip, ölülerin ruhuna üç kulhuvallahi, bir elham gönderdi içinden. Kulübenin kapısını da İhsan çalsındı artık.

İhsan, basmak için zil gibi bir şeyler aradı, mavi boyalı tahta kapının etrafında. Bulamayınca, yumruğuyla üç defa vurdu. İçerden, ‘Kimdir ooo?’ diye bir ses duyuldu. Haşan Çokar, bir adım geri çekildi.

‘... keyfe feale bi eshabil fil, elem yec-âl keydühûm...’

Kapıda, eti kemiğine yapışmış, avurtları çökmüş, bin yaşında duruşlu, yaşlı bir adam belirdi. Boncuk mavisi gözleri, o beden ona ait değilmiş kadar genç ve dinç bakıyordu akşamın konuklarına.

Tahsis için gündüz geleceksiniz beyler;’ dedi, müşteri yağlamaya alışmış, elemli sesiyle.

İhsan Beyit, yanlış anlaşılmayı düzeltmek için harekete geçti.

‘Yok dayım...’ dedi. ‘... bizim cenazemiz yok çok şükür... birini soracaktık sana.’

Bekçi, radar gibi gözleriyle, karanlığa kavuştu kavuşacak kabristanı taradı.

‘Ziyaret de yasak,’ dedi. ‘... gündüz gündüz...’ Sonra, İhsan Bey’in yanından geçip, kapının önüne çıktı. Bir kere kuralları çiğnese ne olurdu? Belki bahşiş

mahşiş?

‘Kimdi sizin merhum?’ diye sordu. ‘Olmazsa feneri alıp geleyim, gösterivereyim sevabına.’

İhsan Bey, bekçinin karşısına geçti.

‘Dayıı...’ diye bağırdı, adam sağırmış gibi. *... biz ziyarete de gelmedik... Burda, zamanında çalışmış bi bekçiyi soracaktık sana... bi danışacağımız vardı da.’

İhtiyar adam, mavi gözleriyle, içini okumaya çalışır gibi baktı İhsan Bey’e.

‘İyi öyleyse,’ dedi soğuk soğuk. ‘Adını deyiverin bakayım.’

Haşan Çokar, arkasından birileri geliverecekmiş gibi, aradaki mesafeyi hızla kat edip, yanlarına geldi.

‘Aptullah veya Apturaman’mış,’ dedi. ‘Biz de tanımayız kendisini. Bi tanıdığının vasıtasıyla geldiydik.’

Mavi gözler, daha da derinlere inip inceledi iki yabancıyı.

‘Hayırdır?’ diye sordu. ‘Abdurrahman benim. Buyrun bakayım.’

İhsan Bey, ‘Hah o zaman!..’ diye atıldı. ‘... Yenimahalle Yetiştirme Yurdu’nun eski müdürü Numan Amca’dan selam getirdik sana. Bildin mi Numan Müdürüm’ ü?’

Yaşlı yüz kırıştı, genç gözler parladı.

‘Bilirim,’ dedi adam. ‘... İçeri geçin bakayım... nasıl Numan Bey?., sıhhatte mi?’

Abdurrahman Efendi’nin davetine uyup, içeri geçtiler önden. Yaz kış, hep orada hazır duran odun sobasının etrafından dolaşıp, beyaz perdeli pencerenin duvarına yaslı masanın altından birer sandalye çektiler. Bekçinin, pikesi askerce gerilmiş tek kişilik somyaya doğru ilerlediğini görünce, sandalyelerini sürüyüp, somyanın karşısında mevzilendiler.

‘Numan Amca iyi sayılır yaşma göre,’ dedi Haşan Bey. ‘Keçiören Yaşlılar Evi’nde kalıyo... Hanımı sizlere ömür...’

Bekçi, kalçasının ucuyla ilişti somyaya. Hiç yatılmamış gibi disiplinli duran yatak, sanki üzerinde oturan yokmuş gibi gergin duruşunu sürdürdü.

Allah rahmet etsin! Bilirim o kadarını. Yengânım burda yatar. Numan Bey'in son ikametgâhını da bilirim. Şu zamanki durumunu sordum. Şimdi iyi mi?'

'Bi zararı yok elhamdülillah. Bakanı çekeni var hiç olmazsa. Eski meslekdaş olduğundan, torpilli bakıyolar Numan Amca'mıza.'

Bekçi, cevap vermedi. İki yabancı, hâlâ iki yabancıydı onun için. Akşam akşam, Numan Bey'in selamını getirmek için gelmiş olacak halleri de yoktu.

'İyi bakayım,' dedi, sadede gelmelerini ister gibi. daha daha?'

İhsan Bey, ortak noktayı dile getirmenin tam zamanı diye düşündü.

'Biz de yetiştirme yurdu müdürüyüz dayı,' dedi. '... bili-yon, çok çocuk gelir geçer elimizden... bi tanesi kayıplara karıştı da... sen bilirmişsin onu... o sebepten çıktık geldik...'

İhtiyar adamın, etine iki boy büyük gibi duran kırışmış suratı ışıldadı. Gözleri odanın içinde fır döndü.

'Kerem!' diye bağırdı sevinçle. 'Kerem için mi geldiniz bakayım?'

Haşan Bey, adamın yüzündeki mutluluğu görünce, nerde olduklarını unutuverdi.

'Yaşa,' dedi. '... Kerem'imizin izi üstündeyiz Apturaman Amca... eğer dedik, yavrunun evveliyatını bilirsek, bi umut, nerelere gidebileceğini de biliriz...'

Ellerini ovuşturdu bekçi.

'Numan Bey, deyiverdi mi size onu nasıl bulup da yurda götürdüğümü?' Sesi çok heyecanlı çıkıyordu.

'Hepsini anlattı Müdür'üm,' dedi İhsan Bey. '... ama biz, bi de senden dinleyelim istedik... Garibim, yatağa mahkûm olmuş... Olur da, hatırlamadığı şeyler olur... İşi ilk ağızdan duymakta fayda var dedik... Bi zahmet, ne oldu ne bittiyse anlatıverecen mi bize?'

Bekçi, her anını yeniden yaşayıp hissederek, Numan Bey'i neredeyse satır satır taklit ve tasdik etti. Buraya kadar, hiçbir farklılık yoktu anlatılanlar arasında. Adamın da daha ötesini anlatmaya niyeti yok görünüyordu. İhsan Bey, biraz deşmeye çalıştı:

'Eee? Daha başka?'

Haşan Çokar, nerede olduklarını artık hatırladığı için, bundan ötesini duymak istemiyordu. Taş koydu:

'Seni de yorduk,' dedi. '... ağzına sağlık amca... demek

mübarek hayvan, canını vermeye kalktı yavrumuz uğruna ha?., yav, bi de hayvan der geçeriz... hayvan mayvan amma, insandan insan tövbeler olsun!., bi, onu doğuranın insanın ettiğine bak, bi de...'

İhsan Beyit, işi burada bırakacak değildi. Haşan Çokar'ın sözünü kesti:

Abi, bırakalım suret kısmını da, esasa geçelim Allah'ını seversen... O kadar dinledik de mi?.. Bakalım, bekçi dayım nasıl tehvil edecek durumu?., ne diyecek bakalım?' Konuşmak için yanıp tutuşan, kemiği çıkmış parmaklarıyla pikeyi mıncıklayıp duran yaşlı adama döndü: Ha dayım?.. Sen

ne diyon bu işe?.. Bi fikrin varmış ama, Numan Müdür'üm o zamanlar pek dikkate almamışmış... ama, sonradan...' Bekçi, merakla baktı Ihsan Bey'e.

'Eee?' diye sordu.

Ihsan Bey, adamı heyecanlandırmaktan memnun, bilinmeyenin kapısını aralayıverdi:

'Sonradan sana hak vermiş. Hani şu mesele var ya...'

Bekçi durgunlaştı birden. Bu hal, ikisinin de gözünden kaçmadı. Yaşlı adamın, arkalarında bir yerlere, duvarın öte-sindekilere doğru baktığını fark edip ürperdiler. En çok, Haşan Bey ürperdi. Meraksa, o da merak ediyordu. Ama, yeri burası mıydı? Vakti bu vakit miydi Allah'ını seversen? Yine de sesini çıkarmadı. Yerine iyice yerleşerek, dinlemeye hazırlandı. Mavi gözler, artık orada oturmayan birine aitmiş gibi bakıyordu boşluğa. Derken, kuru, sahipsiz bir sesle konuşmaya başladı anıların sahibi:

‘Numan Bey de hak verdiyse, tamam... O bile pes ettiyse, tamam... Seneler var, anlamışım esas vaziyeti... Numan Bey de anladıysa, tamam... dinleyin bakayım... iyi dinleyin...’ Dinleyiciler, soluklarını tuttular.

Dünya’nm direğidir zaman... velakin, zaman diye bir şey de yoktur... gelip geçen bir şey yoktur... otobüs müdür

ki gelsin geçsin bakayım?., sevgilinin koynunda bir gece bir dakkadır da, hâkim huzurunda bir dakka bir ömür... şelaleden aşağı atlasan, deli suyu durmuş, akmaz görürsün... ne zaman akmaya başlar?., şelaleden yukarı doğru düşersen... zaman, eğer ki yerden yukarıya düşmek varsa vardır...’

İyi de, yani bunun Kerem’le ne alakası vardır? Biz buraya deli saçması mı dinlemeye geldik? Çattık tövbeler olsun!

‘... nasıl ki aldanmışız ‘zaman’ denilen yalana, nasıl ki bina etmişiz ömrümüzü bir olmayanın üstüne, onu temel belleyip, nasıl ki akıl edemez olmuşuz sormayı, ‘Eğer bu Dünya denilen fırıldağın bir devri bir gün ise, ben de onun üzerinde onunla beraber devrettiğime göre, benim bakımımdan ‘bir gün’ nedir?’ diye, durduğu yerde duranları görmez, seslenip çağıranları, seslenip çağırdığımızda da ses verenleri duymaz olmuşuz... anlamadınız, bilirim, ama nasıl desem de anlatsam?., nasıl açsam gözünüzü?’

İki müdür, gözlerinin açık olduğunu göstermek istercesine kaldırdılar kaşlarını.

‘... na şu toprağın üstündeki kümbetlere bakıp dururum gece gündüz... ölü müdür alttakiler?..’

Allah! İşte başlıyo tövbeler olsun!

‘... onlar altta da biz miyiz üsttekiler?., işin esası bu mu?., yoksa, deyin bakayım, şelaleden yukarıya doğru hopur ho-pur hopladığımızdan mı onları geçip gitmiş görürüz?., deyiverin bakayım, onların arasına karıştığımızda, geçip gitmiş gördüklerimiz kimler olacak?., kim kime göre ölü, kim kime göre diri olacak?.. Altta kim olacak da üstte kim kalacak?.. hava aynı havayken, mikrobu seçebilen gözlerimiz olaydı, gece mi daha karanlık olurdu, gündüz mü?., deyiverin bana... hadi bakayım...’

Haşan Çokar, kaplamasını düzeltti parmaklarıyla. Yaşlı bekçinin gözleri kendi üzerinde odaklanmadığı için, soruyu muhatap almadı. İhsan Beyit’se, çoktan

kaptırmıştı.

‘ikisi de aynı olurdu,’ dedi. havanın gazları, gazların atomları, gece neyse, gündüz de odur... mikrobu dahi seçebilecek göz, geceyle gündüzü seçemez, çünkü görse görse havanın zerreciklerini görür... o da gece neyse, gündüz de aynı kalır hep.’

Onaylanma bekleyerek yaşlı adama baktı. O ise, hâlâ başka bir yerlere bakıyordu.

‘... gözlerimiz bu maharette olaydı, toprak mı durduğu yerde durur gözükürdü, havadaki teyyare mi?., deyiverin bakayım?..’

İhsan Beyit, adım adım gidiyordu bir yerlere. Bunu hissediyordu. Hevesle atıldı tekrar:

‘İkisi da aynı gözükürdü... ikisi de atomlarının hareketi kadar hareketli gözükürdü!’

Hoca, yüzüne bakmadan, talebesinin hatasını düzeltti:

‘Olmadı... yanlış dedin... hangisinin zerreleri daha sıkışık?’

‘Metalin!’

‘O zaman?’

‘Teyyare!.. teyyare durur da, toprak uçup gider gibi gözükürdü!’

Cevap sessiz kalınarak onaylandı.

Haşan Çokar, iki elini birden kalçalarının altına sokup, sağa sola hafif hafif sallanarak, sıkıntıyla ezmeye başladı parmaklarım. Ne yapmaya çalışıyordu bu iki aciz? Lafın sonu nereye varacaktı? Başı Kerem’di ama, o başın, bu gidişle hiçbir alakası yoktu. Araya da girilmezdi ki şimdi. Bilmediğin ortaya çıkardı. Susmakta fayda vardı en iyisi. Allah’tan öbürlerinin susmaya niyeti yoktu.

‘Deyiverin bakayım, kim ölü gibi de kim diri gibi gözükürdü... deyiverin bir!’

Artık mavi gözler, iki müdüre de gidip geliyordu hızlı hızlı. Haşan Çokar'm kehribar taşlı gümüş alyansı kalçasını acıtınca, yüzünü buruşturdu.

'Buruşturma yüzünü,' dedi yaşlı bekçi. 'Korkma... İşin aslını deyiver.'

Çalışkan talebe, Haşan Bey'in imdadına yetişti.

'İkisi de bir görünür... Ya ikisi de ölü, ya ikisi de diri.'

Haşan Bey, daha fazla dayanamayacaktı bu eziyete.

'Tövbe de kardaş!' diye inledi. 'Ne dediğini işitiyon mu sen? Bu dediğin şirke girer tövbeler olsun.'

İhsan Bey, ona bakmadı bile.

'Dayı...' dedi yaşlı adama. '... netice? Kerem?'

Bekçi, dosdoğru gözlerinin içine baktı İhsan Bey'in.

'Kerem...' diye mırıldandı hayranlık dolu bir sesle. '... onu kahirin içinde bulduktan sonra çok düşündüm... hep düşündüm... neydi sır?., mezar taşlarının başlarını okşaya ok-şaya sordum usanmadan... sır ne?., sonra ağır ağır malûm oldu her bir şey... ağır ağır malûm oldu...'

'Ne dayı? Deyiver gözünü seveyim.'

Yaşlı adam kafa salladı. İhsan Bey'den ayırdığı mavi gözlerini Haşan Bey'in gözlerinin içine dikti bu sefer.

'Sen bana deyiver müdür bey' dedi, gözünü kaçırmaya çalışan Haşan Çokar'a. 'Onca ölen nereye gider? Gider de gel-meyimiverir hakkat?'

Haşan Bey, yanlış cevap verdiği takdirde, öğretmeninden azar işitecek bir öğrenci gibi ıkındı.

'Eee... tabii... ee...'

'Giden nereye gider müdür bey? Deyiver bakayım.

Haşan Bey, kafasıyla gerileri, kulübe duvarının ötelerini işaret etti.

‘Oraya...’ dedi. ‘... toprağın altına, bilindiği gibi... vadesi yeten, orada sorgu gününü bekler durur... de mi?’

‘Değil beyim... değil... azıcık gözünü aç da bak... öyle değil...’

Tövbe estağfurullah! Çıkar dolaşır mı lan bunlar?

‘Çıkar dolaşır onlar... evvelki atın işi bitmiştir, yeni bir at

bulurlar kendilerine, biner dolaşırlar... Bu vücut, şimdiki atındır senin... evvelki atını hiç hatırlamazsın... de ki niye?.. düşünmezsin de ondan... eski ayakkabısını düşünür mü adam?’

Eski ayakkabı, eski vücut, yeni at? Ne diyo bu herif yav? Vücudumuz binekse, koşuklarımız hani?

‘Aman amca... tövbe de... insan ömrü kaç sene?., eski ayakkabı düşünülmez, çünkü ömrünü tüketmiştir de ondan... insan ömrü de böyle... zamanla aşınır, kullanılmaz olur...’

‘Sonra?’

‘Sonrası malûm... uzatırsın toprağın altına, öbürlerinin arasına karışır, yatar boylu boyunca...’

Yaşlı adam, pes edecek gibi değildi. Zehir gibi bir sırıtma yayıldı suratına. Dudak kenarlarından kulak kenarlarına kadar kanyonlar oluştu yanağında.

‘Erisin bakayım dağlardaki karlar, insin aşağıya sel olup, nereye uzanır onca su?’

‘Buyur?’

‘Dünyadaki bütün buzlar, karlar erisin ağır ağır... yüz sene, bin sene denilen bir vadede erisin... ne olur onca su?’ ‘Bilindiği gibi, en ulu dağa kadar, hepsi suların altında kalır... her yer deniz derya olur.’

‘Anlayacak gibisin. Okumuş adamsın tabii... şimdi dinle bakayım... gerisini ben deyivereyim...’

Haşan Bey, aferin’i alınca, dersten hoşlanmaya başladı. Dirseklerini dizine

dayayıp, yumruklarını çenesinin altına destek yaparak, öne doğru eğildi. Sandalyesinde, elleri aşağı sarkmış, ağzı bir karış açılmış İhsan Bey'in hayrete düşmüş gözlerini fark edemedi bu yüzden. İhtiyar bekçi devam etti: "••• hep sorarım mezar taşlarına: 'Altınızdakiler nerde?'... Bir kibrit çöpü gömsen kabaran toprak, bin senedir, milyon senedir altında biriktirdiklerimizi nereye gönderir ki, sel

suyu misali kabarıp örtmez dışarda ne varsa?.. Kaç dünya dolusu yiğit gitti şu toprağın bağrına da, hepsi ede ede bi dünya etti ancak... etlerini böcekler yedi de ondan toprak kabarmadı desem, değil... kaç dünya dolusu böcek öldü... o böcekleri de başka böcekler yedi desem, o hiç değil... onlar da öldü... ama, şu mezarlık toprağının rakımı milyon sene önce ne idiyse, bugün de o... nereye gitti onca ölen?., deyiverin bakayım?., sene diye bir şey yok mu yoksa?., deyiverin, ölen mi yok?., yaşayan var mı o vakit?., hayat dediğimiz nesne, gözlerimizin önündeki bir sinema perdesi mi?., yoksa rüya mı?., deyiverin bakayım...'

Tövbesine tövbe de, adam hiç boş konuşmuyo yav! Esastan da, çayına yeterinden fazla şeker atsan taşarken, dünya kurulalı beri ne bulduysak içine gömdüğümüz şu toprak ne diye dolup da taşmaz? Niye tohumun suret değiştirip koca bir ağaç olduğuna inanırız da ölünün suret değiştirip küçük bi bebek olduğuna... tövbe... tövbe estağfurullah... sapıttım ben yav!

'.. başağı biçersin ölü topraktan, hayat damarı kesildiğinden, o da ölmüş olur artık... değirmende öğütür, kafasını ezer, un edersin... bir suret değiştirir... sonra onu ekmek edersin, bir suret daha değiştirir... amma ölüdür halen... sonra o ekmeği yersin... bir daha suret değiştirir... ne olmuş olur?., dirilmiş olur... insan olmuş olur... akılsız, ruhsuz bir darı tohumu, adam olmayı bilecek de, aklıyla ruhuyla na şu dünyayı yerinden oynatan insan mı öldükten sonra dirilmeyi bilmeyecek?., buğdayı dirilten de toprak, ağacı dirilten de toprak... ne soktuysan dibine, suretini değiştirir, sana geri kusar da ondan kabarmaz işte... anladınız mı bakayım?.. nüfusu arttı mıydı caddelere sığmaz olan insan kalabalığını, ölünce sığdırın şu daracık çukurlara bakayım...'

Anladık da, basu badelmevt kıyametten sonra hak yav!.. da o zaman niye imam talkını verirken, altta yatanın adını

çağırır?., o öldüyse madem, nerden duyacak?., öff, kafam karıştı vallahi billahi... Biz öldük dirildik de, eski ayakkabımızı mı unuttuk?.. Tövbe estağfurullah!.. Ne demiş Rağıb Isfahan! Efendi hazretlerimiz?: 'Nisyan, insanın kendisine emanet

edilen şeyi terk etmesidir,’ demiş. Ondan sonra da demiş ki, ‘İşte bu da kalb zaafından, gafletten veyahut kasıttan olur,’ demiş... Öyle ya... testi taştan korkar amma, taşa bi çeşme oturttun muydu, cümle testiler kuyruğa girer taşın önünde... hem korkup hem de toprağa koşup durmamız bundan mı?.. Tövbe mövbe!.. aklım karıştı arkadaş!., deniz gibi, durdukları yerde dursalardı, Fırat da acılaşırdı, Dicle de Ceyhun da... hava, bir kapalı kuyuda hapis kalsaydı, zehir olurdu... amma, deniz suyu, yolculuğa çıktı, havaya ağdı da bulut oldu mu, acılıktan kurtuldu demektir... ne demiş Mevlâna efendimiz?,. Günaha giriyoz amma... demek bi devir daim var toprağın altıyla üstü arasında... Yav, de get Allah’ını seversen!.. Düşünmek de mi günah?.. Ben evvelce kimdim acaba?.. Şerif miydim şerife mi?.. Demek Kerem?.. Vah kuzum vah!

‘Sana bu fikirler nerden ilham olundu dayım?’ İhsan Bey’di soruyu soran.

‘Duasız, besmelesiz adım atamazdım şuralarda. O kara toprak, hep alır zannederdim... Ne zaman ki Kerem’imi verdi, aklım da başıma geliverdi... düşünmeye başladım... hadi ben bunun içine gireceğim de, benim dışarı ittiğim toprak nereye girecek?., düşündüm düşündüm de buldum... bir meczube geldi doğurdu yavruyu o çukura muhakkak... meczuplar Gayb’dan haber alır derler... niye o çukur?., deyiverin bakayım?’

‘Ölenin ruhu mu götürdü o kadıncağızı oraya diyosun?’

Yaşlı adam daldı gitti.

‘İz sürdüm deliler gibi. Öğrendim ki, o mezarın sahibi, orta yaşta, güzel bir kadınmış... sarı köpek, o kadının köpe-

giymiş... önce kuramadıydım köpekle Kerem arasındaki irtibatı...’

‘Sonra, böyle düşününce kurdun he mi? Dedin ki, kadın bu bebeğin vücudunda yeniden dünyaya geldi. Hayvanlar da Gayb’dan haber alır... Köpek, eliyle koymuş gibi buldu asıl sahibini... O çukurun dibinde yatan bebekti o... Başında bekleyip korudu he mi?.. Çünkü...’

‘Çünkü, hayvanlar da gelir gelir giderler her şey gibi... ama onlar, yaşadıkları hayatları, değiştirdikleri suretleri kat’iyyen unutmazlar... onların bütün insiyakleri hayatlarını korumak içindir... en önemli şey, hayatta kalmaktır bir hayvan için... insansa, parayı gördü müydü, hayatı unutur, karıyı gördü müydü ölümü unutur, karnı acıktı mıydı her şeyi unutur... insan, önem vermediği şeyi

unutur... insan için en önemsiz şeydir hayat... bu sebepten, bütün hayatlarını unutur... unutmaya da büyük gayret sarf eder... hafızası kendisine oyun eder de hatırlatıverir korkusuyla, zaman mefhumunu uydurur... olup duran ve olması hiç bitmeyen şeye, ‘oldu’ der, ‘bitti’ der, ‘geçti gitti’ der, kendi kendine, arada bir mesafe oldu mu gözlerinin seçmeyeceğini bildiğinden, araya mesafe koymaya uğraşır... bu mesafeye de ‘zaman’ der... ‘dün-bugün-yarm’ der... içinde yüzüp durduğun bir deniz, geçip gider mi halbuki?., deniz hep orda durur, sen o yandan o yana kulaç atarsın sade... ne sen geçip gidebilirsin, ne de o... de ki; karşı kıyıya geçtim... karşında öbür kıyı olmayacak mı bu sefer?., anladınız mı bakayım?.. Toprağın altına girdiğinde, girmeden önce üst sandığın yer, alt gibi görünmeyecek mi sana?’

Haşan Çokar, çok iyi anlamıştı. İhsan Beyit de. Ama, neydi Kerem’çiğin hikâyesi? Kimdi o evvelki hayatta? O kadın kimdi?

‘Merhume kimmiş amca? Nüfuzlu bi aileden olduğunu söylemişin Numan Amca’ya. Kimlerdenmiş?’

İsmi, Melek Ismailoğlu. Beyinin adı Şükran. İki oğlu varmış. Büyüğünün adı Tufan, küçüğünün adı Tayfun. Kadın, küçük oğlunun yaşgününde intihar etmiş. Çok soruşturdum, sebebini bilen yok.’

Haşan Çokar, üzülmüştü bu duruma.

‘Vah garibim,’ dedi. ‘Kimbilir ne derdi vardı da kıydı canına... vah zavallım... belki çok feryat etti de duyan olmadı sesini... belki kocası dövüyodu sabah akşam, belki adam buncağızın üstüne gül kokluyodu?.. Kimbilir?’

‘Kerem!’

‘Buyur?’

İhsan Beyit, problemi çoktan çözmüşlere özgü bir tebessümle yayılmıştı oturduğu sandalyede. Lafı, yaşlı adamın ağzından aldı:

‘Kerem dedi abi... duymadın mı?.. Eğer Kerem, sahiden de o merhumenin suret değiştirmiş haliyse, bunun cevabını da anca o bilir... de mi?’

Haşan Çokar da uyandı sonunda.

‘Hee leeen!’ dedi. ‘Vallahi billahi haklısın kardaş... Kerem Melek’se, bi o bilir cevabı... amma, bizim derdimiz o cevap değil ki... ölmüş gitmiş kadıncağız... bizim derdimiz Kerem!.. bizim hasretimiz Kerem!., kadınla bağlantı kurmuş olmamız ne işimize yarar?’

İhsan Beyit sırıttı.

‘İyi düşün abi,’ dedi. ‘Öyle bi yarar ki...’

Haşan Çokar düşündü, düşününce oluyormuş, derhal uyandı vaziyete.

‘Doğru tövbeler olsun!’ diye bağırarak el çırptı. ‘... eğer ki hatırladıysa...’

‘Veya hatırlamaya başladıysa...’

‘... hee... gitse gitse o zamanki evine gider... hakiki ailesine kavuşmaya gider... sevdiklerini bulmaya gider... Kerem bu!., tövbeler olsun gider... vallahi de gider, billahi de gi-

der... kalk İhsan kalk... bulduk Kerem’imizi... vakit nakittir, kalk Allah’ını seversen... zaman geçirmeyelim daha fazla!’ İhtiyar bekçi, kafasını yanlış bir şey duymuş gibi bezgin bezgin salladı iki tarafa.

‘Zaman kaybetmeyin,’ dedi, acımaklı bir sesle. ‘... eğer zaman diye bir şey varsa, sakın kaybetmeyin onu... bulursanız, bana da getirin biraz zaman...’

Bu mutsuza gelince,

Pişmanım yaptığımdan.

Ama, Tanrı istedi böyle olmasını:

Onu benimle, beni onunla cezalandırmak için...

Shakespeare

Ona âşık bir insanın canına kıymıştı. Annesinin. Neden? Ne uğruna? Kim veya ne değerdi Melek Anne’yi kaybetmeye? Ama, kaybetmişti. Onca kolay şey dururken, o zor olanını seçmiş ve aşkını toprağa gömmeyi başarmıştı. ‘Olsun anne!’ diyebilirdi mesela. ‘Geber anne!’ demişti. Diyebilirdi ki, ‘Bir daha

yapma! Ben görmemiş olayım!’ Ne kadar kolaydı bunu söylemek. En zor olan ise, o kadına ‘Geber inşallah!’ demekti.

Geriye yaslandı arka koltukta. Şoförün savurduğu sigara dumanından bunalınca camı araladı.

‘Rahatsız olduysan söndüreyim abi.’

‘Yok yok... Ama, çok içiyorsun galiba. Araba kül tablası gibi kokmuş! İlerde çıkar acısı.’

Şoför, dikiz aynasına sırıtarak baktı.

‘Razıyım,’ dedi. ‘İnsan, yaptığı şeyin bedelini ödemeli.’ Tayfun, huzursuz huzursuz kımıldandı. O da yaptığı işin bedelini ödemeliydi... Ama nasıl?

‘Ben dokuzumda başladım,’ diye devam etti şoför, ‘iyi bi halt sandımdı o zamanlar. Köyde, ya el çırpalayıp eşek arısı

öldürecen, ya da zıgara içecen. îş yok güç yok.’

‘Okul da mı yok?’

‘Vaar... olmaz mı?., yazın n’apacan?.. höyüğe giderdik ar-gadaşlarlan, düdene giderdik, olmadı, mezarlığa giderdik... oralarda tüttürürdük gizli gizli... dumanı gözümüze gaçtım-mıydı, adam olduk sanırdık... çocukluk işte...’

Tayfun sıkılmıştı. Önce gözlerini, sonra da konuyu kapattı:

‘İzin verirsen, biraz dinlenmek istiyorum... başka zaman denk gelirsek, gene kaldığımız yerden devam ederiz tamam mı?.. Eğer uyursam, Meteoroloji’nin oraya geldiğimizde uyandırırsın beni.’

‘Rahatına bak abi.’

Dirseğini açık camın kenarına yasladı Tayfun. Kerem’i düşündü. O çocuğu hiç tasvip etmeyeceği bir şey yaparken görmüş olsaydı öldürebilir miydi? Babasını düşündü sonra. ‘Geber!’ deme hakkı ondayken bile dememişti o. Sevmeyi, bütün bildiklerinden, inandıklarından ayrı tutmuş, ahlâk kuralları denilen o safsataların tamamını, icat edip öğretenlere bırakmış, kendisi, yalnızca sevmişti. Küçük

oğlan, kendini sır küpü zannedip bunaldıkça bunalırken, her yerinden ayrı çatlayıp kırılırken, dökülürken, büyük oğlanla Büyük Ismailoğlu, günahı bile sevmiş, ona şemsiye olmuşlardı sahibinden ötürü de, ömürlerini tüketmek pahasına, sır sahibi olduklarını dahi belli etmemişlerdi. Üstünde bile durmamışlardı ihanetin. İhanet neydi sahi?.. Kerem'i düşündü tekrar... Sanmadığının, ummadığının, beklemediğinin yapılması değil miydi ihanet?.. Neden, beklemediğin, ummadığın, sanmadığın şey, yaldızlı kutudaki bir saat olunca 'sürpriz hediye' oluyordu da, ceviz gardroptaki bir pantolon paçası olunca 'ihanet' oluyordu?.. Karar: 'Anneye itibarı iade edilecek, küçük oğulun rütbeleri sökülecek,' Nasıl?.. Önce gözler kapatılıp, bugünkü akılla o güne dönülecek.

Sonra, siyah, lale desenli demir kapı, yine aynı gün, aynı saatte açılacak. Sonra eve girilip, 'Anne!' diye seslenilecek. Misafir odasına kesinlikle girilmeyecek. O adam çok merak edilse de, odaya, annenin onuru hatırına, kesin olarak girilmeyecek... Anne, neden sonra çıkacak dışarı. 'Aaa?' diyecek şaşırmış gibi. 'Sen ne zaman geldin Sarı Prens?'... Sonra, duşa girilecek... Girmeden önce, 'The Who' en gürültülü şekilde pikaba yerleştirilecek ki, müziğin patırtısı ile duşta akan suyun şarıltısı, misafir odasından 'bir an önce' gönderilmesi istenen gizli âşığın, evi terk ediş tıkırtısını bastırsın. Zaten bastırır. Zaten nefesler tutulur, parmak uçlarında yürünür, ama yine de suçüstü olmaktan kılpayı kurtulmuş annenin içi rahat etsin diye, olabildiğince gürültü çıkartılacak... Sonrası belli... Anne, durup düşünecek... 'Ya odaya dalıverseydi?'... Ve aklını başına toplayıp, bir daha böyle bir maceraya kalkışmayacak... Kalkışabilir mi?.. Yok... Olacak iş değil... Melek Anne, akıllı kadın... Asla kalkışmaz...

Melek Anne, prensip sahibi kadın... Öyleyse ne oldu da bu işe kalkıştı?.. Ev onun... düzen onun... dünya onun etrafında dönüyor... kurallara o kadar da bağlı ki... akıl alır gibi değil... aklı çelinmez, bildiği doğrulardan gram taviz vermez, en hassas noktası sadakat ve dürüstlük... nerede ne sorulursa sorulsun, cevabı, biliyorsa eğer, mutlaka verir. O kadar dürüst, şeffaf!., şaşmaz bir otoritesi var ailenin üstünde... daha ne ister?., ne ister?.. Kim çelebilir onun aklını?.. Babanın iş görüşmelerini evden telefonla yapmasına dahi izin vermeyen, habersiz gelen konuğu, akrabaysa bile eve almayan bu kural tanımaz kuralcı, hangi akla uyup, eve âşığını alır?.. Kim bu âşık?.. Kim?.. Kim?.. Nasıl bir adam?.. Bir insan, diğer bir insanı her şeyden vazgeçirecek kadar 'ÛZEE olabilir mi?.. Kim olabilir ki?

KEREM!.. Ancak Kerem gibi bir 'Çok Özel' bunu başarmış olabilir. Ancak onun gibi biri vurup düşürebilir en yük-

sek uçan kuşu... Kerem... Nasıl özel, nasıl güzel!.. Akıl bırakır mı insanda?.. Danışılacak vicdan, sığınılacak prensip, örf bırakır mı?.. Ya annenin karşısına çıkan, öyle bir adam idiyse?.. Melek suçlu sayılabilir mi o zaman?.. O zaman, ‘Bir daha yapma!’ demek hakkı bile kalır mı küçük oğlana?.. Bütün günah ve kusurlardan aklanmaz mı Kerem’i sebep gösteren?..

Yok... Bugünkü akılla o güne dönüldüğünde, ne yapılacak, ne edilecek, o âşık görülecek ve defteri dürülecek... O kadar!.. Mutlaka bir suçlu bulunacak... Melek Anne’yi, yürekte de temize çıkarmanın tek yolu bu...

Ya Don Juan kılıklı züppenin teki ise?.. O zaman ne olacak?.. O zaman da, anne, ‘Anne’ olduğu için sevilmeye devam edilecek... şimdi olduğu gibi... suç başka tarafa, aşk bu tarafa... on yedi senedir bir türlü olamadığı gibi...

İşe bak! Kadın seni o kadar seviyor ki, gözünde küçük düşmenin acısı, onu ölüme götürebiliyor... Gerçek aşk bu mu?.. Sen kadını o kadar seviyorsun ki, onu o işi yapıp kirlenmiş biri olarak bilmektense, ölmüş gitmiş biri olarak bilmeyi tercih edebiliyorsun. Tabancanın tetiğini çeken o, ama namludaki mermi, senin sözlerin: ‘Geber anne!’... Yoksa bu mu gerçek aşk?.. Seni o kadar seviyorum ki, şu soluduğumuz havada, az önce, hiç şüphesiz, başka birinin ciğerlerinden çıkıp gelmiş gazlar da var, ki onların, seni yaşatıyor ol-masmdansa ölmüş olmanı diliyebiliyorum... İşte seni böyle seviyorum... Lütfen ölür müsün?., ya da ‘Geber!’

Büyük acılar çektirdim ona, yaşadığı son birkaç saat içinde. O ise, bin misliyle karşılık verdi bana... Belki de gerçek aşk bu... acıyı bile birbirimize yar etmedik... onu da paylaştık...

Suçunu yüzüne vurmuş olmamak için, Yuvarlak Masa Oyunu oynadım ona... Bu şekilde, hem sevenlerinin önünde küçük düşürmeyecek, hem de benim gözümde artık hiç-

bir kıymetinin kalmadığını göstermiş olacaktım... Onun öğrettiği gibi... O ise, oyunun gerçek sahibi olarak, çok başarılı bir karşı hamleyle cevap verdi bana... Hem suçumu yüzüme vurmamış oldu intihar etmekle, hem de, gözünde hiçbir kıymetimin kalmadığını gösterdi ustaca... kendi bildiği gibi... oyun onun... kitabını o yazmış... nasıl baş edeceksin?.. Oyunun ustasının mağlubiyeti yedi saat sürerken topu topu, acemisinin mağlubiyeti on yedi sene sürdü...

O beni cezalandırdı, onu cezalandırdığım için... Halbuki ben onu çok sevdiğim

için cezalandırmıştım... Ya o?., ya o da beni çok sevdiği için cezalandırdıysa?.. Bu tuzağı bana kurmakla, yıllar boyu, tarifi imkânsız acılar çekmemi sağlamakla, Kerem'in dediği gibi bir son dilemiş olamaz mı?.. Acılarla aklımın uyanık kalmasını, onun bana, benim de ona olan sevgimizi tastamam anlamamı istemiş olamaz mı?.. Ama yok... Bu Kerem'in düşüncesi... Melek, Kerem değil ki...

Ona hiç bu derece melankoliyi yakıştıramayışım neden? Belki, o günü atlatıvermiş olsaydı, öcü gibi kaçardı ölümden... Belki intiharı, o güne, o yakalanışın şokuna has bir melankoliydi insanca. Tahammül edemedi, kaldıramadı ve her zayıf insanın yapacağı itirafı yapmaya kalktı. Demek istedi ki: 'San Prens'im. Senin için ölürüm,' ... olamaz mı bu? Benim annem de insan değil miydi? Şaşmaya, şaşırmaya, yanılmaya hakkı yok muydu?.. Hayır!.. O başkaydı... O teslim olmazdı, diz çökmezdi, boyun eğmezdi... Nasıl da gözleri dolu dolu anlatırdı babam: 'Annenizin kıymetini bilin. Siz dünyaya gelmemiştiniz daha. İki yıllık evliydik. Ortağım beni dolandırıp kaçınca, bütün alacaklılar üstüme çul-lanmıştı. Yıkılmıştım. Annenizin babası yardım elini uzatmak için, telefon edip çağırmıştı beni bürosuna. Sevinç içinde fırlamıştım bahçeye. O zaman, bu büyük kadın, demir kapımızın önünde aşılmaz bir engel gibi dikilmişti.

'Hayır Şükranım!' demişti bana. 'Babamın sadakasını kabul etmeyeceksin. O seni hiç sevmiyor. Bunu yaparsan, asla da sevmeyecek. İşinin başına dönüp, her şeyi tek başına halledeceksin. Korkma alacaklılardan. Kaçmayacağını kısa zamanda anlayacaklardır. En gaddarı, biraz aç bırakır bizi. Ben de seninle beraber ayakkabılarımı kemiririm. Sakın ola, babama el açmayacaksın. Ben, Şükranım, aç kalmanın sefaletini, tok dolaşmanın rezaletine tercih ederim,' ... İşte bu melek sayesinde geldi babanız bu günlere... Melek Anne'ni-zin kıymetini bilin... Ben size, para kazanmanın yollarını öğretebilirim, o ise bana onurlu olmayı öğretti...'

Kendi öz babasından para kabul etmeyen kadın!.. Belinden düştüğü adamın yardımını elinin tersiyle iten kadın!.. Baba parasına 'tokluğun rezaleti' deyip de yüz çeviren kadın... Kimin uğruna ailene yüz çevirdin?.. O yataktaki tokluğun rezaletine, hangi açlığa tahammül edemeyip de razı olabildin?.. Seks mi?.. Buna inanmak mümkün mü?..

Çare yok. O adam öğrenilecek. Onun canına okunacak. Ama nasıl? Nasıl bulunacak on yedi sene önceki ayak izi?

Mektup! Annem akıllı kadın! O mektubu kendini ibra etmek için yazmadı ya! Her intihar eden, bir ipucu bırakmaz mı? Tek çıkış noktası, o mektup. Ahh! Keşke babama ısrar etseydim de bugün elde etseydim onu. Geri dönsem? Yok! Kerem bekler. Belki karnını doyurmayı da beceremediştir. Ölüleri rahat bırakalım şimdilik. Dirileri bekletmeyelim.

‘Metroloji’ye geldik abi.’

‘Tamam. Farkındayım. Köşedeki parkın ordan sola döneceksin.’

‘Ne parkı abi? Buralarda park felan yok ki. O dediğin kaç sene önceki mesele.’

‘Doğru ya... dalmışım... hemen şu soldaki sokak.’

Tamam abi.’

Aklı Dünya içre çok sızdırsa Gaib Hem hüner kalmazdı, hem insanda ayıp...

Mevlâna

Kerem’i, balkondaki sallanan koltukta, sabah çıkarken bıraktığı gibi oturur buldu. Yanında da Çomar vardı. Kara köpek, yere boylu boyunca uzanmış, yıllar önce Sarı’mn, annesine yaptığı gibi, Kerem’e yakın koruma yapıyordu. Tayfun’un geldiğini önce o fark etti. Kuyruğunu patır patır yere vurmaya başladı. Normal olarak, koşup asıl patronunun yanma gelmesi gerekirdi. Tayfun biraz bozuldu. Sonra, Ke-rem’in, zaten köpeklere de boyun eğdiren bir ‘çok özel’ olduğunu hatırlayıp güldü. Kerem, Tayfun’u fark etmemiş gibiydi. Gözleri kapalı, ileri geri gidip geliyordu.

‘Selam küçük adam. Ben geldim.’

Çomar, ayaklanmış, Tayfun’un yolunu kesecek şekilde, Kerem’le aralarına girmişti.

Kerem, elini şöyle bir kaldırmakla yetindi. Çocuğun şımarıklığı, umursamazlığı bile içini kaynattı Tayfun’un. O selam vermezdi hem. Garip sesler çıkartmaya gerek yoktu.

Tayfun, yanaklarından bir makas almak için, bir adım daha yaklaşıp elini uzattı. Çomar’ın dişlerini göstererek hırladığını görünce şaşırdı.

‘N’oluyo sana be!’ diye bağırdı. ‘Şuna bak! Nasıl da çeki-yo burnunun deliklerini gözünün yanına kadar.

Kerem, o zaman gözlerini açtı.

‘Yapma Çomar,’ dedi. ‘Otur.’

Çomar, hemen itaat etti. Tayfun, bu kez çok bozuldu. Çomar’a inat, üzerinden uzanıp, Kerem’in yanaklarını avuçladı.

‘N’aptm lan köpeğime?’ dedi. ‘Bu manyak, babamı bile ben olmadıkça sokmazdı bu eve. Nasıl bağladın?’

Kendinden sürmeli gözler, ışıldadı. Küçük eller, Tayfun’un ellerini sardı dışardan.

‘Ben bişey yapmadım Tayfun,’ dedi. ‘... kapı açık oturuyo-dum burda. O kendisi geldi.’

Çomar, bu kadar yakın temasa razı olacak gibi görünmüyordu. Ayağa kalkıp, Kerem’in koluna burnuyla dokunarak, ‘Onu bırak, beni sev,’ mesajı verdi.

‘Kıskamyo,’ dedi Kerem.

Tayfun, buna inanamıyordu. Çocuğun yanaklarını bırakıp, geri çekildi. Çomar, hemen fırsatı değerlendirdi ve anırır gibi nazlı iniltiler çıkararak, Kerem’in aşağı sarkıttığı elini yalamaya, kafasını çocuğun çıplak koluna sürterek yaltaklanmaya başladı.

‘Olacak iş değil!’ dedi Tayfun. Geri geri gidip, köşedeki demir çiçekliğe çarptı önce. Sonra, el yordamıyla diğer sallanan koltuğu buldu, kendini üstüne attı. Gözlerini Çomar’dan ayıramıyordu. Rengi sarı olsa, Sarı sanması işten değildi.

‘Bunu...’ dedi. ‘... bu iti, dağın başında, daha bebekken çobanların elinden aldım. Babası Kürt’müş... bunun çoban köpeği anasını becermiş... köylüler de büyüdüğü zaman koyunları parçalar diye öldüreceklermiş... onlann elinden kurtardım...

Kerem, Çomar’m ıslak burnunu öptü. Hayvan da onun kalkık burnunu yaladı.

‘Çok iyi bişey yapmışsın.’

‘Yarım kurt bu... bana bile zor boyun eğdi... varlığı mahallenin köpeklerinin ödünü patlatır... beş yaşını bitirdi, daha elimi yalamadı, daha böyle sürünmedi bana, yavşama-dı... şu hale bak!., olacak iş değil... şu hale bak!., ben yemek vermesem açlıktan ölür bu... öyle bağlıdır bana... kimseden bir şey almaz, kimsenin verdiğini yemez... onun yüzünden, yirmi dört saatliğine bile ayrılamam evden... şu hale bak... olacak iş değil!.,’

Kerem, köpeği bırakıp, gülen gözlerini Tayfun’a çevirdi. ‘Sen de kıskanıyosun,’ dedi.

Belki... ama nasıl iş bu?., yabancı olan sensin... beni yabancılardan korurdu hep, şimdi yabancıyı benden koruyor... yemek de verdin mi bari?’

Hu... dolapta beyaz peynir vardı. Onu yedik beraber.’ Tayfun, uzun, sarı saçlı çocuğa baktı. Sonra Çomar’a baktı. Neler oluyordu? Köpekler, sempati bile duysalar, yabancıları sahiplerinden ayırabilirlerdi. Kaldı ki, Çomar tam bir köpek değildi. Yarı kurttu o. İçgüdüleri çok daha sert ve keskindi. Dişleri de öyle. Nasıl da çifte kanatlı kurt azılarını göstere göstere tehdit etmişti onu! Nerden hatırlıyordu bu manzarayı Tayfun? Sarı’dan mı? Evet!., evet evet... Sarı da ne zaman Tayfun annesine fazlaca sokulsa, dokunmaya kalksa, dişlerini böyle gösterip hırlardı ona. Annesi de aynen Kerem’in yaptığı gibi yapıp, azarlardı onu. ‘Yapma Sarı. Otur!’ Sarı, emri alır almaz, kurşun yemiş gibi çökerdi olduğu yere ve, tıpkı, şimdi Çomar’ın çıkarttığına benzer anırma sesleri çıkartarak söylenirdi. Ama o Sarı’ydı. Annesinin elinde büyümüştü. Onu annesi sanıyordu belki de. Kendini anneye adaması normaldi. Ya Çomar? O kime adıyordu kendini? Kerem’e... İyi ama neden? Neden?

‘Ne oldu Tayfun? Nerelere dalıp gittin?’

Tayfun, Çomar’m yerinde olmak istedi bir an.

Bilmem sana anlatmış mıydım...’ dedi. ‘... Sarı diye bir kö-

peğimiz vardı annem sağken... aynen böyle yapardı o da... beni bile yaklaştırmazdı anneme... o kadar bağlıydı ona... bunu düşünüyorum işte... hani Çomar kara Allah’tan... yoksa, rengi sarı olsa, onun burnu da böyle uzundu, Sarı gelmiş diyeceğim... tavırlar, tehditler aynı... o kadar şaşırdım ki...’

‘Olabilir ama. Beni sevmiş olabilir, değil mi?’

Seni kim sevmez ki! Beyaz bücür! Işık suratlı velet! Seni kim sevmez?

‘Olabilir tabii... ama, hayvan bu... anlıyor musun?., hayvan... önce kokuna alışacak, daha sonra, gözle görülmeyen bir güvenlik çizgisi çizecek, seninle koruduğunun arasında ve hareketlerini kollayacak... alıştıkça, tehlike gelmeyeceğine ağır ağır ikna olmaya başlayacak ve o zahiri çizgiyi giderek büyütecek... sonunda da kaldıracak... ancak o zaman seni kabul edecek... sonradan sonradan, ona dokunmana izin verecek... asla, ama asla, seni sahibine tercih etmeyecek... çünkü, hayvanlar hiç unutmaz... kimin bebekken onu koruyup kolladığını, kucağında okşadığını hep hatırlar... kuduz köpek bile sahibini ısırmaz bu yüzden...’

Kerem, hayranlıkla baktı Tayfun’a.

‘Ne kadar enteresan!’ dedi. ‘Ne çok şey biliyosun köpekler hakkında.’

Tayfun, iltifatı görünce, asıl derdini unutuverdi.

‘Hoşuna gitti mi?’ diye sordu.

‘Hem de ne çok... anlatsana biraz daha.’

Tayfun, havaya girmek için, birkaç kez öksürdü.

‘Şimdi...’ dedi. ‘... bu köpek milleti, altıyüz milyon değişik kokuyu ayırt edebilir, tanımlayıp, beynindeki hafıza depolarında saklayabilir...’

Kerem el çırptı.

‘Müthiş!’ diye bağırdı. ‘Altıyüz milyon insanın telefon numarasını bilmek gibi...’

‘Evet. Dahası, bu bilgiler hiç tazelenmese ve hiç kullanıl-

masa bile, her birini en az ömrünün yansı boyunca hatırlayabilir... Eğer tazelenmezse, onlan silmek zorunda kalır, çünkü depolarda başka bilgiler için boş yer bulması lazımdır...’

‘Şuna bak! Ne müthiş! Ne kadar mükemmel!’

Eğilip, Çomarın kara saçlarını karıştırdı. O da yalanarak ona kuyruk salladı.

Tayfun, için için kıskanarak devam etti:

‘Koku kayıt yeteneği, kurtlarda çok daha fazladır... Neredeyse, köpeğin üç-dört katı kadar... Çünkü onlar yaralamazlar... yanıldıklan, dostla düşmanı, tehlikeliyle tehlikesizi kanş-tırdıklan anda, sonlan ölümdür... ayılarda ise, kurtlardan daha fazla... şimdi, neden ayılan örnek verdiğimi soracaksın...’ ‘Evet! Neden verdin?’

‘Çünkü, köpeğin soyağacı ayıya kadar uzanır... hareketlerini ve çıkardıkları sesleri karşılaştır... salto duruş, havlama, böğürme, diş gösterme, aileye bağlılık, çocuklarını eğitme ve yetiştirme, beslenme alışkanlıkları... ne ilginç değil mi?’ ‘Müthiş!’

işte bu dizinin dibinde oturan ayı da, babası kurt olduğu için, normal bir köpekten çok daha fazla alarmdadır yabancıya, tanımadığına karşı... şunun haline bak!., sanki kırk yıllık ahbabısın.’

İçindeki kadın gururla fısıldadı Kerem’in kulağına, ‘ÖYLEYİM TABİİ!’... Kerem, Çomar’ın saçlarını okşamaya devam etti.

‘Belki. Bunu çok düşündüm. Olabilir,’ dedi.

Tayfun, Çomar olmasa, atlayıp, ‘Ne diyon lan sen?’ diye bir güzel mıncıklayacaktı çocuğu ama, anlamadığı bir çekingenliğe kapılmıştı köpeğine karşı. Geçmişte de canı sıkıldığı zaman, çok kızdırır, çok hırlatırdı Çomar’ı, ama Çomar bilirdi ki, sürünün reisine saldırılmaz, bu yüzden, hiç korkmazdı ondan. Ama bu defa, Çomar reisleri karıştırıyor gibiydi. Ne olur, ne olmazdı. Oturduğu yerden sordu:

‘Ne demek istiyorsun?’

Bunu hem kendi düşünmüştü, hem de içindeki kadın fısıldamıştı Kerem’e.

‘Çomar’m iyi tanıdığı biri olabilirim bir başka hayatımda. Bunu söylüyorum.’

‘Hı? Bir başka hayatında mı? Ne diyosun sen be?

Kerem, anlamayışına şaşırır gibi baktı Tayfun a.

‘Evet! Neden bu kadar şaşırdın?’

Tayfun güldü. Çocuktu bu. Macera arıyordu. Tatlıydı, güzeldi, özeldi, iç ısıtıcıydı falan ama, çocuktu sonuçta. Hayal gücü geniş olurdu çocukların... Gerçi bu çocuk, sık sık kendi hayal gücünü de sarsan, aklı başında laflar ediyordu ama? Suratında donup kalan sırıtmayı gidermek için, ağzının kenarlarına bir şey bulaşmış da siliyormuş gibi yaptı.

‘Hadi,’ dedi. ‘Kapatalım bu konuyu. Acıktın mı? Onu söyle sen.’

‘Hıı... Acıktım.’

Tayfun, ayağa kalktı. Çomar, çocuğun üzerine yürüyecek sandığı için, yerinde diklenip hırladı ona.

‘Sus lan! Nankör it!’ dedi Tayfun. Salona geçerken, kafasını çevirmeden teklifini yaptı.

‘Telefonla pizza sipariş edeyim diyorum. Ne dersin?

‘Olur.’

Şu bale bak! Kendi köpeğim bana saldırmaya kalkıyor. Olacak iş değil. Geri götürüp o çobana teslim etmeli alçağı.

Pizzayı söyleyip, Çomar’a fazlaca yaklaşmamaya özen göstererek, balkon kapısının ağzında durdu.

‘Bahçede oturalım mı bu akşam?’ dedi. ‘Hava güzel. Tadını çıkaralım.’

‘Olur Tayfun.’

Çomar, sahibinin peşinden fırladı. Üçü birlikte on bahçeye çıktılar. Sonra hep beraber, yandaki rampalı bahçeyi geçip, arkaya, ıhlamur ağacının altına kadar yürüdüler. Tay-

un, sırtını ağaca yaslayıp, ayaklarını öne uzattı.

‘Git yerine Çomar!’ dedi.

‘HırrP

Asıl sahibi girdi araya.

‘Hadi Çomar,’ dedi Kerem. ‘Aşağı in bakalım.’

Çomar, derhal itaat etti. Tayfun, kalbi müthiş kırık, sevgili köpeğinin arkasından bakarken, sıcak bir temas hissedip rahatladı. Sırtını, onun sırtına yaslamaya çalışan Kerem’i, küçük bir kündeyle alaşağı etti. Başı dizine gelecek şekilde kucağına yatırdı. Buna çok ihtiyacı vardı. Çocuğun saçlarını karıştırmaya başladı.

Hava, ağır ağır atıyordu ve hayrettir, Çamaltı Sokak köpek korosunun hiçbir ferdi, solo dahi yapmıyordu. Bu dizde yatan altın saçlı, geldiği gibi gidiverecek olsa, koro yeniden başlar mıydı acaba?

‘Sakın gitme ufaklık,’ dedi.

‘Olur.’

Hiç gitme ama. Ben seni korurum.’

‘Ben de seni korurum.’

Tayfun gülüp, çelimsiz yaratığın yanağını okşadı.

Koru beni,’ dedi. ‘En çok da kendimden koru.’

Çocuk, kendinden sürmeli gözlerini kocaman kocaman açtı. Uzun kirpikleri, kaşlarına kadar kalktı.

Tamam, dedi. ‘Söz. Seni kendinden bile koruycam.’

Tayfun daldı. Bir eli yere dayalı, diğeri ağır misafirinin saçları arasında, kaybolan senelerine gitti. Annesi geldi gözünün onune. Onun kimseye eğilmeyen, mağrur, dik başı geldi. Sonra, küçük oğlunun sözleri karşısında o başın eğilişi, yıkılışı... imparatorluğun, çapula diz kırışı...

‘Oraya sahiden gidebilmeyi isterdim,’ diye mırıldandı. ‘Ahh... o kadar çok isterdim ki!..’

‘Nereye Tayfun?’

Asla gidemeyeceğim bir yere... annemin sağ olduğu son

güne... ama, şimdiki aklımla gitmek isterdim... dün geceki rüyamda olduğu gibi... şimdiki aklımla...’

‘Gitmişsin ya işte... onu yıllardır ilk kez görmüşsün ya...’

‘O rüyaydı çocuk... yalnızca rüyaydı o... ben, gerçekten gitmek isterdim...’

‘Ben çok düşündüm bugün... Rüyanın ne olduğunu buldum... Sen sorup da gitmiştin ya... ölümü ve hayatı da buldum... birini bulunca, öbürünü bulmak çok kolay oldu... arkasından da bir diğeri geldi hemencecik... öyle kolaymış ki meğer...’

Tayfun, biraz daha bastırarak okşadı saçları. Derdini dökmek istiyordu o. Çocuk bahçesinde gezinmek değil. Ama kı-ramıyordu da bu çocuğu. Önce onu avutmaya karar verdi.

‘Yaa...’ dedi ilgileniyormuş gibi. ‘... neymiş rüya? Hayat neymiş? Söyle bakalım.’

Kerem, yattığı yerden, bir elini kaldırıp, gökte yükselmeye başlayan dolunayın etrafında daireler çizmeye başladı.

‘Bildiklerimizi, gördüklerimiz ve duyduklarımızla sınırlı tutan şey, ‘Hayat’... tamam mı?’

Tayfun, akşamın loşluğuna saklayabileceğini umarak, bıyık altından güldü.

‘Tamamdır,’ dedi. ‘Devam et sen.’

‘Gördüğümüz ve duyduğumuz şeyler yüzünden, hayatın sonu sandığımız şey, ‘Ölüm’... bu da tamam mı?’

Yere dayalı elini kaldırarak gülmeni sakla.

‘Tamam... bu da tamam... ya rüya?’

‘Bütün bildik sanılanların unutulduğu, asıl hayatın ortaya çıktığı, gerçek, sonsuz, sınırsız hayat... ölüm neyse, rüya da o... ne kadar kolaymış değil mi?’

Öksür! Kahkahan duyulmasın.

‘Öhhö-öh... bu durumda, dün gece ben zamanda yolculuk mu yapmış oluyorum?’

‘Hayır! Zaman diye bişey yok ki.’

‘Bunu da mı çok düşündün?’

‘Düşündüm tabii. Ama bunu anlamam çok kolay oldu. Zaman, insanların uydurduğu bişey... sesler gibi... ihtiyaç gidermek için uydurulan bi belirteç... bi aletin adı... hepsi o... aslında öyle bişey yok... bi kandırmaca yalnızca... Dünya dönüp duruyosa, geçip giden ne?’

‘Zaman işte... Onun bir turu yirmi dört saat eder... Bir turdan öbür tura kadar geçen şeye ne diyebilirsin? Bak, demin daha aşağıdaydı ay, şimdi neredeyse iki misli yükseldi... o yolculuğu sırasında zaman geçmedi mi? Biz hâlâ, konuşmaya ilk başladığımız anda mıyız?’

Kafasının içindeki saate baktı. Dokuza çeyrek vardı.

Kerem, dairelerin hızını artırdı.

‘Evet!’ dedi. ‘Konuşmaya ilk başladığımız andayız. Benim malını hırsızlamak için buraya geldiğim andayız.’

Tayfun, dikkatini dağıtıp duran, havadaki elini yakaladı çocuğun. Usulca avuçlarının arasına hapsetti.

Yapma çocuk,’ dedi. ‘O, dün geceydi. Aradan yirmi dört saat geçti.’

‘Dünya bi tur daha döndü diye mi?’

‘Evet!’

‘Ya çok daha hızlı dönseydi? Şöyle iki dakkada falan? Biz bütün o konuştuklarımızı konuşamayacak mıydık? Ya çok çok daha hızlı dönseydi? Bir saniyede bir tur atsaydı mesela? Işıkla karanlığı ayırt edemeyeceğimiz kadar hızlı? Ha? Saat ne olacaktı o zaman? Dakika, saniye, sene, asır ne olacaktı?’

Tayfun bunalmıştı sorulardan. Ama en çok, soruların arkasından parlayıp duran zehir gibi gözlem gücünün ağırlığından bunalmıştı. Bu gözlem gücünün hepsi de bu bebeğe mi aitti?

‘Ne olacağı var mı?’ dedi. İşleri yoluna koymak için, ona da bi kılıf uydurup, onu da ‘zaman’ adı altında dilimlere ayıracaktık...’

Kerem, kıkır kıkır güldü.

‘Ben de bunu söylüyorum ya Tayfun,’ dedi. ‘Zaman diye bişey yok. İnsanların uydurması o... gördün mü bak?., sen kendin dedin hem de...’

‘İyi tamam,’ deyip güldü Tayfun. ‘Allem ettin, kallem ettin, yedin beni gene. Zaman maman yok. Anlaştık. Saat şu anda dokuza falan gelmiyo mesela...’

Sözü yarım kaldı. Ayışığmm aydınlattığı bahçede, kara bir köpek gölgesinin, ya da kara bir köpeğin, sinsi bir tırısla ön bahçeye doğru hızla kayıp gittiğini görmüştü.

‘Pizzalarımız geldi,’ dedi. ‘Şu it, adamı parçalamadan yetişeyim. Belki kapıyı açmaya kalkar da...’

Fırladı köpeğinin peşinden. Demir kapının bir metre gerisinde, elinde pizza kutularıyla duran genç çocuğa doğru koştu. Çomar, ‘Bıraksaydm da şu adamı ağız tadıyla doğra-saydım!’ der gibi homurdandı.

‘Yerine dön Çomar!’ dedi Tayfun. Köpek, az önce başkal-dıran kendisi değilmiş gibi, kuzu kuzu uydu emre. Tayfun, bir kez daha şaşırdı. Yan bahçeden kara bir ok gibi uçup giden köpeğin arkasından bakakaldı.

Elinde pizza kutuları, yan bahçeden dalgın dalgın aşağı inerken düşünüyordu:

‘Ölüm yok... hayat yok... âşık olunca günah yok, sevap yok... gelenek yok, görenek yok... rüya diye bişey yok... rüya yoksa, uyanmak da yok... sevgide kural yok, ahlâk yok, yasak yok, ayıplamak kınamak yok... benim artık Çomar adında bir köpeğim yok... ne var o zaman be?., zaman da yok!., ne bok var ulan?., öyleyse ne bok işimiz var burda? Haa, belki burası diye biyer de yok... Kerem yok, Tayfun da yok belki... tamam o zaman. Şimdi oldu... şimdi külliyen yedin kafayı... ye... delilik diye bişey hiç yok... eğer akıl varsa, bunların hiçbiri yok... akıl yoksa, zaten yaratma gücü, hayal etme gücü yok... bunlar?.,

gene yok, gene yok...’

Bir şey var sevginin alevleri içinde Kendi kendini yiyen bir fitil, bir kömür var İlk hızını bir daha bulamıyor sevgi...

Shakespeare

Şükran İsmailoğlu, önündeki sehpaya koyduğu, kat yerleri belli kağıda bakıyor, ama hiçbir şey görmüyordu. Kafasının içinde, gözbebeğinden süzülüp gelen ışınların, kortekse düşmesine mani olan bir sinema perdesi vardı. Tayfun gitti gideli, gördüğü tek film, aşağılık bir pornografiden ibaretti.

Birbirlerini mi soydular acaba? Nerelerini öptüler? Kim kimi bağladı yatağa? Kim daha çok inledi? Allah’ım! Aklıma kuvvet ver! Bu saatten sonra olmaz! Aklıma kuvvet ver Allah’ım!

Tayfun gelmeden önce ne kadar kolaydı kabullenmek. Tek sayfalık bir mektuptan ve kabahati, özür dahi dilemeden üstlenen asil bir elyazısmdan başka bir şey yoktu görünen. Evladımı kaybetmiştim, ama karım duruyordu hatıralarımda... Karım olarak!.. Şimdi evladımı buldum, karım yok!

Anlatmasaydı Tayfun... Sadece deseydi ki: ‘Ben her şeyi biliyordum baba. Siz bilmiyorsunuz sandığım için kıvranıyordum yıllardır,’... Ne iyi olurdu!..

Ama gerçek buydu. Zaten itiraf etmişti mektubunda. Bu hassasiyetim niye? Zaten ihanete uğradığımı biliyordum.

Ne değişti Tayfun gelince? Bildiğim şeyi bir kere de ondan duydum... O kadar...

Hayır! O kadar değil... Savaş filmi seyretmekle, savaşa katılmak arasındaki fark gibi derin bir fark var arada... Bugüne kadar, sadece şu mektup vardı... Başka bilgi, başka görüntü yoktu... Şimdi, çamaşır ipleri bile var!.. Allah’ım... Allah’ım... onu bağışlamama yardımcı ol...

Bağışlasam ne?.. Ona ne faydası olur artık?.. Ama bana olur... bana olur yahu!.. Bağışlamam lazım onu... Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da sevebilmem lazım... Tek başıma ne yaparım ben?.. Hayır!.. Affedemem artık!.. Rüya bitti...

‘Ağlama artık baba!’

Ağlıyor muydu? Hiç farkında değildi. Ellerini at gözlüğü gibi alnının iki tarafına kapatarak, artık çok geç kaldığını bile bile, gözyaşlarını büyük oğlundan saklamaya çalıştı.

‘Yıkıldım!’ diyebildi. Sözlerinin devamını hıçkırıkları kesti.

Tufan, ne yapacağını bilmez halde, bir kısa süre dikildi babasının tepesinde. Sonra, koltuğun kenarına oturarak, kolunu omzuna doladı. Yaşlı adam, küçük bir çocuk gibi kendini oğlunun kollarına bıraktı.

‘Biliyorum,’ dedi Tufan. ‘Seni çok iyi anlıyorum. Gururun kırıldı. Annemizin son gününü naklen dinleyince, geriye attığın bütün karanlık görüntüler netleşip çıktı karşına. Seni anlıyorum.’

Şükran Ismailoğlu, kafasını iyice gömdü oğlunun göğsüne.

‘Buna nasıl dayanacağım ben?’ diye haykırdı. Sonra, oğlunun bacağına iki, acı dolu yumruk attı. Tufan, üçüncü yumruğa, babasının titreyen elini sımsıkı tutarak engel oldu.

‘Allah yardım eder baba. Ona sığın.’

Şükran Bey’in, o korkunç günden beri pek arası yoktu Allah’la. Kaderi yazan, yazdığını yaptı diye, cehennem denen yerde yakıyordu karısını. Bu yetmiyor, onun için ısıttı-

ğı cehennemin ateşini, harını buralara kadar üfürüp, geride kalanları da kavuruyordu. Eşinin, o korkunç işe girişmesinin mesulü, o kaderdi. Tayfun’un dizginlenemez çılgınlıklarının mesulü de o kader. Çocuk, annesini cürmü meşhut görmese, yoldan çıkmayacak... Gördüyse kader, görmediyse gene kader... Buraya gelmese, gördüklerini bunca yıldan sonra babasına anlatmaya kalkmasa kader, kalksa kader... Hepsinin yazarı aynı... Ona sığın!.. O değil mi bu neticeyi bu netice yapan?.. Sığınırsan kader, sığınmazsan kader...

Tayfun’un çılgınlığı, Tufan’mkinden evlâ sayılmaz mıydı? O, tepki göstermişti. İçindeki zehiri dışarı akıtacak bir yol bulmuş, onu kullanmıştı. Buna delilik diyorlardı yıllardır... Tufan’sa dine atmıştı kapağı. O zaman, tepki yasak. Her şeyi kabul edeceksin. Hayır ve şer, yalnız Allah’tan! Susup, sana takdir buyurulanla kifayet edeceksin. Boynunu büküp, ‘Buna da şükür’ diyeceksin. Asıl delilik bu değil miydi? Bütün bu felaketleri başına çorap gibi geçirene nasıl

şükredersin?

‘Allah bizle niye bu kadar çok uğraşıyor oğlum?’

Tufan, babasının isyanını da anlıyordu. Bir zamanlar, kendisi de babasından gizli, bunları sormuyor muydu kendisine?

‘Allah bizle uğraşmıyor baba. Bizle uğraşan, yine biziz.’

Şükran tsmailoğlu, Tufan’ın uzattığı mendile yüzünü gömüp, gözlerini sildi, burnunu temizledi. Biraz durulur gibi olmuştu. Toparlanıp doğruldu. Geriye yaslandı.

‘Kaderimize şaşıyorum,’ dedi. ‘Neden biz? Neden böyle yazılmış alnımıza?’

Sessiz gözyaşları dökmeye başlamıştı bu kez. Tufan, başka bir mendil daha uzattı babasına.

‘Alnımıza yazılmış bir şey yok ki baba,’ dedi. ‘Kader diye de bir şey yok.’

Şükran Bey, garipseyerek baktı oğluna. Ne olmuştu bu çocuğun itikatlerine?

‘Yok mu?’ dedi. ‘Yok mu sahiden? Kader diye neye diyoruz o zaman? Almyazısı dediğimiz ne?’

‘Allah’ın bilgisi baba... Ne olacaksa bilir o... Ne niyetimiz varsa bilir... Neyi yapmaya yetecek gücümüz varsa bilir... Asla unutmaz... Bu sebeple, bir yere, alnımıza falan yazmaya da gerek duymaz... Biz uydurduk bütün bunları... Puta tapmaya öyle hasret kalmışız ki, kelimelerden putlar yarattık...’

Bu oğlan neler söylüyordu yahu? Sofulaşıp gitmemiş miydi? Allah-kitap deyip durmaz mıydı senelerdir? Ya şimdi? Dindar mıydı, dinsiz mi?

‘Oğlum... ben mi yanlış biliyorum?.. Amentü suresinde demez mi ki, hayır ve şer Allah’tan... kadere, meleklere...’

Tufan, babasının sözünü kesti:

‘Amentü diye bir sure de yok baba... O bir Arap tekerlemesi... Arap çocukları, belli din kurallarını kolay ezberlesinler diye... Emin ol, kader dediğimiz şey,

Allah’ın şaşmaz bilgisidir... Zaman, bizim yarattığımız bir oyuncak olduğu için, bazıları der ki, ‘Allah’ın gelecekte yapacaklarımıza dair bilgisi,’ ... Halbuki, gelecek diye de, geçmiş diye de bir şey yok. Sadece bu an var baba. Bu an dediğim anda, artık olmayan bu an...’

Şükran Bey, iyice toparladı kendini, çünkü öyle gerekiyordu. Yoksa, büyük oğlan da elden gidecekti. Neydi o öyle; Kader yok, almyazısı yok, Amentü yok, geçmiş yok, gelecek yok, zaman zaten yok?

‘İhtiyarlık işte,’ dedi elindeki mendili kıvırıp sehpanın üstüne bırakırken. ‘İnsan, yaşlandıkça duygusallaşıyor. Ağlaması daha kolay geliyor yaş ilerledikçe. Seni de üzdüm. Kusura bakma.’

‘Önemli değil baba. Sen iyi ol da.’

‘Orası biraz meçhul bu saatten sonra. Ne kadar kudretli hissetsek de, insanız neticede, en zayıf kısmımızdan başlıyoruz çürümeye. Kurtlar kemiriyor içimizi. Biz kalbimizi

kabir, gönlümüzü mabet yapmaya çalıştık eşimize. Demek, temelini çürük atmışız oğlum. Demek, bugün değil, o gün sormalıymışız kendimize: ‘Onu cürmü meşhut halde yakalamış olsaydın da affedebilir miydin?’ diye...’

‘Ne fark ederdi?’

‘Çok şey... Bir defa, affedemeyeceğimi kat’i surette anlardım ve bugüne kadar küllenip gitmiş olurdu hadise... Öylesi bir fırtınaya dayanabilecek yelkenlerim vardı o yaşlarımda... Şimdi pusulam bile yok... Ne tarafa gideceğimi dahi bilemiyorum... Galiba, Amentü yok, zaman yok, ama sevgi de yok... Baksana, eğer olmuş olsaydı, annen bana bunu yapar mıydı?’

Tufan, kırgın kırgın baktı babasına.

‘Veya, sen anneme bunu yapar miydin?’ dedi.

Şükran Bey, sarsıldı. Oğlunun duygularını incitmek istememişti.

‘Sana karşı hep samimi oldum,’ dedi. ‘Artık, onu sevmeye gücüm kifayet etmeyecek galiba. Sen gene sev oğlum. O senin annen. Ne mutlu sana ki, hâlâ bir annen var. Ne mutlu Tayfun’uma ki, her şeye şahit olduğu halde

sevebiliyor... Beni bağışla yavrum... Yapabileceğimi hiç sanmıyorum... Onu terk ediyorum artık... Senden ricam, Tayfun bu durumu bilmesin... Bugün, olanları bana anlattığı sırada çok zor tuttum kendimi... Onun ruh sağlığı hatırına sonuna kadar tahammül ettim... Siz yola devam edin oğlum... Sevin... Ne de olsa, ihanete uğrayan siz değilsiniz.'

Tufan, ne diyeceğini bilemiyordu. Kıvrandı. Babasına yeniden sarılmak istedi. Ama bu kez, teselli etmek için değil, silkeleyip kendine getirmek için... Şükran Bey, sehpadaki kağıda uzanmak için eğilince kolu havada kaldı.

'Al bu mektubu,' dedi, ayağa kalkarken. 'Tayfun istiyor okumak için. Onu hiçbir zaman banka kasasına saklama-mıştım zaten. Hep yanımdaydı. Kalbimin üstünde. Artık is-

temiyorum. Sende veya Tayfun'da kalabilir.'

Tufan, elini uzatmadı.

'Yapma baba!' dedi.

'Al oğlum. Götür bunu, yann sabah Tayfun'a ver. Göreceği her şeyi görmüş... bunu da görsün... götür...'

Tufan, istemeye istemeye aldı mektubu. O günden beri hiç görmemişti. Ama hiçbir satırını da unutmamıştı. Kalktı. Kapıya doğru yürüdü.

'Ben seni ararım baba,' dedi. 'Hoşçakal.'

'Hoşçakal Tufan.'

Tufan, ani bir kararla geri döndü.

'Bilemezsin baba!' dedi. 'Asla bilemezsin! Yapma bunu!' Şükran Bey şaşırdı.

'Neyi? Neyi bilemem?'

Tufan, elinde tuttuğu solgun kâğıt parçasını kaldırıp salladı.

'Gerçeği bilemezsin. Bu... bu...' Sessizce ağlamaya başladı. '... bu... intihar eden birinin, günahını itiraf ettiği bir mektup değil baba... okumadın mı dikkatle?'

Şükran Bey, oğlunu ilk kez ağlarken görüyordu. Gözleri yeniden doldu.

‘Günde en az on kere okudum,’ dedi. ‘Musaf gibi taşıdım onu kalbimin üstünde. Nasıl okumam?’

Tufan, ağlayan kendisi değilmiş gibi tok bir sesle karşı çıktı babasına.

‘Okumamışsın baba,’ dedi. ‘Ya da, din kitaplarını okuduğun gibi, sadece gözlerinle okumuşsun... Aklınla değil... kalbinle hiç değil... Günahı yüzünden ölmeye karar veren insan, bu kadar üstü kapalı şeyler yazar mı baba?’

Şükran Bey, kendinden şüpheye düştü bir an. Sonra, Tu-fan’ın o mektubu, hayatı boyunca yalnız bir defa gördüğünü hatırlayıp rahatladı.

‘Malûm...’ dedi. ‘Hayatım boyunca onu okuyup durdum

ben... Belki sen yanlış hatırlıyorsun... Onu da bir tarafa bırak, Tayfun’un gördükleri?.. Akla, kalbe ihtiyaç var mı o manzarayı tefsir etmek için?.. Dağınık yatak, abes ilişkiyi beyan eden ipler, dolaba saklanan adam, kapıdan sarkan pantolon paçası, yerdeki çorap teki... sen görmüş olsaydın ne düşünürdün?.. O anı bırak... Şu an ne düşünüyorsun, dürüstçe söyle!’

Tufan cevap vermek istemedi.

‘Sen olayı zaten böyle biliyordun baba!’ dedi. ‘Niye Tayfun’un gördüklerini duyunca vazgeçiyorsun annemden?’

Şükran Ismailoğlu, acı acı güldü.

‘Ben olayı böyle bilmiyordum,’ dedi. ‘Ben, karımın, aklını çelen bir başka adam sebebiyle bunalıma düşüp, haysiyetsiz yaşamaktansa, şerefiyle ölmeyi tercih ettiğini biliyordum. Onu en aşağılık münasebetlerin başrolünde tahayyül etmiyordum hiç. Her şeye rağmen, aklımda pak tutuyordum onu. Kirlenmesine müsaade etmiyordum. Şimdi nereye sığınacağım? Kaderi bile yazamayan Allah’a mı?’

Tufan, donup kaldı. Yüreği soğuyor gibiydi.

‘Senin kaderin şu anda yazılıyor baba,’ dedi.

‘Hani kader yoktu?’

‘Allah’ın yazdığı bir kader yok, ama senin yazdığın var. Kendine acımayı ve karını lanetlemeyi yazıyorsun. Gel vazgeç. Bu mektuba Tayfun’dan daha çok senin ihtiyacın var. Bir daha, bir daha oku. Benim gördüğümü görünceye kadar oku.’

Şükran Bey, Tufanı ilk kez bu denli sert görüyordu. Bir oğlunu bulmuşken bir diğerini kaybetmeyi göze alamazdı. Çekingen bir adım attı.

‘Sen ne görüyorsun?’ dedi. ‘Söyle hadi. Belki benim yardıma ihtiyacım vardır. Belki bir tek sözünle, başa dönüp barışabilirim annenle yeniden. Söyle Tufan... Gördüğün ne?’

Tufan, mektubu havaya kaldırdı.

‘Gördüğüm, ailesinden ayrılmak zorunda kaldığı için çok acı çeken bir zavallı kadının veda çığlığı. Bu mektupta başka bir şey yok baba. İtiraf falan yok. Garip gelmiyor mu sana? Küçük oğluna zaten yakalanmış, en kötüsü zaten olmuş. Sen, onun ölümüyle zaten her şeyi öğreneceksin. Ne kadar çok zaten var baksana... O zaman da inanmamıştım annemin sana ihanet ettiğine, ama Tayfun’u dinledikten sonra hiç inanmıyorum... Ölmeye karar veren insan, neyin üstünü örtebilir?.. Niye örter?.. Bu... bu çok örtülü bir mektup... imâlar var, ama itiraf falan yok baba... yok!’

Şükran Ismailoğlu hafızasını yokladı. Ona göre, tam bir itirafnameydi mektup. Melek Ismailoğlu’nun şanına ve aristokrat kelime kapasitesine yaraşır bir üslupla kaleme alınmış bir itirafname. Tufan yanlış hatırlıyordu. Annesini hatıralarında hep güzelleştirdiği ve mâbûdeleştirdiği için, metni de gayrı ihtiyarî mesajından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gece evine gidince okuyacak ve babasına hak verecekti.

‘Ya Tayfun’un gördükleri?’ dedi. ‘Onun gördüklerini sen görmüş olsaydın ne düşünürdün? Nasıl bir mana çıkartırdın? O manzaranın üstünü de örtülü bulur muydun? Az evvel de sormuştum.’

Tufan, az önce de cevap vermek istememişti bu soruya.

‘Cevap vermek istemiyorum baba,’ dedi.

Şükran Bey, anlayışlı bir ifadeyle kafa salladı.

‘Evet!’ dedi. ‘Değil cevap vermeye, düşünmeye, akımın ucuna getirmeye dahi cesaret edemiyorsun. Orada hüsn-ü kabul yok çünkü. Orada başka bir şey tahmin etme ihtimali yok.’

Tufan, kendini cevap vermek zorunda hissetti bunun üzerine.

‘Yanlış!’ dedi sertçe. ‘Düşündüğümü söylemek istemiyorum, çünkü; başka bir erkekle beraber olmuş bir kadının oğlu olarak da onu sevebileceğimin bilinmesini arzu ediyo-

rum. Onun, benim affımla, yanlış yorumluyorumdur, yanlış görmüşümdür, yanlış anlamışımdır avuntularımla küçük düşmesini istemiyorum. Oysa, eğer düşündüklerimi söyleyecek olsam, zannedeceksin ki, o davranışı kötü kabul etmişim de mazeretler bulmaya çalışıyorum... Hayır baba!.. Allah şahidim ki, hayır!.. Annem, sevdiğim insan olarak kalırdı ne yapmış olursa olsun...’

Şükran Bey, iki adım daha attı oğluna doğru.

Ama yine de...’ dedi.

Anlıyorum derdini... yine de duymak için ısrar ediyorsun... peki... duy o zaman... asla baba... asla inanmazdım annemin öyle bir şey yaptığına... eğer ben Tayfun’un yerinde olsaydım, koşar o dolabın kapağını açardım ardına kadar... Adama orada ne işi olduğunu sorardım... Sonra da anneme sorardım... Adam ne derse desin, ben anneme inanırdım baba... O görüntünün hayatımın kâbusu olmasına izin vermezdim... Ailemin kâbusu olmasına da izin vermezdim... Annemin ölmesine ise...’ Boğuk bir hıçkırık kesti sözünü. ‘... asla...’ diye devam etmeye çalıştı... Yapamadı... Kucaklamak için kendisine doğru yaklaşan babasını gördü göz ucuyla... Mektubu hızla katlayıp kalbinin üstüne koydu, koşarak terk etti çiftlik evini.

Şükran Ismailoğlu, Tufan’ın Vectra’ya koşuşunu, kapısını kopartırcasına açışını izledi balkondan. Arabanın stop lambaları, TJ’ dönüşünü yapmak üzere, yol ağaçlannın perdelemesinden kurtulup, Esenboğa kavşağında bir kez daha görününceye kadar baktı arkasından. Sonra, başını eğdi. Sımsıkı tuttuğu balkon demirlerine yerinden çıkartmaya çalışır gibi, birkaç kez asılarak, ileri geri gitti. Başını gökyüzüne kaldırdı.

Ağlatma artık beni kadın!’ diye mırıldandı. ‘Kâfi bu kadarı! İçimdeki yangını söndüreceksin.’

Şurada gördüğünüz dağlar, öylesine büyük bir basınçla sıkıştırılmış ki, çevredeki yüzlerce kilometrekarelik arazi, birkaç dakika içinde iki feet yükseli-vermiştir. Tabii dağlar iki feet alçalırken...

Kanada Doğa Tarihi müzesi (Alaska Depremi)

‘Ne o abi? Daldın gittin iyicene?’

‘Şaştım kaldım kardaş. İlk başta, adam bunamış, mezarların arasında dolana dolana kafayı atlatmış dediydim amma, sonra sonra, aklım yattı dediklerine tövbeler olsun! İçindekiler, tövbe estağfurullah, dışarı çıkmasa, ne hale gelir mezarlıklar? Yav geçtim mezarlıktan, Dünya zaten mezar dağı olur yav! Biz mi yannış biliyomuşuz arkadaş? Anlamadım ki... Ülen, dinden imandan da olduk tövbeler olsun!’

‘Yok abi... ne olacan dinden?.. Çamurdan geldiğimize inanmamış mıyız?’

‘Öyle, hamd olsun.’

‘Daha ne? O da çamur, bu da çamur. İmanımız şimdik tamamlandı esas. Bak hele bak bak. Ne diyoruz? Topraktan geldik diyoruz. Sonra, ağaçları görüyoruz topraktan çıkarken, tamam, domates-maydanoz görüyoruz tamam, bi kendimizi görmüyoruz... öyle iman mı olur abi?’

Haşan Çokar, yüz ifadesini görmek için, dikiz aynasını kendisine çevirdi.

‘Yapma abi... arkayı nasıl görecem?’

‘Yav kusura bakma kardaş! Kafam dağıldı gitti vallahi. İçim rahat etmiyo. Ah bi etse! Kerem işin içinde olmasa, takar mıydım aklımı bunlara? Ah Kerem ah! Ülen, önce müdürlüğümüzü aldın elimizden, şimdi de itikadımızı! Şart olsun, yakaladımmıydı asılacam kulaklarına.’

İhsan Beyit, keyifli keyifli tımbırdattı direksiyon simidinin üstündeki parmaklarını.

‘Hee,’ dedi gülerek. ‘Asılırsın hakkaten. İki de tokat mı atarsın bilmem...’

Haşan Çokar da güldü.

‘Yav... öylesine konuşuyoz işte... görünce ağlamasak iyi...’

Araba, Samsun Yolu kavşağından sola, Dışkapı’ya doğru dönerken, ikisi de sessizleşip daldılar.

‘Mübarek çocuk!’ diye düşünüyordu Haşan Çokar. ‘Kız mı oğlan mı olduğun belli değildi... Ondan mıymış demek?.. İçinde bi kadın mı varmış meğer?.. Dudağının şeklini de mi ondan aldın yavrum?.. Tövbe estağfurullah! Aklımıza gelene bak!.. Ülen, bizim evveliyatımız neydi ki?.. Kafamızın keli nerden?.. Kışlık kazak gibi kıllı sırtımız ner-den?.. Alayı da irsiyetten mi?.. Hamd olsun, bizi hiç kıza benzeten olmadı gençliğimizde... Demek, içimizdeki erkek!.. buna da şükür...’

İhsan Beyit, sadece Kerem’i düşünüyordu. Bütün kalbiyle inanıyordu ki, Kerem’in ruhu, intihar eden zavallı kadının ruhudur. Kerem’e acıyordu. Onun geleceğinden korkuyordu. Bir insanı, dışarıdan gelecek tehlikelere karşı korumak kolaydı ama, içeriden geleceklere ne yapılabilirdi? intihar eğilimli o kadın, bir daha intihar etmek isterse ne olacaktı? Veyahut, Kerem, ‘Ben o muyum, bu muyum?’ diye akıl sağlığını kaybederse ne olacaktı? İçindeki kadın gibi olmaya kalkıp da cinsi sapık olursa? Geçmişi karanlık olanın, geleceği de karanlık mı olurdu? Yoksa, mezarlık kümbetleri gibi, biri şişerken öbürü iner miydi? Geçmişi karanlık olunca geleceği aydınlık olacak mı demekti? Gidip bulmuş muydu Kerem eski ailesini? Ne demişti onlara? ‘Ben sizin ananızım,’ mı demişti? Yok canım. Kerem akıllı çocuktur. Demez öyle. Niye demesin? O her akima geleni der. Yarın geç olmasın? Şimdi gitsek?

‘Abi, ne diyorum biliyo musun?’

‘Ne kardaş?’

‘Acaba diyorum, şimdi mi gitsek diyorum...’

‘Ben senden daha sabırsızım amma olmaz. Önce bi araştırıp soruşturalım. Belki adres değiştirmişlerdir. Yerlerini yurtlarını bi bulalım Ismailoğulları’nm. Hem, hâlâ orda oturuyolarsa bile, gece gece kapılarına dayanamayız de mi? ‘Gündüzlere kıran mı girdi? Sabaha kadar bekleyemediniz mi?’ demezler mi?’

İhsan Beyit’in canı sıkıldı.

‘Öyle...’ dedi, oflayarak. ‘... ben de biliyorum ama... başına bi iş gelmesin yavrunun diye...’

Haşan Çokar, bir dost yumruğu attı İhsan Beyit’in omzuna. ‘Ona kim kıyabilir İhsan?’ dedi. ‘Kimin eli varır ona kötülük yapmaya?’

Ihsan Beyit, bir daha iç çekti.

‘Doğrusun abi...’ dedi. ‘Doğrusun vallahi...’

‘De mi? Işık gibi çocuk!’

Ürpertiler bastı Haşan Çokar’ı birden. Doğru mu yapıyorlardı acaba? Ölmüşler, ermiş olmazlar mıydı? Ya ölüp de dirilmişler? Tövbe estağfurullah! Peşine takıldıkları, kendi canına kıymış o kadıncağız mıydı, yoksa bir Öte Dünya çukurunda bulunan yetim güzeli mi? Güzelse ne olmuştu yani? Özelse ne olmuştu? Besbelli, çocuk hatırla-masa da, o kadının cazibesinden, kendi cazibesine cazibe, bilgisinden, kendi bilgisine bilgi üfleyen bir açık kapı kalmıştı iki taraf arasında. Kerem, biraz o kadındı da ondan öyle güzeldi. Biraz bu çocuktu da, ondan öyle masumdu...

biraz kendi canına kast etmişliğin hüznü vardı kendinden sürmeli gözlerinde de ondan öyle mahzundu. Işığının kaynağı belliydi artık. Öte taraftan geliyordu tövbeler olsun! Düşmeliler miydi peşine Mecnun gibi? Görseler ne olacaktı? Alıp da zapt-ı rapt altında yurda geri mi getirebileceklerdi? Yoo! Kerem istemedikten sonra ne mümkün? Öyleyse? Görüp de, sözde hasret giderecek, ayrıldıktan yarım saat sonra yine düşeceklerdi nar ateşine. Bile bile lades! Yoksa, çocuğun hikmeti mi çekiyordu kendilerini, Taptuk Emre kapısının Derviş Yunus’u çektiği gibi? Tövbe estağfurullah! Taptuk Emre kiiim, tüyü bitmemiş kızoğlankız Kerem kim? Bulup da ne yapacaklardı yavruyu? Göreceklerdi... O kadar... Sonra?.. Otur, rahat rahat ağlamak için iki kilo soğan doğra!.. Belki, özel bir görevle gönderilmiş, Allah’ın bir aziz kuluydu çocuk?.. Belki bunlar, ayakbağı olacaklardı da Allah bunun hesabını soracaktı rûz-ü mahşerde?.. Yok ama... Kadın, intihar etmişti bi defa... Bu, dinen bütün mü’minleri katletmekle birdi... Ona ne görev verecekti Yaradan?.. Tövbe estağfurullah, ‘Git şu kalanları da öldür de gel!’ mi diyecekti?.. Düşün düşün, sonu boktur işin!.. Ülen, içi günaha boynuna kadar batmış bi ölü, dışı; güzellik, hoşluk, ışık saçan bi diri... Allah’ın işine akıl sır ermez arkadaş!

İnanmış mıydı o sahi? Tövbeler tövbesi, ölülerin fani dünyaya dönüp de geldiklerine inanmış mıydı?.. Biraz inanmıştı galiba!.. Allah adamın şah damarından yakındı adama, ondan mı gizleyebilecekti?.. Kerem bakımından inanmıştı... Belki mezarlık bekçisinin ölü toprağı serpilmiş suratı, sinema feneri gibi fıldır fıldır bakışları, belki akşam alacasındaki mezarlığın havası inandırmıştı onu... Kerem'iıı tarihçesi de ayrı bi bahisti... Şirke karışmayı göze almış, hadi buna inanmıştı diyelim... Kendi de mi bi ölmüşün ruhunu kuşanmıştı sırtına?.. Böyle işler olup durmaktaysa, bi

Kerem'e mi olabilirdi?.. Kerem'eyse mesele yoktu... O çocuk bunu sırtlardı... Ama... ama bi de...

Yok yok... Vallahi yok... Çocuğu bulmalı, allem kullem ona önceki hayatı hatırlatılmalı, kendi evveliyatları hakkında da bi ipucu bulunmalıydı... O zaman, al sana yeni bi tefsir... Bas-u badelmevt öyle olmaz, böyle olur... Tövbe estağfurullah!..

Varsın öyle olsun n'apalım!.. Kaderse çekilecektir... De, hiç değilse, şu zavallı kadının ruhu, bizim şapşal oğlanlardan birinin içine girip yerleşemez miydi? Ülen, neler diyorum ben yav?

Demek, onun irtifası ona, bunun içi buna, şunun sureti şuna... devran böyle dönüp gitmekte ha?., yoksa, içindekiler çıkıp da öbür dışların içine sığınmasalardı, mezarlar dağ kadar yüksek olur, yüce dağlar da yeni kazılmış mezar çukurları gibi engin kalırdı onların yanında... Başa gelmeyince bilinmiyo tabii... Ne demiş Hazreti?.. Hazreti kimdi yav?.. Kimse kim işte... Ne demiş?.. Demiş ki, 'Göklere sığmayan şu ademoğlunu, bi kabire mi sığdıracaksınız?' demiş... 'Hadi' demiş... '... sığdırın da görelim bakalım!' demiş...

'Burası iyi mi abi? Dolanayım mı, inecen mi?'

'Ha? Ne dedin kardaş?'

'Geldik diyorum. Burda mı inecen, öbür kapıya mı dolanayım?'

'He he... İyi burası... Bi kolaçan edeyim mütalaa sınıflarını... Yarın erken gel ha!'

'Dokuza varmaz hurdayım.'

‘İyi... Hadi sana güle güle.’

‘Bakmak’; asıl iş ‘görme’nin tâli işi Sen ki; safî gözbebeksin ey kişi!..

MevlÂna

tki dost, pizzanın şişirdiği göbeklerinin üstüne yüzükoyun uzanmışlar, dirseklerini de çime dayayıp, açık avuçlarını çenelerine destek yapmışlar, neredeyse burun buruna denecek kadar birbirlerine yakın, ayakları zıt uçlarda, sohbeti derinleştirdikçe derinleştiriyorlardı.

‘Rüya hayattır!’

‘Değildir. Rüya rüyadır, hayat hayattır.’

‘ispat et.’

‘Çimdik atsam canın yanar.’

‘Doğru, ama rüyamda da atsan yanar.’

‘işte sana ispatı... Hayattayken yediğin çimdiğin mor bir izi kalır... Rüyanda yediğin çimdiğin ise hatırası.’

‘Ne kadar sürer?’

‘Hı?’

‘Hayat dediğin şeyde yediğim çimdiğin mor izi ne kadar süreyle kalır?’

Ne bileyim?., bikaç gün kalır, sonra geçer.’

‘Yani?’

‘Ne yani?’

‘Yani, onun da sadece hatırası kalır diyosun. Başka hiçbi iz kalmaz. Tıpkı, rüya sandığın şeyde olduğu gibi. Gördün mü? Benim dediğime çıkıyo her kapı... Sonunda bana inanacaksın.’

Tayfun, çocuğun burnunu ısırmamak için zor tutuyordu kendini. Ona inanmamak

öyle zordu ki... Sözleri değil, bakışları, duruşu, kendine olan inancı zorluyordu ona inanmaya.

‘Hayır,’ dedi buna rağmen. ‘Sen bana inanacaksın sonunda. Şunu dinle... Bazı geceler uçarım ben rüyamda... ya da bir apartmanın çatısından aşağıya doğru düşmeye başlarım... Yere çarpacağım anda, tüy kadar hafiflerim birden, yumuşacık bir iniş yaparım kuş gibi... Oysa hayatta, atla bakalım beşinci kattan, sıkıysa...’

Kerem, sevinçle güldü.

‘İşte...’ diye bağırdı. ‘... sen de söylüyosun işin aslını... ama farkında değilsin...’

‘Neyin be?’

‘Ya söylüyosun ya işte... Hayat dediğin o şeyde, beşinci kattan düşsen ne olur?’

‘Ne olacak? Karpuz gibi patlarsın.’

‘Evet! Sonra?’

‘Ölür gidersin büyük ihtimalle.’

‘Sonra?’

Tayfun, kaşlarını çattı.

‘Ne sonrası be?’ dedi. ‘Ölüyosun ya işte... daha ne?’

‘Ben de ondan sonrasını soruyorum.’

‘Ne bileyim ben?’

‘Aaa! Biliyosun ya Tayfun! Demin söyledin ya...’

‘Ne söyledim?’

‘Ya, kuş gibi iniyorum, tüy kadar hafifliyorum, bazen de uçuyorum demedin mi?’

‘Ben rüyamı kastettim. Yoksa, beşinci kattan atlamışlığım yok hayatta.’

‘Öff Tayfuuun!.. Hiç anlamıyosun... Gerçek hayat, rüyadaki hayattır... bu hayatta ölüm sandığın şeyin gerçeği de rüya sandığın hayattaki ölümdür... yani öyle kuş gibi, tüy gibi... anlıyo musun?’

Tayfun, çenesinin altına destek olarak yerleştirdiği ellerini açıp, çocuğun yanaklarını avuçladı. Ayışığınm bile sol-duramadığı pembe tene değen ellerinde, tanıdık bir sızı belirdi. Ürpererek çekti.

‘N’oldu Tayfun?’

Ne olduğunu bilmiyordu ki söylesin.

‘Yok,’ dedi çocuk avutur gibi. ‘Yok bişey... Kolumu öyle öne uzatınca kramp girer gibi oldu. Hadi biz tartışmamıza devam edelim. Seni bu ölüm kalım hikâyelerinden nasıl kurtarabiliriz, ona bakalım. Ne demiştin en son?’

‘Rüya dediğin şeyde, ölümün ne olduğunu gördüğünü söylemiştim.’

Tayfun, kollarına sahiden de kramplar girmeye başladığını fark edince, doğruldu. Sırtını ıhlamur ağacının ince gövdesine yasladı yeniden. Kerem de hemen onu taklit etti. Ancak ıhlamur ağacına değil, başı Tayfun’un çenesinin hemen altına gelecek şekilde onun göğsüne verdi sırtını. Tayfun’un elleri, alışmışlara özgü bir kendini bilmezlikle, çocuğun dar omuzlarına doğru yükseldi. Parmak sızısına falan aldırmadan, hafif bir omuz masajına başladı. Sever, okşar gibi.

‘Bak bebek...’ dedi dalgın dalgın... ‘... ölümün ne olduğunu rüyanda görmüş bile olsan, bundan ancak bir şekilde emin olabilirsin... eğer, sen ‘NE’ olduğunu biliyorsan... anladın mı?., bunu bilebilmenin tek yolu da, daha önce ölmüş olmaktır... ee, daha önce ikimiz de ölmüş olamayacağımıza göre?., di mi?., sen daha önce öldün mü ki, ölümün ne olduğunu bileceksin?’

Kerem, içindeki kadına sormak istedi bunu, sonra korkup vazgeçti.

‘Evet! Çok haklısın!’ dedi. Bunu düşünmemiştim. Ama artık düşünürüm.’

‘Neyi be? Anlattık ya işte.’

‘Anlatmadın. Düşünmediğim bişeyi hatırlattın bana.’

‘Ne hatırlatmışım?’

‘Daha önce ölmüş olup olamayacağımı... bunu düşüneceğim... mutlaka ölmüşümdür, ama hatırlamıyorum...’

‘Sen iyice saçmalamaya başladın artık. Kapatıyoruz bu konuyu.’

‘Saçma olan ne Tayfun?’

‘Ne mi? Ne demek ‘mutlaka ölmüşümdür’?.. Şaşırdın mı sen?’

‘Ama eminim ben... daha önce öldüğümden adım gibi eminim... yani, hatırlamasam da bütün kalbimle biliyorum ki...’ ‘Ne biliyorsun çocuk! Ne biliyorsun?’

‘Üff! Acıttın ama! Ne güzel yapıyodun, çok sıktın birden.’ Beyaz enseye bir öpücük! Ohh!

‘Pardon pardon... sinirlenince refleks olarak... pardon... çok acıdı mı?’

‘Yok... Geçti şimdi... hem niye sinirleniyosun ki?., ben çok kuvvetli bi şekilde hissediyorum bunu... ben, ben değilim sanki... başka biriyim... içimde benden ayrı bi insan var...’ ‘Yeter artık! Ne olur! Hiç yakışmıyor o küçük dudaklara ölüm lafları falan.’

‘İyi... Seni sevdiğim için susuyorum... Ama benim hayat hikâyemde bile ölüm var... o yüzden, hiç önemsemiyorum ölümü...’

Tayfun’un içi sızladı.

‘Yavrum...’ dedi. ‘... elbette ölüm var hayat hikâyende... babanla annen öldü ki, yetimhanede büyüdün sen... herkesin hayat hikâyesinde bir ölüm vardır... anlattım ya, benim de annem öldü on yedi sene önce...’

‘Yok Tayfun... ben onu demiyorum... yetimhaneye gelmeden öncesini diyorum... bi mezarlıkta, başka biri için kazılmış bi mezarın içinde dünyaya geldim ben... beni doğuran annem...’

Tayfun, tepeden tırnağa buz kesildi. Acıma hissiyle dolup taştığını sandı ilk önce. Sonra bu duyduğunun acıma olmadığının farkına vardı. Neydi peki? Bu duygunun adı neydi? Hainliğin ürpertisi olabilir miydi? Öz annesini öyle bir çukura mahkûm etmemiş miydi o da?

‘Canım...’ diye inledi. ‘Ama bak... hepsi geçti gitti... gerilerde kaldı artık... Bırak bunları düşünmeyi hadi...’

‘Geride kalmadı Tayfun. Sana zaman diye bişey yok demiştim. Hepsi burda, bu anda hâlâ var. İnan var.’

‘Tamam küçük ukala... Tamam... var... Dosyanda mı okudun doğum hikâyeni?., mezarlıkta mı bulmuşlar seni?., oradan mı çıkanyosun bu mezarın içine doğdum senaryosunu?’

‘Yoo... kendim gördüm!’

Güldü Tayfun.

‘Hı?’ dedi. ‘Nerde gördün lan?’

Rüyamdaaa... nerde olacak?., annem, mezarın başından bana bakıyodu... geceydi, ama ay, tıpkı böyle tepsi gibi kocamandı... sonra annem gitti...’

Tayfun, beyaz enseye bir öpücük daha kondurdu.

‘Sus!’ dedi. ‘Sus, seni Allah’sız bücür! Ben de ciddi ciddi dinliyorum... Şuna bak! Rüyasında görmüşmüş... heralde rüyanda görecektin... bi de doğduğun anı hatırlayaydın bari...’ ‘Yok. Onu hatırlamıyorum. Ama rüyamda...’

‘Sus dedim! Konu kapanmıştır.’

‘Sonradan bi sarı köpek geldi... sabaha kadar başımda bekleyip, diğer köpeklerin yaklaşmasını önledi... sabah da...’ Tayfun, çocuğu boyunduruğa alıp, kucağına sırtüstü yatırdı. Çok arzu edip durduğu gibi, küçük burnunu dişledi. Hiç itiraz etmeden, halinden memnun, pür neşe kıkırdayıp

duran eşsiz yaratıkla ter içinde kalana kadar cebelleşti. Oyuncak bebekmiş gibi yuvarladı onu yerlerde. Saçını başını dağıttı, kollarının etli kısımlarını, omuz başlarını falan dişledi. Neden sonra durulup, yeniden ıhlamur ağacına yaslandığında, dizinde sırtüstü yatan çocuk ona dedi ki: ‘Kimse senin kadar güzel masaj yapamaz Tayfun! Ne güzel yapıyodun, niye kestin?’

Tayfun, belli belirsiz bir sızı hissetti yüreğinin karanlıklarında.

‘Ne dedin?’ dedi.

Kadın kulağının dibinde bitiverdi Kerem’in. Lafı onun ağzından aldı, ama onun sesiyle konuştu:

‘Milyon kişinin içinden, sırtıma dokunanın sen olduğunu anlarım, biliyo musun?’

Bu söz, bu iltifat Tayfun’a hiç yabancı değildi. Kalbi daralır gibi oldu.

‘Sana daha önce çok masaj yapan oldu mu?’ diye sordu, çok özel birine kur, kompliman yapar gibi.

‘Yoo... ama ben gene de bilirim seni...’

Melek? Melek Anne? O da böyle söylemez miydi? O böyle deyince Tayfun da ona sormaz mıydı:

‘Nasıl bilirsin peki?’ diye?

‘Senden daha fazla hiç kimse yaklaşamaz bana da ondan.’ Tayfun’un içi hafif bir kıskançlık rüzgârıyla savrulur gibi oldu. Sonra, nerede olduğunu unutup, unutulmuş repliğini tekrarladı bilinçsizce:

‘Hiç kimse mi?’

Kadın hâlâ Kerem’e söz hakkı vermiyordu:

‘Hiç kimse.’

Tayfun, imâli imâli sordu:

‘Ya babam?’

Kadın çekildi. Kerem, Tayfun’un sorusunu şaşkınlıkla karşıladı:

‘Baban mı?’ dedi gülerek. ‘Babanı tanımıyorum ki Tayfun. Nasıl yaklaşsın bana?’

Tayfun, yüksek sesle düşündüğünü sanıp, bozuntuya vermemek için kıvırdı:

‘Pardon... yani, hiç kimse mi, demek istemiştim.’

‘Evet! Hiç kimse! Seni bulamasaydım, belki yaklaşan, dokunan olurdu, ama artık hiç kimse...’

‘Peki niye?’

Kadın, çekildiği gibi aniden geri geldi. Kerem’i itip sözü devraldı:

‘Görmüyo musun Tayfun?’

‘Neyi?’

‘Sen benim aşkınısın... biricik aşkım... görmüyo musun?’

Tayfun çok üşüdü birden. Neler oluyordu? Annesi de böyle cevap vermez miydi ona? O da bu cevabın, yeryüzün-deki tek doğru söz olduğuna bütün kalbiyle inanmaz mıydı? Ama bu çocuk? Bu çocuk? Tesadüftü tabii... Ama onun bu çocuğa karşı beslediği duygular?.. Tanımlayamadığı, bilemediği, hiçbir kategoriye sokamadığı duygular?.. Melek Anne’ye beslediği duyguları da tanımlayamazdı değil mi? Hiçbir kategoriye sokamazdı onları. Anne sevgisi der geçerdi, ama o sevgi ki, onu okulda bile oturtmaz, malûm, Eb-ru’nun ateşini bile hissettirmezdi... O sevgi ki, onu anne katili yapabilirdi... Nerden çıkmıştı bu çocuk?.. Nasıl girmişti yirmi dört saat içinde hayatına?.. O girdiği anda, daha ilk uykusunda yıllardır görmediği o melek yüzü görüvermemiş miydi?., o değil miydi, ‘rüya denilen şey gerçek yaşamaktır’ diyen?.. Ne görmüştü rüyasında?.. Bir tuhaflık vardı bu çocukta... Onu anlamanın tek yolu da ona inanmaktı galiba... Hayır!.. Tuhaflık değil, fazlalık vardı onda... Kendisinden daha fazla biriydi o...

‘Ne gördüm demiştin?’

‘Nerde Tayfun?’

‘Rüyanda rüyanda... nasıl doğduğunu söylemiştin?., mezarda mı?’

‘Doğdum dememiştim... dünyaya geldim demiştim... bir mezarın içinde... sonra sapsan, uzun tüylü bir köpek gelip korumuştu beni... sabah da polisler gelip Numan Baha’nın yurduna götürmüşlerdi...’

Sarı köpek?.. Sarı köpek?..

‘Hepsi o mu?’

‘Nasıl yani?’

‘Rüyandan hatırladıkların diyorum... hepsi o kadar mı?’

O kadar değildi hepsi. Detayları vardı. Kerem bunu biliyor, ama o kadına sorup da öğrenmekten korkuyordu.

‘Hu...’ dedi. ‘... Neden sordun?., hani ilgilenmiyodun?’ ‘Yok... gene ilgilenmiş değilim... rüyadır ne de olsa... ne derler? Allah hayıra çıkarsın. Hiç dosyanı gördün mü peki? Yetimhanede hakkında tutulan dosyayı diyorum.’

‘Yoo... görmeme gerek yok ki... gerçeğin bu olduğunu biliyorum.’

‘Nasıl?’

‘Bilmem. Biliyorum işte. Sanırım, önceki sorunun cevabını bulursam, bunu da bulurum.’

‘Neymiş önceki sorum?’

‘Hani sormuştun ya... ‘Sen daha önce hiç öldün mü?’ diye... onu diyorum... eğer, daha önce ölmüşsem, bu başka bir hayatım daha var demektir... belki bu rüya, bana o hayatı gösteriyodur... hep öyle olur ya...’

‘Nasıl olur hep?’

‘Rüya sandığın şey, hep gerçektir ya... ama rüya sandığın için hiç dikkate almazsın...’

‘Eee? Ne var bunda? Sen de rüya diyosun işte.’

‘Diyorum ama, ben onun gerçek olduğunu biliyorum. Ben, senin sandığın anlamda bir rüyadan bahsetmiyorum. Bunu çok düşündüm.’

‘İyi tamam... demek ben dün gece annemle sahiden konuştum öyle mi? Konuşulmayacağını sandığım şu anki hayatım ise, asıl rüya sandığım şey...’

Bravo! Bak anlamaya başladın. Düşününce buluyo insan di mi?’

Yaa... ne demezsin... demek ben, dün gece, gerçek olan o hayatta, gerçek bir zamanda yolculuk yaptım öyle mi?’

‘A-a... bunu da nerden çıkardın Tayfun? Zamanda yolculuk olur mu hiç?’

‘Niye olmasın? Madem yoktu da, ben on yedi sene önce ölmüş annemle nasıl konuşabildim?’

Ama zaman yok ki Tayfun!., zaman olmayınca, on yedi sene de yok, yolculuk da

yok... tek yaptığın, akımın ve ruhunun hür kaldığı bi anda, gerçekleri görmekti... o kadar basit işte... anlamıyo musun?., görmeyi başarabildiğin tek boyut, rüya sandığın o boyuttur... hayat da o kadardır işte... ondan ibarettir...'

Tayfun, ısırma içgüdüsünü güçlükle kontrol altına alıp, biraz sonraya erteledi.

'Yapma çocuk!' dedi. '... Şu an, biz de yokuz o zaman...'

Yokuz tabii Tayfun!.. Ne sanıyodun?..'

Daha fazla tutmanın bir anlamı yoktu.

'Gel lan buraya! İyice bir morartayım her yerini de anla bakalım, var mıyım yok muyum!'

'Moraaart!'

Dokunmayın ona!

Şarabı o içmiş, sarhoşluğu siz yapıyorsunuz!

FÜRÛZANFER

Namaz! Ne ki namaz? Allah benim eğilip doğrulmama mı muhtaç? Ben bir abd-i aciz iken birilerinin bana minnet duymasından, teşekkür etmesinden rahatsız oluyorum, Yüce Allah bunu nasıl ister?

İnanmıyorum! Allah kalbimi biliyor! İnanmıyorum. Annem babama ihanet etmedi. İnanmıyorum! O temiz! Babama geldiği günkü kadar babama ait! Tertemiz!

Ettiyse? Ettiyse kirli mi? Bunu bilebilir miyim? Bunun hesabını sorabilir miyim? Ona kızıp gücenmek bana düşer mi? Onun hükmünü vermek, hâşâ, afletmeye kalkmak kimi küçük düşürür? Beni mi, onu mu? Onu mu, Şükran ls-mailoğlu'nu mu?

Eğer günah varsa, doğrusu o olduğu için var! Karanlık olmasaydı aydınlık olur muydu? Hasta olmasaydı hekim olur muydu? Kul olmasaydı tanrı olur muydu? Kim kimi affediyor? Kimin kimi cezalandırma yetkisi olabilir? Ne adına? Kim adına? Kime yaranmak için? Kimin gözüne girmek için? Kendi gururunun,

kibrinin mi? Allah; ‘affet’ demişken, Şükran Ismailoğlu kim?

Adem, merakından yedi elmayı da sonu cennet müjdelendi... ya ona o elmayı yediren Şeytan?., o kibiri, gururu, kendini Ademoğlu’ndan üstün görmesi illeti yüzünden ilelebet cehenneme odun değil mi?

Kim Melek Anne’den üstün ki, onu cezalandıracak? Kim ondan yüce ki onu affetmeye kalkacak? ‘Affettim’ demek kadar büyük ayıp var mı?

Yalnız Allah affeder baba! Yalnız o pişman eder! Günahı da sevapla birlikte yaratan, küfrü de imanla beraber var eden bilir yalnız, hangisinin hangisi olduğunu. Sen bilemezsin! Asla bilemezsin!

O çocuk! O nur yüzlü! Kendinden sürmeli gözleri, pespembe teni, yay kaşları, uzun sarı saçlarıyla ne kadar başka, ne kadar güzel! Neyin habercisi o? Nasıl oluyor da Tayfun’un doğum, annemizin ölüm gününden sadece iki gün önce çıkıp geliveriyor? Ne hoş, ne anlaşılmaz bir tesadüf!.. Tesadüf mü hakikaten? Belki bir hediye... belki bir müjde... belki bir rüya...

Tayfun nasıl kucaklaştı benimle? Nasıl ağlattı beni? O çocukla ilgisi var, kardeşimin hayata dönüşünün... O çocukla... Rüyaya benzeyen çocukla... Her göreni can evinden vuran o çocuk?.. Kim o?., hikâyesi ne?

Gecelerin ve gündüzlerin yaratıcısı, herkesin her şeyin Allahı... asıl sen bizleri affet!., bugüne dek, annemizi, kalbimizde olsun cezalandırmaya kalkacak kadar ifrata kaçtıy-sak, hele hele onu affetmeye kalkacak kadar büyük olduğumuzu sandıysak, asıl sen bizi affet!..

Beni affet! Onun babama ihanet etmeyeceğini düşünürken bile, neyin kötü, neyin iyi olduğunu tayine soyunduğum için, beni affet! Bir insanlığa ‘ihanet’, kendi gafletime ise ‘inanç’ dediğim için beni affet!

Bilirim, Hızır yüzlerce insanı taşıyan gemiyi delmiş de batırmıştı, kıyıda bekleyen zorlu zalimin elinden kurtarmak için mazlumları. Bilirim, neyin iyi, neyin kötü olduğunu anlamanın bu hayatta imkânsız olduğunu. Bir an bile bunu yapabilirim sanmışsam eğer, beni affet!

Kalbim sana açık! Saklayamam ki! Yme de annemin, babam dışında bir erkekle yattığına inanamıyorum... Kalbimi biliyorsun... yapmış olsa da umurumda değil... ama inanamıyorum... Yakıştıramadığım için mi? Hâşâ! Onu ben

bilemem! Ben, annemi tanıdığım için... biliyorsun... tanıdığım için...

Baba, yapma bunu! Küsme anneme! O hâlâ senin biricik eşin! Ne olmuş baba? Düşündüğün gibi, Tayfun'un sandığı gibi olmuşsa ne olmuş? Belki o da Hızır gibi, kendi bindiği gemiyi delmiştir! Delmiştir de, belki birimizi, belki hepimizi kurtarmıştır... Ne malûm baba? Ne malûm? Onu suçlu ilan etmekten vazgeç baba! Yarın sabahtan başlayarak, on yedi senedir yaptığın gibi yap! Sev onu! Sev baba!

Tufan, seccadeyi katlayıp ayağa kalktı. Kaç saattir namaz kıldığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, rükûda veya secdede, kıyamda veya kıraatta, bu okuduklarının namaz duası sayılamayacağı idi.

'Namaz ne ki?' diye mırıldandı. Karısı çoktan yatmış olmalıydı. Kütüphaneye gidip, bir meal aldı raftan. Aklını ait olduğu yere havale etmenin tek yolu buydu. Yıllardır yaptığı gibi, uyuyuncaya kadar okuyacaktı. Anlayıncaya kadar okuyabileceğini sanmıyordu.

Bir dikenlik yerde, bir kumlukdasm Böyle yerden, hem de gül ummakdasın...

MevlÂna

'Benim uykum geldi Tayfun. Hadi yatalım.'

Tayfun, kafasının içindeki özel saate baktı.

'Daha geceyarısı bile olmadı,' dedi. 'Oturuyoruz ne güzel... Yarın mesaiye mi gideceksin sanki?'

'Sen otur dersen otururum, ama çok uykum geldi. N'olur yatalım.'

Tayfun, uykusu gözünden akmadıkça girmezdi yatağa. Düşünceleri dahi yorulmalı, öyle uyumaya kalkmalıydı. Düşünmek, en derin uykuları bile kaçırıyordu yoksa.

'Sen git yat canım,' dedi, sarı saçları karıştırarak. 'Ben uykum gelmeden yatağa girecek olursam sabaha kadar döner durur, ter içinde kalırım.'

Kerem, esnedi.

‘O zaman ben de yatmam,’ dedi.

Güldü Tayfun.

‘Niye be? Beşiğimi mi sallayacaksın?’

Kerem de güldü. İyice sokuldu Tayfun’a. Kafasını göğsüne yaslayıp, sol kolunu karnının üstüne attı.

‘Ben hep senin yanında yatıcam artık,’ dedi.

Tayfun’un içi titredi. Kollarım açtı çocuğu sarmak için, sonra vazgeçti. Neler hissettiğini bilemiyordu. Göğsünde yatan sarı kafayı kokladı. Çocuk, kucağında uyuyacak olursa, üşütüp hastalanabilirdi.

‘Tamam tamam...’ dedi yumuşak bir sesle. ‘Hadi kalk... gidip şansımızı deneyelim... Belki benim de uykum gelmiştir.’

Kalktılar. Yan bahçeden eve doğru ilerlerken, Çomar koşup geldi peşlerinden. Dosdoğru Kerem’in yolunu kesti. Kara kafasına uzanan küçük ele, bir ‘İyi geceler’ dili atıp, Tayfun’u hiç umursamadan, ön kapının solundaki sarı kiraz ağacının dibinden, devriye turuna başladı.

İte bak!’ diye söylendi Tayfun. ‘Bizi adam yerine de koymuyor artık.’

Kerem, uykulu uykulu mırıldandı:

‘Sarı mı?’

Tayfun’un tüyleri dikildi. Sarı da annesinin yanmdayken ona hep böyle davranmaz mıydı?

‘Hayır!’ dedi, boynunu gömleğinden içeri çekerek. ‘Sarı değil, kara... üff! Çomar işte!’

Kerem, vaziyete uyanmıştı. Lafı ağzından çıkarken çeviren, o kadındı muhakkak. Yoksa, o da biliyordu ki, bu kara köpeğin adı Çomar’dır.

‘Hıı...’ dedi. ‘... Çomar!’

Eve girdiler. Tayfun, şaşkın şaşkın gezinmeye başladı salonda. Oğlan küçüktü,

çocuktu mocuktu ama on yedi yaşında vardı, belki de on sekiz... Nasıl yatacaktı onunla?.. Olacak iş değildi. Duygularını tanımlayabilseydi, bir ihtimal, yatabilirdi, ama onları da tanımlayamıyordu. Velet de ‘Aşkım aşkım,’ deyip duruyordu zaten. Salondaki kanepeyi kestirdi gözüne. Yatak odasına gidip, bir ince battaniye getirecekti, bir de yastık... tamam...

‘Sen burda bekle de, ben bir battaniye ayarlayıp geleyim.’

‘Burda mı yatıcaz?’

Çocuğun omuzlarına koydu ellerini. Gözlerinin içine baktı.

‘Sen burda yatacaksın,’ dedi. ‘Ben de kendi odamda.’ Kendinden sürmeli gözlerden dökülüveren hayal kırıklığını görünce, söylediğine pişman oldu.

‘Şaka şaka...’ dedi hemen. ‘... burda yatarız gene...’

‘Dün geceki gibi mi?’

‘Hıı... dün geceki gibi...’

Kerem, balıklama atladı kanepenin üstüne. Tayfun, kendi kendine kızarak yatak odasına geçti. Gömme dolaptan ince bir battaniye çekti. Yastık almaya gerek duymadı. Nasılsa o kazık yutmuş gibi oturacak, öbürü de onun göğsünde mışıl mışıl uyuyacaktı. Veya dizinde.

Salona döndü. Kanepeye yaklaşınca, çocuğun çoktan uykuya dalmış olduğunu gördü. Rahatlayıp güldü. Usulca örttü üstünü. Sonra da, sözünü yerine getirmiş olmak için, küçük sarı kafayı, incitmemeye özen göstererek kaldırdı, kanepenin kenarından kayarak, bacağını çocuğa yastık yaptı, oturdu. Sol elini, uyandırmaktan korka korka, ipek saçların üstüne koydu. Bir akım hissetti. Ürktü önce, sonra hafif hafif okşamaya başladı. Okşanan kendisiymiş gibi, okşadıkça gevşedi, gevşedi. Uyuyacak gibiydi galiba. Ne iyi olurdu uyuşa! Gerçek veya değil, yine rüya görse, yine annesiyle konuşsa ne iyi olurdu. Hatta daha iyisi, o güne dönebilseydi rüyasında. O güne, bugünkü aklıyla dönüp, annesini ölümden kurtarabil-seydi... Ne iyi olurdu... Işıklan söndürmeyi unuttuğunu fark etti... Kalkamadı... Nasıl olsa, uyuması gereken uyumuştu... o güne dönebilseydi... ah dönebilseydi!.. Melek Anne’sini görebiliyordu artık... Bir gece önce gördüğü rüyadan beri, o muhteşem manzarayı görebiliyordu... Nasıl olup da yıllardır fotoğraflarda bile belirmeyen melek yüzün, bilinçsiz, üstelik gözleri de

kapalıyken içine yuvarlanıverdiği bir karanlıkta belirdiğine akıl sır ermezdi, ama olmuştu işte... görebiliyordu... insan beyni ne tuhaftı... hem siliyor, hem de yazabiliyordu kimseye sormadan... akimdaydı artık annesi... artık onun bir annesi vardı... ne güzeldi!., ama rüyanın tadı başkaydı... o zaman, gerçek gibi oluyordu her şey... çünkü, rüyadayken, rüyada olduğunu asla bilemiyordun... bütün tepkilerin, bütün duyguların, gerçek hayatta ne ise, orada da öyle oluyordu... o zaman, ikisi arasında ne fark kalıyordu?., neyse ne!., uyku, başka bir dünyanın kapısı... uyku... uyku...

‘Öptüm dee uuyandırdıım

Öptüm dee uuyandırdıım...’

İrkilerek, silkinerek, sıçrayarak uyandı. Annesinin sesiydi bu. Ne kadar yakından gelmişti. Ya yanağındaki yakıcı ıslaklık? Onun öpüşü de böyle yakmaz mıydı?

Rüyaydı canım. Tam dalmak üzereyken, olurdu bazen öyle. Hızla giden bir arabadan fırlamış da düşüyormuş gibi olurdun. Görüntü alamadığın için de sıçrayarak uyanırdın. Öyle olmuştu işte. Kerem uyanmamıştı Allah’tan. Yoksa korkardı çocuk...

Kollarını altına soktuğu yastığın öbür yarısına baktı. Ke-rem’i göremedi. Sonra birden, yatakta yatıyor değil, kanepede oturuyor olması gerektiğini hatırladı. Biraz da halinden korkarak doğruldu dirseklerinin üstünde. Yan döndü. Ne olduğunu, yatağına nasıl gelmiş olabileceğini bulmaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlayamadı. Tek hatırladığı, Kerem’in kucağında uykuya daldığı, kendisinin de uyumak üzere içinin geçtiği sırada, salondaki kanepede olduklarıydı. Pencereden içeri güneş ışığı düştüğünü görünce iyice şaşırdı. Kafasının içindeki saate baktı hemen. Geceyarısı bile değildi. On ikiye yirmi vardı hâlâ. Ya saati durmuştu, ya da... ya da hâlâ rüyadaydı... ama yok... olacak iş değildi bu... insan, rüyadayken, rüyada olduğunu bilemezdi... O halde, uykuda gezmiş olmalıydı... Ama zaman?., günışığı?..

Ayaklarını aşağı sarkıttı. Çıplak olduğunu görünce paniğe kapıldı. Kim soymuştu onu? Postallarıyla, ayak başparmak proteziyle, kotuyla, gömleğiyle oturmuyor muydu az önce?.. Bacakları niye bu kadar çelimsiz görünüyordu gözüne?.. Niye bu kadar tüysüz?.. Altında bir tek beyaz slip olduğu halde ayağa kalktı... Çok uyumuş gibi gerindi, gördükleri onu öyle bir dehşete düşürdü ki, sırtüstü, henüz doğrulduğu karyolasına düşüverdi. Düşmesiyle zıpkın gibi fırlaması bir

oldu. Bu, onun yatak odası değildi. Yok... onun yatak odasıydı ama, şimdiki yatak odası değildi... O zamanki, taa on yedi sene önceki yatak odasıydı... Gözlerini oğuş-tura oğuştura incelemeye başladı etrafı... İşte, az önce kalktığı karyolası... ama, on yedi sene önce kalktığı karyolası... başucundaki mini kütüphanede dizili, İngilizce Tenten ve Asterix ciltleri... O zaman vardı... artık yok... Kırışmış, olimpik spor figürleriyle süslü pikesi, yere düşmüş... o da şimdi yok?.. Solda, formika komodin, komodinin üstünde de sivilce losyonu, saç fırçası, parfümü, deodorantı... ho-rozlu çalar saat, uzun süredir kurulmadığı için durmuş...

Olacak iş değil... bahçeye bakan küçük pencerenin yanındaki duvarda, gömme kütüphane, kütüphanenin içinden fırlamış gibi duran, gömme çalışma masası... Tam karşı duvarda, o günlerin fırtınası, ‘Emerson Lake & Palmer’m posteri...

Rüya olabilirdi bu ancak! Gerçek, kesinlikle olamazdı. Saat zaten?., saat?., saat hâlâ on ikiye yirmi vardı... gecenin on ikisine tabii... işte... kanepeye oturduğunda kaçı gösteriyor idiyse, hâlâ o saati gösteriyordu... Rüyaydı... Kesinlikle rüyaydı...

Nasıl bir rüyaydı peki?.. Madem bu bir rüyaydı da, rüya olduğunu nasıl bilebiliyordu?.. Madem ki rüyaydı, neden akışına bırakıp da keyfine bakmıyordu?.. Neden sorular sorup duruyordu?..

Gerçek olabilir miydi?.. Bütün sonraki on yedi senesi rüya olup da, o gün, o saatte, annesinin ‘Öptüm de uyandırdım...’ şarkısını duyarak uyandığı an gerçek olabilir miydi?.. Biraz sonra, Ebrulardaki o terbiyesiz partiye gitmek üzere evden çıkacak olabilir miydi?..

Kendini bilmez adımlarla, gardrobun kapısındaki boy aynasının önüne doğru yürüdü. Yine dehşete kapıldı. Kendisini her türlü sürprizi ‘artık’ kaldırabilir sanıyordu ama fena halde yanılmıştı. Aynanın içinden kendisine dehşet dolu gözlerle bakan sarışın oğlandan gözlerini kaçırdı. Ellerini yumruk yapıp, açıta açıta oğuşturdu gözlerini. Sonra ağır ağır açtı. Karşıdaki çocuk da aynısını yaptı. ‘Aman Allah’ım!’ diye inledi, ama bu onu daha çok korkuttu. Sesi, kendi sesi değildi. Olsa olsa, ergenlik çağının akort ayarlama çalışmaları yüzünden, biraz kart, biraz cırtlak çıkan bir çocuk, bir yeniyetme sesiydi... Bu sesi de bir yerlerden hatırlıyordu, tıpkı aynadaki çocuğu hatırladığı gibi... Onu sadece hatırlamıyor, tanıyordu da... hem de çok yakından... Onun, açık yeşil gözlerini, sarı saçlarını, alnındaki sivilceleri, burnunun ucundaki güneş çillerini, henüz

kıllanmamış kulak memelerini, yanaklarındaki sarı tüyleri... Çok iyi tanıyordu... Tanımıyor da biliyordu... Aynadaki oğlanı biliyordu o... O, kendi çocukluğundan başkası değildi... Rüyaydı bu... kesinlikle rüyaydı...

Uyanmak için ne yapmalıydı? Rüyada ne yapılabilirdi ki? Uyanayım diye kafasından aşağı bir bardak su dökecek olsa, bu suyu rüyada dökmüş olacağından, gene rüyada kalacaktı... Ama, rüya görüntüydü yalnızca... beynin bir oyunuydu... bu görüntünün aklım çeldirmesine engel olabilirdi... madem ki bunun bir rüya olduğunu biliyordu?.. Ne yapabilirdi?.. Gözlerini kapatıp, başka bir rüyaya geçene kadar beklese?.. Yok!.. O zaman da bu rüyanın içinde gözlerini kapatmış olurdu...

Ayaklan ve kolları kendisine ait değilmiş, hatta kendisi, kendi vücudunun içinde değilmiş gibi, adeta kendisini seyrederek, emin adımlarla kapının arkasındaki çengelde asılı duran siyah kimonoya doğru yürüdü. Aldı onu ordan. Sırtına geçirdi. Kuşağını usulünce bağlayıp, kapıyı araladı. Sonra da, tıpkı o gün yaptığı gibi, mutfak tarafına doğru, şımarık şımarık seslendi:

‘Günaydım! Duşa giriyorum. Birazdan kahvaltı masasına teşrif ederim.’

Banyo kapısının önünde durup, kendi haline güldü. Olacak iş değildi. Rüyadaydı bal gibi, ama gerçek hayatta hissediyordu kendini. Tabii ki, rüya, kendi çılgın akışı içinde ona çılgın senaryolar hazırlamıştı ve şu andan itibaren hiçbir şey, o gün olduğu gibi olmayacaktı.

‘Günaydın sarı çiçeğim. Balkondayım.’

Sabah selamı, balkondan gelmişti. ‘Günüm rast gidecek mecburen!’ diye düşünüp, sırıtarak banyoya girdi. Sonra dondu kaldı. Kapıya yığılırcasına yaslanıp, aklını kontrol altına almaya çalıştı. Bir tek saniyesini bile unutmadığı o gün?.. Düşünceleri bile aynıydı... olacak iş değildi... olacak iş değildi... ‘Günüm rast gidecek mecburen ha?’... Hay Allah!.. Hay Allah!.. Nereye düştüm ben?.. Nasıl bir rüya bu?

Atlamasına girdi duşun altına. Su ayarlarıyla oynayıp, bir soğuk bir sıcak şoklar yaparak, Kerem’in yanında gözlerini açmayı umdu. Olmuyordu işte... olmuyordu... ‘Kalıyor muyum bir de burda?’ diye düşünüp güldü. Fena da olmazdı hani. Ebrugile ya hiç gitmez, ya da giderse, Ebru’ya gerekeni yapmadan, akşamın gökyüzünü tepesinde görmeden dönmezdi. Annesi de suçüstü basılmadığı için canına kıy-mazdı. Böylece, asıl rüyanın, sonraki on yedi

acı dolu sene olduğunu bilir, ... yok canım... Neler saçmalıyordu?

Kurulanıp çıktı banyodan. Odaya geçip, aynanın karşısında çıkarttı bornozunu. O çocuk da çıkarttı. Eğilip, biraz da utanarak, kasıklarında yuval yuval uzamaya başlayan, sarıdan siyaha doğru renk atan, taze kılları inceledi. Aynalar yalan söylemezdi. İçi otuz dört yaşındaydı ama, dışı o zamanki Tayfun'du. Bu bir rüya olduğuna göre, bunda bir gariplik yoktu. Her şeyin çok net ve ayrıntılı olması ise, yılların beynine eksiksiz kazıdığı o kara günden ötürü idi. Ama, işte bir fırsat yakalamıştı şimdi. Bugün, rüyasında bile olsa, annesini yaşatmayı başarabileceği gündü. Onu doya doya, rüya olduğunu bu rüya perisine bile çaktırmadan, kana kana öpüp koklayabileceği gündü.

Beyaz, sıfır yaka tişörtünü geçirdi sırtına. Altına blue-je-anini giydi. Tişörtün üstüne de, annesinin ona çok yakıştırdığı, 'V' yaka, açık mavi kolsuz süeterini. Hemen başparmak protezini taktı. Beyaz tenis çorapları ve spor ayakkabılarıyla kıyafetini tamamladı. Kallavi Zenith marka kol saatini ise özellikle takmadı.

Salona çıkıp, etrafına bakındı. Her şey, ama her şey o günkü gibiydi. Dört ayaklı, büyük yemek masası, tepede kristal avize, yerde Bünyan halısı... duvarlar plastik şampanya... o zamanlar saten yok tabii... Müzik seti, Pioneer'ın ilklerinden... kabinden taşacak kadar büyük görünüyor...

Alışkın adımlarla, sete doğru yürüdü. 'The Who'nun uzunçalarını çıkartıp, pikaba yerleştirdi. Sonra balkona geçti. Karannı vermişti. Bu ana kadar, her olan biten, eskiden olup bitmişle aynıydı, ama bundan sonra olamayacaktı... Buna izin vermeyecekti... Gerçeğin senaryosunu değiştirmek artık kimsenin elinden gelmezdi, ama rüyanın senaryosu değiştirilebilirdi.

Sarı, onu görünce, kuyruğunu patır patır yere vurmaya başladı. Melek, tatlı tatlı gülümsüyordu.

İyi,' dedi Tayfun, gerek olmadığı halde. 'Bu sabah, benim patırtım seni rahatsız etmiyor demek.'

Melek, oğlunun fincanına çay doldururken cevapladı:

'Zevkler değişiyor sarım... Yeni neslin gençlerini anlama süratimiz ise, maalesef!'

Sarı, hep böyle yapardı. Ne zaman, esas sahibi, biriyle fazlaca ilgilense, kıskanç

homurtular çıkartarak, yerde sürüne sürüne gelir, kocaman sarı kafasını sahibinin dizine dayayıp suratına bakmaya başlardı. Gene yaptı.

Ne rüyaymış! Köpeğin hareketleri bile senin kontrolün altında. Devam et. Artık senaryoyu değiştirmeye başla. Ama önce, annenin yanağına bir öpücük! Rutin kahvaltılıkları nasıl da aşmayı becerir her gün!

‘Bugün de dere otlu omlet ha?’ dedi hayran hayran. ‘Bunu nasıl başarıyorsun?’

Melek, narin dirseklerini masaya yasladı, küçük çenesini de içe büküp üst üste koyduğu ellerinin üstüne. Gülerek, överek baktı oğluna.

‘Bugün benim iltifat günüm,’ dedi. ‘Sen nazlanacak, azıcık da şımaracaksın, ben sana iltifat edeceğim.’

Tamam! Anlaşıldı. Zaten biliyordum ama kesinlik kazandı artık. Bugün, ‘O’ gün... Yeter! Senaryoyu değiştirmeye başla.

‘Evet!’ dedi Tayfun, omletten büyükçe bir parçayı tabağına yerleştirirken. ‘Bugün Yirmi üç Ağustos. On yedi sene önce, dünyanın en güzel kadınına ıstırap çektirerek doğduğum gün.’

Kes be adam! Değiştir şu senaryoyu. Bu bir rüya! Her şey senin elinde. Değiştir.

Melek güldü sadece.

‘Bana ne hediye aldın anne?., ha anne?’

Aptal!.. Aptal!.. Rüya bu... Her şey o zaman olduğu gibi olmak zorunda değil.

‘Söylenir mi hiç? Akşama kadar sabret bakalım.’

Sakın!., sakın cevap verme!.. O zaman vermiştin... Şimdi sakın verme... Önüne bak... Omletten atıştır!.. Özlemedin mi onun omletini?

Hah! işte böyle! O gün söylediğin hiçbir şeyi söyleme... O gün yaptığın hiçbir şeyi yapma!.. Aferin!.. Başka şeyler söyle şimdi... Başka konular aç... Senaryo değişmeye başlasın...

‘Omlet de harika olmuş! Eline sağlık anne!’

Hah! Çok iyi! İşte değişme başlıyor. Sıkı dur! Ayak uydur! Senin sen olmadığını anlamasın! Anlar o! Çok zekidir! Hemen anlar!

‘Afiyet olsun sarım.’

Çok güzel. İşte böyle, işte o hattın dışına çıktık artık. Artık hiçbir şey o günkü gibi olamaz. Devam... devam...

Melek Ismailoğlu, çatalın ucu kadar bile demlemeyecek, bir küçücük parça omlet alarak, tabağının kenarına koydu. Hep böyle yapardı. Eşi sabahın altısında kalkar, ayrı kahvaltı ederdi. Büyük oğlu Tufan, yedide uyanır, yedibuçuğa doğru kahvaltı masasında olurdu. Tayfun ise, ne zaman isterse o zaman kalkardı. Alıştırmıştı hepsini Melek. Kahvaltı masasında yalnız bırakmazdı. Teker teker, günün hangi saatinde olursa olsun, yanlarına oturur, söyleşir, karnı çoktan doymuş da olsa, yermiş gibi yapardı.

Bu kadar kuralcı, prensip sahibi olup, bu kadar kuralları çiğneyebilecek bir tane daha insan olamazdı hayatta. Bu kadar çok şımartıp, bu kadar karşı konulmaz otorite kurabilen bir başka insan da olamazdı. Kimse, ama kimse Melek Anne gibi olamazdı. Kayıtsız şartsız boyun eğdirirdi hepsine, sonra onlara köleleri gibi değil, efendileri gibi davranırdı.

Bravo! İşte senaryo değişti. O gün bunları düşünmemiştin hiç. Artık başkalaşıyor. Zaman başkalaşıyor, değişiyor artık!

‘Saatin kaç olduğunu biliyor musun?’ dedi Melek, peçetesini tabağının altına sıkıştırmaya çalışan Tayfun’a.

Hayır! Gene mi başlıyoruz? Dikkat et! O gün verdiğin cevabı verme... Dikkat et!.. Kafandaki saate bak ve ona ummadığı şeyi söyle.

Kafa saatine baktı. Hâlâ on ikiye yirmi vardı.

İyi! Bunu söyle. Komik duruma düş!

‘On ikiye yirmi var.’

Melek, ince bileğini çevirip, kolundaki minyatür saate baktı.

‘Doğru,’ dedi. ‘Saate bakmaya bakmaya tahmin yeteneğin gelişti galiba... hem

aşkolsun, o kadar rica ettim, gene takmamışsın saatini.’

Doğru mu? Saat sahiden on ikiye yirmi mi var yani? Allah kahretsin! Doğru tabii! O zaman da öyleydi. Sonra? Sonra ne konuşmuştuk?

‘Kaçta toplanacaktınız?’

Hayır! Gitmeyeceksin! Bugün evden çıkmayacaksın. Olacakların önüne geçmenin en kestirme yolu bu.

‘Daha vakit çok... Hem biliyo musun, gitmekten vazgeçtim ben... Evde oturucam seninle... ha anne?’

‘Aaa... ayıp olur o zaman! Davete icabet etmek gerekir.’

Kabul etme. Diren. Sakın Yuvarlak Masa’dan bahsetme. Her şey, her şey başka olsun bugün.

‘Aman anne!.. Bir dostluk gösterisinden başka bir şey değil... Nerde görülmüş, birinin doğum gününün başka birinin evinde kutlandığı?’

Çok iyi. Kararlı ol!

‘Olmaz çocuğum... olmaz...’

Diren!

‘Ama niye anne?’

‘Ayıp olur! Bir yere gezmeye gidiyor da seni de çağırıyor olsalardı gitmekten vazgeçebilirdin, ama bu farklı... Senin şerefine bir kutlama merasimi düzenlenmiş... hiç olur mu gitmemek?’

Neden ısrar ediyor? Niye beni evden sepetlemeye çalışıyor? Tabii ya! O adam için! O gelecek diye evi boşaltmak istiyor. Baş başa kalabilmek için! Kaltak!.. Yoo... Deli olma!..

Saçmalama! Rüya bu!.. Sadece rüya!.. O yapacağım yıllar önce yaptı, sen de onu yıllar sonra bağışladın... Şimdi, kendini de bağışlayabilme fırsatın var... Hem suçlu olan annen değil... Dolaptaki adam suçlu... Yapacağın tek şey, onun

kendini öldürmesine engel olmak... o kadar basit... gitsen de dönmemek veya dönsen de görmemek... o kadar... o kadar...

‘Ben gene de istemiyorum. İzin ver kalayım!., ha anne?’

‘Yuvarlak Masa’yı hatırla...’

Hayır! Konuyu oraya getirme... Getirme anne!.. Bu başka bir hayat!

‘... kimseye sırtını dönmeyecek, ama kimseden de yüz çevirmeyeceksin... sana en büyük fenalığı yapan insan bile, bu tavrın karşısında dize gelecek... iyilik yapmaya çalışacak... bak mesela, Nafi, sana karşı işlediği o kusuru telafi edebilmek için akla karayı seçmiş, sonunda böyle bir parti düzenlemiş şerefine... neden?’

Öff! Gene başa döndük! Yapma anne! Ne olur yapma!

Bezgin bezgin omuz silkti Tayfun.

‘Çünkü, Yuvarlak Masa Oyunu’nu çok iyi oynadım ona karşı. Başıma açtığı işi yüzüne vurmadım, onu arkadaşlarının arasında küsülmüş, dışlanmış duruma düşürmedim, hakkında kötü söz söylemedim...’

‘Hah! Gördün mü? Onu affetmek başka bir şey, affetmiş gibi davranmak başka bir şey... Ne oldu böyle davranınca?.. Affetmiş mi oldun?’

‘Hayır! Pantolonumun arkasına sakız yapıştırmasını asla affedemem.’

Ne diyorum ben? Kalk git salak! Kalk git! Hava kararana kadar da gelme! Berbat edeceksin her şeyi. Kalk git hadi.

‘Ama, onu kazanmış oldun... Şimdi, senin kötülüğünü değil, iyiliğini kollayan bir dost olmaya çalışıyor mütemadiyen... öyle değil mi?’

Üff!

‘Öyle anne! Öyle! Senin sayende.’

‘Yalnız, benden sana nasihat, bu oyunu fazla ciddiye alma... Başka metodlar da vardır, ayakta kalmayı sağlayacak...’

Çık git! Aynı şeylerin olmasına seyirci kalma! Masaj falan yapmaya da kalkma.

‘Saatin kaç oldu anne? Gecikmeyeyim bari.’

Kadın, sözünün kabaca kesilmesinden etkilenmediğini göstermek için, aniden hatırlamış gibi jestler yaparak saatine baktı. Ne jest yaparsa yapsın, sırtı dimdik dururdu hep. Nasıl da yakışırdı! Niye yalvardı o akşam, niye büktü sırtını? Niye?

‘Ooo!’ dedi. ‘Yarım saatin kalmış. Hadi fırla.’

Fırla! Sakın masaj deme.

‘Tamam! Ver bi öpücük de öyle.’

Ayağa kalktı Melek.

‘Beş dakika masaj yap önce,’ dedi. ‘Taksi paran benden.’

Hay Allah! Hay Allah! Hiçbir şeyi önleyemeyecek misin be adam?

‘Seve seve.’

Melek otururken, Tayfun da onun arkasına dolaştı. Sarı bu muhabbete hiç gelemezdi. Hemen hırlayarak aralamaya çalıştı sevdiği insanla onun sevdiği insanı.

‘Otur Sarı!’ dedi Melek. Sarı hemen itaat edip oturdu. Oturduğu yerden anırır gibi sesler çıkarmaya başladı.

‘Madem oldu olanlar...’ diye düşünüp, masaja başladı Tayfun. Kimse, babası bile bu noktaları onun kadar şefkatle, sevgiyle bulup ovamazdı. Okşar gibi, sever gibi devam etti. Bitirdiğinde, kuğu boynu koklayıp öptü.

‘Senin ellerin başka!’ dedi Melek. ‘Tılsımlı değneğin suyu bulduğu gibi buluyorsun kuluncu. Arkamdan yaklaşan bir milyon kişinin içinden, dokunanın sen olduğunu anlarım.’

Olan oldu. Rutin kurunu yap! Bu anın tadını çıkar!

‘Sana çok mu dokunan var ki?’

‘Olur mu hiç? Kimse senin kadar yaklaşamaz bana.’

‘Hiç kimse mi?’

‘Hiç kimse.’

‘Ya babam?’

‘Baban bana emanet... Sen başkasın sarım... sen başkasın...’ Ohh! Şimdi söyleyecek.

‘Niye ki?’

‘Görmüyor musun sarım? Sen benim biricik aşkınısın! Sarı Prens’imsin sen.’

Ne olur! Bir daha söyle.

‘Neyinim neyinim?’

‘Aşkımsm... Tek aşkınısın...’

Ohh!

‘Sen de benim aşkımsm anne! Melek Anne!..’

‘Yoo... duygulanmak yok öyle... hadi bakalım, sil gözlerini, doğru arkadaşlarının yanma uç!’

Ne o? Ağladın mı yoksa? Bu iyi... Bu o zamankinden farklı... Çok iyi...

Melek, lale desenli demir bahçe kapısına kadar yolcu etti oğlunu. Telefonla çağırdığı taksinin arka kapısını da bizzat açtı.

‘Güle güle sarım,’ dedi kapatırken. İyi eğlen. Kaçta gelirsin?’

Tayfun, kafasının içindeki saate baktı. Hâlâ on ikiye yirmi vardı.

‘Bana saat mi soruyosun?’ dedi o gün dediği gibi. ‘Akşam üstü işte... altıda, yedide... ne bileyim.’

‘Sekizi geçirme.’

‘Biliyorum. Çin Lokantası’nda aile partimiz var. Benim için de önemli olan o zaten.’

Taksi, platoda manevrasını tamamlayıp da burnunu Ça-maltı Sokak’tan aşağı çevirinceye kadar, Melek kapının önünde bekledi. Tayfun da arkaya dönüp, Onurlu Sokak kavşağına kadar ona baktı.

‘Nereye küçük bey?’

‘Kolej’in oraya.’

Daha Çamaltı Sokak’a Putzmeisterlerin kustuğu beton yığınları çöreklenmemiş ti. Küçük küçük Kibrit Evler süslüyordu sokağın iki yanını. Koyu pembe sıvalı hepsi. Sokağı Sanatoryum Caddesi’ne bağlayan vanada Çamaltı Parkı sağdı daha. Daha Keçiören’i, Aktepe’yi, Sanatoryum’u, İncirliyi, Kalaba’yı Dışkapı’ya bağlayan Fatih Köprüsü yapılmamıştı. Banka Evlerinin oradan yukarı kıvrılıp, askeriyenin arkasından Eski Garaj’a çıktılar. Daha Yıldırım Beyazıt kavşağı yerdeki göbekten dönüyordu. Daha daha daha...

Yeniden rüyada olduğunu hatırladı. Arkadaş partisine kesinlikle gitmeyecekti. Bu haliyle, yani dışı aynı dış da, içi on yedi senedir feleğin her türlü çemberinden geçmiş bir iç olarak, on yedi on yedi daha, eder otuz dört, bir de rüyanın on yedisi kadar geri git, etti sana elli bir senelik kadın açlığıyla, sahiden on yedi yaşında olan Ebru’ya karşı haksızlık olurdu oraya gitmek. Rüya bile olsa, dürüst olmalıydı insan. Kararı ani oldu.

‘Sağa çekin,’ dedi şoföre.

‘Kolej demedin miydi?’

‘Dediydim ama, şurda uğramam gereken bir yer olduğunu hatırladım, ineyim müsait biyerde.’

Şoför, dikiz aynasından, bu sarı ukalaya ters ters bakarak kenara yanaştı. Tayfun, annesinin verdiği parayı hiç bakmadan şoföre verdi. Sonra da, ‘Herkes böyle bütün para verirse esnaf napsm kardeşim!’ diye söylenmeye başlayan adamın sırtına dostça dokunup: ‘Üstü kalsın,’ dedi ve arabadan indi. Kararlı adımlarla geri döndü. Ne de olsa, ‘Bu Ankara’nın yabancısı sayılırdı. İlk dükkana girip, yakınlarda bir birahane olup olmadığını sordu. Ne kadar komik bir şey yapmaya çalıştığını düşüne düşüne, tarif ettikleri tarafa doğru yürümeye

başladı.

Birahane, Alma Sokağın sol kolu üzerindeki üçüncü binanın altındaydı. Önce ceplerini karıştırdı. Eline bir miktar kâğıt, bir miktar da demir para değince rahatladı. Manolya Birahanesi'nin cam kapısından içeri girdi. İlk gözüne takılan masaya oturdu. Yanma yaklaşan garsona; 'Soğuk bir bira verir misin!' diye buyurdu, cırtlak sesiyle. Garson, önce kasanın başında oturan patronuna baktı, onun başıyla onayladığını görünce de Tayfun'un tepesine dikildi.

'On sekizini doldurdun mu delikanlı?'

Tayfun gülüp omuz silkti.

Rüyaya bak! On sekiz yaşını doldurmayana bira bile içirmiyorlar.

'Yoo!' dedi.

'O zaman, burdan kalkacan hemen. Başımız derde girer yoksa. Tamam mı?'

Tayfun, öğreneceğini öğrenmişti. Bu, onun bildiği rüyalardan değildi.

'Tamam tamam,' deyip kalktı. Dışarı çıktı.

Ne güzel rüya bu ya! Her şey gerçek hayattakinin aynı. Bir tek saat farklı. Benim saatim hâlâ on ikiye yirmi var!.. Neyse, biz de buranın saatini sorar öğreniriz.

Karşıdaki kasetçi, Zeki Müren'in 'Kahır Mektubu'nu bağırtmaya başlamıştı. O zamanlar moda olmuşmuş demek! Sonraları Zeki Müren'e pek düşmüştü ama, on yedi sene önceki ilgi alanına yalnızca Rock'n Roll giriyordu.

'Ne zamannn iki satırr yazzmayaa kalksammm

Hep sannaa hep sennii hep bizzii yazzıyorrumm...'

Hüzünlenip uzaklaştı oradan. Aşağı yukarı, her yüz metrede bir, önüne gelene saati sorarak, Meteoroloji'ye doğru ilerlemeye başladı. Çamaltı Park'a geldiğinde, çaycı saatin üç olduğunu söyledi. Zenith'ini takmadığına pişman olmuştu.

Rüyada bile saat lazım oluyordu insana işte. Bir de Kerem diyordu ki; 'Zaman

yok!’... Nasıl yok?.. Bal gibi var hem de!

Karışık bir dondurma istedi. Kaşıklarken, yine Kerem geldi aklına. Çikolata, her zamanki çikolataydı. Dondurmanın içinde bile. Öyleyse, rüyayla gerçek hayatın ayrıldığı yer neresiydi? Sadece uyanıklıktan uykuya geçildiği, o minnacık zaman dilimi mi? O kadar mıydı bütün aşılmaz sınır?

Rüyadaysam eğer, niye Kerem’i çıkartamıyorum şapkadan? Niye zaman bile, gerçek hayattaki gibi sürüne sürüne geçiyor, insanın beklemeye tahammülü olmadığında? Niye hiçbir şaşkınlık, hiçbir karambol yok hatırlamadığım görüntülerde? Zeki Müren’in ‘Kahır Mektubu’nu bilmezdim ki ben o zamanlar! Bu parka hiç gelip oturmamıştım ki! Niye en küçük bir saçmasapanlık yok rüyalara özgü? Şurda niye bi Cornetto dolabı görmüyorum mesela? Hiç gelip incelemediğim bu park bile niye bu kadar eski? Niye bildiğim yenileri buraya dizmiyor bilinçaltım? Videoda gösterdikleri şu Kemal Sunal filmi... Hayatta izlemedim ki!.. Nasıl rüya bu?.. Saat kaç acaba?.. Kafamdaki işe yaramıyor burda.

‘Saat kaç oldu acaba?’

Amma da cırtlak sesim varmış o zaman.

‘Dörde yirmi var.’

O zaman kaçta dönmüştüm eve? Dörde on kala! Yine aynısını yapsam? Ama o odaya girmesem?.. Doğrudan eve dalıp gürültü patırtı çıkartsam, pikaba ‘Jimmy Douglas and Dyno-sourus’u koyup bağırtsam avaz avaz?.. Anneme, odadaki suç delillerini ortadan kaldırabileceği kadar bir süre versem?.. O kendiliğinden çıkıp gelince, banyoya girsem bu defa, ki âşığı rahat rahat terk edebilsin evi?.. Olmaz mı?.. Neden olmasın?.. Her şey çoktan olup bitti zaten... Ben sadece oynamış ve vizyondan kalkmış bir filmin senaryosunu değiştiriyorum... Neden olmasın?.. Ama adamı göremem o zaman... Amaan!.. Kalk git evine!.. Amma büyüttün bir rüyayı!

Kalktı. Protezli ayağı, o kadar yolu yürüyüp, üstüne de oturunca, şişip kalmıştı. Sızlıyordu. Topallaya topallaya, yokuş yukarı çıkmaya başladı.

Daha dikkatli incelemeye başladı çevreyi. Ferah bahçelerinin içinde, meyva ağaçlarının arasına gömülmüş Kibrit Evlere baktı birer birer. Hoşuna gitti. Gözleri bu manzarayı çoktan unutmuştu. Koyu pembe, çoğunun sıvası,

yağmur olukları hakiki galvanizden yapılmadığı için su sızdırdığından, dökülmüş. Rüyaya bak! Mevsim meyvası ayva bile var bazı ağaçlarda. Dallan bükmeye başlamış.

Onurlu Sokak kavşağını geçti. Son platoya, kendi evinin bulunduğu düzlüğe doğru devam etti yokuşu çıkmaya. Saatine umutsuzca, son defa göz attı. Hâlâ bir hareket göremeyince, uyanıncaya kadar bakmamaya karar verdi.

Şükran Ismailoğlu'nun arabasını koyduğu bahçe garajı... bahçe duvarı... demir, lale desenli siyah bahçe kapısı... Elini üstten aşırıp, mandalı usulca çevirdi. Kapıyı kapatıp basamakları indi. Uyuyan bir yılan gibi dürülmüş bahçe hortumunun yanından geçti. Elini cebine atıp, o zamanların Emlak Kredi Bankası'nm ağzında bohça taşıyan leylek logolu anahtarlığını çıkarttı. Sarı demir çerçeveli antre kapısının kilidine sokmak üzereyken, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, yan bahçeden süklüm püklüm koşturarak gelen Sarı'yı görünce şaşırdı. Annesi, onu hiç kapıyı üstüne kapatıp da bahçeye bırakmazdı ki? San, çişi geldiği zaman haber verir, Melek de o işini görüp gelinceye kadar, kapıyı açık tutardı. Bir suç işlemişti muhakkak! Belki çiçek saksısını falan devirmişti... Birden senaryoyu hatırladı... O gün de böyle olmuştu... Ürperdi... Sarı bahçeye atılmıştı, çünkü evdeki yabancı rahat etmeliydi... Yoksa, sahibini oğullarından bile kıskanan köpek, elbette onu yaklaştırmayacaktı Tayfun'un annesine... Oysa, yakından da yakın bir şeyler yapıyordu sahibi içerde... Sarıya, ilk defa sevgiyle, acıyarak baktı Tayfun... Anahtarı deliğe sokup çevirirken, eğilip, hayvanın başını okşadı. 'Sen hurda kal Sarı,' dedi. Hayvan hemen itaat etti. Kuyruğunu kıstırıp, yan bahçeye doğru gözden kayboldu.

içeri girdi Tayfun. Rüyayla gerçeği hemen ayırabilirdi isteseydi. Zile basar, annesi toparlanıp kapıyı açıncaya kadar da bekleyebilirdi. Ama yapmadı. Nasılsa bir planı vardı. Nasılsa, o plana göre de senaryoyu değiştirmek mümkündü. Önce, son ana kadar, eski ayak izlerini takip edecekti. Yoksa burada ne işi vardı? Oturur, parkta havanın kararmasını bekleyebilirdi pekâlâ.

Kötü, keskin bir koku çarptı burnuna. Önemsemedi, çünkü artık, on yedi sene önce eve girdiğinde tanımlayama-dığı bu kokunun ne kokusu olduğunu biliyordu. Barut kokuşuydu bu. Kullanılmış silahın ürettiği bir koku. Aynı günün gecesinde, on yedi sene önceki doğum gününde, önce sesini duymuştu bu kokunun. Sonra 'Anne!' diye haykırıp yatak odasına koşmuştu. Sonra da o kokunun neler yapabildiğini görmüştü...

Neden? Neden önemsemiyorsun be adam? Neden bunu hiç düşünmedin? Neden bir silah atılmış olsun bu saatte? Gece tamam! Annen kendini vurdu, ondan yayıldı bu koku... Ama şimdi?.. Şimdi kim kimi vurdu?.. Salak herif!.. Salak herif!.. Tabii ya!.. O adam... içerde silah zoruyla ırzına geçiyor annenin... Ne kadar seslenirsen seslen, o yüzden çıkamayacak dışarı...

‘Anneee!’

Bekle... Bok çıkar... Belki adamla sessiz, yalvarmak bir pazarlık başlattı şimdi içerde... Yuvarlak Masa’yı oynuyor ona karşı... Diyor ki; ‘Sarı Prens’ime zarar verme! Bu yaptığından kimseye bahsetmeyeceğim. Ben onu savana kadar izin ver! Ona zarar verme! Kıyma ona!’

Koku, genzini yakacak kadar artmıştı. Barut kokusu!..

Ne yapmalıydı bu silahlı zorbaya karşı şimdi?

Hadi bakalım! Kurtar anneni ölümden! Buraya onun için gelmemiş miydin? Odaya kahramanca dal, o adamın elinden silahını al ve kurtar hadi! Ne korkuyorsun! Rüya değil mi bu?

‘Annee! Anneciiim!’

Yine cevap alamadı. Müzik setinin başına gitti. Planı neydi? Hah! Jimmy Douglas and Dynosourus... Gürültülü bir müzik şöyle... Sesi sonuna kadar açtı...

Balkona gitti gözü. Yerde, parçalanmış saksısının içinde yatan Küçük Orospu’yu gördü. Yüreği bir kere daha sızladı. Annesi boğuşmuştu o adamla da ondan kırılmıştı saksı tabii. Ne kadar aptaldı! Bunu niye düşünememişti o zaman? Hah! Sarı yaptı sanmıştı çünkü...

Salondan çıkıp, koridora uzattı kafasını. Müziğin sesini bastıracak şekilde cırlayarak, misafir odasına doğru bir kez daha bağırdı:

‘Anneee?’

Marşandiz ritmi başlamıştı. Camlar zangırdıyordu. Artık, ayak seslerinin duyulmasına imkân yoktu. Eğer içerde hâlâ somya gıcırtıları varsa, onların bu mesafeden duyulmasına da. Topallayarak süzülüp, kapının önüne gitti. Kulağını yapıştırdı. İşte gıcırtı! Lanet olsun! Hâlâ devam ediyorlar! Hâlâ! Müziği de mi

duymadılar?

Annem bu kadar çıldırmış olamaz! Nasıl düşünemedim? Şu anda, az önce gözdağı olsun diye patlatılmış bir silah dayalı boynuna, alnına veya başka bir yerine... Ölümü göze de alırdı benim annem ama, ben eve geliverdiğim için ses çıkartamıyor... Beni koruyor... benim için dayanıyor... O adam?.. Kim o adam?.. Kim?., açıp baksam?.. Yok... Ben nasılsa rüyadayım, ölmem, ama annem, geceyarısma kadar bile yaşayamaz bu kez... Ne yapmalı?

Kapıya ağzını yasladı.

‘Anne!’ diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Biraz bekleyip, elini kapı tokmağına attı. Açmaya çalışırmış gibi oynatıp, içerdekilere artık toparlanmaları gerektiği mesajını vermeye çalıştı.

‘Anne!’ dedi tekrar. ‘İçerde misin meleğim?’

İlk şarkı bitmiş, pikabın iğnesi, İkincinin başına doğru cızırdamaya başlamıştı. O sessizlikte, Tayfun, içerden birbirine karışan kadın ve erkek fısıltıları duydu. Beraberinde yatak gıcırtısı... Zorba falan yok muydu içerde yoksa?

Yüreğinde bir sızı hissetti. Kapıya üç kez, kıracakmış gibi vurdu, içerdeki sesler kesilmişti artık. Veya Jimmy Douglas, dinozorlarını serbest bıraktığı için kopan kıyamet yüzünden sesler duyulmaz olmuştu.

‘Anne!’ dedi son defa ve her şeyi göze alıp, ağır ağır açmaya başladı kapıyı.

Önce, dar açı içinde, misafir karyolasının başucu komodinini gördü. Açı genişledikçe, yatağın darmadağın olduğunu, sağa sola biri diğerini bağlamış da çözmüş gibi çamaşır ipleri saçıldığını, karşıda, yatağın öbür tarafında, uzun, sarı saçlı bir kadının, arkası kendisine dönük, sanki açıkmış da, karşısına geçmiş, manzara seyrediyormuş edalarında, sımsıkı örtülmüş perdeye doğru baktığını gördü.

Her şeyi anlamıştı artık. O adam kullanmıştı bu ipleri. İstediğini vermediği takdirde öldüreceği tehdidine rağmen direnen kadını teslim alabilmek için kullanmıştı. Ellerini, ayaklarını bağlamış... sonra da... Hayır!.. Belki Tayfun, tam zamanında yetişmişti...

Kime kıydım ben? Kime dedim ki; ‘Geber anne!’...

‘Anne!’

Kadın, ağır ağır dönmeye başladı. Yüzünü döndüğünde, Tayfun, artık emindi ki, küçük oğlunu korumak için, zorbayı dolapta kalmaya bile ikna edebilmiş bir Yuvarlak Masa uzmanıyla karşılaşacaktı... Yani oyunun mucidiyle... annesiyle...

Tam o sırada, sol tarafında, gardrobun olduğu yerde bir hareket çarptı gözüne. Bir an için, büyülenmiş gibi bakıp durduğu pembe kimonolu kadından ayırdı gözlerini ve o tarafa baktı Tayfun. Aynen kendisininki gibi taşlanmış bir mavi kot pantolon, daha da doğrusu, kot pantolonun, dolabın kapağından dışarı sarkmış paçalarından biri, usul usul, dolabın içine doğru çekiliyordu. Hemen biraz ötede, yerde de, dolaba saklanan adamın aceleyle unuttuğu, koyu yeşil, kilim desenli bir tek erkek çorabı duruyordu.

Zorbalar, tamamen soyunup da mı ırza geçer? Çoraplarını bile de mi çıkarırlar? Sorma! Düşünme! Anneni kurtar! Bir daha bu rüyayı göremeyebilirsin! Kendi vicdanını temizle! Kurtar onu! Silahlı bir sapıkta mantık arama!

Dehşetten fırlamış gözlerini annesine çevirdi. O kadın, onun Melek Annesi’nden başkası değildi. Sevgi dolu gözleri, dolabın, kendinden tarafa doğru yarım açık duran ağzına kayıp duruyordu. Yüzü, her zamankinden daha kırmızıydı. Gözleri, Tayfun’un evvelce hiç görmediği kadar umutsuz bakıyordu. Pembe kimonosunun dalgalanışmdan, ayakta zor duracak derecede titrediği anlaşılıyordu.

Ne yapmalı? Ne demeli? Nasıl kurtarmalı onu?

‘Anne?’

Melek, ellerini iki yana açmış, çaresizlik içinde kıvranan Sarı Prens’ine gülümsemeye çalıştı. Yüzü, yakışıksız şekilde çarpıldı. Gergin dudakları aralandı ve:

‘Partiden sıkıldın mı çocuğum?’ dedi.

O zaman, ‘Geber anne!’ demiştin! Bu kadına demiştin ha? Bu meleğe demiştin ha! Seni alçak! Seni zavallı! Buna kıymıştın ha!

‘Ev... evet anne!..’ Bakma... dolaba doğru bakıp şüphelendiğini belli etme. ‘... çok baydı... erkenden geleyim dedim... şim... şimdi de... bir duş yapıp... akşama

kadar odamda uyumayı... düşünüyorum...’

Kadının yay kaşları, soru işareti gibi oldu. Dudaklarına bir titreme gelip yerleşti. Gözleri doldu.

‘Öyle mi?’ dedi, inanmıyormuş gibi.

Yok! Küçülmez o benim karşımda! Bu ezilip büzülüşü, bana yaltaklanmasından değil... Suçüstü olmanın utancından değil... Dolaptaki canavarın bana yapabileceği şeyden korkusuna böyle davranıyor o...

‘Eh... evet anne!., ama istersen, şenle biraz sohbet ederiz salonda... sonra girerim duşa... gel hadi...’

Melek, düşen omuzlarını dikleştirmeye çalıştı. Sorduğu sorunun cevabından başka hiçbir şeyi dikkate almayacak bir aristokratın küstah yüz ifadesine geçiş yaptı oradan.

‘Demek, duş yapacaksın?’

Neden ısrarla soruyor? Burada onunla kalmamı mı istiyor? Yoksa evden çıkıp gitmemi mi istiyor? Belki... hayır, belki değil, kesinlikle benim için endişeleniyor... O adamın namlusunun bana dönük olduğunu biliyor... Bu yüzden salona gelemiyor benimle... Adam dedi ki ona: ‘Eğer çocukla, benim görmeyeceğim, duymayacağım bir yere kaçmaya, bu odadan çıkıp da konuşmaya kalkarsan, onu öldürürüm!’... O yüzden tedirgin... Vakit kazanmaya çalışıyor... Ona yardımcı olayım...

‘EIıı... küveti de doldurucam... uzun süre çıkmam... sen işine bak...’

Yine soru dolu kaşlar.

İşime mi?’

‘Evet! Senden ricam, pikabı da kapatma olur mu? Küvette bile müzik dinlemek istiyorum... şöyle bangır bangır... sen söylemiştin... bugün benim iltifat günüm... bu kadarcık şımarıklık olsun di mi?’

‘Tabii ya... Bugün senin iltifat günün... Nasıl istersen Sarı Prens!’

Geri geri çıktı odadan Tayfun. Sonra hızla arkasını dönüp, banyoya koştu. Küveti tıkadı. Sonuna kadar açtı suyu. Pikabın bangırtısı, suyun gümbürtüsüne karıştı. Dışarda top patlasa duyulmazdı artık. İkisine de bol bol zaman vermeliydi.

Eğer o dolaptaki adam, annemin önceki rüyada söylediği gibi, sahiden de aşığı ise, âşıkların rahat rahat vedalaşabileceği kadar süre... Onu tanıma şansı?.. Onunla birlikte kaçsın mı?.. Ama, ya o bir zorba ise?.. En iyisi defolup gidene kadar burada beklemek ve intikamdan vazgeçmek değil mi?.. Anne için de oğul için de böylesi daha kârlı değil mi?.. Yalan söyleme!.. Senin için kârlı olabilir ama annen için olamaz... Verdiğin süre, onun defolup gitmesine yetecek belki, fakat, annene neler neler daha yapıp gitmesine de yetecek... Yapar, çünkü annen, banyodaki Sarı Pezevenk için her şeyini vermeye razı... Yeter ki, geceyarısı ona bir defa daha ‘Geber anne!’ diyebilecek kadar ömrü olsun küçük oğlunun... Sen onun için ne yapabilirsin? Hiç!.. Korkaksın çünkü... Rüyadan bile korkuyorsun... Tamam!.. Öyle olsun!.. Zaman ver onlara... İyi ayarla da işin ortasında fırlama banyodan bari...

Saati hâlâ çalışmıyordu. Kendince bir zamanlama belirledi. Uzunçalardaki ses tamamen kesilinceye kadar on beş dakika geçerdi. Sonra küvete girerdi. Soğuk suyu açardı, şarıldasın da, dışarıdan gelmesi muhtemel seslerin duyulmayacağından, dışarıdakiler emin olsunlar diye. Küvetin içindeki su, kendisini üşütünceye kadar otururdu. On beş dakika da öyle geçerdi. Sonra, soğuğu kapatıp sıcak suyu açar, haşlanmcaya kadar otururdu. Etti sana kırk beş dakika. Küvetin tapasını aç, suyu akıt, duşun altına gir, sabunlan, şampuanlan, al sana fazladan yarım saat daha... O kadar zamanda da herhalde... Artık yani...

Duşunu da yapıp bitirdiğinde, umduğundan bile fazla oyalandığının farkındaydı. Zamana güvenemiyordu çünkü.

Kasten, bir tur fazladan atmıştı soğuk sıcak devir daimini. Kapının arkasında bornozunun olmadığını görüp sevindi. Bir tersliğe karşı, banyodan çıkacağını da yüksek sesle ilan etmiş olurdu böylece. Kapıyı hafif araladı.

‘Anneee!’ diye seslendi.

‘Efendim çocuğum?’

Ohh! Her şey normale dönmüştü işte.

‘Bornozum odamda galiba. Getirebilir misin?’

Birkaç saniye sonra, aralık kapıdan içeri, bornoz uzatıldı. Alıp sırtına geçirdi Tayfun. Hemen odasına kapandı. Yatağı düzeltilmiş, akşam giymesi istenen lacivert ceket, füme pantolondan oluşan kolej takımı, yatağın üzerine serilmişti. Beyaz gömleği, jelatini açılmamış siyah çorapları ve annesinin beğendiği gri üzerine sarı güneş desenli kravatı da.

Bir süre kurulanarak oyalandı. Sallana sahana giyindi. Protezini takmadı şimdilik. Çorabını da giymedi. Baş parmağı sanki varmış gibi sızlıyordu. Biraz hava almasında fayda vardı. Kravatı ise, zaten Melek Anne’den başkası yakıştıramazdı boynuna. O, onun özel işiydi.

Salona geçse miydi? Saat kaçtı acaba? Hah! Zenith!.. Koşup çekmecesini açtı. Koca saati koluna taktı. Altıya yirmi beş vardı. Odada volta atmaya başladı.

Pencereden arka bahçeye göz attı. Sarı, dışlanmışlığın bezginliğiyle yanlamasına uzanmıştı çimlerin üstüne. Horul horul uyuyordu. Yoksa hala gitmemiş miydi adam? Sarı niye içeri alınmamıştı? Voltaya devam etti. Oda kapısı çalınınca irkildi.

‘Geel!’

Melek’ti gelen. Başka kim olabilirdi ki?

‘Neden salona gelmiyorsun sarım?’ dedi.

Ne diyecekti şimdi?

‘Şeyy.. sana söylemiştim anne... uzanıp dinlenecektim biraz...’

Kadın, soran gözlerle baktı oğluna.

‘Bu kıyafetle mi?’

Tayfun, üstünde gezdirdi ellerini. Kırışmış da düzeltiyor-muş gibi, ceketinin eteklerini aşağı doğru çekiştirdi.

‘Yok...’ dedi. ‘Yani, öylesine... yakışmış mı diye bakacaktım da...’

‘Öyle mi?’

Ne çok ‘Öyle mi?’ diyor bugün.

‘Ben de zaten yatmaktan vazgeçmiştim. Şimdi yanma gelecektim.’

Kadın geri çekildi.

‘İyi,’ dedi. ‘Ben de sana bunu söyleyecektim. Gel içeri de konuşalım biraz.’

Allah Allah! Ne oluyor ya? Nasıl bir çağırma o öyle? Sesi ne kadar uzak! Hıh! Onun başına gelen, senin başına gelmiş olsaydı nasıl konuşurdun bakalım!

Annesinin peşine takılıp salona geçti. Pembe kimono çıkartılmış, beyaz bluzla uzun, haki renk etek giyilmişti.

‘Gel çocuğum. Şöyle masaya oturalım.’

Allah Allah! Bu görülmüş şey değil! Demek, on yedi sene önce, ‘Geber anne!’ deyip de evden fırlamasaydım, bunlar olacaktı ha? Rüyanın meçhul kısmı!.. Bilinçsiz, gözleri kapalı bir insan, olmamış bu şeyleri nasıl yaratıp da görebilir rüyasında? Kerem bunu mu söylemek istemişti? Gözü kapalıyken yeşili bile göremeyen adam, bütün bunları nasıl görebilir? Gözlerim kapalı mı sahiden?

Melek, yanağına düşen sarı perçemini, sağ elinin ince parmaklarıyla tutup, kulağının arkasına sıkıştırdı. İnce, yapay öksürüklerle, söze nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi genzini temizledi. Bu Tayfun’un hiç hoşuna gitmedi. Onun annesi, her zaman bilirdi söze nereden başlayacağını.

‘On yedi senedir, banyoda bu kadar uzun kaldığın vâki değil,’ dedi, acı dolu bir sesle.

Niye acı dolu sesi? Pot mu kırdık acaba? Açık mı verdik?

Yoksa yine mi yalvaracak bana?

‘Hn... biliyorum.’

Kadın, aşağıya düşen çenesini elinin yardımıyla kaldırmaya çalıştı.

‘Bebekken bile küvete sokamazdık seni,’ dedi. Sesi titriyordu. Tayfun daha da bozuldu. Rüyada bari korumalıydı onun asaletini. Ama, bu nasıl bir rüya idiyse, hiçbir şey sahibinin isteğine uygun gelişmiyordu.

Ama sonradan hep girdim küvete anne. Sen öldükten sonra yani.

‘Aaa... sahi mi?’

‘Müziğin sesini hiç bu kadar çok açmazdın.’

Ne demeye çalışıyor? Ona zaman kazandırdım ya işte.

‘Şeyy... bugün çok farklı hissediyorum kendimi de... ondan...’

‘Neden?’

‘Yani... doğumgünüm olduğu için... fazla şımardım herhalde... işte ondan...’

Sarı perçem, külağın boyunduruğundan yine kurtardı kendini. İnce parmaklar, ona haddini bildirmeyi unuttu. Güzel yüz, saçaklı bir kadının ihmal edilmiş yüzüne döndü bir an.

‘Neden?’ diye ısrar etti saçaklı kadın.

Ne demeye çalışıyor? Niye bu kadar gergin? Niye titriyor? Çenesini niye kaldırmıyor? Omuzları niye düşük? Bir şey saklayan ben değilim ki... niye ağzımdan laf almaya çalışır gibi davranıyor?

‘Anne!., söyledim ya işte... valla başka bişey yok... niye böyle yapıyosun?’

Melek, başını ellerinin arasına aldı. Oğluna bakmıyordu artık. Yanlış bir ilmek görmüş gibi, burnunun dikine, dantel masa örtüsüne bakıyordu.

‘Yapma bana bunu!’ dedi.

Tayfun iyice şaşırdı. Onun annesi, kiminle konuşursa konuşsun, alnının tam ortasına dikerdi gözlerini. Böyle kaçak güreşmezdi. Neydi ters giden? Tayfun bir şey görmemişti ki kadın o zamanki gibi suçluluk duygusuna kapılsın!

‘Neyi anne?’

Kendinden sürmeli gözler, hâlâ örtüye bakıyordu. Tayfun, kızmaya başladı artık.

‘Sarım...’ diye mırıldandı, çocuğuna bile bakamayan gözlerin sahibi. ‘... Bir ses... başka bir sesi bastırmak için yükseltilir... bir iş, başka bir iş için yeteri kadar zaman kalsın diye yeterinden fazla uzatılır... daha önce hiç yapılmamış bir şey, yapılacağı hiç umulmayan bir olaya şahit olunmuşsa yapılır... küvete girdin, müzik setini son raddesine kadar açtın, bir saatten fazla kaldın banyoda... neden?., sana bir soru sorulduğu zaman, ona cevap vermen gerektiğini öğretmedim mi ben?’

Salak! Anladın mı şimdi? Kimle aşık atıyorsun sen? Kime bağ bağışlama havalarına giriyorsun? Yutar mı Melek Anne bunlan? Her şeyin farkında olduğunu tabii ki fark edecekti. Aptal! Onun için böyle üzgün işte... O zaman odaya girdiğinde ne gördüysen, bu zaman da aynını görmedin mi?.. Çocukça, ‘Geber anne!’ deyip kaçmak, daha az acımasız olurdu belki... Otuz dört yaşındasın ama, hâlâ onun yanında çocuksun sen, çocuk! En iyisi açık oyna! Dök kartlarını ortaya... ‘Duydum’ de... ‘... odaya girince dolabın kapağından

içeri bir pantolon paçasının çekildiğini gördüm’ de... Yoo!.. aptal olma!.. Senin ne gördüğünü, ne duyduğunu bilmiyor... Bunu anlamaya çalışıyor... Onu kandırabilirsin!.. Kafanı kullan!.. Kafanı kullan!.. Suçu üstüne al!.. Ergenlik çağının volkanik patlamalarına sığın... Suçu üstüne al!., al!.. O senin yüzünden, bir kere öldü... bir kere daha öldürme onu... senin tarafından günahının örtbas edilmesine hiç katlanamaz... Bunu hissederse daha fena yalvarır sana! Daha da küçülür önünde!.. Çünkü; ‘Geber!’ demekten daha kötü bu... suçu üstüne al!.. İlk ve son kez yalan söyle ona!

‘Anne... Ben... aslında nasıl söyliyeceğimi bilmiyorum ama... senden kaçmadı... zaten, cesaretimi topladığım zaman, gene sana anlatacaktım... bugün... bugün Ebrugilde şey oldu... eee... şey... işte bilirsin...’

Melek, bir an, ilgi dolu gözlerle baktı Tayfun’a. Sonra yeniden gözleriyle işlemeye başladı danteli.

‘Ney?’ dedi hafif mütebessim.

İnanacak. Devam et. Şaşkınlıklarının hepsini o sebebe bağlayacak. Devam et!

‘Şey anne... yani... hani Ebrugile gittiydim ya...’

Yay kaşlar, soru işareti oldu. Ama, gözler oğula bakmadı yine.

‘Eee?’

Niye dalga geçer gibi yapıyor?

‘İşte orda... baktım, bi tek Ebru’yla ikimiz kalmışız...’

Yalan da sayılmaz o kadar. Aslında tek gerçek bu. On yedi sene önce olan gerçek. Bu sadece rüya. Yalan olan bu... Devam et... Tutacak...

‘- sonra, Ebru’yla ikimiz... yani baş başa kalınca... sonra... sonra... olanlar oldu işte...’

İlgilenmeye başladı galiba. İşte kafasını kaldırdı.

‘Birlikte oldunuz... öyle mi?’

Kafanı eğ. Utanıyormuş gibi yap. Hafifçe de sırıt.

‘Eee... evet!., oh... sonunda söyleyebildim... kızdın mı?., çok mu erken buldun benim için anne?., ha anne?’

‘Nasıldı? Çok zevk aldın mı?’

Neler diyor bu? Nasıl Melek Anne bu? Ama tamam... rüyanın yarattığı anne bu kadar olur... aldırma... işte rüya burada çuvalladı... işte sana rüya... keyfine bak... rüyanın tadını çıkar artık...

‘Eh yani... bu da sorulmaz ki artık...’

Kadın, nihayet kaldırdı kafasını. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

‘Sorulur sarım,’ dedi. ‘Sorulur, çünkü hâlâ cevap alınabilmiş değil.’

Ne demek istiyor yani?

‘Ne demek istiyosun yani?’

Kadın ağlamaya başladı.

‘Sen ne demek istiyorsun sarım? Ne suçumu gördün sana karşı ki, gördüğünü her halinle belli ederek, Yuvarlak Masa çeviriyorsun annene karşı?’

‘Ne? Ne çeviriyorum?’

Ben onu on yedi sene önce çevirdim. Şimdi çevirmiyorum ki!

Kadın, acı acı güldü. Gülerken de acısını ısırdığı dudaklarından çıkardı.

‘Sarı Prens’im...’ diye hıçkırdı. Çok zavallı görünüyordu. Bunun hemen farkına varmış gibi toparlanmaya çalıştı. Bükülmüş boynunu dikti. Ellerini kenetleyip, masanın üzerine uzattı. ‘... Ebrulara hiç gitmedin ki sen... niye yalan söylüyorsun?..’

Nerden bilebilir? Rüya bu tabii.

‘Eli? Ne bildin? Valla gittim.’

Melek, hiçbir şey söylemeden, sol tarafındaki sehpanın üstünde duran telefonu işaret etti başıyla. Tayfun'un ağzı açık kaldı. Rüyayı fazla hafife almıştı galiba.

'Te... telefon mu ettiler?' dedi.

Melek, başıyla onayladı. Sonra tekrar sordu, ama bu kez yalvararak.

'Neden?'

Artık açık oyna! Ona, gördüğün her şeyi söyle. Çıkarttığın bütün sonuçları da söyle. 'Öyle de olsa, böyle de olsa seni seviyorum,' de. O gün diyememiştin, bugün de... Bari rüyada olsun de!

'Anne... ne önemi var?., sen benim annemsin... gerisinin ne önemi var?., ha anne?'

Melek, masa örtüsüne geçirdiği parmaklarım sıkınca, örtü buruşup ufaldı masanın üstünde.

'Hayır!' diye yalvardı. 'Oyun oynamayı bırak!.. Neyi görmezden geliyormuş gibi davrandığını söyle bana... söyle!'

Yalvarma anne! Buna deli oluyorum. Yapma böyle. Ne diyeyim sana şimdi? Söyleyeyim mi her şeyi? O zaman yalvarmaktan vazgeçecek misin?

'Anne... eve geldiğimde... sana seslenmiştim... cevap alamayınca... aramaya başladım...'

Nihayet, dosdoğru gözlerimin içine bakmaya başladı. Anneme benzedi biraz! Devam!

'... sonunda... misafir odasından sesler geldiğini duydum...'

Melek, hıçkırarak oğlunun sözünü kesti:

'Biz içerde fısıldaşıyorduk... O gürültüde nasıl duyabildin sesimizi?'

Ne diyor bu? Ne yapmaya çalışıyor? Niye bu kadar açık konuşuyor?

'Ne?'

‘Nasıl duyabildin sesimizi diye sordum. Kulağını kapıya mı yasladın? Öyle yaptın değil mi?’

On yedi sene önce öyle yapmamıştım halbuki. Keşke aç-masaydım pikabın sesini. Anlamazdı o zaman. Ah aptal kafam!

‘Yani... seni bulamayınca... hem o sırada müzik susmuştu... somya gıcırtısını da duyunca...’

‘Evet? Onu da duydun demek!’

Büzülme karşımda kadın! Dik dur be!

‘Duydum... evet... sonra sana birkaç defa daha seslendim... hiç cevap alamadım... bunun üzerine, bildiğin gibi, odaya girdim... sense, sanki sağırmışsın, o kadar bağırdığımı duymamışsın gibi, kapalı perdelere doğru dönmüştün yüzünü... dolabın kapısı aralıktı... sen bana dönerken, or-dan dışarı sarkan pantolon paçasının içeri doğru çekildiğini gördüm... yerde de bir erkek çorabı teki... dolapta saklanan bir erkek vardı anne... bunu anladım... kim olsa anlardı... ha anne?., ama ben hiç... hiç...’

Ağlamaya başlamıştı Tayfun. Cılız, kişiliksiz bir ses duydu karşısından.

‘Hiç ne?’

Sertleştir onu. Kızdır! Suçunu örtbas etmeye çalıştığını düşünüyor. Çok üzgün bu yüzden.

‘... ben hiç... hiç inanmadım anne... yani, tamam... dolapta bir yabancı adam vardı ama... sen... isteyerek yapmadın... biliyorum... zorla yaptırdı sana... silah zoruyla yaptırdı... di mi?., onun için yatağa bağladı seni... ben eve geliverince de, seni kolayca teslim alabilmek için, beni öldüreceğini söyleyerek tehdit etti... öyle olduğunu biliyorum... sen... sen asla öyle bişeyi yapmazdın yoksa anne... ha anne?’

Melek birden fırladı ayağa. Tayfun korktu önce. Sonra, annesinin tek amacının ona sarılmak, kucaklamak olduğunu anlayınca, o da ayağa kalktı. Korkunç bir andı bu Tayfun için. Rüyaydı, biliyordu ama, o kadar gerçekti ki! O muhteşem kadın, bir dilenci gibi kabulleniyordu küçük oğlunun sadakasını. Gerçeğin ‘Geber anne!’ kısmı daha az yüz kızartıcı değil miydi? Yoksa rüyanın bu kısmı

daha mı iyiydi? Yok! Bu kısmı iğrençti, bayağıydı... ‘Geber anne!’ daha hoştu, zarifti...

Kollarını çöz boynumdan kadın! Dayanamıyorum buna! Çöz! Bana yalvarana güvenmemeyi sen öğrettin! Git başımdan!

‘Sarım!..’ diye fısıldadı kulağına Melek. ‘... bu ikimizin sırrı olarak kalacak değil mi bebeğim?., babaya falan söylenmeyecek değil mi?’

Tayfun, iliklerine kadar titredi. Ancak rüyalarda olurdu böyle. Hiç istemediğin şeyler, hayatta başına gelmesinden en çok korktuğun şeyler, rüyalarında gelip de seni bulurdu hep. Boynuna sımsıkı dolanan sülük kolları, o kadının yüzüne bakabilmek için çözdü birazcık. Kadın, yeniden hamle yaptı. Kabaca durdurdu onu Tayfun.

‘Dur!’ dedi kollarını uzatıp araya mesafe koymaya çalışırken.

Çok şükür, cıvık kollar, bir daha hiç dolanmadı Tayfun’un boynuna.

Kadın, kamburunu çıkartıp, ezile büzüle, çiftlik zobusu misali iki büklüm, geri çekildi. Huzurdan ayrılmak için izin isteyen saray soytarısı gibi göründü Tayfun’un gözüne. Sonra, suratına yayılan sırnaşık gülüşü gizlemeye dahi gerek duymadan, tekrar dilenmeye başladı:

‘Ama bak... söz verdin... kimseye söylemek yok tamam mı?’

Tiksindi Tayfun. Onu öldürmekle ne kadar doğru bir iş yaptığını düşündü. Bu anne, o anneden de beterdi. Utanmayı da bilmiyordu bu. Şimdi buna ‘Geber!’ diyecek olsan...? Yok!.. Değmez... Boşver... Nasılsa rüya bu... Ver sadakasını, defol git kendi dünyana.

‘Tamam tamam... uzatmayalım artık.’

Kadın yavşadı. Ellerini oğuşturdu. Sırtı daha da kambur oldu.

‘Nasıl istersen Sarı Prens,’ dedi keyifle.

Tayfun, karşısında el pençe divan duran zavallı yaratığa tükürmemek için zor tuttu kendini. Aynı anda, bir ışık yandı aklında. Madem yüzsüzlük bu noktalara gelmişti, fırsatı değerlendiremez miydi? O adamın da kim olduğunu öğrenemez

miydi?

‘Yalnız bir şartım var!’ dedi sertçe.

Kadın hemen iki büklüm oldu.

‘Tamam,’ dedi. ‘Çok kızdın biliyorum. Bi daha yapmıy-cam.’

Tayfun, hırsından titredi. Kadına bir daha bakmamaya karar verdi.

‘Orası senin meşrebine kalmış,’ dedi. ‘Benim şartım başka... O adamı soracaktım sana... Kimdi o adam?’

Yılışık bir kadın sesi geldi karşıdan.

‘Şeyy... âşığımdı canım...’

‘Hayır!’ diye bağırdı Tayfun. ‘Ne bokunsa bokun... Âşığın, sevgilin, seks partnerin, yatağa bağlayıp üzerinde deneyler yapan sadist jigolon... Ben sıfatını sormuyorum... Adını soruyorum adını... anladın mı?., kimliğini soruyorum o itin!.. Kim o?’

‘Yalvarırım sorma bunu bana!’

‘Bana yalvarıp durma. Söyle çabuk, o adam kim? Yoksa seni rezil ederim âleme!’

Kadın hıçkırarak Tayfun’un halıya bakan gözleriyle halının arasına girdi. Tayfun geri çekildi. Diz çökme şovu gene başlıyordu.

‘Ölürüm de söylemem.’

‘Söyleyeceksin!’

‘Söyleyemem! Söylesem de inanmazsın bana.’

‘Sen söyle, orası benim bileceğim iş!’

‘Öldür beni, ama bunu sorma!’

‘Niye be kadın? Senin için o kadar değerli biri mi?’

‘Hem de çok! Onun için ölürüm!’

Tayfun’un nihayet aklı başına geldi.

‘Durma o zaman anne,’ dedi ağlayarak. ‘Geber!’

‘Ne dedin sarım?’

‘Geber dedim anne... geberebilir misin?., ha anne?’

Rüya bu! Salak! Boşuna uğraştın bunca zaman. Senin bilmediğin bir şeyi bilinçaltm sana nasıl söylesin? O ancak, hatırlayamadığın şeyleri hatırlatır sana. Annenin yüzünü

hatırlattığı gibi... Bu küçük kadının, annen de olsa yaşamayı hak etmediğini hatırlattığı gibi... Rüyaya kendini fazlaca kaptırmış olmasaydın, onun seni çıldırtmasına izin vermezdin... Sen çıldırtırdın rüyayı... Ya çıldırdıysan?.. Ya uyana-mazsan bir daha?.. Tek çaren var artık... O gün ne yaptıysan, bundan sonra da onu yap... geceyarısı bu kadın kendini öldürsün... Sen de buradan kurtul... Hiç olmazsa on yedi sene sonra kurtul!

Bahçe kapısının açıldığını duyup toparlandılar. Kadın üstüne başına çekidüzen verirken, ana-oğul, bir an bakıştılar ve ailenin diğer fertlerine karşı Yuvarlak Masa çevirmek üzere, hiç konuşmadan anlaştılar.

‘Selam çocuklaaar! Ooo, Tayfun Bey giyinmişler bile. Bu ne heves?’

ikisi birden, yüzlerinde az önce konuştukları hikâyeden en küçük bir iz bırakmadan evin babasına döndüler. Onun arkasında da evin büyük oğlu duruyordu gülerek. Melek ve küçük oğlan, sarmaş dolaş bir aile tablosu çizerek selâmlaştılar ailenin diğer bireyleriyle... Sonra, giyinip kuşanıp Çin Lokantası’na gittiler ailece. Hep beraber fıstıklı tavuk yediler. Tayfun, o kadının yine yermiş gibi yaptığını fark etti. Daha sonra, doğumgünü üzerine, herkesin beklediği konuşmayı yaptı:

‘Bugün doğduğum için değil, bu ailenin bir ferdi olarak doğduğum için seviniyorum. Günün önemi de, ailemin öneminden geliyor. Bugün güzel bir gün, çünkü ben, on yedi yıl önce bugün, bu aile için doğdum.’

Oyunu, tıpkı on yedi sene önce olduğu gibi, yine büyük ustalıkla oynuyordu ama

bu kez, annesinin de ona eşlik ettiğini biliyordu. Partneri çok sağlamdı. Oyunun mucidi oydu çünkü. Çırağın hata yapmasına elbette izin vermeyecekti. Sonuçta, ne Tufan fark edebildi bir terslik olduğunu, ne de Şükran Ismailoğlu...

Güle oynaya döndüler evlerine. Son parti, gecenin on birinde, Çamaltı Sokak'ta başladı. Gündüzden hazırlanan taze meyvalar sıkılıp getirildi o kadın tarafından. Tam geceyarısı doğmuştu Tayfun. Önce hediyeleri açacak, sonra doğduğu anı bekleyeceklerdi, onu hep beraber kucaklayıp öpmek için, ilk olarak, Tufan verdi hediyesini. Çok sevdiği Amerikan Converse'lerinden almıştı. Kırmızı. Babası, bir hesap cüzdanı verdi oğluna. Tayfun, daha önce de atmıştı ama, rüyanın senaryosunu bozmak istemediği için, ilk kez görüp de şaşırıyormuş gibi, içinde yazılı miktarı görünce, bir hayret çığlığı attı. Seneye de on sekiz yaşma bastığında, arabası kapının önünde olacaktı. Rüya yalan söylemiyordu.

Rüya saatini öğrenmek için, Zenith'ine baktı. On ikiye yirmi vardı. O kadının hediyesi ortalarda görünmüyordu. Ölmesi gerekenin, gerektiği gibi öldüğünü artık öğrenmiş bulunan Tayfun, kendinden gayet emin, eski manevrasını tekrarladı:

'Eee anne?' Herkes bunu duymayı bekliyordu çünkü. 'Sen hediyemi vermeyecek misin?'

Kuralları hem koyup, hem de canı istediği gibi bozabilen kadın, çok rahat görünüyordu.

'Bu sene, bir değişiklik yapmak istedim,' dedi.

Ama ben yapmayacağım. Seni, çıktığın o cehenneme geri postalayacağım.

'... seni şimdi öpüp kucaklayacağız...'

Ve bu, son kucaklayışın olacak.

'... sonra da, sen odana gidip...'

Biliyorum sonrasını. Önce şu salonun ortasında bir kere daha yalvaracaksın bana. Ben de sana, ağzımı doldura dol-dura, 'Geber!' diyeceğim... ve asla pişman olmayacağım bir daha... asla!..

'... tam doğduğun saatte...'

Ki, aynı saatte sen ölmüş olacaksın!

annenin hediyesini açacaksın.’

Saat on ikiye yirmi var. Birkaç saniye sonra on dokuz kalacak. Bu rüyanın sonunu biliyorum. Uyanmak istiyorum... uyanmak istiyorum... Hani beni kurtaracaktın Kerem? Nendesin küçük âşığım?., uyanmak istiyorum!..

‘Tayfun... Tayfun... kalk...’

Tayfun, gözlerini açtı. Kerem, doğrulmuş, mahmur gözlerini onun gözlerine dikmiş, iki eli iki omzunda sarsıp duruyordu. Tayfun, derin bir nefes aldı.

‘Çok bağırdın. Uykudan uyandırdın beni.’

Gülüp, san saçları karıştırdı.

‘Seni korkuttum mu ufaklık?’

‘Hayır! Ben korkmam! Ama sen korkuyodun.’

‘Hiç de korkmuyordum. Çok güzel bi rüya görüyordum.’ ‘Onun için mi, ‘Uyanmak istiyorum’ diye bağırıyodun?’ Tayfun, çocuğu çekip yanına oturttu. Sıkı sıkı sarıldı ona. ‘Biliyo musun...’ dedi. ‘... ben demin ne rüyası gördüm?’ ‘Nerden bileyim Tayfun?’

‘Doğru. Nerden bileceksin! Hadi yat uyu da sabah anlatırım sana artık.’

‘Uykum kaçtı bi kere. Anlatsana hadi.’

‘Peki... dinle o zaman...’

Ne mutlu o göze ki;

İnci ile boncuğu tanır, ayırdeder.

Ne mutlu o kervana ki;

Ücretini dost öder...

Mevlâna

Haşan Çokar, uzun süredir hiç bu kadar uykusuz kaldığını hatırlamıyordu. Önce yurda uğramış, eğitsel faaliyet yapılan mütalaa sınıflarını şöyle bir kolaçan etmiş, sonra kendini odasına atmıştı. Kerem'in dosyasını birkaç defa daha gözden geçirmiş, özellikle kendi ilave ettiği kısımları; İyi olmuş mu?' diye fazladan fazladan okumuştu. Kafasını dosyadan kaldırıp da kolundaki saate baktığında, üçü geçirdiğini gördü.

Merak edenimiz yok... Yok tövbeler olsun!.. Bizim rahmetli peder, yatsıdan yarım saat geç gelecek olsa, beş kardeş yollara dökülürdük... Aileydik biz... Yav olmaz ki yav!.. Evin babası gelmemiş, tısır tısır uyunmaz ki yav!.. Biz ki, bir kimsesizi merak etmekte, akıbetinden korkmakta, olmadık yerlerde izini sürmekteyiz... Tövbe estağfurullah, imanımızdan olmayı göze almaktayız... Bu ayılar, kış uykularını feda edemiyolar yav!.. Saat olmuş sabahın üçü, babamız nerde kaldı, diyen yok...

Ayağa kalkıp, disiplin sandalyelerinin ortasındaki boşlukta, yukarı aşağı gezinmeye başladı.

'Aile yok!' dediydi Kerem'im... Haklı mıydı ne?.. Kan bağı, aileyi aile yapmaya yetmezmiş demek... Soyadını vermekle evladı evlat yapamıyomuşsun demek...

Ihsan'a telefon edip, daha erken gelmesini mi söyleseydi? Nasılsa uyku yoktu ona bu gece.

Eve git şimdi... kekrem bicamalarmı giyin... kannm yanında dön dur uyuyacam diye... siktir et!., gitme daha iyi... arkandan soran mı var?

Neydi o mezar bekçisinin lafları yav?.. Zaman yokmuş-muş... Yoktu da madem, o zaman saat kaçtı, şimdi kaç?., aha, üçü de geçti işte...

Telefonun başına yürüdü. Elini uzatıp ahizeyi kaldırdı. Ihsan'm ev numarasını çevirmeye başladı. Son rakamı çevirirken, 'Yengeye karşı ayıp olur bu saatte' deyip vazgeçti. Turlamaya devam etti.

Adam, bi kere öldümmüydü ölür arkadaş... Bekler ki sorgu sual vakti, Münker-Nekir vakti gelsin... Bizim de varıp gideceğimiz menzil orası... Yatıracaklar toprağın içine upuzun... Uykuda sanacaz kendimizi... Derken efendim, imam efendi talkını verecek... Adımızı çağıracak, anamızın adıylan beraber... Kaldıracaz kafamızı, 'Kim çağırdı?' diye ki, başucu tahtamıza sertçene vurup, uyanacaz... Anlayacaz ki ölmüşüz... Iskatımızı dağıtacaklar, çekip gidecekler

başımızdan... Hepsi o kadar yav... Ordan sen kalk, adamın birinin sulbüne düş, ordan geç ananın... tövbe estağfurullaaah!..

Tekrar telefona yürüdü. Bu defa, Ihsan'm makam odasının telefonunu çevirdi. Olur da, belki o da kendisi gibi uyumamış olurdu.

'Aloo?'

Öyle sevindi ki.

'İhsan, sen misin kardaş?'

Başka kim olacak?

'Haşan Abi? Sen misin?'

Ahizeyi havada tutup, belini kıvırtarak masanın diğer tarafına dolaştı, koltuğuna oturdu.

'He kardaş... benim... uyumadın mı sen de?'

'Sayende ahi! '

'Benim ne kusurum var len?'

'Salmayaydın Kerem'i... Bu hallerde olur muyduk şimdi?'

Haklıydı ama?

'Kardaaş... sen olsan salmayacak miydin sanki?.. Kerem'e söz geçirilebilinir mi?.. Kural mı tanır o?.. Hem, öyle de gidecekti, böyle de gidecekti... Gününün dolmasına bir ay ya var, ya yoktu hay aslanım...'

'Doğrusun abi... Gene düşecektik peşine nasılsa.'

'Hee... bak ne diyecem biliyon mu?., çık gel diyecem... çay demleriz elektiriklide... oturur, beraber ederiz sabahı... sonra da aklımıza yatan ilk dakkada çıkar gideriz o hatunun eski adresine...'

'Valla abi, ben de utanmasam seni arayıp aynı şeyi söyleyecektim... Sen yak çayın altını... yarım saate kalmaz yanındayım.'

‘Vay aslan İhsan vay!’

‘Sayende abi!’

Ülen, tasalar müşterek oldummuydu, insanlar da müşterek olmaya başlıyolar galiba. Yok ama! Ailede de tasalar müşterek!.. Bok müşterek!.. O evlenecem derdinde, öteki komşu gezmesi derdinde, beriki çöp dökme bahanesiyle, akşam sigarasını kapının önünde rahat rahat tüttürme derdinde... Yezit!.. Sanki bizim Malborolardan arakladığını bil-miyoz!.. Hırsız piç!.. Kime çekti bu oğlan yav?

Ülen Haşan! Sen bunları hiç düşünmezdin oğlum! N’ol-du len sana? Ailenle kifayet ederdin, müdürlüğünle iftihar ederdin, şimdi n’oldu aslanım? Yetmez mi oldu hiçbiri?

Duygularını kelimelere dökemiyordu ama, biliyordu ne olduğunu. Hayatında güzel sanıp da sarıldığı ‘şey’lerin güzel olmadığını anlamıştı Kerem’i görünce. Yeter sanıp da içinde, kendi yağıyla kavrulup gittiği dünyanın, ne kadar yetersiz kaldığını anlamıştı. Anlamıştı ki, aslanın felaketi, kafese alıştığı gün başlamışmış. Dünyasının dışında kalan güzellikleri birdenbire fark edivermiş, aynı anda da içinde mahpus yaşadığı kafesin kalın demirlerine kafasını toslayı-vermişti. Kerem dışardaydı çünkü, o ise içerde. Kerem’e vasıl olmak istedin miydi, çaren yoktu, ya demirlere çarpa çarpa kafanı parçalayacaktın, ya da bir punduna getirip, Kerem’i de kafesin içine hapsedecektin.

Asıl muradı o muydu ki? Yoo! Tövbeler olsun o değildi. Onun tek muradı, Kerem’ini Dünya gözüyle bir defa daha görmekti. Sonra ateşi küllenecekti biraz. Gene görmeyi canı çektimmiydi, gene muradı, ‘Bir Defa’ görmek olacaktı... Hep değil... Hep görmenin, hep kavuşmanın yolu yoktu... ‘Bir Defa’ yetecekti hep... ama hep ve daima, ‘BİR DEFA’...

Aile yoktu esastan da. ‘Sevgili’ vardı, ‘Dost’ vardı, ‘Kerem’ vardı. Aile hikâyeydi, safsataydı. Küçük melek ne güzel de oturtmuştu lafı; ‘Safsata’ deyip... Numan Amca’nın ailesi nerelerdeydi mesela?.. Tövbe estağfurullah, Bekçi Aptura-man’ın o ölmüşlerden başka kimi vardı?.. İnsan ‘Yok’u, etrafta sayacak bişeyler göremeyince mi anlıyodu ne?.. Kendi anlamayışının sebebi, o güne kadar, sayacak bişeyler bulması değil miydi?.. Say: Bi karı, iki de oğlan ellerinizden öper... Etti sana üç tane ‘Var’... Varsa, hani nerde?..

Ülen yapma Haşan! Az buçuk imanın vardı, ondan da ola-can oğlum. Aile ailedir işte. O zavallım, ne olduğunu bilmez ki ailenin. Sofranın bereketini

bilmez ki! Nikâhın kerametini bilmez ki! Anasım mı tanıdı, babasını mı tanıdı da anlayabilecek ailenin kadrini kıymetini?.. Azdın mı sen yav?

Amaan! Sıçaydım sofranın bereketine, ailenin kadrine! Aklımız küfre gidince anladık imanın kıymetini. Ne yapmalı şimdik? Ailemizdir diye, bizim insafımıza emanet edilen öbürkü Keremlere mi sahip çıkmalı? İşimiz zaten bu değil miydi?

Üff! Onlar da çok biçimsiz yav! Nasıl koyacaz Kerem'in yerine? Siktir et! Bugüne kadar naşı gelmişse, öyle gitsin.

Tövbeler olsun, bu dünyaya sığmayız artık biz. Katılıp kalırız muradımıza eremezsek. Dünya değiştirmeli, tövbe estağfurullah, Apturaman Baha'nın dediği gibi. Mezardan hortlayıp da, Kerem'in eline düşmeli, onun bizim elimize düştüğü gibi... Tövbeler olsun, yedik kafayı!.. Yedik anam avradım olsun!

Aşk yolunda bakınıp durma, bekleyip kalma...

Vallahi hiçbir çeşit ölüm,. bekleyişten beter olamaz...

Mevlâna

Okuduğundan hem çok şey anlıyor, hem de hiçbir şey anlamıyordu. Defalarca kalkıp Tayfun'un yanma gitmeyi düşünmüş, sonradan vazgeçmişti. Bu kez kararı kesindi. Kardeşi uyuyor bile olsa uyandıracaktı. Ona, annesinin mektubunu gösterecekti. O mektup ki, içinde, ölümü göze almış insanın, bu dünya utancından korkmadan yazmış olması gereken tek satır dahi yoktu. Bir kere okumuştu on yedi sene önce. Hepsi o. Kalbinin üstünde duruyordu şimdi. Babasından aldıktan sonra da okumaya gerek duymamıştı. Her satırını ezbere biliyordu. Niye okusun? Onun derdi, o kâğıtta yazılı olanlar değil, yazılı olanların arkasında gizlenenlerdi.

Saate baktı. Üçbuçuğa geliyordu. Ayakkabılarını giyip, evden çıktı. Vectra'ya atladı. Tam gaz, Meteoroloji'ye doğru sürmeye başladı arabayı.

Aynı kağıdı sen başka okudun, baban başka... Bir de Tayfun okusun bakalım... Bir de... bir de o ışık yüzlü çocuk okusun... Benim bilmiş olmam gerekenleri benden önce öğrenen, benim ulaşamadığım kardeşime benden önce ulaşan, benim açamadığım kapıları açıp, benim için de aralık bırakan o güzel çocuk... o da okusun...

Kapalı kapı nasıl açılır? Anahtara düşman kesilmişsin...

Mevlâna

‘Gördün müü? Nasılmış? Geldin mi benim söylediklerime şimdi?’

Tayfun, kahvesinden büyükçe bir yudum aldı. Anlatırken bir defa daha havaya kaptırmış, bütün tüyleri, ayaz yemiş gibi diken diken olmuştu.

‘Neye gelecekmişim?’ dedi mırıldanırcasına.

‘Rüyanın ne olduğunu söylemiştim ya sana! Anladın mı şimdi? Asıl hayat, rüya denilen o hayattır. Gerçek olan odur. Zamanın olmadığını anlamamızı sağlayan, mekânın da olmadığını anlamamızı sağlayan, bizim, bedenimizden de bağımsız olduğumuzu anlamamızı sağlayan tek boyut odur. Tek gerçek boyut.’

Tayfun güldü.

‘Ömrünü uyduruk bilim kurgu kitapları okuyarak geçirmişsin,’ dedi. ‘Rüyayla gerçeği bile ayırdedemez hale gelmişsin,’ Çocuğun güzel gözlerinde beliren hayal kırıklığını görünce, devamını söylemekten vazgeçti. Kolunu omzuna atıp, elindeki fincanı, onun itfaiye kırmızısı dudaklarına uzattı. Çocuk bir yudum aldı. Sonra, morali bozulmuş gibi,

başını önüne eğdi. Tayfun’un içi gitti.

‘Bak çocuk...’ dedi. ‘... eşsiz bir hayal gücün var... bunun şimdilik sana bir zararı yok... kaybetmeni istemem bu yüzden... ama, benim hayal gücümün sana yetişmesi imkânsız... anlıyo musun?., inandıkların sana kalsın, benimle tartışmaya kalktığın zaman, ister istemez, kaldıramayacağın gerçekleri gözünün önüne sermek zorunda kalıyorum... yapmasam daha iyi ama, dayanamıyorum... hayatın, senin sandığın kadar hoş bir rüya olmadığını ağır ağır öğrenmen de lazım aslında... anlattım sana... hepsini duydun... kendi ailemden önce sen öğrendin gizlediğim sırrı... hayatın ne kadar acımasız olduğunu gördün... neler çektiğimizi gördün... bu kadar uzun bir rüya olabilir mi?., ya bu geceki gerçek rüyam?., uykuya daldığım sırada saat on ikiye yirmi vardı, uyandığımda ise on dokuz... ama o arada, bir tam günü yaşamışım gördüm öbür tarafta... böyle gerçek olur mu?., bir gün, bir dakika sürebilir mi?..’

Usul usul çocuğun ensesine dökülen saçlarını okşamaya başladı.

‘Hiç anlamıyosun Tayfun!’ dedi ona Kerem. ‘... sanki, anlamaktan korkuyo gibisin... bir dakika, rüyanda geçirdiğin bir tam güne eşit olmamış olsaydı, o kadar olayı, bütün ayrıntılarıyla nasıl yaşayabilirdin?

Tayfun, hafifçe çekiştirdi sarı saçları.

‘Gene mi başlıyoruz?’ dedi.

Kerem, yalvaran gözlerle baktı ona. İçindeki kadın sesini yükseltmeye başlıyordu ağır ağır. Kendi ağzından, onun sözleri dökülmeye başladı:

‘Beni ciddiye aldığın her an, sana yeni bişey öğretmedim mi?’

Tayfun afalladı. Bu soruyu hiç beklemiyordu.

‘Nasıl yani?’ dedi.

SÖYLE ONA ÇOCUK!

‘Anneni sevmediğini sanıyodun... ben seninle konuştuktan sonra onu sevmeye başladığım tark ettin.’

‘Bunun seninle ilgisi yok ki!’

VAR!

‘Nasıl yok? Ben hırsızlık yapmaya gelmemiş olsaydım, sen de beni tanımayacaktın. O zaman, şu ana kadar konuştuklarımızın hiçbirini konuşmamış olacaktık. Seni etkiledim işte. İçimde bunu başaran bişey var benim!’

Tayfun, omuz başlarını sıktı çocuğun. Çocuktu o tabii. Adlandıramıyordu kendisine duyulan ilgiyi- Tanımlayamı-yordu.

‘Yavrum...’ dedi gülerek. ‘... hiç şüphem yok, herkesi etkilersin sen... çünkü, çok özel, çok başka, çok güzel bir çocuksun... gözlerin ışıl ışıl... bakışın mahzun... dilin tatlı... yılanı deliğinden çıkarırsın sen... kimi insanlar, bu cömert güzelliğe kapılıp, arkada duran çocuğu göremeyebilirler... inan, senin söylediklerini ben düne kadar söylemiş olsaydım, ilk önce abim tıkardı beni tımarhaneye... ölmüşsün de dirilmişsin, zaman yokmuş, rüya asıl hayat, asıl hayat da rüyaymış... büyüdüğün zaman söyleme bunları e mi?’

Kerem, neredeyse iki büklüm oldu, Tayfunun kolunun altında. Kadın, Tayfun'u ikna edemediği için çok kızıyordu ona.

'Lütfen Tayfun!..' diye yalvardı. '... sana yalvarıyorum, bir defa daha sabret bana... arkadaki çocuğu görmekten bir defalığına daha vazgeç... beni dinle... sordun, cevabını dinle Tayfun... ne olur, biraz daha ciddiye al beni...'

Annesinin yalvarması onun sonu olmuştu. Ama Kerem e yalvarmak da yakışıyordu. Onun yalvarmasına kim dayanabilirdi? İstese bile yeterdi, bir de tutmuş yalvarıyordu. Yine de yalvarmasa daha iyi olurdu. Hemen en ciddi yüz ifadesini takındı Tayfun.

'Tamam,' dedi. 'Yalvarma bana. Hepsini baştan soruyorum.

Seni can kulağıyla dinleyeceğim. Neyiz biz? Zaman ne? Rüya ne? Ölüm ne? Hayat ne? Bak daha da ileri gidip akıl danışıyorum sana... Anneme yaptığım doğru muydu?.. Yoksa, sadece bir gün süren dünkü pişmanlığım mı doğruydu?'

Kerem, ayağa fırladı sevinçle. Kadın; 'Aferin!' demişti ona. Pufu çekip, Tayfun'un karşısına oturdu. Kendinden sürmeli gözlerini onun gözlerinin içine dikti.

'Ama...' dedi. '... ben anlatırken, kafanın içinden benim yanlışlarımı bulup çıkarmaya çalışmayacaksın... yoksa dinlememiş olursun... tamam mı?'

'Tamam tamam.'

'Bak şimdi... Rüya görülmez... O, tıpkı ses gibi, asla kaybolmayan yaşantıların, bir an için yaşanıp durduğu boyut-tur. Ağızdan çıkan ses, kaybolur mu? Hayır! Sonsuza kadar kendi dalga boyunda, yani kendi boyutunda var olmaya devam eder. Ses kaybolmuyosa, görüntü nasıl kaybolur? Geç onları, insan nasıl kaybolur? 'Öldü' deyip geçiyoruz. Bu, kayboldu, bitti anlamına geliyo... Ses kaybolmazsa, onu üreten kaybolabilir mi Tayfun? Ses ölmezse, onu var eden ölebilir mi?.. Hepsi, her şey yaşar gider, anlıyo musun? Sadece kilit vurulmuş gözlerimize inandığımız sürece de onları asla göremeyiz... 'Öldü-bitti-yok oldu' diye terbiye edilmiş beyinlerimizi soru işaretleriyle doldurup, hiç durmadan düşünmediğimiz sürece, hiç ölmeyen, hiç bitmeyen, hiç yok olmayan şeyleri asla göremeyiz... Gözlerimiz, beynimizin gör dediği şeyleri görebilir çünkü... Gözün kapalıyken yeşili göremezsin. Neden? Çünkü beynin ona der ki, 'Kapalıyken göremezsin!'... İşte rüya da böyle... Beyin, öncekilerden duyup

öğrendiğine bakıp da der ki: ‘Bişey gördüğün yok! Çünkü gözlerin kapalı. Bişey yaşadığın da yok. Çünkü sırtüstü yatıyosun. Sadece hayallerin bunlar. Olmasını istediklerin, ya da olmasından korktukların,’ ... Ama, beynin bile bilmediği bişey var... O da, beynin, kendine bile haber vermeden öğrenip durduğu, görüp durduğu... Düşünsen, bunu sen de bulursun... Bak, hem bütün doğru diye şartlandırıldığm şeylere boyun eğiyo beynin, hem de hiç durmadan sorup öğreniyo, ama kendi şifresini kendi unuttuğu için, o sorduklarının cevaplarına ulaşamıyo... Eğer öğrenmek istersen, dışarda aramana gerek yok... Her şeyin cevabı var senin beyninde... Beynin, zaman diye bişey olmadığını biliyo, ama sana söylemeye korkuyo, çünkü, bırak abi-ni, ilk başta sen ‘deli’ diyosun kendine... niye delilik, onların dediği şey olsun ki?., belki asıl akıllılık odur... birine göre, büyüye inanmak delilik, birine göre inanmamak... öyleyse delilik ne?..’

Tayfun, kendini kaptırdığını fark etti. Bundan rahatsız olup olmadığını sordu kendine. Olmuyordu. Ilınmış kahvesinden bir yudum daha aldı.

Kerem, söyledikleri kendi düşünüp de buldukları mı, yoksa içindeki kadının fısıldadıkları mı, dert etmeden anlatmaya devam etti:

‘... Her şeyi baştan tanımlamak yetkisi bende olsaydı ve ben de bundan sonraki düzenin yeni belirleyicisi olsaydım, senin doğru diye sarıldıkların, benim sana öğrettiklerimden ibaret olmayacak mıydı? O zaman kime deli diyecektin? Tabii ki senin şu an düşündüğün gibi düşünenlere... Tanımlayıcı ve öğretici ben olsaydım, sen bu hayatı fazla ciddiye almayacak, rüyalarında yaşadığını bu hayat olarak kabul edecektin.’

Doğru. İnançsız olduğumuzu iddia ettiğimiz anda bile, inançsız olduğunu iddia edenlerin çizdiği yoldan ilerlemeye başlıyoruz. Böylece, kimseyi dinlemediğimizi düşünürken, bir taraftan da bizim gibi kimseyi dinlemediğini düşünenlerin saflarına katılıp, onların mantığım tek doğru diye öğrenmeye başlıyoruz.

‘... Ses, ağızdan çıktıktan sonra, sonsuza kadar var olur

Tayfun... Onun dalga boyunu yakalayabilecek aletler geliştiriyorlar şimdi. Yakında, Malazgirt Savaşı’nı naklen dinleyeceksin. O zaman da sormayacak mısın kendine, ‘Sesler var da sahipleri mi yok?’ diye?.. Bunu rüyanda görsen, ‘Rüya’ der geçersin di mi?.. Ya gerçek sandığın bu hayatta, birileri sana geçmiş’

dediğin o boyuttaki yaşantıları dinletiverirse? O zaman, rüya hangisine diyeceksin, gerçek hangisine?.. Sesleri bulup getirmeyi başaranların, görüntüleri de bulup karşına çıkartacaklarını düşünüp ürpermeyecek misin?..' Tayfun ürperiyordu zaten. Onu can kulağıyla dinlemesinin nedeni, canının ona doğru akması mıydı, yoksa söylediklerinin aklına yatmaya başlaması mı? Bu hesaba göre, 'Rüya' denilen o şey, beynin, kendine bile sormadan, gidip, zaman sandıkları o şeyin içinden, bu yaşantıları bulup getirmesi veya adamı tutup bu yaşantıların içine götürmesi miydi? Bilim adamlarının rüyalarını süsleyen zaman yolculuğu, rüyanın ta kendisi miydi?

'••• rüya görülmez Tayfun... Rüyaya gidilir... Geçilir... Bir odadan diğerine geçmek kadar kolay yapılır bu iş hem de... Orada, sana zaman diye bişeyin olmadığı anlatılır, ama beynin öbür türlüsünü öğrenmiş olduğu için, bu gerçeği, hayal dünyanın bir sallaması olarak değerlendirip, 'GERÇEK' hayata gözlerini açarsın... EIykuya daldığın zaman 'Dün Ge-ce'dir, uyandığın zaman 'Bu sabah'... Ve o süre içinde yatağından hiç çıkmamışındır. O halde, gittiğin biyer falan da yoktur. Sadece hayal ettiğin şeyler vardır. Onun adı da 'Rü-ya'dır... Oysa, önce dün gece-bu sabah farkının olmadığını anlaman gerekir, bi yere gidip gitmediğini anlayabilmen için... Ben çok düşündüm, anladım... arada hiçbi fark yok... Daha önce de sormuştum sana... Ya Dünya, aydınlıkla karanlığı ayırmamıza elvermeyecek kadar hızlı dönseydi?.. O zaman, gece gündüz nasıl geçecekti?.. Hep karanlık veya hep aydınlık olsaydı Dünya?.. İnsan, saat diye bişey uydurmamış olsaydı... Neye diyecektin ki, 'Geçip gitti'?.. Neye diyecektin, 'Mazide kaldı?'...'

Neye olacak? Yaşantılara... Çıkan seslere... Ki onlar, asla kaybolmazlar...

'... yaşantılara diyecektin Tayfun... ağızdan çıkan sesler gibi, yaşananlar da geçip gidecekti o zaman... ama, asla kaybolmayacaklardı... kendi dalga boylarında, kendi özel boyutlarında hep yaşanıp duracaklardı... sesin kendi boyutunda hep çınladığı gibi... geçip giden bizleriz Tayfun... zaman biyere geçip gitmiyo... ama, bizim geçişimiz bile, birbirimizin yanından geçişimiz gibi... yok olmuyoruz... hiçbir zaman yok olmuyoruz... bir başka boyutta, biz de sesler gibi, görüntüler gibi yaşayıp duruyoruz... biz geçip gitmişsek eğer, yani, bilinen deyişle, 'ölmüşsek', rüya denilen o boyutta aslında yaşayıp durduğumuz için, bizi görmeye devam ediyo insanlar... ama diyolar ki, 'Allah hayıra çıkarsın. Bi rüya gördüm,' ... Anladın mı Tayfun? Asıl dikkatimizi yoğunlaştırdığımız şey, televizyondaki sürükleyici diziyse, mutfakta yanan yemeğin kokusunu duyamıyoruz! Asıl dikkat ettiğimiz, işte bu hayat dediğimiz sürükleyici

dizideki rollerimiz. Hiçbirini kendimiz istemedik üstlenmeyi. Düşündükçe daha çok çıldırıyorum. İçinden çıkamayacağımız kanyonlara attılar bizi, İşte buradan yürüyeceksiniz!' dediler. Bebekken itiraz ettik avaz avaz, büyüdükçe, sanmaya başladık ki, o yol, hakikaten tek yürünmesi gereken yoldur... Kanyonun dışında kalan gerçek hayatı kaçırdığımızı hiç düşünmedik o günden sonra...'

Doğru. İhaneti ben tanımlayıp koymadım sözlüklere. Annemin 'geçip giden' yaşantısındaki 'kahpeliklerin ve 'yüceliklerin adını ben koymadım. Ben, bana ne öğretilmişse, onu doğru bildim. Kanyonda kısılıp kaldım ben. Bu Asena gelip de çıkışı örten kayalara çelimsiz gövdesiyle omuz atmasaydı, hep o kanyonda kalacaktım.

ölmek ve sonradan dünyaya tekrar gelmekse, anla artık, ölmek diye bişey olamayacağından...'

Hayatın, bir başka boyuttaki devamı. Sesin çınlayıp durması gibi.

tabii ki, hayatın bi başka boyuttaki devamı... mekân veya zamandaki değil... boyuttaki... boyutlar, kendi düzenlerine yakıştıracak şekilde biçimlendirirler cismi... tıpkı, inançları biçimlendirdikleri gibi... Eskimolar, karılarım misafirliğe gelen erkeğin yatağına gönderirler ikram olarak... boyut, onların inancını öyle biçimlendirmiş... Emeviler recm ederler, karıları başka erkekle yatarsa... Eski Yunan'da, hırsızlar toplumun en yüce makamlarıyla onurlandırılırlar... Engizisyon, hırsızı, içindeki şeytan çıkıncaya kadar iğneli fıçıda tutar...'

Ne olmalıyım? Emevi olup annemi recm ettim. Eskimo mu olmalıyım?

'... adam olmalısın... cesur olmalısın... yalnızca bakma-malı, görmelisin de... bana baktığın zaman ne görüyosun?.. kitap kurdu bi çocuk mu?..'

Evet! Ama çok tatlı bir kitap kurdu.

sana bişey söyleyeyim mi?., ben bu kadar çok kitap okumadım... ama, okuyup ezberlemişim gibi, satır satır hatırlıyorum pek çoğunu... inan Tayfun, bazı kitapların içindekileri biliyorum... şimdi bak... ne görüyosun?.. daha başka bi hayatım olmamış olsaydı bunları nasıl bilebilirdim?' Daha önce, yok öyle değildi, daha başka boyutlarda pek çok hayat yaşamış, sonra ölüp, yok yok, ölmek de yoktu, sonra geçip, başka bir boyutta yaşantısını sürdüren... yani bu boyutta, benim de bulunduğum boyutta, her nasılsa gelip beni bulmuş...

‘...Ne olursun, artık tatlı bir çocuk görme Tayfun. Bu boyut, beni sana getirdi. Nedenini bilmiyorum, ama öğreneceğim. Düşünüyorum. Kimsenin kimseyle karşılaşması rastlantısal değildir. Her karşılaşmanın bir amacı vardır. Şimdi şaşırıp, ‘sonraki tarihteki bir amaç için, ondan çok önceki bir tarihte karşılaşma nasıl olabilir?’ deme... Çünkü, sonraki tarih, önceki tarih diye bişey yok... anladın mı?..’

Anladım galiba! Öyle bakılınca öyle anlaşılıyor. Demek, bu hesaba göre, ben az önce, yok az önce diye bir şey yoktu, demek ben öbür boyutta, annemin yaşadığı boyutta olaylara müdahale edebilirmişim sahiden. Demek rüya değilmiş o. Oraya geçivermişim. Şimdi geçsem? Şimdi ne yapardım? Artık o boyutun var olduğuna inanıyorum diyelim... Ne yapardım?..

‘Anladın mı Tayfun?’

‘Söylediklerin hiç aksini düşünmeden dinlenince, hiç de akla aykırı gelmiyor. Diyelim ki sen haklısın... O zaman, ben o rüyada, olaya müdahale etseydim... Yani annemin kendisini öldürmesini önleyebilseydim...’

Kerem’in gözleri büyüdü. İçindeki kadın bağırdı ona: ‘VAZGEÇSİN!’

‘Bunu akima bile getirme,’ dedi heyecanla.

‘Neden ki?’

‘Orası başka bi boyut. Senin bugüne kadar sandığın gibi vicdanın veya hayallerin değil. Orada o yaşantı sürüp gidi-yo ve o yaşantı, kendi cisimlerini, onların hayatlarını biçimlendir iyo... anlıyo musun?., eğer, sen onu biçimlendirecek olursan...’

‘Eee?’

‘O da, oluşan yeni duruma göre, seni yeni baştan biçimlendirecektir ki, bunun tek anlamı vardır...’

Tayfun, yeniden tatlı bir çocuk görmeye başlamıştı karşısında.

‘Neymiş o?’ dedi hafif gülümseyerek.

Kerem, gözlerini kocaman kocaman açtı. Kadın azarladı Kerem’i: ‘BİR İŞİ

BECEREMEDİN! İKNA EDEMEDİN

ONU! BEN GELİP İKNA EDEYİM DE GÖR!’ Kerem çok korktu.

‘Sakın Tayfun!’ dedi yalvarır gibi. ‘... bütün anlattıklarımı unut... hepsini bir çocuğun hayal mahsulü olarak değerlendir... ama, şimdi söyleyeceğime inan... başka boyuta geçenlerin yaşantılarıyla oynama... bırak kendini öldürsün annen... o boyut, öyle kuruyo mantık zincirini... sakın işe karışma...’

Tayfun, çocuğun heyecanına anlam veremiyordu.

‘Açık konuşsana bilgi hazretleri,’ dedi.

‘Tayfun... anlamıyo musun?..’ diye inledi çocuk. ‘... eğer annen yaşasaydı, biz seninle hiç karşılaşamıyacaktık... başka boyutlara doğru yollarımız ayrılacaktı o zaman... Annen yaşasaydı, belki de sen geçip gitmiş olacaktın... Annen yaşasaydı, belki baban yakalayacaktı onu evde bir yabancıyla ve çekip vuracaktı... O zaman da hem annesiz hem babasız kalacaktın... Sen onun intiharını önledin diyelim, annen o adamla buluşmaya son verecek miydi?.. Anlaşana... Her şey, ama her şey başka olacaktı senin için... Benim için de öyle... Sana asla kavuşamayacaktım...’

Tayfun, işin dalgasmdaydı artık.

‘Bundan haberin bile olmayacaktı ki,’ dedi rahat rahat. ‘Beni hiç tanımadığın için, hiç sevmiş de olmayacaktın... Dolayısıyla benim eksikliğimi hiç çekmeyecektin...’

Kerem, hayret dolu bir ifadeyle baktı Tayfun’un yüzüne. Kadın, onu itip öne geçmeye çalıştı. Kerem, bütün gücüyle direnip şimdilik durdurabildi onu.

‘Yapma!’ diye bağırdı. ‘Az önce, rüyandayken beni hatırladığını söylemedin mi?’

Tayfun omuz silkti. Rüyaydı o be! Ama, yoksa değil miydi? Kafası iyiden iyiye karışmaya başlamıştı.

‘Söylediiim,’ dedi.

‘Gördün mü?’ diye atıldı Kerem. ‘Sen beni hatırlıyodun,

ben de seni hatırlayacaktım.’

Tayfun, elini kaldırıp müdahale etmek istedi.

‘Asıl sen yapma,’ dedi. ‘Geçmişte sen yoktun. Senin için de ben yoktum. Ben annemi öldürdüğümde, sen doğmamıştın bile.’

Kerem, başını ellerinin arasına aldı. Kadını zaptedemi-yordu artık. ‘Sus Tayfun!’ dedi ‘Deli olma! Zaman diye bişey yok ki... Geçmiş de yok, gelecek de yok... Konuştuk ya demin...’

‘Öff çocuk öff! ’ dedi Tayfun. ‘Kafayı yedireceksin bana sen. Bütün eski kabullerimin...’

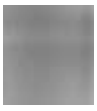
‘Eski diye bişey de yok...’

‘Sus!., sözümü kesme... neyse ne... var veya yok... bütün kabullerimin tersini düşünmeye zorluyorsun... inanç, ahlâk... tamam... hepsini inkâr ettik diyelim ama, pozitif bilim diye bir şey var ya... Einstein var... Zaman nasıl yok olabilir?.. Hiç başka şey düşünmez misin sen? Aklın hep bu eş-toynfeynklerde midir?’

tulmak amacıyla yapmıştı ama, kadın da gelmişti onunla beraber. Sonra da fısıldamıştı ona: ‘ESKİ YANILGINDAN SÖZ ET!’

Kerem, puftan kalkıp, Tayfun’un yanma sığıştı. Kafasını göğsüne yaslayıp ayaklarını öne uzattı. Bunu kadından kur

Kerem, çaresiz boyun eğdi kadına.

‘Düşünürüm,’ dedi, sürünerek. ‘Dünyanın direği, saatin zembereğinde gizlidir derdim mesela... ama son...’

Tayfun ayağa fırladı.

‘Ne?’ diye bağırdı. ‘Ne derdim dedin sen?’

Kerem, şaşkın şaşkın baktı Tayfun’a. Kadın gülerek geri çekildi.

‘Hiiç...’ dedi. ‘... küçüktüm... öyle düşünürdüm... kendimce o sonuca varmıştım ki, Dünya’nın direği saatin zembereğinde gizlidir... niye kızdın?’

Tayfun, hepsi birden havaya dikilen saçlarını, iki eliyle yatıştırmaya çalıştı.

‘O söz...’ dedi, ‘...o sözü nerden duydun sen?’

Çocuk omuz silkip dudaklarını büzdü. Duymuş muydu, kendi mi düşünüp bulmuştu? Bilemedi.

‘Hiiç...’ dedi. ‘... öylesine kendi kendime düşündüm işte...’ Tayfun, salondan balkona çıktı. Ne yapacağını bilmez halde, tekrar salona döndü. Sonra ortada gezinmeye başladı.

‘Tesadüf!..’ diye homurdandı, ‘...bu doğmamıştı bile o zaman... iki ayrı insan, ayrı ayrı yerlerde de yaşamış olsalar, aynı şeyi düşünemezler mi?., tesadüf tabii.’

Kadın, sözü Kerem’in ağzından aldı:

‘Düşünemezler.’

‘Ha?’

‘İki ayrı insan diye sordun ya... aynı şeyi asla düşünemezler... ya duymuşlardır, ya görmüşlerdir birbirlerini, ya bir arada yaşıyolardır, ya da ikisi de aynı insandır...’

Tayfun, saçlarını bir kez daha düzeltti.

‘Ne diyosun ulan sen?’ dedi.

Kadın çekildi.

‘Diyorum ki, ya duymuş...’

‘Orasını anladık. Son söylediğine geç.’

‘İkisi de aynı insandır demiştim... n’oldu?’

Güldü Tayfun.

‘Çocuk...’ dedi acıyarak. ‘... iki ayrı insandan bahsedip, ikisinin de aynı insan olduğunu söylediğinin farkında mısın?’

‘Eveet! Biri geçip gitmiş, diğeri onun yerine dünyaya gelmişse, o zaman iki ayrı insan oldukları halde, iki aynı insan olurlar... yani senin öldükten sonra yeniden dirilme dediğin şeyi diyorum...’

Tayfun, çocuğa inanmıyordu tabii. O kadar da çocuk değildi artık. Ama yine de her ihtimale karşı, bir sınamaya ka~ rar verdi. Yürüyüp, tam karşısına dikildi. Sonra eğildi, mahzun gözlerin derinliklerine doğru baktı. Şeffaf yanakları avuçladı.

‘Kerem?’ dedi fısıltı gibi bir sesle. ‘Bana âşık olduğunu söylemiştin değil mi?’

Çocuğun gözleri parladı. İçindeki kadının da.

‘Evet!’ dedi. ‘Gene de söylüyorum. Sen benim aşkınısın.’

‘Neden Kerem? Bana bakınca ne görüyorsun?’

‘Aşk!’

‘Başka?’

‘O kadar... aşk işte... aşkın nedeni olmaz ki... çok düşündüm bunu ve...’

‘Bilirim bilirim... düşünmüşsündür... peki, şunu da düşündün mü, ikimiz de erkeğiz... ben, belki de senin baban olacak yaştayım...’

‘Yoo... hiç düşünmedim... hem ben kendimi erkek gibi hissetmiyorum ki... kadın gibi hissediyorum daha çok...’

Tayfun, çocuğun yanaklarını bırakıp doğruldu.

‘Kadın gibi mi?’ dedi.

Kadın Kerem’e izin verdi: ‘SÖYLEYEBİLİRSİN ÇOCUĞUM!’

‘Evet! Hissetmekten de fazla, biliyorum ki, içimde bi kadın var... Çok acı çekmiş bi kadın... çok düşündüm, korku diye bişey olmadığını buldum ama, hayatta sadece o kadından korkuyorum Tayfun...’

Tayfun, çocuğun gözlerinde beliren korkuyu hemen fark etti. Ama bunu yanlış anladı.

‘Sana yanlış şeyler yaptırır diye mi?.. Yani, bir erkeğe âşık etmek gibi...’

‘Hayır! Âşık olmanın yaşı, cinsi, türü ve kuralı olamaz... Benim korktuğum o değil...’

‘Ya ne?’

‘O kadın... O kadını tanımaktan, çektiği acılarla tanışmaktan korkuyorum ben... Bu yüzden, onun bulunduğu rüyalara hiç geçmiyorum... O kadın, çok başka Tayfun... Sanki benim içimde hapis de, dışarı çıkmaya çalışıyo gibi...’

Tayfun, Kerem’e çok acıdı. Eğilip, sarı kafayı yukarı kaldırdı.

‘Bu normal bir durum,’ dedi. ‘Eskiden ruh hastalığı olarak adlandırırlardı ama, şimdi buna kimlik seçimi diyorlar. Dışın ne olursa olsun, içinden ibaretsin. Eğer aklın kadın olduğunu söylüyorsa, kadın olursun. Bunda korkacak, utanacak bir şey yok.’

Çocuk iki büklüm oldu sinirinden.

‘Öff!’ dedi. ‘Beni hiç anlamıyosun... Bak, senin anladığın dilden konuşayım da bi daha dinle... Ölmüş bi kadın var benim içimde Tayfun... Yani benim anladığım dille, o benim bulunduğum boyutta, benimle yaşıyo... Ama, bu kor-kutmuyo beni... beni korkutan, onun bana hâkim olmaya çalışması... içimde binlerce ölü var belki... ama bi tek o rahat durmuyo... çektiği acılar hâlâ bitmemiş... bu boyuta müdahale etmeye çalışıyo, tamam mı?.. Senin o rüya dediğin boyuta müdahale etmeye çalışman gibi... O zaman, her şey çok karışır... O giderek güçleniyo içimde ve ben bi türlü onunla yüzleşemiyorum...’

Tayfun, çocuğun yanma oturup, kollarını omzuna doladı. Ağır ağır, sever gibi, okşar gibi masaj yapmaya başladı.

‘Korkma bebeğim,’ dedi. ‘Ben yanında oldukça, kimse sana bişey yapamaz.’

Kerem, başını eğip, Tayfun’un ellerinin koltukla ensesi arasında daha rahat çalışabilmesi için boş alan yarattı.

‘Biliyorum,’ dedi. ‘Nedenini bilmiyorum ama, senin yanında olduğum sürece beni rahat bırakıyo o... önüme geçmeye, benim boyutuma karışmaya kalkmıyo... sadece fısıl-dıyo kulağıma... o kadar... senin yanında deliksiz uyuyabiliyorum... korkmadan...’

Biraz da kulak arkalarını ovalım. Ordan sırta ineriz.

‘Ben yokken nasıl uyuyordun?’

‘Aralıklı... çok sık aralıklı... ben o boyuta gitmek istemediğim halde, o bu boyuta geçmek istiyodu sürekli... bunun için de rüyaya geçmemi bekliyodu hep... bi defa, uzaktan gördüm onu... yanında sarı, uzun tüylü bi köpek vardı... sizin de varmış ya hani...’

Tayfun’un elleri bilinçsizce sırta doğru indi. İnce bir fasit eklem sıkışması yakaladı orda. Kanepede, yastıksız yatmaktan olsa gerekti. Usul usul ovmaya başladı.

‘Yavrum...’ dedi şefkatle. ‘Ben sana anlattım ya... o girmiştir rüyana...’

‘Hayır Tayfun... Bu dediğim, senin anladığın takvime göre yıllar önceydi... kadın, koyu pembe sıvalı bi evin önünde, elinde yeşil bi bahçe hortumuyla gülleri...’

Ne diyor bu çocuk? Yeşil bahçe hortumu? Güller? Koyu pembe sıvalı ev? Sarı köpek? Ben bunlardan bahsettim miydi?..

‘... suluyodu... hiç ağlamıyodu ama, ben onun çok acı çektiğini biliyodum, görüyodum, çünkü o kadın, aynı zamanda bendim... yanında kuyruk sallayan köpeği de tanı-yodum... hani sana anlatmıştım ya, mezardayken beni diğer köpeklerden korudu diye... o köpekti işte...’

Kadın? Kadın neye benziyordu? Nasıl bir kadındı?

Kadın, nasıl bir kadın olduğunu Tayfun’a göstermek için harekete geçti. Kerem’in sesini kullanarak mesajını gönderdi Sarı Prens’e:

‘Ne güzel masaj yapıyosun Tayfun. Tılsımlı değneğin suyu bulduğu gibi buluveriyosun kuluncu... milyon kişi gelse ark...’

Tayfun’un parmakları kasılıverdi.

‘Ne dedin sen?’ diye bağırdı, çocuğun önünde yere diz vurarak.

Kerem, şaşkın şaşkın baktı aşkına.

‘Niye kızdın gene?’ dedi. ‘Kötü bi söz söylemedim ki... sadece çok güzel masaj yaptığın için...’

Tayfun, gözlerini gömleğinin yenine silip, çocuğun yanaklarını tekrar avuçladı.

‘Kızmadım bebeğim’ dedi, kendinden sürmeli gözlere bakarak. ‘O söylediğin sözü sordum. Ne demiştin? Bir daha söyle. Belki yanlış duymuşumdur.’

Kerem, pamuk ellerini kaldırıp, aynen Tayfun’un ona yapttğı gibi, onun yanaklarını avuçladı. Kadın öyle istedi çünkü.

Masaj... tılsımlı bi değneğin suyu bulduğu gibi kuluncu buluyosun dedim... arkamdan yaklaşan milyon kişinin içinden, dokunanın sen olduğunu anlarım diyecektim, dedirtmedin...’

Tayfun’un elleri önüne düştü. Sonra da omuzları çöktü.

Neler oluyor?’ diye mırıldandı, çenesi çocuğun avuçlarında. Anlayamıyorum artık... hiçbir şeyi anlayamıyorum... Sen bu sözü nasıl söyleyebilirsin?.. Kimsin sen Kerem?.. Kimsin sen?’

‘Ağlıyosun.’

Çocuğun dizlerine dayadı başını. Çocuk da onun sarı saçlarını karıştırmaya başladı.

‘Evet ağlıyorum galiba,’ dedi. ‘Kendi deliliğime güleceğim yerde ağlıyorum. Sen aslında yoksun değil mi? Bütün bunlar rüya değil mi? Birazdan gözümü açacağım ve sensiz günlerime geri döneceğim değil mi? Sen, bu dünyada yalnızca annemin ağzından çıkan sözleri bana söylemiş olamazsın... bunlar hayal değil mi?’

Kerem düşünmeye başladı.

‘Yoo... ben hurdayım ya işte... o sözleri sana annen mi söylüyodu sahiden?’

‘Evet! Yalnızca o!’

‘Belki de...’

‘Sus! Bir şey söyleme sakın. Bunu düşünmek bile tek başına delilik!’

‘Peki Tayfun.’

Annem? Bana âşık olan o kadın... Kerem? Bana âşık olduğunu söyleyen bu çocuk, llan-ı aşk edişleri aynı... Masajıma iltifat sözleri aynı... Birinin sarı bir köpeği vardı, öbürünü mezardan bulup çıkaran köpek de sarı... Biri öldüğü zaman, diğeri yaşamıyordu, biri doğduğunda ise öbürü artık ölmüştü... Biri bir zamanlar, Dünya’nm direğinin saatin zembereğinde gizli olduğunu söylerdi... öteki de söylermiş meğer... Başka?.. Başka neleri ortak?

‘Nasıl bir kadındı?’

‘Hani sus demiştin?’

‘Fikir yürütmene sus dedim. Tarif edebilir misin bana onu biraz? Üzerinde ne vardı? Tipi, yüzü gözü nasıldı? Saçları? Suladığı bahçeyi hatırlayabiliyor musun? Nasıl bir bahçeydi?’

‘Tabii hatırlıyorum. Yalnız, kadının yüzü çok net değildi. Hayal meyal söyleyebilirim... Ama, diğer ayrıntılar aklımda...’

‘Yavaş yavaş, tane tane anlat hepsini.’

‘Tamam... Kadın, uzun, sarı saçlıydı...’

Annem!

‘... üzerinde beyaz bi gömlek vardı... ya da öyle bişey... eteği, toprak yeşiliydi... asker üniforması rengi...’

O günkü kıyafeti! Rüyamdaki kıyafeti! Bu olabilir mi? Olamaz tabii. Hâlâ rüyadayım!

‘Devam et!’

‘Bahçe, onun elinde hortumla durduğu betonlu yoldan daha yüksekteydi. Suyu oraya doğru tutuyodu...’

Bizim eski bahçe! Devam et çocuk!

‘... çok güller vardı orda... her renkten...’

Harika güller vardı! Arıdan başımızı alamazdık. O öldü de kasten diplerine çamaşır suyu döküp kuruttum hepsini!

arkasından, evin giriş kapısı gözüküyodu... san çerçeveli, camekânlı bi girişi vardı... girişin hemen yanından, aynı şimdi senin evde olduğu gibi, yokuş aşağı inen bi yan bahçesi vardı evin... beri tarafta, bahçenin giriş kapısının sağında, ince bi ağaç fidanı vardı...’

Sarı kiraz ağacı. Şimdi ağaç oldu o. On yedi yaşında bir ağaç! Ya köpek? O nasıldı?

köpek çok uzun tüylüydü... uzun burunluydu... sarısı çok güzel görünüyodu... onu iyi biliyorum, çünkü beni mezarlıkta koruyan da oydu... anlatmıştım...’

Evet anlatmıştın. Ben de gülüp geçmiştim. Şimdi de aynını yapmam gerek belki. Ama yapamıyorum. Çocuğa inanıyorum herhalde. Yok! Olacak iş değil. Nasıl inanırım bütün bu saçmalıklara. Aklımı başımdan aldı o... O kadar!.. Makul değil bunlar, hiç değil!.. Acaba?.. Annemin bir resmini gösterebilseydim?.. Acaba?

‘Kadını görsen tanır miydin? Yani bir resmini falan diyorum... acaba?’

Korku, bir kez daha kristalleşti çocuğun bakışlarında.

‘Belki,’ dedi ürkek bir sesle. ‘... ama onu görmek istemezdim... eğer görecek olursam, ne tarafa kayacağımı bilemem... beni ele geçirebilir... anlıyo musun?’

Tayfun, bir kez daha geçip yanma oturdu Kerem’in. Elini tutup, ellerinin arasına aldı.

‘Doğru!’ dedi çocuk avutur gibi. ‘... söylemiştin... onun olduğu boyuta geçmiyormuşsun bilerek... ama, iyi düşündün mü? Korku diye bir şey var mı?’

‘Düşündüm tabii. Korku diye bişey yok. Boyut, kendi cisimlerinin yaşantısını biçimlendirir ve bunun önüne kimse geçemez.’

Tayfun, bu cevabı bekliyordu zaten.

Tamam işte,’ dedi. ‘Korkacak ne var o zaman? Madem ki, olacakların önüne geçilemez, korkmanın da anlamı kalmaz... öyle değil mi?’

‘Öyle ama!..’

‘Bazen, istemeden de rüya gördüğümüz olmaz mı?., yani rüyaya geçiş yaptığımız?., öbür boyuta işte...’

‘Olur tabii... çoğunlukla öyle olur zaten...’

‘O zaman?., her an yeniden karşılaşabilirsin onunla... kaçamayacağını bile bile, korkmak niye?’

Kerem, başını Tayfun’un göğsüne bıraktı.

‘Bilmiyorum,’ dedi. ‘Belki çok önemli bir sebebi vardır korkmamın. Belki, eğer ben o kadınsam, o olmaktan, onun korktuğu nedenden dolayı korkuyorumdur. Olur ya öyle... Okumuşsundur gazetelerde... Çocuk, yedi yaşma gelir, başka bi dil konuşmaya başlar... Ben belki henüz o çağa gelme-mişimdir... Açıklayamıyorum... Açıklamanın ise tek yolu var, ben de zaten o yola girmekten korkuyorum.’

‘Rüya...’

‘Evet! Rüya!’

‘Korkma... ben seni koruyacağım.’

‘Ben de seni... sana verdiğim sözü unutmadım... seni senden bile koruyacağım ben...’

Dışarıdan bir klakson sesi duydular. Bunda üzerlerine alınacak bir durum yoktu ama, klaksonun sesine Çomar’m gökgürültüsünü andıran hırlamaları karışınca, üzerlerine alınıp dışarı fırladılar. Gelen Tufan’dı. Vectra’nm camını hafif aralamış, Çomar’m bahçe dışına yapabileceği bir taarruza karşı bu şekilde

tedbirini almış, kardeşinin çıkıp kapıyı açmasını bekliyordu sabırla.

‘Yerine git ÇomarF

Çomar, asıl sahibiyle Tayfun’u yanyana görünce, daha önce de yaptığı gibi hırladı Tayfun’a. Tayfun, kara suratta parlayan beyaz dişleri görünce olduğu yerde dondu kaldı.

Kerem hemen devreye girdi... Veya o kadın...

‘Yerine git Çomar!’

Çomar, derhal boyun eğdi, karanlıklara kanşıp kayboldu. Tayfun, lâle desenli demir kapıya doğru ilerledi. Tufan da arabadan inmişti. Mahcup mahcup gülümsedi.

‘Sizi bu saatte rahatsız etmek istemezdim ama...’ dedi. Sonra elini gömleğinin cebine atıp, kalbinin üstünde taşıdığı mektubu çıkardı. ‘Sana bunu bir an önce ulaştırmak istedim. Sabahı bekleyemedim. Babam gönderdi.’

Tayfun, kapıyı kırarcasına açtı.

‘Merhaba Kerem,’ diyerek, çocuğa bir an önce dokunmak için yanından geçmeye çalışan ağabeyinin elinden kopartır gibi aldı mektubu.

‘Bu o mu?’ diye inledi.

‘Nasılsın Kerem?’

‘Abi... bu o mu dedim sana!’

‘Evet! Babam bana bile yalan söylemiş yıllarca. Mektup hep kalbinin üstündeymiş. Akşam ona uğradım. O zaman verdi.’

Tayfun’un eli yanıyordu. Bir an önce eve girip okumak için can atıyor, bir taraftan da; bir kuvvetli rüzgâr çıksa, şunu asla bulamayacağım bir yerlere uçurup götürse diye dua ediyordu.

Yan gözle, Tufan’ın Kerem’e çocuğuymuş gibi sarıldığını gördü. Kıskandı. Sonra, ağır ağır basamakları inip, arkadan ağabeyinin sırtına dokundu.

‘Hadisene abi...’ dedi. ‘İçeri girelim... burda, ancak Allah’ın açıklayabileceği şeyler oluyor... sen onun son kuşak tercümanlarından biri olarak, belki bize anlatabilirsin.’

Tufan, boş boş baktı kardeşine.

‘Anlamadım,’ dedi. ‘Ne oluyor dedin?’

Tayfun sırıttı. Mektubu tutmaktan ter içinde kalan elini, mektubu diğer eline aktarıp pantolonuna sildi.

‘Yanında, benden kurtarabildiğiniz fotoğraflardan var mı

hiç?’

Tufan, elini arka cebine atıp, cüzdanını çıkardı.

‘Annemin mi?’ diye sordu. ‘Hep yanımda taşıdığım bir tane var.’

Tayfun, uzanıp elini tuttu ağabeyinin.

‘Şimdi değil,’ dedi. ‘Önce içeri girelim. Ben şu mektubu okuyayım. Kendimi toparlayıp, aklımı da başıma alıp olanı biteni bir güzel anlatayım sana... Ondan sonra, eğer gerek görürsem, isterim.’

Tufan hiçbir şey anlamamıştı.

‘İyi,’ dedi, cüzdanını yerine yerleştirirken.

Üçü beraber içeri girdiler. Sarı, bahçede kaldı... Veya Ço-mar...

‘Aşkı tefsir et,’ desek aciz beşer,

Aşkı tefsir etse ancak aşk eder...

Mevlâna

‘O tavus kuşu ki, güzelliği yüzünden, tüyü düşman kesilmiştir ona. Mübarek hayvanın başına ne geldiyse, hep o alacalı tüylerinin güzelliğinden dolayı gelmiştir.’

‘Doğrusun abi... yalnız...’

Iştğü güzelliği haram edecek bu yavrumuza dünyayı... helvaya üşüşen sinekler gibi, ne kadar mundar, ne kadar mikrop herif varsa tepesine üşüşecek.’

‘O da kuvvetli bi ihtimal tabii... ama...’

‘Ben evvela, kendimden şüphelendim tövbeler olsun! ‘Ülen’ dedim, ‘... n’oluyo sana Haşan?’ dedim. ‘... sen’ dedim, ‘... dış güzelliğine bu kadar ehemmiyet vermezdin!’ dedim... ama, sonradan anladım ki, güzel olan, bu çocuğun dışı değil sade... içi güzel esas!., dışını eritici, yakıp kavurucu yapan, işte o iç... ilk başta anlamıyo adam. Sonra sonra dank ediyo... Aşka düşürüyo bu çocuk... Bakanı, dokunanı, sokulanı yakıp bitiriyo...’

‘Aynen katılıyorum... da...’

‘Yani yanlış anlamanı istemem... Evli barklı adamız çok şükür!.. Bu, öyle böyle bi aşk değil... Temiz, ulu bi aşk...

farz-ı misal, tabiat aşkı gibi bi aşk...’

‘Mutabıkız abi... ama bi de...’

‘Çayını tazeleyim mi İhsan? Çekinme bak! Çayımız çok... yav, şu halimize bak yav! Gören de kara sevdaya düştük sanır... tövbe estağfurullah, yalan da değil hani... iki koca adam, sabaha kadar çayla kafa çekip, bi tanecik sabiyi konuşuyolar... Ne dertmiş de mi İhsan?.. Sen ne diyecen bu konuda?’

İhsan Beyit, bir fırsat bulabilse, ne diyeceğini biliyordu ama, Haşan Çokar nefes almıyordu ki.

‘Bak İhsan... şu yavrumuzun resmine bak!.. Işık ışık!.. Allah övmüş de yaratmış! Hey maşşallah!.. bak... Ne demiş şey efendimiz?.. Demiş ki: ‘Vurmak ister avcılar çevremde hep ... Ben bir ahûyum ki miskimdir sebep,’ demiş. Yani, bu çocuğu kurtardık kurtardık, kurtaramadık, gitti bil... de mi Ihsan?’ ‘Abi, bi müsaade edecek misin? iki laf etsem?’

Haşan Çokar, aşırı gittiğinin farkındaydı ama, zaptedemi-yordu ki kendisini. Kerem’den konuşmak, Kerem’le yatıp, Kerem’le kalkmak istiyordu. Aslında, söylediklerinin hepsi yalandı. Kerem’i kurtarmanın falan gerekmediğini bal

gibi de biliyordu. Adı gibi biliyordu ki, ne kimsenin eli kalkabilirdi Kerem'e, ne de... Kimsenin silahı Kerem'e doğrulamaz-dı... Kimsenin gözü Kerem'e kötü bakamazdı... Safi kötülük, Kerem'in gölgesi üstüne düşse, tövbe estağfurullah, namaz kesilirdi!.. O kimdi, Kerem'i kurtarmak kim? Kerem gelmişti bu cihana ki, kendisi gibi sümsükleri kurtarsın! Kerem'i bir defa olsun gören bir kadın, doğurduğu çocuklarından utanç duyar, öldür Allah gebe kalmazdı tövbeler olsun... Kerem'i bir kez gören baba da, kendi oğullarına oğlaklarına şöyle bir bakar, ondan sonra da gönüllü nüfus planlamacısı olurdu... işte bunları konuşmak istiyordu asıl... Asıl söylemek istediği şuydu ki; aşktan, maşûktan bahsedilsin. Bu gece buna hasredilsin... Bir çeşit, tövbe es-

tağfurullah, naat zikredilsin... Böyle böyle derken, sabah tez oluversin de, asıl günışığına doğru uçmaya başlasınlar... Yoksa, o da biliyordu ki, Kerem'i bulmaları bile şüphelidir, kaldı ki, bulsalar bile, onu geri getirmeye güçleri yetmeyecektir. Biliyordu ki, Kerem 'Cık' dedi miydi, akan sular duracaktır ikisi için de... İhsan da dosya doldurmaya geldi miydi edebiyatçı kesiliyordu, konuşmaya geldi miydi, dut yemiş bülbül!

Konuşsana kardaş!

Tabii İhsan! Buyur konuş Allah'ını seversen... Ben de lafı ne zaman ağzımdan alacan diye beklerim sabah beri.'

'Abi... Kerem'i sevdik... tamam... Onu övmeye, bizim sözlerimiz yetmez, o da tamam... Ben, esas konuya geçsek diyorum abi... Hani şu, ölmüş kadının ruhu var ya...' Hoppalaaa! Yav, yapma İhsan yav! Destur de bu saatte! Nerden çıktı şimdi yav?

Kerem diyorum... oysa eğer... yani, o kadın öldükten sonra, Kerem olarak doğmuşsa yeniden...'

'Yav İhsan... konuşmayayım dedim amma, duramadım kardaş... Bunları yarın yolda konuşsak?.. Gecenin iti uğursuzu tepemizde dolaşırken, mezardan, ölüp de dirilmeden filan bahsetmesek?.. Apturaman Amcamız kafayı yemiş belli... Sen de duydun adamcağızı... Zaman yok filan dedi... Zaman yoksa, na bu saat neci?., markasını siktir et... içine bak... bunun yakıtı bile zaman kardaş... pilinin ömrü bir sene işte... ülen, madem zaman yok, niye biter bu pil o zaman?.. de mi?., tövbe estağfurullah, ölülerle düşe kalka, kafayı atlatmış seninki... n'apacan! Allah'ın garibanı işte. Onu da öyle idare edecen, he deyip geçecen... de mi

kardaş?.. öbür meseleye gelince, bizi ne alakadar eder, de mi?., inanmasak da, tövbe estağfurullah, inansak da ne değişir? Allah'ın hikmetine akıl mı erdirebiliriz?'

'Abi, gel şu meseleyi konuşalım bak. Bi defalığına olsun,

akşam kaldığımız yerden devam edelim. Bak, ben boş durmadım. Araştırıp soruşturdum akşamdan beri. O aldığımız adres var ya?.. Orda halihazırda o merhumenin küçük oğlu oturmaktaymış...'

Haşan Çokar'm kalbi, sevinçten sıkışır gibi oldu. Biraz da kıskançlıktan. Kendisi boş boş oturmuştu halbuki.

'Helal olsun valla,' dedi. 'Nasıl öğrendin hemen?'

'O mıntıkanın karakol amiri, askerlik arkadaşım olur. Sa-ğolsun, ekibe telsizle anons etmiş, mahalle muhtarını bulup evin kayıtlarına bakmış polis arkadaşlar.'

'Vay be! Kerem'i bulduk desene!'

'Abi... işte ben de bunu anlamıyorum ya... hem diyosun, bekçi kafayı yemiş, hem de Kerem'i bulduk diyosun... Ne malûm Kerem'in orda olduğu?'

Hakkaten yav! Ne malûm? Ülen Haşan! Çok kötü faka bastın len! Hadi desene; 'Aslında bekçiye inandıydım. O kadın Kerem olarak doğmuştur da çocuklarım, ailesini bulmak için o eve dönmüştür.'... Desene hadi.

'Yav... ne bileyim işte... bizimkisi de bi umut neticede.' Ihsan Beyit güldü.

'Abim...' dedi. 'Vay aslan abim... Sen de inandın esasında de mi?.. İnandın da günaha girerim diye kapatmaya çalışı-yosun konuyu...'

Hadi açık sözlü ol Haşan!

'Yav, Allah'tan korkmasam... biliyon işte kardaş!'

'Ya doğruysa abi? Ya Kerem, Kerem değil de o kadıncağızsa? Bundan kaç türlü sonuç çıkar düşündün mü hiç?'

Yoo... Ama düşünmüş gibi kafa sallayalım bakalım.

‘... birincisi; Kerem şu anda orada olabilir, ki biz doğru iz üstündeyiz demektir...’

Onu biliyoruz. İkincisi ne?

‘... İkincisi; Kerem, burdan ayrıldıktan bir zaman sonra o eve gitmiştir, ev sahiplerine ‘Ben sizin ölen annenizim’ de-

miştir, onlar da onu akıl hastanesine kapattırmalardır...’

Tövbe de len!

üçüncüsü; ki bu en aklıma yatanı; Kerem hâlâ o kadın olduğunu hatırlayamamıştır, ama altıncı hissi, onu oraya sürüklemiştir... Evsahipleri, yani o kadının küçük oğlu, adı Tayfun’muş, onu da öğrendim, aynen şenle ben gibi, vurulmuştur çocuğa da sahiplenip koruma altına almıştır onu... Kerem belki ömrünün sonuna kadar hatırlayamayacaktır kim olduğunu, orada kapılanıp kalacaktır... Bundan da iki sonuç çıkar...’

Ihsan’a bak! Yememiş içmemiş sonuç çıkarmış herif! birincisi; ne zaman istesek, gidip Kerem’imizi görebiliriz...’

Ohh! Bu hoşuma gitti. Başka?

‘... İkincisi; biz de artık evvelce kim olduğumuzu düşünmeye başlayabiliriz... yani, aslımız hangi mezarda da biz hurdayız?., anladın mı abi?’

‘Anlamadım.’

‘Kerem’i o evde bulduk diyelim... Bu tesadüf olabilir mi?’

‘Olamaz mı?’

‘Olamaz! Sürdüğümüz iz, kendi canına kıymış bi kadının izi... O iz bizi Kerem’e götürecek olursa, besbelli artık ki, Kerem, o kadındır... O zaman, bu iş doğru demektir... Doğruysa ne olur?..’

Ne olur?

‘... şu olur; her fani, toprağa girdikten sonra, en çok kavuşmak istediğine doğru yeni bi yolculuğa çıkar... Ke-rem’in, yani esası, o kadının en çok kavuşmak istediği nedir? Ailesidir de mi?., işte, bilerek veya bilmeyerek, oraya doğru yürümeye başlar mezardaki...’

Tövbeler olsun çıktık imandan!

İnsan, aşkına yürür abi... Allah’a âşık olan, döner sırtını bu tarafa, öte yana doğru yürür, kula âşık olan da, çıkar ka-

birden, kula doğru yürür... Bundan da tek bi sonuç çıkar...’ Biliyoz! Bundan çıksa çıksa cehenneme doğru bi yürüyüş çıkar.

‘... Dünya denilen bu zahiri âlemde, ne zaman vardır, ne mekân, ne de tesadüf. Amma bile, amma bilmeye, herkesin birbiriyle karşılaşması, arkadaş ya da düşman olması, sevmesi ya da ikrah etmesi, evlenmesi ya da boşanması, ölmezden önceki bi hesabın devamıdır... bişey devamlı oldu muydu ona ne derler abi?’

Devamlı derler işte. Ne diyecekler?

‘... ona sonsuz derler abi... sonsuzun başı kıçı olamayacağına göre, saati de olmaz, mekân dediğimiz, orası burası da... yani abi...’

Yani ne len? Ne yani? Geveleyip durmasana!

‘... ne öncemiz var, ne de sonramız... ne gecemiz var, ne de gündüzümüz... o öyle demiş, ona inanmışız, bu böyle demiş buna inanmışız... koyun gibi takılmışız çobanlarımızın ardına, ne yana dedilerse o yana seğirtmişiz... anladın mı şimdi abi?.. ne yalan dedikleri şeyin aslı var, ne de doğru dediklerinin... ölüm bile bizim bildiğimiz ölüm olamadıktan sonra, işin doğrusu ne abi?.. Kerem gibi oturup düşünsek hiç durmadan?.. Bulur muyuz biz de ışıkla karanlığın bir olduğu yerde, uykuyla uyanıklığın bir olduğunu?., eğriyle doğrunun bir olduğunu? Neye doğru yürüdüğümüzü bilip, dosdoğru, vakit kaybetmeden ona koşmamız gerektiğini?.. Ne dersin abi?.. Bulur muyuz?’

Ne diyeyim? Aklımın içine ettin şart olsun!

Ihsaan! Şunları baştan bi daha anlat hele kardaş! Doğru dedin gibi geldi de...’

‘Sayende abi! Anlatırım seve seve.’

Çayları tazeledi Haşan Çokar. İki arkadaş, hedef ve maksat tek olduktan sonra, ayrılık denilen şeyin teferruattan ibaret olduğunu idrak edinceye kadar tartıştılar birbirleriy-le. Hedef ve maksatları Kerem’di. Açıldıkça açıldılar. Biri sustu, öbürü lafı onun ağzından kapıp devam etti. Haşan Çokar, adamakıllı coştu da, İhsan Beyit bir gittiyse, o iki ileri gitti tövbeler olsun! Hiç çareleri yoktu, Kerem’i, tövbe estağfurullah, mezarda bile olsa gidip bulacaklardı. Gidiş, eğer ki âşığa kavuşma gidişiyse, ancak o vakit gidiş sayılmalıydı. O güne kadar, gideriz zannedip de sığırtmaç kuşları gibi oldukları yerde eşelenip durmuşlardı şart olsun! Hele bir sabah olsundu da... Dur bakalım hele...

İyi insanın gözü, ayıbı görmez!

TebrİzliŞems

Şükranım,

Seninle, bir başkası uğruna, ilelebet ayrılmak mecburiyetindeyiz. Mahcubum!

Kalbinde kirlenmediğimi bilmek arzu ederdim. Belki onun kim olduğunu sana söyleyebilsey-dim, bu mümkün olabilirdi. Ne yazık ki, söyleyemem. Senden ilk kez bir şey gizliyorum. Bunun için de mahcubum.

İnsan, galiba elde edebildikleriyle idrak edebildiklerinin amansız bir muharebesi içinde. Ne yazık ki, ben bu muharebeden mağlup ayrılıyorum, geride kendime zafer bırakarak.

Bu günahı işleyenlerin pek büyük bir ekseriyeti, tabiat kurallarına sığınır. Ben ise hürriyete sığınıyorum. Hürriyet içinde işlenen günahlar, bilirsin, esirlerin ibadetinden üstündür. Tercih etmek, bir risk de taşısa, hiç olmazsa yaratıcılık riski taşır. Ben tercihimi aşkımdan yana kullandım.

Aşka karşı hissettiğim şehvetin ailemizi yıkmasına müsaade etme. O zaten, benim için kâfi miktarda yıkıcı. Ancak, bugün gördüm ki, en kıymetli unsurlar da yalnız şehvetin içinde var. O olmazsa, aşkına hizmet edemiyorsun. Şimdi ölüme karşı tahammül edilmez bir şehvet duyuyorum.

Çünki, sevdiğim insanı korumanın tek yolu bu. O yol ise, zaten ailemi korumanın tek yolu.

Şükranım,

İnsan vardır, hiçbir eksik tarafı yoktur, insan vardır, hiçbir tam tarafı yoktur. Bana lanet okuma. Hayat bilgisini tamamlayamamış insanlardan olduğumu kabul et ve elinden geliyorsa eğer, sana zamansız görünen bu ayrılığımız için beni mazur gör.

Bir senaryonun sahneye konulmasında rol almışız, sahnede serbest olduğumuzu iddia ediyor, ‘hürüz’ diyoruz. Halbuki, dilek ve isteklerimiz, arzu ve emellerimiz, bazen ayan, bazen mahrem aşklarımız, ayaklarımızda zincir. Bu sahnede, elimizde kalan tek hürriyet ise, günah işlemek hürriyeti. Ne zaman rolünü yanlış oynasan, bunun adına günah diyorlar. Ben bu yanlış role, bu hürriyete âşığım. Sen, eğer senin rolün bu hakkı sana tanıyorsa, beni başlangıcımızda olduğu gibi bilmeye devam et. Seni çok sevdiğimi bilmeye devam et. Ailemi diri tutmak uğruna öldüğümü bilmeye devam et.

Bugün ilk defa gördüm ki, olup bitmiş, tamamlanmış bir halimiz yok. Halen olmaktayız. Öğrenmekteyiz. Ve yine bugün öğrendim ki, esasen ‘bugün’ diye bir şey yok. O halde, dün de, yarın da yok! Var olan tek şey, son satırı okuduğunda,

artık tekrarlanmayacak sandığın ‘bu an.’ ... Ben de bu anlardan birinde, tercihimi ölmekten yana kullanıyorum. Yanı, günahtan... Allah’a karşı ise, bu günahımın sevabına sığınıyorum.

Şükranım,

Zannetme ki, bu dünyada karşılaşmak kabil değildir. Pekâlâ kabildir. Bakarsın karşılaşırız. O zaman, şunu hatırla; sevdam ve kalbim, yalnızca eşime aittir. Ölmek sebebim, başka bir erkek olmuş olsa dahi...

Beni unutma. Sen bana emanetsin. Çocuklarımı ise sana emanet ediyorum. Onlara iyi bak. Vasiyetim şudur: Ne pahasına olursa olsun, Tayfun’umun, Sarı Prens’imin, hayatıma mal olan adamı soruşturmasına mani ol. Ölümüm, ancak o zaman bir kıymet ifade eder.

Lütfen Şükranım, seni sevdiğime inan... Lütfen...

Karın

Melek Ismailoğlu

‘Nasıl? Bulmaca gibi değil mi?’

Tayfun, üçüncü defa okuyordu. İlk okuduğunda ağlamıştı. İkincisinde durulmuş, düşünmüş, sonuncusunda ise, bulmacayı çözmüş bitirmişti.

‘Bence değil,’ dedi, mektubu omzunun üstünden okumaya çalışan Kerem’e uzatırken. ‘Yeterince açık.’

Tufan, huzursuzlanan bakışlarını kardeşinden kaçırdı.

‘Ne bakımdan açık?’ diye sordu.

Tayfun, ağabeyi ona bakıyormuş gibi, eliyle Kerem’in okuduğu kağıdı gösterdi.

‘İhanet etmiş. Bunu itiraf ediyor. Bana yakalandığı için intihara karar verdiğini gizlemeye çalışıyor sadece. Yine de, son satırda, açık veriyor. Beni özellikle vurgulaması bundan.’

Tufan, öfkesinden kanlanan gözlerini Tayfun’a çevirdi.

‘O kadar kolay mı?’ dedi, gergin bir sesle. ‘Şu mektubu okuyup da yazarına hain demek o kadar kolay mı? Okuduğunu anlamak o kadar kolay mı?’

Tayfun’un aklı, bir gün öncesine gitti.

‘Ne oluyor sana?’ dedi. ‘Dün benimle aynı fikirde olduğunu söylememiş miydin? Sen ve babam, annemin ihanet ettiğini bu mektuptan öğrenmişsiniz, sonra da yıllarca benden gizlemeye çalışmışsınız... bunu sen söylemedin mi dün?., aynı fikirde birleştik sanıyordum. Niye kızdın bu kadar?’

‘Eğer, annemiz, bir başka adamla aşk hayatı yaşadıysa ve sen de dün dediğin gibi, bunun ona olan sevgimizi değiştirmemesi gerektiğini söylüyorsan, seninle aynı fikirdeyiz...

Ama ben, başka bir şeyden bahsediyorum... Bu mektup, bence yeter derecede açık değil... anlıyor musun?’

Tayfun, rüyadan beri, fikrini değiştirmişti, ama Tufan’m bunu bilmesi gerekmiyordu. Omuz silkti.

‘Ya benim şahit olduklarım?’ dedi. ‘Fısıltılar, gıcırtılar, şunlar bunlar?’

Tufan, bunları hiç duymamış olmayı, annesini, mektubu okuduğundan bu yana ona yakıştırdığı gibi tertemiz muhafaza edebilmeyi ne kadar isterdi!

Çok mu insanca düşünüyorum? Yobazlığımı yenemedim mi hâlâ? Niye Tayfun’un yakasına yapışmıyorum, ‘Belki yanlış görmüşsündür!’ deyip?.. Yoo... harislik bu! Başka bir şey değil!.. Yanlış görmedim derse ne derim o zaman?.. Yanlış görmemiş olsa ne çıkar?.. Annem kirlenmiş mi olur?.. Babama çattığım gibi Tayfun’a niye çatamıyorum?

‘Madem şüphelendin, niye ona sormadın? Gece salonun ortasında sana neredeyse yalvarmış. Neden anlatmasına izin vermedin?’

‘Aman abi... yapma bunu bana... bilmez misin, adam karısını yatakta başka bir erkekle basar, kadın çırılçıplak aşağı atlayıp yalvarmaya başlar: ‘Sevgilim, yanlış anlama! Sandığın gibi değil,’ der... Adam ne dinleyecek onu? Göreceğini görmüş ya zaten... Sen olsan dinler miydin sanki?.. Aradan bunca sene geçmiş, yüreğin soğumuş, şimdi konuşmak kolay. Ben de dün sabah affetmiştim onu. Aradan geçen yıllar, benim öfkemi bile dindirir gibi olmuştu. Veya ben öyle sanmıştım.

İnan, sadece bir dakikalığına rüyamda o olayı tekrar görmek yetti bana... Yemin ediyorum, sen de aynen benim yaptığımı yapardın. Rüyanda bile görsen affedemezdin onu...'

Yapar mıydı Tufan? Annesine 'Geber' der miydi? Yoksa, Tayfun'un yaptığı gibi görmezden mi gelirdi? Affetmek mi? O hiç affetmeye kalkmamıştı ki...

'Affetmek Allah'a mahsus,' diye mırıldandı. 'Ben senin yerinde olsaydım eğer, annemi mutlaka dinlerdim. Senin on yedi sene sonra yapmaya çalıştığın işi, taa o zaman yapardım.'

Tayfun bozuldu.

'Mektubu kastediyorsan, onu sadece şey için okumak istiyorum... şey için... belki bir ipucu vardır diye... yani o adamın kimliği hakkında...'

Tufan, titreyerek mektubu okumaya çalışan Kerem'e baktı göz ucuyla. Çocuğun renkten renge girişiyle ilgilenmedi. Ne de olsa çocuktu o. Saflığı ve temizliği, yüzüne güzellik olarak yansıyan bir çocuk. Konu ona ağır gelmişti tabii. Ölümdü elinde tuttuğu. Titremesi ondandı. İçlerinde, anneleri hakkında iyi, hoş, güzel söz söyleyebilecek sadece o vardı. Mektup onun için ona verilmişti. Onun içi temizdi. O, o sayfada kötü bir şey göremeyecekti. Tufan gibi, görmek istemediğinden değil, göremediğinden göremeyecekti. O zaman, iki koca adam, söylemeye korktukları şeyleri duyunca, belki biraz daha adam olacaklardı... Belki de bu bebekten bunları beklemek aptallıktı.

'Bunu sormak için de çok geç kaldın,' dedi, Tayfun'a. 'O zaman soracaktın... olmadı, dolabı açıp bakacaktın... sonuna kadar direnip, annenin annen olarak kalması için bütün gücünü harcayacaktın.'

Tayfun, kırgın kırgın baktı ağabeyine.

'Haklısın,' dedi. 'Öyle yapmış olsaydım, bugün hâlâ bir annemiz olabilirdi. Babamın bir eşi, senin eşinin bir kayınvalidesi, kızının da babaannesi olabilirdi. Bütün kabahat bende. Katil benim!'

Tufan, sözlerinin kardeşini incittiğini düşünüp, üzüntü duydu.

'Öyle demek istemedim,' dedi. '... Sadece, artık pişmanlık duymak için...'

Otoriter, kural tanımaz bir ses duydular o anda. Çok iyi tanıdıkları bir ses:

‘Onu pişman eden, Yuvarlak Masa!’

Donakaldılar. Korka korka Kerem’e döndüler. Ses ondan mı gelmişti?

‘Kerem?’ dedi Tayfun.

Çocuk, mahmur gözlerini kırpıştırdı. Elinden düşen mektubun farkında değilmiş gibi duruyordu.

‘Efendim Tayfun?’

‘O konuşan sen miydin?’

‘Bilmem. Ben duymadım. Biri mi konuştu?’

Tayfun, elleriyle şakaklarını sıkıştırıp ovarak ayağa kalktı.

‘Olacak iş değil!’ dedi.

Tufan da ürpertiler içindeydi. Duyduğu sesin kime ait olduğunu biliyordu ama bunu düşünmeye dahi cesaret edemiyordu.

‘Sen de mi aynı şeyi düşünüyorsun?’ dedi Tayfun’a.

Tayfun, şaşkın şaşkın baktı ağabeyine.

‘Elbette,’ dedi, eliyle Kerem’i işaret ederek. ‘O söylemiş olamaz bunları... Ona Yuvarlak Masa Oyunu’ndan hiç bahsetmedim ki!’

Tufan da bilmiyordu Yuvarlak Masa ne.

‘Nasıl bir oyun o?’ diye sordu.

Tayfun ağzını açmaya fırsat bulamadan, Kerem’in olduğu yerden aynı otoriter kadın sesi oyunu anlatmaya başladı:

‘Bir çeşit diplomasi provası... Kimsenin suçunu yüzüne vurmazsın, ama her an vurma kozunu hep elinde tutarsın. O bunu bilir ve kendini affettirmek için uğraşıp durur. Böy-lece sen de, bir insanı suçlayıp, toplumda zor duruma

düşürerek düşman kazanacağın yerde, zoraki de olsa, senin gözüne girmek için çırpınan bir dost kazanmış olursun.’

Tufan, titreyerek kalktı sandalyeden. Gözlerini kısarak Kerem’e baktı.

‘Anne?’ dedi.

‘Tufan?’ dedi Kerem. ‘Sen misin Kocaoğlan?’

Bana acıma; can kulağıyla dinle yalnız Sana bildireceğim gerçeği...

Öç almaya da hazır mısın dinleyince?

Shakespeare

Bahçeden, iliklerine işleyen bir uluma duydular. Tufan sıçradı. Tayfun, başka zaman olsa, Çomar’m kurt damarı tuttu diye düşünür, çıkar balkona, bir güzel azarlardı, ama bu defa, hayvanın keyfine dokunmayı akimın ucundan bile geçirmedi.

‘Sarı?’ dedi Kerem, artık kendine ait olmayan bir sesle. Sonra, sırtını dikleştirip, aristokrat boynunu, bir kuğu gibi yukarıya doğru uzattı. ‘Neden dışarda bıraktınız köpeğimi?’ Ses o kadar buyurucuydu ki, Tufan, suçu Tayfun’a atmak zorunda kaldı.

‘Tayfun onu hiç içeri almaz ki.’

Kerem, kaşlarını çatıp Tayfun’u tepeden aşağı süzdü. Sonra da, soylulara özgü, sorduğu sorunun cevabından başka hiçbir şeyi kaale almayan küstah bir yüz ifadesiyle hesap sordu: ‘Öyle mi Sarı Prens? Bana sormadan mı?’

Tayfun, salonun ortasında kazık yutmuş gibi dikiliyordu. Karşısında el pençe durduğu Kerem’di... O sevimli çocuk... ama konuşan o değildi... Kerem, annelerinin sesini bilmezdi ki taklit etsin!.. O halde, Melek Anne miydi konuşan?

Gözlerini kısıp, başını Kerem'in gözleri hizasına kadar indirdi Tayfun.

‘Kerem?’ dedi. ‘İyi misin canım?’

Kerem’in de gözleri kısıldı.

‘Tayfun?’ dedi çocuk sesiyle. ‘Ne oldu? Niye sordun?’ Tayfun, hiç vakit kaybetmeden çocuğun yanına koştu. Pufu çekip karşısına oturdu.

‘Ver ellerini,’ dedi.

Kerem, ellerini uzattı. Pamuk elleri sımsıkı tuttu Tayfun. ‘Niye bana öyle bakıyosun Tayfun?’

Tufan da hızlı hızlı gelip çocuğun yanma oturdu. Kolunu omzuna attı. Kerem, sert bir bakış attı Tufan’a. Sonra, zehir gibi bir gülümseme belirdi karanfil kırmızısı dudaklarında.

‘Yoo Kocaoğlan,’ dedi, Melek Anne’nin sesiyle. ‘O iş, Sarı Prens’imin işi. Kıskanmak yok. Kalk bakalım oradan,’ Tayfun a döndü. ‘Hadi sarım,’ dedi. ‘Buluver şu kulunçlarımı, tılsımlı değneğin suyu bulduğu gibi.’

Tufan mekanik bir hareketle yerinden kalktı. Tayfun da onu taklit etti. Yer değiştiler. Tayfun, usul usul ovmaya başladı Kerem’in omuzlarını.

‘Harika!’ dedi Kerem. Bunu söylerken de zarif bir hareketle saçlarını kulaklarının arkasına topladı. ‘Arkamdan yaklaşan milyon kişinin içinden, dokunanın sen olduğunu anlarım.’

Tayfun, Kerem’in geri dönüp dönmediğini anlamak için mutad kuruna başladı.

‘Sana o kadar çok mu dokunan var ki?’

‘Olur mu hiç? Kimse senin kadar yaklaşamaz bana.’

‘Hiç kimse mi?’

‘Hiç kimse.’

‘Ya babam?’

Baban bana emanet... ama sen başkasın... Görmüyor musun sarım? Sen benim biricik aşkınısın.’

‘Neyinim neyinim?’

‘Aşkımsm.’

‘Sen de benim aşkımsm anne... ha anne?’

Kerem, şaşkın şaşkın baktı Tayfun’a.

‘Ağlıyosun!’ dedi. ‘Siz ne zaman yer değiştirdiniz?

Tayfun, elinin tersiyle gözlerini sildi. Bakışlarıyla, ne yapmaları gerektiğini sorarak ağabeyine döndü. Tufan da ona sorarak bakıyordu. O sırada, bir kez daha uludu Çomar... veya Sarı...

Kerem’in bükük sırtı hemen dikleşti. Çenesi güvenle havaya kalktı.

‘Sarı fare!’ dedi sertçe. ‘Ne sordum sana ben? Çabuk koş, Sarı’yı içeri al bakim. Üşütecek çocuk.’

Tayfun, eskiden yaptığı gibi fırladı yerinden. Koşa koşa gidip, antre kapısını açtı. Kara Sarı, fırtına gibi daldı içeri. Dosdoğru Kerem’in yanma gidip, homurdanarak şikâyet etmeye, burnuyla kolunu dürtmeye başladı. Kerem’in eli, kara köpeğin saçlarına uzandı. Mest olan hayvan, kanlı gözlerini düşmanca bir kıskançlıkla bir Tayfun’a, bir Tufan’a çevirmeye başladı. Tayfun, sevgili köpeğinin, dudaklarını burun deliklerine kadar çekip, bütün dişlerini göstererek hırladığını görünce, Kerem’in yanma oturmaktan vazgeçti. Tufan da, ayaklarıyla geri geri iterek, pufu santim santim uzaklaştırmaya başladı köpekten. Çomar’m hırıltıları, bu tedirginliği sezince daha da arttı.

‘Hırlamayı kes Sarı!’ diye emretti Kerem. Hayvan hemen susup, sevgi dolu gözlerle sahibine bakmaya başladı.

‘Evet!’ dedi Kerem, Tayfun’a bakarak. ‘Neydi soracağın soru sarım?’

Tayfun, olanlara inanmak istemiyordu, ama oluyordu işte.

‘Ne sorusu Kerem?., anne?’

‘Kerem gitti sarım... O senin sorunun cevabını veremezdi... Haydi sor!’

Tufan, annesini kızdırmak istemiyordu. Tayfun’dan bir türlü ses çıkmadığını görünce, araya girdi:

‘Annem sana bir soru sordu Tayfun. Bekletmesene onu!’ Kerem, elini kaldırıp çağırdı Tayfun’u.

‘Gel sarım. Gel küçük prensim. Yanıma otur da sor.’ Tayfun, uslu bir çocuk gibi yürüyüp annesinin yanına oturdu. Kerem, sol elini Tayfun’un burnuna doğru uzattı. Tayfun, bu eli tutup, iki elinin arasına aldı.

‘Şeyi soracaktım...’ dedi. ‘... Hani o gün...’

‘Evet?’

‘O odaya girmiştim ya... dolapta bir adam vardı ya... onu soracaktım...’

Kerem’in gözleri doldu.

‘Sormamalıydın,’ dedi ağlamaklı bir sesle. ‘Sana tembihle -miştim sarım. Sakın sorma demiştim... unuttun mu?’

Tayfun, gözlerinden sessiz yaşlar döken çocuğa baktı. O gece de annesini ağlatmıştı böyle. Son sözleriydi annesinin onlar. Unutabilir miydi hiç? İçi sızladı. Kerem’e, ‘Geber’ diyebilir miydi? Asla! Neden ama? Kerem kimdi ki? Dün bir, bugün iki... ama, o annesine bile demişti... Neden?.. Hep o adamın yüzünden... Annesinin aklını çelip, onu yatağa atan o adam... Tayfun çocuktu o zaman... Sözlerinin sonuçlarını hesap edemeyecek kadar hayat acemisiydi... Ama o adam kocamandı... Aklı başında bir adamdı... Öyle olmasaydı, annesi ona uyar mıydı hiç?

‘Unutmadım anne! Hiçbir şeyi unutmadım! O adam... Kimdi o adam anne? Kim çaldı seni benden?’

Kerem’in iki gözü iki çeşmeydi artık. Gene hiç ses çıkarmıyor, hıçkırmıyordu. Bir ölünün ağladığı kadar sessiz ağlıyor, ara sıra, latif bir hanımefendi zarafetiyle, sağ elinin işaret parmağını içe doğru büküp, dudağının üstünde biriken gözyaşlarını siliyordu.

‘Sana sorma demiştim çocuğum,’ dedi tekrar. ‘Niye dinlemedin annenin sözünü?’

Tayfun da ağlamaya başlamıştı. Ağlayışı bile asildi annesinin. İşte, bu onun annesiydi.

‘Kime sormamam gerektiğini bilmiyordum ki anne!’ dedi. Kerem, bir kez daha sildi dudaklarının üstünü.

‘Elbette, cevabı bilen tek kişiye sarım,’ dedi. ‘Bana... bana sormamalıydın.’

Tufan, Çomar’dan yeterince uzaklaşmıştı. Biraz buna güvenerek, biraz da merakından, sessizliğini bozdu:

‘Neden hâlâ o adamı koruyorsun anne? Bizim tanıdığımız biri mi? intikam almamızdan mı korkuyorsun? O kadar değerli biri miydi senin için?’

Kerem’in buğulu bakışları, büyük oğlana döndü.

‘Sen de mi Kocaoğlan?’ dedi kırgın, kızgın bir sesle. ‘Sen bari korumalıydın kardeşini. Vasiyetnamemi babanla birlikte okumadın mı? O kadar kıymetsiz mi benim vasiyetim?’ Tufan, böyle şeylere çok değer verirdi. Ama durum o kadar farklı gelişmişti ki... Başka ne yapabilirdi?

‘O artık yetişkin bir adam anne,’ dedi yalvarırcasına. ‘Düşüncelerine, ağzından çıkacak sözlere hükmedemem ki... Bana kızmadan önce, sor ona... Yıllardır korumuş muyum, korumamış mıyım?’

Kerem’in gözyaşları iyice arttı.

‘Biliyorum koca bebek!’ dedi. ‘... Sarı oğlanın, ben kendimi öldürdüm diye kızıp ne haylazlıklar yaptığını, senin de Şükranımın da ona nasıl sahip çıktığınızı, nasıl sabır gösterdiğinizi biliyorum... Yalnız, yine de ona mani olmalıydınız... Bu benim son arzumdu... Yerine getiremediniz... Buradaki hesabımı açık bıraktınız...’

Tufan’m tüyleri diken diken oldu.

‘Yani...’ dedi dişleri birbirine vurarak. ‘... Sen... sen... o hesabı kapatmak için mi geldin?’

Kerem’in kaşları soru işareti gibi oldu.

‘Başka ne için olabilir?’ dedi.

Tufan, bunu kabul edemezdi.

‘Ama...’ dedi. ‘... ya kurallar anne?., o tarafın kesin kuralları yok mu?’

Kerem, gözleri ağlarken, dudaklarıyla gülerek baktı büyük oğlana.

‘Kocaoğlan!..’ dedi. ‘... annen kural tanır mı senin?’

Tanımazdı. Asla! O kadar ki, kendi koyduğu kuralları bile tanımazdı. Tufan aklı erdikten sonra, annesinin sırf kural çiğnemiş olmanın zevkini çıkarmak için kural koyduğunu düşünmeye bile başlamıştı. Bir gün, yatak odasından pijamayla çıkmayı yasaklar, ertesi gün, kendisi pijamalarını giyip dolaşırdı ortalıkta. Canı ister, doğum günlerinin evde kutlanmak zorunda olduğunu söyler, herkesi eve toplar, sonra da canı ister, dışarda kutlamaları gerektiğini söyleyerek herkesin her türlü hazırlığını boşa çıkarırdı. O adamla da, belki sırf kuralları çiğnemiş olmak için...?

Başını önüne eğdi Tufan.

‘Hayır!’ dedi. ‘Hiç tanımaz benim annem. Demek orada da çiğnemeyi başardın kuralları?’

Kerem, gururla kaldırdı çenesini. Zarif bir bilek hareketiyle sağ elini dışa doğru çevirdi.

‘Eh...’ dedi. ‘... pek de öyle denemez esasında...’

‘Kerem'in vücuduna ne zaman girdin?’

Kerem, gözlerini kıstı. Kısa bir süre, düşünüyormuş gibi sessiz kaldı.

‘Daha annesinin rahmindeyken,’ dedi. ‘Zaten başka bir yolu da yoktur’

‘Nasıl olur?’ dedi Tufan. ‘Taa o zamandan nasıl bilebildin Tayfun’un bu soruyu soracağını?.. Hesabın açık kalacağını nasıl bilebildin?’

‘Zaman mı?’ dedi Kerem. ‘Zaman ne?’

Tufan, annesinin meşhur sözünü hatırladı.

-

‘Zaman!..’ dedi. ‘Dünya’nın zembereği anne... Öyle derdin ya hep.’

Kerem, acı acı güldü.

İnanmayın siz o yalana sakın,’ dedi. ‘Zamanı çocuklara sorun. Size doğrusunu söyleyeceklerdir...’

Kerem’e sormuşlardı. O da doğrusunu söylemişti demek.

Kerem, veya Melek, küçük oğlana döndü. Yaş dolan gözleri, yeniden boşalıverdi.

‘Ah sarım!..’ dedi. ‘... ah seni yaramaz!., sorma dememiş miydim ben sana?..’

Tayfun, hiç suçluluk hissetmiyordu. O adam, hâlâ almaya devam ediyordu ve hesabının görülmesi gerekiyordu. İşte, o zaman, Tayfun’u katil ederek annesini almıştı elinden, şimdi de Kerem’ini alıyordu ve katil yine Tayfun’du. Bu açmazın tek açarı o adamdı.

‘Sordum artık anne!’ dedi. ‘Haydi söyle... Kimdi o adam?’

Kerem, ilk kez hıçkırdı.

‘İntikam almayacağına söz ver!’ diye yalvardı.

Tayfun, annesini ilk kez bu derece zavallı gördüğünde, onun ölmesine bile razı olabilmişti. Sonra İkincisinde razı bile olmamış, bile bile ölüme yollamıştı onu. Neden böyle yapıyordu bu kadın? O asil ve dik başlı durmalıydı. Kimseye, öbür tarafın kurallarına bile boyun eğmeyen bir insan, nasıl olur da kendini bilmez bir küçük oğula boyun eğerdi?

‘Yapma anne!’ dedi. ‘Tanıdığım annem ol Allah aşkına! Kendini bir alçak uğruna yerlere serme böyle... Kimdi o?’

Kerem, oğlundan yediği fırçadan etkilenmiş gibi toparlanmaya çalıştı. Dudağının üstünü sildi, sırtını dikleştirip, çenesini yukarı kaldırdı.

‘Biliyorum...’ dedi. İntikam alacaksın... Seni durdurmanın yolu yok...’

Tayfun, annesini hep böyle mağrur görmek istiyordu işte. Rahatladı. Biraz da mahcup oldu.

‘Evet!’ dedi. ‘Bütün hıncımı ondan alacağım... ama, benim için üzülme... elimi kana bulayacak kadar aptal değilim... Bir yolunu bulur, acısını çıkartırım ondan... Kimsenin burnu bile kanamaz...’

Kerem’in omuzları yine düştü. Hıçkırıklara boğularak ağlamaya, düşkün bir kadın gibi yalvarmaya başladı:

‘Yapma Sarı Prens’im... Kıyma ona... Zararı sana da dokunur sonra... Yapma ne olur!’

Tayfun, annesini bu halde görmekten nefret ediyordu. Asalet denilen şey, yerlerde sürünürken, solucandan bile iğrenç oluyordu. Ona ‘Geber anne!’ deyişine de bu iğrençlik sebep olmamış mıydı? Annesi dikilseydi karşısına o zaman, çenesini göğe kaldırıp, tepeden baksaydı küçük oğluna; ‘Bana ukalalık yapıp ahlâk dersi vermeye kalkma yerden bitme!’ deseydi, hiç cesaret edebilir miydi ona öyle bağırmaya? Ama yok! Annesi, tam tersini yapmış, ilk yakalandığı anda, utanç, korku, eziklik içinde yalvaran gözlerle bakmıştı oğluna. Sırtı kamburlaşmış, çenesi göğsünün üstüne kadar düşmüştü. O kadar çağırılmaya, ses bile verememişti göze alıp. Korkaklar gibi davranmıştı. O gece de, dilenciler gibi yalvarmış, sadaka dilenmişti.

‘Sen de bunu yapma anne!’ diye inledi. ‘Bu haline dayanamıyorum. Yalvarma ne olur! Karşımda dik dur!’

Kerem, veya Melek, Tayfun’u hiç duymamış gibiydi. Eğilip, kurtarmaya çalıştığı eline yüz sürdü. Tayfun, parmaklarının kıllarına bulaşan ıslaklıktan tiksindi. Hırsla çekti elini. Kerem, bu defa da yere atlayıp, Tayfun’un ayaklarına kapandı.

‘İntikam... sapı ucundan daha keskin bir kılıçtır...’ diye bağırdı. ‘Kendi ellerini keseceksin... Vazgeç ne olur!.. Yalvarıyorum sana!’

Tayfun, ayağını sertçe çekip kurtardı Kerem’den.

‘Yalvarma bana!’ dedi.

Kerem, yerlerde sürünüp, yeniden yakaladı Tayfun’un parmaksız ayağını.

‘Ailen... seni her şeyden korudu da kendi şerrinden koruyamadı...’ dedi. ‘... Bundan sonra da kimse koruyamaz... vazgeç!’

Tufan, Kerem’in bu hallere düşmesini içine sindiremiyor-du ki annesinin hallerini sindirsin! Kafasını yere uzatmış, patilerinin arasından sahibine üzüntüyle bakan Çomar’a rağmen kalkıp müdahale etmek istedi. Çomar, hemen hırlayıp diş göstererek görünmez bir sınır çizdi ona. ‘Bu ikisinin işine ben bile akıl erdiremiyorum. Sana ne oluyor?’ der gibiydi. Tufan pufuna geri döndü, o da kara kafasını tekrar patilerinin üstüne uzattı.

Tayfun, pes etmişti artık. Bu vıcık vıcık yaratık onun annesi olamazdı. Olsa bile olamazdı. Ona bir kere daha ‘Geber!’ dememek için ne bekliyordu? Hah! Sorunun cevabını...

‘Beni kendi şerrimden koruyacak bir kişi vardı,’ diye aşağıladı kadını. ‘Gelip onu da aldın elimden. Seni kim istedi ki buraya çıktın geldin? Eğer, benim sorumu cevaplamaya geldiysen durma! O adamı nasıl bulurum? Söyle ve bu tarafla hesabın kapansın artık!’

Kerem, birden toparlandı. Yerde yuvarlandığı için etekleri açılmış bir kadın gibi, elleriyle kalçalarından dizlerine kadar bacaklarını sıvazladı. Sonra, dizlerini altına büküp, ortadaki büyük sehpaya yaslandı. Çomar hemen sürünerek gidip, kafasını sahibinin dizine dayadı.

‘Peki Sarı Prens,’ dedi buruk bir sesle. ‘O zaman sen dedin diye gitmemiştim, ama şimdi gidiyorum...’

Nasıl yani? Ben ‘Geber!’ dedim diye gebermemiş miydin sen?

‘... sözümü dinlemedin ve beni ilelebet acı çekmeye mahkûm ettin... Tamam... öyle olsun... istediğini öğreneceksin...’

Sıkı dur! Şimdi adamı söyleyecek!

‘Kerem mi kurtaracaktı seni senden?., oldu sarım... Ke-rem’i sana bırakıyorum... Gelsin de kurtarsın bakalım!.. Annesinin sözünü dinlemeyen çocuğa, bir başka çocuk mu söz dinletecek?.. Oldu...’

Söylesene kadın! Kimdi o herif? Nasıl bulurum onu?

‘Oraya gitmeden önce, şunu iyi bil ki, zaman denen şey, koskoca bir yalandan ibaret... Bunu sakın akimdan çıkarma...’

Anladık! Uzatma! Son günlerde bu lafı yeterince duydum. Geç! Asıl meseleye gel!

Ayağa kalktı Kerem. Çomar da kalktı peşinden. Kapıya doğru yürümeye başladılar ardarda. Tayfun telaşa kapıldı.

‘Nereye?’ diye bağırıp fırladı. Çomar, kuyruğunu ısıracakmış gibi, hızlı bir dönüş yapıp, kurt azılarmı göstererek, Tayfun’u olduğu yere mıhladı.

‘Alacağın olsun anne!’ dedi Tayfun. ‘Aldattın beni. Hani o adamın kim olduğunu söyleyecektin?’

Kerem, avizenin altında durdu. Pufun üstünde, Ço-mar’dan korkusuna, selde bulduğu bir fıçının üstüne tüneyen bir felaketzede gibi tünemiş Tufan’a döndü.

‘Söyle küçük oğluma, ona küstüm artık ben,’ dedi. ‘Yuvarlak Masa, anayla oğulun harcı değildir. Bunu anlat ona. Yakışmaz. Oraya gittiği zaman, annesine karşı dürüst olsun. O zaman, istediğini öğrenecektir.’

Tufan, şaşkın şaşkın baktı küçük çocuğa.

‘Sen annemiz değil miydin yani?’ dedi.

Kerem, büyük oğlunun yarısı açılmış alnını okşadı.

‘Tabii ki annenizim,’ dedi. ‘Ama, o da anneniz.’

‘Kim?’

Kerem, eğilip Tufan’ın alnından öptü bu kez.

‘Hadi Kocaoğlan...’ dedi. ‘Sana son vasiyetim, bu küçük sarı eşşeğe, oradan döndükten sonra da sahip çıkmaya devam etmendir. Çünkü, o zaman, onun haylazlıklarına ta-

hammül göstermek çok daha zor olacak.’

‘Nereden döndükten sonra?’

Kerem güldü. Kapıya doğru yürümeye başladı tekrar.

‘Sana bir soru soruldu,’ diye bağırdı Tayfun. ‘Nereden dönecekmişim ben? Nereye gideceğim? Nasıl bulacağım o adamı?’

Kerem, kapının ağzında durup, Tufan’a döndü son kez.

‘Söyle ona...’ dedi. ‘Annesi onu çok seviyor... Onun için bir kez öldü, bin kez daha ölür...’

Benim için mi?

‘... o adamla tanışmasının tek yolu, oraya annesini intihardan vazgeçirmek için dönmektir... tıpkı bu gece yaptığı gibi... ama, kendisi olarak dönmeli... Küçük Tayfun olarak dönerse, oyun Küçük Tayfun’un kurallarına göre oynanır ve o adamı bir daha asla göremez... asla!., söyle ona... istediği buysa, önce gidip annesini kurtarması gerekir... sevmese bile...’

İşte bu benim annem!.. O da hep böyle küserdi!.. Abimle benim duyacağım şekilde konuşup, bana mesajını verirdi mutlaka... Dünyam başıma yıkılırdı o küsünce... Benim annem bu işte!.. İşte bu!.. Efsunlu ve sır dolu!.. Sözleri bulmaca gibi!.. Bu, benim Melek Annem!.. Elbette kurtaracağım onu!.. Onun kabahati yok ki!.. Bütün kabahat, onun aklını çelen adamda... İyi ama, nasıl bir iş bu?.. Gene mi rüya görmem gerekiyor?

'... söyle ona Kocaoğlan... Rüyalar asla yalan söylemezler...’

Anlaşılmıştır! Kerem yine haklı çıktı. Rüya gerçekmiş.

‘... akıllı oğlum... söyle ona, Sarı çok yoruldu artık... benimle gelmek istiyor... onu da götürüyorum... haberi olsun...’

Götür anne! Sarı sadece sana aitti zaten! Ama Çomar bana aitti. Âşığın, seni aldığı gibi, şimdi de Çomar’ımı alıyor. Alsın! Son alan ben olacağım ondan. Her şeyini alacağım elinden. İlk başta da seni!..

Kerem, kapıdan çıktı. Tufanla Tayfun, bir süre çıt çıkarmadan birbirlerine baktılar. Çamaltı Sokak Köpek Korosu cayırtıyı koparınca, anladılar ki, onları sus pus eden saygı da gitmiştir. Yarım kurt Çomar, Çomar’ın içindeki Sarı Köpek, Kerem ve Kerem’in içindeki Melek!..

Ürkek adımlarla bahçeye çıktı iki kardeş. Hava ağarmak üzereydi. Tayfun, kafa

saatine bakmak istedi, ama orda saat maat yoktu artık. Yalnız, bahçe kapısının, bu taraftan bakınca soluna düşen sarı kiraz ağacının dibinde ufak tefek, çelimsiz, şekilsiz bir insan karaltısı görünüyordu.

‘Kerem?’ diye seslendi Tayfun.

Çocuk ayaklandı.

‘Tayfun?’ dedi soru dolu bir sesle onlara doğru yürürken. ‘Buraya nasıl geldim ben?’

Tayfun güldü.

‘Çok düşünmen lazım,’ dedi. ‘Düşününce bulur insan.’

‘Doğru. İyice bir düşüneyim bakalım.’

Tufan, çocuğun incecik ensesine bileğini dolayıp onu kendine doğru çekti.

‘Gir içeri ışık yüzlü çocuk,’ dedi. ‘Sabah ayazında üşütüp hasta olacaksın.’

‘Çomar nerelerde?’

Tayfun’un içi sızladı. Bir umut, Çomar’ın gidişinin de Melek Anne’nin gidişi gibi, içindeki San’nın gidişinden ibaret olabileceğini düşünüp, yan bahçeden arkaya doğru seslendi beş-altı defa. Sesine Çamaltı Sokak Korosu yüksek perdeden cevap verdi.

‘Çomar gitti,’ dedi üzüntüyle.

‘Gitti mi? Nereye gitti ama?’

Tayfun, arkasını dönüp salona doğru yürüdü.

‘Köpekler sahiplerini asla terk etmezler,’ dedi. ‘Sahibi gidince o da gitti.’

‘Sahibi mi? Sen değil miydin onun sahibi?’

Tayfun, dönmeden cevapladı:

‘Değilmişim.’

Kerem, Tayfun’un peşinden koştu.

‘Kimmiş peki?’

Tayfun, Kerem’e döndü yüzünü. Gözleri yaşarmıştı. İşaret parmağını uzatıp, çocuğun sıska göğsüne hafifçe dokundu. ‘İçindeki kadın,’ dedi.

Kerem, başını eğip göğsüne baktı.

‘Gitti mi o da?’ dedi sevinçle.

Tayfun, burnunu kuvvetlice çekerek, tekrar arkasını döndü.

‘Gitti,’ dedi. ‘Artık seni korkutabilecek hiçbir şey kalmadı.’ Kerem el çırptı.

‘Ne güzel! Ama sen ağlıyosun Tayfun?’

Ağır gözkapaklanm,

Yorgun gece içinde hayalinle apaçık kalsın Dileğin bu mu?

Sana benzer gölgeler gözümle eğlensin de Keyfince parçalayıp geçsinler mi uykumu?

Shakespeare

Şükran Ismailoğlu, önce bir uçak iniyor sandı. Sonra, her uçak inişinde olduğu gibi, titreyenin karanlık salon değil, yüreği olduğunu fark edip, Tufan’m gidişinden bu yana yığılıp kaldığı koltuktan fırladı. Uğultu sandığı sesin bir köpek uluması olduğunu anladı aynı anda. Ses çok yakından geliyordu. Evi, sekiz dönümlük çiftlik arazisinin tam ortasında olduğuna göre, bahçeye bir köpek girmiş olması gerekirdi. Fakat bu da arazinin etrafını çeviren koruma duvarları yüzünden imkânsızdı. Sese kulak verdi tekrar. Uluma, hayvanın nefesi hiç kesilmezmiş gibi sürüp gidiyordu. Ür-perdi. Çok, ama çok yakındaydı bu köpek! Belki de hemen balkonun altında. Sanki, dışardaki birinin onu görmesinden çekiniyormuş gibi, ışığı yakmadan, el yordamıyla yolunu bularak balkona doğru ilerledi. Salonu iyice karartmak için sıkı sıkı örttüğü siyah kadife perdenin ucunu hafifçe kaldırıp ayışığmın gönülsüz gönülsüz aydınlattığı bahçeye baktı. İlk önce bir şey göremedi. Ulumanın kesileceği yoktu. Perdeyi biraz daha araladı. Olur şey değildi! Balkonun tam karşısına düşen, yaklaşık elli

metre ötedeki çiçek havu-

zunun taşları üzerinde oturan biri vardı. Bir kadın!.. Kadının yanıbaşmda da kapkara bir köpek duruyordu, tik bakışta, köpek, göğsünü gururla şişirmiş gibi görünüyordu. Daha dikkatli bakınca, kara göğüs kafesinin şişip şişip indiği, köpeğin kalın boynunun da bu sırada artık iyice Çubuk taraflarına kaçmış dolunaya doğru uzadığı, uzadıkça da canhıraş bir feryadı göğe salıverdiği anlaşılıyordu.

Şükran Ismailoğlu, ter biriken alnını kalın perdeye sildi. Bütün cesaretini toplayıp, gürültüyle açtı balkon kapısını. Hiç susmayacakmış gibi uluyan köpek, o anda taş kesildi. Koca kafasını sahibi olduğu belli kadının dizine yaslayıp kaldı.

Yaşlı adam, donarcasına titreyerek, balkon demirlerine yürüdü. Gözlerini kısıp, havuzun taşlarında oturan kadının kime benzediğini bulmaya çalıştı. Birine benziyordu ama? Köpek çok netti, kadın çok silik. Bu dünyaya ait değilmiş gibiydi... Siluetten ibaretmiş, aslı başka bir yerdeymiş de o da aslının gölgesinden ibaretmiş gibiydi. Yine de, çok iyi tanıdığı birine benziyordu.

Demirlere tutundu. Uzatabildiği kadar ileri uzattı yaşlı başını. Nafile! Kadının kadın olduğunu belli eden tek emare, uzun, açık renk saçları ve narin vücudunun göze çok hoş, ama çok da tanıdık gelen kıvrımlarıydı.

Şükran Ismailoğlu, istese bir adımda kumanda tablosuna ulaşabilir, bahçeyi ışığa boğabilirdi, ama istemiyordu. O, o kadını görmek, tanımak istiyordu. Işık yetmezdi onu tanımaya. Eli, gömlek cebine gitti. Sonra, mektubun artık orada olmadığını hatırladı.

‘Melek?’ diye fısıldadı çiçek havuzuna doğru. Hemen, serin bir fısıltı yaladı kulağını.

‘Şükranım?’

Yaşlı adam, demirlere güçlükle tutundu. Aklı ona oyun oynuyor olabilirdi, ama o, bu oyunun devam edebilmesi için bin akıl feda etmeye hazırdı. Gözlerine hücum eden yaşları silmeyi düşünmedi bile. Çenesini yukarıya kaldırmış, sırtı dimdik duruşlu asil kadına baktı gözlerini ayırmadan... Baktı baktı baktı...

‘Ben çok yaşlandım Melek,’ dedi fısıltıyla. ‘Oysa sen ne kadar gençsin!’

‘Gel Şükranım! Buraya gel! Sana karşılaşmak kabildir diye yazmıştım. Hatırladın mı aşkım?’

Binlerce kez okumuştu o son mektubu Koca Ismailoğlu. Hatırlamaz mıydı hiç?

‘Elbette!’ diye fısıldadı.

‘Bana inandın mı şimdi?’

‘Elbette!’

‘Seni sevdiğime?’

‘Elbette!’

‘Yanıma gel o zaman! Koş!’

Bu emre kimse karşı koyamazdı. Şükran Ismailoğlu, gençleşti birden. Geri döndü, salonu, sehpalara, sandalyelere, koltuklara çarparak terk etti. Merdivenleri üçer-beşer atlayarak indi. Evin etrafından dolaşıp, çiçek havuzunu gören kısma çıktı.

Sarı, sahibinin en sevdiği insanı görünce, kuyruğunu patır patır yere vurmaya başladı. Şükran Ismailoğlu, çiçek havuzuna doğru bir delikanlı koşusu tutturdu.

Dostum, ben şenim, sen de bensin.

Kendini bırakıp da gitme kendinden, Kendini başkası sanıp da sürme kapından. Gölge gibi, senden ayrılmayanım ben. Dostum;

Kendi gölgene çekme kendi hançerini...

Mevlâna

Hava ağarmaya başlamıştı. Çamaltı Korosu, dinleyicilere son şarkıyı söylüyordu. Yorgun çocuklar, balkondaki sallanan koltuklara oturmuş, ses çıkarmadan, arka bahçenin toprağı üzerinde geceyle gündüzü ayıran çizgiyi yakalamaya çalışıyorlardı. Sessizliği ilk Tufan bozdu:

‘Ne düşünüyorsun?’

Tayfun, ağabeyine bakmadan cevapladı:

‘Oraya bir kere daha gideceğim. Düşündüğüm tek şey, o adam. Ama gitmişken, annemi de ölümden kurtaracağım. Kerem, telaşla araya girdi.

‘Oynama zamanla. Sakın oynama.’

Tayfun, gözlerini topraktan ayırıp, çocuğa baktı gülerek. ‘Hani zaman yoktu ufaklık?’ dedi.

‘Evet! Yok zaten... Ama, orada, o hayat sürüp gidiyo, o yüzden burada da bu hayat sürüp gidiyo... Eğer o değişirse, bu da değişir... bunu göremiyo musun?’

Tayfun sırıttı.

‘Değişirse bundan kötüsü olacak değil ya...’ dedi. ‘Alt tarafı, umutsuz bir deneme bu... Olan zaten olmuş seneler

önce... Ben, şöyle bir rüya ülkesine kadar gidip geleceğim, hepsi o kadar... Orada herkesi dövsem veya herkesi sevsem ne fark eder?.. Hangi rüyadan uyandık da zamanı değişmiş bulduk?’

Kerem, gözlerini kocaman açıp, dudaklarını öne doğru sündürerek itiraz etti:

‘Hayıır!.. Belki her uyandığımızda değişiyodur... Ne bili-yosun değişmediğini?’

Tufan, kalkmak ister gibi öne doğru eğildi.

‘Annemi dinlesen Tayfun?’ dedi. ‘Onun tek vasiyeti bu. O adamı bulmaktan vazgeçsen? Ne olacak ki bu saatten sonra?’ Tayfun, ağabeyine döndü. O anda da yalan söylemeye karar verdi.

‘Burada gördüklerimize inanmadın herhalde,’ dedi. ‘Hayaldi hepsi. Aynı acıdan beslenen kollektif bilinçaltımız bize bir oyun oynadı.’

Tufan, artık günışığım yakalamış arka bahçeyi gösterdi. ‘Çomar nerde?’ dedi. ‘O da mı hayal gördü?’

Yalana devam.

It bu... sinmiştir bi kuytuya... çıkar birazdan.’

Tufan, kuşkuyla baktı kardeşine.

‘Bana da mı oyun oynuyorsun?’ dedi. ‘Neydi o? Yuvarlak Masa mıydı?’

‘Yuvarlak Masa mı?’ dedi Kerem ilgiyle. ‘Nasıl bi oyun o?’ iki kardeş, önce birbirlerine, sonra Kerem’e baktılar. Gördün işte,’ dedi Tufan. ‘Bu da hayal değil ya. Az önce, ben bu oyunu hayatımda ilk kez bu çocuğun ağzından işittim. Bak, şimdi ne olduğunu o bize soruyor.’

Tayfun, yelkenleri suya indirdi.

Tamam,’ dedi. ‘Gördüklerimize inanıyorum. Kararım karar. Oraya gidip, gerçeği öğreneceğim. Bunun için, beş sene durmadan uyumam gerekiyorsa, uyuyacağım. Boş yere kendini yorma. Bu, uyduruk bi rüyadan bile ibaret olsa, bari

annemi rüyamda kurtaracağım ölümden. Tamam mı?’ Kerem, yeniden itiraz etti:

‘En başta kendi kendine zarar verirsin. Geçip giden hayatlara dokunma. Onlar seninkiler bile olsa, buna hakkın yok.’ ‘Niyeymiş küçük bey?’

‘Orada, anneni ölmekten kurtaracak olursan, annen o boyutta hayata geri dönecek. Bu, o boyuttaki Tayfun’un, başka bi Tayfun olması demek. O zaman, bu boyuttaki Tayfun da başka bi Tayfun olacak...’

Tufan, sözü Kerem’in ağzından aldı:

‘Çocuk haklı... Diyelim annemizi kurtardın... Ya o, eğer ki yaptıysa, aynı işi gene yapmaya devam eder de, diyelim bu defa da babamıza yakalanırsa?.. Daha kötü şeyler olursa?.. Mesela, annemiz orada ölmüştü, onun için burada da yok... Ya bu defa hem o, hem babamız ölürse?.. Allah korusun, ya bizlerden biri ölecek olursa?.. O zaman, biz de burada olmayız... Eğer sen döndüğünde...’

Kerem devam etti:

‘... beni bulamazsan, bu, başka birinin canını aldın anlamına gelir... Ya da Tufan Abi... ama benim asıl korktuğum, eğer o tarafta ölen sen olacak olursan...’

‘Eee?’

‘Anlaşana Tayfun... O zaman geri dönemezsin demektir... Orada sıkışıp

kalırsın... Burada yaşayacağın bi hayat kalmamış olur!’

Tayfun, yüzünü ekşitti.

‘Boşversenize bunları,’ dedi. ‘Ben şu anda burada değil miyim? Demek, orada her şey bu duruma göre sürüp gidiyor... Siz de bunu anlamıyorsunuz...’

Tufan ayağa kalktı.

‘Seni vazgeçirmek mümkün değil galiba,’ dedi. ‘Bana müsaade.’

Tayfun da kalktı.

Otursaydın. Kahvaltı ederdik beraber.’

‘Yok,’ dedi Tufan. ‘Babamla atışmıştık dün biraz. Yaşlı kalbi çok buruktur şimdi. İçim hiç rahat değil. Gidip gönlünü alayım.’

‘Niye atıştınız ki?’

Hiç. Yıllar sonra annemizin yaptığını bağışlamamaya karar vermiş de... Ona sitem ettim...’

Tayfun şaşırdı.

‘Dün bana onu ne kadar sevdiğini söyleyip duruyordu,’ dedi. ‘Yarım gün içinde bu ne değişiklik?’

Tufan, önce değişikliğin sebebinin tam karşısında duran adam olduğunu söyleyecek oldu, sonra vazgeçti.

‘İhtiyarlık işte,’ dedi. ‘Kafasını neye taktı kimbilir... Neyse, ben hallederim onu... Hadi kalın sağlıcakla.’

Tayfun sokağa kadar yolcu etti ağabeyini. Kerem, kılını bile kıpırdatmadı.

Arabayı çalıştırıp, camı araladı Tufan.

‘Eskiler, buna istiare derler,’ dedi. ‘Abdest alıp, görmeyi arzu ettikleri şeyi düşünerek uykuya dalarlar. Uyandıkları zaman, gördüklerine bakarak karar verirler.’

‘Duymuştum.’

‘İyi. Babama söyleyeceğin bir şey var mı?’

‘Yok. Ben ona uğrarım bir ara.’

‘Tamam. Kendine dikkat et.’

Tayfun sırıttı.

Merak etme sen,’ dedi. ‘Rüyamda karşıdan karşıya geçerken, sağıma soluma bakarım.’

Tufan, bu espriyi komik bulmadı. Platoda manevrasını yapıp, arabanın burnunu yokuş aşağı çevirdi. Sonra bastı gaza.

Tayfun, koşar adım eve girdi. Mutfağa geçip çay suyu koydu. Balkonda, sallanıp duran çocuğun yanındaki koltuğa kuruldu.

‘Çayı koydum,’ dedi. ‘Gidip getirmesi de senden olsun.’

‘Olur. Amma da oturduk bu gece di mi?’

Tayfun, gözlerinin yandığını fark etti.

‘Hıı...’ dedi. ‘Şurda vursak kafayı biraz uyusak mı?’

‘İstersen çayın fişini çekeyim.’

Gözleri iyice ağırlaştı Tayfun’un.

‘Valla iyi olur,’ dedi. ‘Bir-iki saat kestirsek kendimize geliriz.’

Kerem ayağa kalktı.

‘Tamam,’ dedi. ‘Ben fişi çekip geleyim. Sen keyfine bak.’

Güçlükle konuştu Tayfun:

‘Hı hı...’

Kerem, koştura koştura mutfağa gitti. Cam demliğin fişini prizden çıkardı. Aynı hızla balkona geri döndü. Tayfun'un birkaç saniye önce üzerinde oturduğu koltuğun boş olduğunu, ama üzerinde biri varmış gibi kendi kendine sallanıp durduğunu görünce çok şaşırdı.

'Tayfun?' diye seslendi içeriye doğru. Cevap alamayınca, elini uzatıp koltuğu durdurdu. Salona geçti. Bir daha seslendi:

'Tayfuun? Nerdesin?'

Gene cevap alamadı. Yatak odasına gidip baktı. Sonra diğer odaları aradı teker teker. Tuvalete, banyoya göz attı. Son olarak bahçeye çıktı. Aklına kötü kötü şeyler geliyordu. Bahçede, düşüne düşüne bir tur attı. Önceki akşam, Tayfun'la birlikte oturdukları ıhlamur ağacının dibine oturdu. Sabah serinliği, ince bedenini sarıp titretti. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Dizlerini karnına çekti. İki büklüm olup, Tayfun'u kendisinden nasıl kurtaracağını düşünmeye başladı. Nasılsa, düşününce buluyordu insan. Hem Tayfun'a sözü vardı onun. Onu, kendisine karşı bile koruyacaktı. Düşündü, düşündü, düşündü...

Tayfun, uykuya daldığını biliyordu. Kerem mutfaktan

döndüğünde, çoktan uyumuş olacağını da. Kendini hiç zorlamadı. için için gülerek, kapalı gözleriyle yeşili görmeye çalıştı en son...

Alnına soğuk, sert bir şey dokununca, irkilerek uyandı, ilk gördüğü, annesi oldu. Ardından da, annesinin elindeki, namlusu kendi kafasına doğrultulmuş tabancayı gördü.

'Anne!' dedi gülümsemeye çalışarak. Rüyaydı işte. Uyduruk görüntüler. Annesi ona mümkün müydü ki silah çeksin? Tadını çıkarmaya karar verdi.

'O tabancayla ne yapıyorsun?'

Melek, balkonu salona bağlayan kapının ağzına çekilmişti. Bu, Tayfun'un bildiği Melek'ti. Asil duruşlu, meydan okur bakışlı, bütün duygularını gizleyebilen aristokrat maskeli, dik sırtlı, kalkık çeneli...

'Kimsin sen?' dedi Melek. Sesi buz gibiydi. 'Balkonumda ne işin var? Nasıl girdin içeri?'

Bu rüya olduğu için, tehdidin önemi yoktu ama, rüyada bile olsa, ana oğulu tanımalıydı. Tayfun'un aklında bir şimşek çaktı birden. Tabii, annesi ona şaka yapıyordu.

'Annem benim,' dedi. 'Demek şaka yapıyorsun ha. Peki.' Doğrulup kalktı Tayfun. 'Yedim şimdi seni!'

'Dur! Dur dedim!'

Rüyamda vurulsam ne olur ki?

'Durmaaam... Hadi vur beni...'

Melek, bir adım daha geri çekilip, namluyu Tayfun'un diz kapağına çevirdi.

'Son ikazımdır!' dedi. 'Ateş edemem sanma. Mesken mah-suniyetini ihlalden hapis de yatarsın hastaneden çıkınca.'

Tayfun durdu. Nasıl bir rüyaydı bu?

'Anne...' dedi kollarını açarak. 'Benim... Sarı Prens... tanımadın mı?'

Kadın, şok geçirir gibi sallandı ayakta. Silahın namlusu titredi.

'Ne dedin sen?' dedi hayret dolu bir sesle. Sonra tanımaya çalışır gibi bakmaya başladı Tayfun'a.

'Sarı Prens...' dedi Tayfun, sonra o da dondu kaldı. Sesi? Sesi yeni sesiydi. Yani otuz dört yaşındaki sesi. Sesi öyleyse? Annesi onu elbette tanıyamayacaktı. Kadın, karşısında kocaman bir adam görüyordu. Rüyada bile olsa, kendine göre bir mantığı vardı her hayatın... Anlayışla baktı annesine... Takdirle baktı... Ancak onun annesi bu kadar metanetli, bu kadar cesaretli olabilirdi... Ancak onun annesi tereddüt etmeden tetiğe dokunabilirdi... Kendi şakağına bile dayalı olsa...

Melek, gözlerini Tayfun'dan ayırmadan, silahı tehditkâr bir şekilde sallayarak, kafasını hafifçe salondan tarafa çevirdi.

'Sanı...' diye seslendi içeriye. 'Gel buraya!'

Tayfun, ilk kez ürperdi. Sarı, onu tanıdığı, onun sahibinin oğlu olduğunu bildiği

zamanlarda bile gıcıktı ona. Şimdi o kadarını bile bilmeden?.. Rüya müya ama?

Sarı, koşarak geldi sahibinin yanma. Önce şaşkın şaşkın baktı Tayfun'a. 'Bu adam geldi, içeri kadar girdi de, benim nasıl haberim olmadı?' der gibi. Sonra üst dudaklarını kanlanan gözlerinin altına kadar gerdirip çekerek, bütün dişlerini gösterdi ona. Salyalar saçarak hırlamaya başladı. Tayfun, bir adım geri gitti.

'Dur Sarı!' dedi Melek. Hayvan, homurdanarak itaat etti.

'Köpeğim eğitimlidir,' dedi. 'Tek komutumla seni bir sokak kedisi gibi parçalar.'

Tayfun'un hiç şüphesi yoktu. Acaba, rüyada bir köpek tarafından ısırılacak olsan? Ama, köpeklerin koku hafızası yok mu? Bu iyi fikir! Yok yok... Hiç de iyi bir fikir değil. Güvenilmez bu hayvana.

'Sana tekrar soruyorum... O sözü nerden duydun?.. Kimsin sen?'

Haklıydı annesi. 'Sarı Prens' onun küçük oğlunun adıydı. Bu kocaman sarı adam, onun oğluna taktığı bu adı nerden

bilebilirdi? Kimdi? Gerçeği söylese?

'Ben... senin oğlunum anne... İyi bak bana... İnsan oğlunu tanımaz mı?'

Melek, karşısındaki deliye gözlerini kısarak baktı.

'Delisin sen!' dedi. 'Başıma bela açmadan, kal orada da polise telefon edeyim, çıktığın tımarhaneye kapatsınlar seni.' Salona doğru bir geri adım daha attı. Sonra bir daha. Telefona gidecekti. Anlaşılmıştı. Tayfun, onu durdurmak için ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Koşup kucaklamaya kalksa, aradaki iki barikatı nasıl aşacaktı... Biri Sarı, diğeri de Kara... yani tabanca...

Umutsuzca seslendi kadının peşinden.

'Oğlunun adı Tayfun...' dedi. 'Büyük oğlunun adı Tufan... Kocanın adı Şükran... Köpeğinin adı Sarı...'

'Deli!.. Sapık!.. Adamın zoruna bak!.. Bizi araştırmış... Manyak!'

Ohh! İşte benim annem! Ne güzel sinirleniyor!.. Ama durdurmam lazım onu...

San’ya doğru bir adım attı Tayfun. Hayvan, boğa gibi ön ayaklarıyla betonu eşeleyip, gök gürültüsüne benzer bir hırlama tutturdu.

Kadın, yabancının bu hamlesini görünce durup tekrar balkona yaklaştı.

‘Kıpırdama!’ dedi. ‘Bir adım daha atarsan saldırtırım.’

Rüya bu! Korkma! Bir adım daha at!

‘Dur dedim!’

Sarı, sahibinin sesindeki gerilimi fark etmişti. O da yabancıya doğru bir adım attı.

‘Söyle ona,’ dedi Tayfun. ‘Gelip koklasın beni. Tanıyacak, göreceksin.’

Sarı, çekinmeden kendisine doğru yaklaşıp duran yabancıyı, onunla beraber yaklaşan kokusunu alınca, tanır gibi oldu. Aklı karıştı.

Kadın, bir adım geri çekildi.

‘Saldır Sarı!’ dedi.

Sarı, saldıramadı. Ağlamaklı sesler çıkararak, bir sahibine, bir de sahibinin oğlu gibi kokan yabancı adama baktı. Kuyruğunu sağa sola salladı, tanıdık birini görmüşçesine.

Sırıttı Tayfun.

‘Evet Sarı!’ dedi. ‘Saldır oğlum.’

Sarı, burnunun dibine gelen ayağın kokusunu çok iyi biliyordu. İnce ince, kesik kesik iniltilerle solumaya başladı. Sonra da her zamanki Sarı gibi, kıskaç hırıltılar çıkararak, yerde geri geri sürünüp, burnuyla sahibinin pembe kimonosunu dürtmeye başladı.

Tayfun’a cesaret gelmişti. Kadına doğru, kollarını açarak ilerledi.

‘Gördün mü?’ dedi. ‘Aşkolsun anne... Şu hayvan tanıdı da, sen tanıyamadm oğlunu...’

Melek, geriye doğru bir adım attı. Dehşet dolu gözlerle, bir Tayfun'a, bir ihanet eden köpeğine bakıyordu.

'Dur diyorum sana! Yaklaşma!'

'Aman annee! Yeter artık...'

Kadın, kalçası, salondaki dört ayaklı yemek masasına dayanınca, köşeye sıkışmış gibi hissetti. Onunla beraber, sürünerek oraya kadar gelen köpeğine, umutsuzca bir defa daha komut verdi:

'Saldır köpek! Saldır!'

Köpek saldırmadı. Sadece homurdanıp burnunu ona sürttü.

Tayfun, bir el silah sesi duydu. Sonra, betona çarpan merminin çaldığı ıslığı, ardından da, arkasındaki bir saksının yere düşerken çıkardığı gürültüyü. Yerine çakıldı kaldı. Annesi çok ciddiydi.

'Bu son ihtar,' dedi kadın buz gibi bir sesle. 'Bir sonraki adımında, kurşun, o adımı attığın ayağına saplanacak.'

Hiç şüphesi yoktu Tayfun'un artık. Saplanacaktı. Köpek bile anlamıştı bunu. Korkudan yere yüzükoyun uzanmış, küçük küçük yalanarak, bu kararlı kadına saygı dolu gözlerle bakmaya başlamıştı.

'Peki,' dedi Tayfun. 'Şimdi ne yapmamı istiyorsun?'

'Balkona geri dönüp, ellerini başının üstünde tutacaksın. Ben de bu arada polise telefon edeceğim. Tercih senin. İster doğrudan karakola gidersin, ister, önce hastaneye, sonra karakola gidersin.'

Tayfun, emre itaat etti. Elleri başının üstünde geri geri çekilirken, yerdeki saksıyı gördü. Bu, annesinin 'Küçük Orospum' dediği çiçeğin saksısıydı. Yani, o gün, eve Eb-rugilden erken döndüğünde kırılmış gördüğü, Sarı'nm bahçeye atılışını bu saksıyı düşürüp kırmış olmasına bağladığı çiçeğin saksısı... O halde, o gün, o gündü işte... Burnuna çarpan barut kokusu?.. O da o gündü... On yedi yıl önceki Yirmi üç Ağustos günü... Doğum günü...

Annesi, ahizeyi kulağıyla omzunun arasına sıkıştırmış, sol elinde silahı tutarken,

sağ eliyle de polisin numarasını çevirmeye çalışıyordu... Annesinin de ölüm günüydü o gün... Düşündü Tayfun... Eğer buna engel olmayacak olursa, annesi o adamla buluşacaktı biraz sonra... Ve daha sonra küçük Tayfun eve dönecekti erkenden... Annesini arayıp duracak, misafir odasında o malûm şekilde bulacaktı... Sonrası zaten malûmdu: ‘Geber anne!’... Oysa, Tayfun bunu durdurmak için gelmişti buraya... Durduramayacaktı, çünkü o sırada karakolda sorgulanıyor olacaktı...

Telefon kayıp durduğu için, numarayı bir türlü çevireme-yen kadın, ahizeyi silahı tutan koluyla göğsünün arasına sıkıştırdı. Yeniden denemeye başladı. Tayfun, zaman kaybetmeden bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

‘Bugün Yirmi üç Ağustos!’ diye bağırdı.

Kadın, yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol etmek için, yabancıya şöyle bir baktı.

‘Bravo!’ dedi. ‘Ne zeka!’ Sonra tekrar numaralarla uğraşmaya başladı.

‘Tayfun’un doğum günü... Sarı Prens’in...’

Melek durakladı. Bir ürperti belirdi kendinden sürmeli gözlerinde. İşaret parmağı, telefonun üzerinden uzaklaştı. İki eliyle silahı kavradı sıkıca.

‘Ne dedin sen?’ dedi. Sesi titriyor muydu, Tayfun’a mı öyle geliyordu? ‘Oğlumla ilişkin ne? Nasıl öğrendin bunu?’

Tayfun, zaman kazandığı için sevindi.

‘Bak anne...’ dedi.

‘Seni, devamlı surette bana anne demekten men ederim. Hem o ellerini de yukarı kaldır çabuk.’

Tayfun itaat etti. Melek de yeniden telefona döndü. Tayfun, şansını yeniden denedi:

‘Şu anda, Tayfun, Ebru adındaki kız arkadaşının evinde...’ dedi. Ahizenin yere düştüğünü görünce umutlanarak devam etti:

‘... onun şerefine bir doğum günü partisi düzenledi Na-figil... değil mi?’

Kadın, balkona doğru bir adım attı.

‘Eğer...’ dedi, titreyen bir sesle. ‘... oğlumun başına bir şey gelirse...’

Tayfun, onun sözünü kesti:

‘Beni iyi dinle...’ dedi. ‘Eğer söylediklerime inanır ve aynen yerine getirirsen, oğlunun başına hiçbir şey gelmez... tamam mı?’

Melek, sarsıldı. Bu adam oğlunu mu kaçırmıştı yoksa? Fidye mi isteyecekti? Ama eve nasıl girebilmişti? Sarı’yı nasıl sindirebilmişti? Yok! Muhakkak Tayfun’un tanıdığı biriydi bu... Kendisi yokken eve çokça gelip gitmiş ve Sarı’yla Tayfun sayesinde tanışmıştı. Hayvanın ona saldırmayışmın nedeni bu olabilirdi ancak. Zamanla çocuğunun güvenini

kazanmış ve sonra da...

Tayfun’uma ne yaptın?’

Tayfun güldü.

‘Tayfun’un benim anne!’ dedi. ‘Oğlunu nasıl tanımazsın? Bak sarı saçlarıma... Gözlerime bak!.. Burnumun şekline bak!.. Ben Tayfun’um anne...’

Kadın, sapığa çaresizlik içinde baktı.

‘Kıpırdama!’ dedi. ‘Polis seni konuşturur nasıl olsa!’ Sonra tekrar telefona doğru çekilmeye başladı.

‘Sana ispatlayabilirim... Ona doğum günü için aldığın hediyeyi söyleyebilirim...’

‘O zaman ispatlamış olmazsın. Hediyenin ne olduğunu Tayfun bile bilmiyor çünkü. O evden çıktıktan sonra gidip aldım.’

Tayfun, fırsatı değerlendirdi.

‘Casio marka, lithium kristalli, şu yeni elektronik kol saatlerinden aldın,’ dedi.

Silah, kadının elinden yere, dosdoğru Sarı’nın kafasına düştü. Hayvan, canhıraş bir çığlık atıp salonun ortasında dört dönmeye başladı.

Tayfun, asıl işini unutmuş, köpeğiyle ilgilenen annesine baktı sevgiyle.

‘Bak anne,’ dedi. ‘İsteseydim, sana saldırır, silahını elinden alırdım.’

Kadın hemen toparlandı. Yerdeki silahı alıp, hızla doğruldu.

‘Anlat!’ dedi. ‘Kimsin sen?’

San ciyak ciyak ötüp duruyordu. ‘Dışarı San!’ diye bağırdı. Sonra, kapının içerden kilitli olduğunu hatırlayıp, kalakaldı.

‘Tamam,’ dedi Tayfun. ‘Git aç kapıyı da çıksın bahçede bağırsın. Yemin ediyorum kıpırdamayacağım. Eğer sana kötülük yapmayı istemiş olsaydım, eve girdikten sonra balkonda yatıp uyumazdım değil mi?’

Kadın, geri geri çekilerek gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra kapının sertçe kapatıldığını duydu Tayfun. Peşinden de silahı elinde, koşturarak salona giren annesini gördü. Kafasının içindeki saatini aradı. Bulamadı. Vakit geçip gidiyordu ve o adam, neredeyse eve gelmek üzereydi. Yok... Vaktin geçtiği falan yoktu... Onlar geçip gidiyordu... Anneyi ikna etmek lazımdı... Dik duruşlu, sert bakışlı, asil anneyi... henüz omuzlan düşmemiş, yüzü utançtan kızarmamışken...

‘Akşam sekizden sonra, Tayfun’un doğum gününü kutlamak için Çin Lokantası’na gideceksiniz...’

Kadının bakışları karıştı.

‘... sonra eve dönüp, aile içi kutlamaya başlayacaksınız... Şükran Ismailoğlu’nun hediyesi, bir banka hesap cüzdanı... Tufan’ınki de kırmızı Converse... doğru mu?’

Namlunun ucu yere eğildi. Ama kadın eğilmedi. O, elleri ve kollanyla ne yaparsa yapsın, sırtını asla eğmezdi. Giderek enerjisi tükenen ellerine yeniden hâkim olup yabancıya doğrulttu silahı.

‘Son defa soruyorum,’ dedi. ‘Kimsin? Bizimle alıp veremediğin ne? Bunları Tayfun’dan da öğrenmiş olamazsın. Nereden öğrendin?’

Halbuki Tayfun, bütün bunları Tayfun’dan öğrenmişti. Ama, annesine nasıl anlatacaktı? Gerçek?.. Kerem’in içindeki annesi öyle dememiş miydi ona?..

‘Gittiğin zaman, annene karşı dürüst ol!’ Olacaktı, tamam da, gerçek, Tayfun’un bildiği gibi miydi bakalım?

‘İnan bana...’ dedi yalvarırcasına. ‘Tayfun benim... ama, senin bildiğin Tayfun değilim... Dikkatli bak... Bir sürü benzerlik göreceksin...’

Kadın anlayamadığı bir şeyler döndüğünü biliyordu ama, o kadar da değil.

‘Delisin sen!’ dedi. ‘Zırvalıyorsun! Polisi arayacağım.’

Tayfun, annesinin artık bunu yapmak istemediğini biliyordu. Blöf yapıyordu. Ötesini öğrenebilmek için, her telefona uzandığında çenesi biraz daha açılan bu yabancının ağzından daha çok laf alabilmek için, sadece blöf yapıyordu.

0 zaman şunu dinle,’ dedi Tayfun. Annesinin yüzünde beliren, soylulara özgü küstah ifadeyi görünce rahatladı. İlgiyi çekmişti artık. Polis aranmayacaktı. Kesinlikle aranmayacaktı. Devam etti:

... Tayfun, saat tam dörde on kala eve dönecek... çünkü, o ben’im... yani, ben o’yum... sonra, seni suçüstü yapacak... âşığınla beraber...’

‘Ne!’

Tayfun, annesinin gözlerindeki öfkeyi hemen tanıdı.

‘Ne diyorsun adam sen?’

Üzüntülü bir bilgiçlikle kafa salladı Tayfun. Dürüst olmaya çalışıyordu.

‘Maalesef...’ dedi. ‘Gördün mü?., bunu bile biliyorum...’

Melek, dişlerini gıcırdattı.

‘Kimi dinliyorum ciddi ciddi!’ diye sitem etti yüksek sesle. ‘Asıl ben deliyim. Seni ancak tımarhane paklar.’

Tekrar telefona doğru yürümeye başladı.

‘Yuvarlak Masa?..’

Kadın durdu.

‘Sana Tayfun söylemiştir,’ dedi.

‘Evet Tayfun söyledi, çünkü ben Tayfun’um. Allahaşkına söyle anne, ona hiç mi benzemiyorum?’

Kadın, ilk kez alıcı gözle baktı yabancıya. O kadar da yabancı gibi durmuyordu.

‘Olamaz mı?’ dedi sertçe.

Olabilir tabii... Ama sana kim olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum... bana beş dakika süre ver, ikna edeyim seni... ha anne?’

Tayfun da hep böyle yalvarırdı. ‘Ha anne?’

‘Çabuk konuş. Sabrım çoktan taştı.’

‘Tayfun’un kallavi bir Zenith kol saati var... ama hiç takmaz... Sen de ona kızarsın hep... dersin ki, ‘Dünya’nın direği, saatin zembereğinde gizlidir’... doğru mu?’

Yay kaşlar, alnın ortasına kadar kalktı.

‘Devam et...’

‘... odasının duvarında, kocaman bir poster var... Emerson Lake & Palmer posteri... Başucu kütüphanesinde onar tane Asterix ve Tenten cildi var... Hepsi de İngilizce... Kolejin Hazırlık Sımfı’nı bitirdiği sene almıştın ona... sınıf geçme hediyesi olarak... bu da doğru mu?’

Kiraz kırmızısı dudaklar gerildi. İnci dişler şaşkın bir gülüşü ele verdi.

‘Doğru ama... bunları Tayfun’dan öğrenmiş olabilirsin...’

Tayfun, biraz gönül koyarak baktı annesine.

‘Tayfun evi, ailesi için deli olur,’ dedi. ‘Bekler misin ondan, kendinden yaşça çok büyük bir adama her şeyini anlatmasını?’

Melek Ismailoğlu’nun güzel yüzüne bir kaygı gölgesi düştü.

‘Zor altında... belki ona zor kullanarak...’

Tayfun, annesinin sözünü kesti:

‘Saçmaladığını sen de biliyorsun...’ dedi. ‘Aldığın bugünkü hediyeyi nasıl bildim o zaman? Tufan’m aldığı hediyeyi nasıl bildim. Tayfun’un bilmediği bir şeyi zor kullanarak nasıl bu kadar isabetle öğrenebildim? Sarı neden bana saldırmadı?’

Melek, ‘Sahi neden?’ der gibi bakmaya başladı.

‘Lütfen devam et,’ dedi. Sesinde ilk kez saygı vardı.

Tayfun kadını zorlamaya devam etti:

‘... bak anne... sana daha da şaşırtıcı bir şey söyleyeceğim şimdi... bu sabah, dereotlu omlet yaptın Tayfun’a... daha sonra, ona Yuvarlak Masa Oyunu ile ilgili biraz daha bilgi verdin... sonra da, omuzlarına masaj yaptı senin... ona dedin ki, Tılsımlı değneğin suyu bulduğu gibi buluyorsun kuluncu...’

Asil çene aşağıya mı düştü ne?

... sonra da ‘Arkamdan yaklaşan milyon kişinin arasından, dokunanın sen olduğunu bilirim,’ dedin... O da sana, Arkandan yaklaşan çok kişi mi var?’ diye sordu... sonra sen...’

‘Yeter!’

Tayfun sustu. Bu kadarının annesi için bile fazla olduğunu biliyordu ama, zaman da geçip gidiyordu. Acele etmeleri gerekiyordu.

‘Yetmez,’ dedi. ‘Beni dinlemek zorundasın. O adamı eve alma bugün... Alma...’

Melek köpürdü.

‘Hangi adamdan bahsediyorsun be adam?’ diye kükredi.

Tayfun, annesine bunu yakıştırırdı işte. Asla altta kalmayan, inkârda bile imandaymış gibi kendinden emin görünen, suçüstü olduğu zaman dahi kimsenin suçlamaya cesaret edemeyeceği bir dokunulmaz kadın!

‘İnan anne...’ dedi kollarını iki yana açarak, ‘...o kadar üzdün ki bizi... yıllardır öyle perişan olduk ki... Ne olur... bugün kapıyı açma o adama... Tayfun

geldiğinde seni onunla yakalamasın... Ne olursun!..’

Melek, bir kabadayı adımı attı Tayfun’a doğru.

‘Şimdi basacağım tetiğe,’ diye bağırdı. ‘Kim o adam?’

Kızmak ne kadar yakışıyor ona. Öfke nasıl güzelleştiriyor! Niye o gün de bana böyle kızmadı sanki? Gık diyemezdim o zaman. Niye bana yalvararak alçalttı kendini?

‘Ben sana soruyorum anne... Kim o adam?’

Melek, hırsla yürüdü Tayfun’un üstüne. Tayfun, annesinin ne yapmaya çalıştığını anlayamadı ilk başta. Sonra, Melek, öfkeyle kaldırdığı silahın kabzasıyla kulak tozuna bir

tane yapıştırınca anladı. Ama iş işten geçmişti.

‘Ama anne?..’ diyebildi yere düşüp bayılmadan önce.

‘Seni küstah! Terbiyesiz!’

Başka bir şey duymadı Tayfun. Gözünü, çok iyi hatırladığı misafir odasında açtı. Sırtüstü, kolları iki yana açık yatıyordu. Doğrulmaya çalıştı, ancak kafasını kaldırabildi biraz. Ayakucunun bir metre kadar ötesinde gardrop duruyordu. Zonklayan başını sola çevirdi. Komodini gördü. Bir korniş sesi duyunca irkilerek sağa döndü. Annesi, karyolayla pencere arasına geçmiş, perdeleri örtüyordu. Niye kalkamadığını düşündü kadına bakarken. O anda da başına geleni ve geleceği anladı. Melek, bu garip bilgilere sahip yabancıyı, sarı çamaşır ipleriyle ellerinden, ayaklarından sucuk gibi bağlamıştı karyolanın demirlerine. Umutsuzca sırıttı. Onun annesinden başka kim yapabilirdi böyle bir çılgınlığı? Kim, sorguyu polise bırakmak yerine kendi yapmaya cesaret edebilirdi? Onunla gurur duydu. Sonra sessizce ağlamaya başladı. Buradan gitmek zorundaydı. Bu boyutu kendi haline bırakıp, kendi boyutuna, Kerem’in olduğu yere dönmek zorundaydı. Dolaptaki adamı falan görmek istemiyordu artık. Hatta onu merak bile etmiyordu. İnsan, her gün aynada gördüğü birini merak eder miydi? Demek çamaşır ipleri, zamanı karıştırmaya gelen o alçağı, o şüpheci rezili, sevmeyi bilmeyen o iti bağlamak için kullanılmıştı... Demek o adam, bu adamdı... Ya dolaptaki adam?.. Girmezdi, olur biterdi... Artık hiçbir şeyi merak etmiyordu... Yalnızca saatin kaç olduğunu merak ediyordu... Küçük

Tayfun eve dönüp de annesini bu odada yakalamadan önce defolup gidebilmek için ne kadar zamanı kaldığını bilmek istiyordu yalnızca.

‘Anne?’ diye seslendi perdelerle uğraşan pembe kimonolu kadına. ‘Saat kaç?’

Kadın, sıçrayarak ona döndü. Koşarak yatağın etrafından dolaşıp, gardrobun yanındaki etajerin üstüne bıraktığı tabancayı aldı eline. Kapıya doğru sırtını dönerek, arada belli bir güvenlik mesafesi bırakıp, tepesine dikildi yabancının. ‘Tek bir soru yabancı...’ dedi en zehirli sesiyle. ‘Kimsin?’ Tayfun, umutsuzca asıldı bileklerindeki iplere.

‘Zorlama boş yere,’ dedi kadın. ‘Açamazsın. Açsan bile, seni bu defa vururum, istediğim her şeyi anlatacaksın bana. Neticede gideceğin yer gene polis karakolu, ama önce bana hesap vereceksin... Söyle şimdi... Kimsin sen?’

Tayfun’un sel gibi gözyaşları, göz kanallarından içeri akıp östaki borusuna, oradan da nefes borusuna kaçtı. Boğulacak gibi oldu. Öksürdü. Melek hemen harekete geçti. Sarı saçlardan sertçe tutup oğlunun kafasını kaldırdı, kenardaki yastığı başının altına koydu. Öksürük nöbetinin geçmesini sabırla bekledi. Sonra tekrar sordu:

‘Kimsin? Ne istiyorsun?’

Tayfun, hıçkırdı. Ağlamaktan katılacak haldeydi, ama biliyordu ki bu hali, evine gizlice giren aşşağılık bir yabancıya karşı, o annede, Melek Anne’de en küçük bir merhamet duygusu uyandıramazdı.

‘Tayfun’um ben,’ dedi sesini kontrol etmeye çalışarak.

Çok güzel. Şimdi tekrar soruyorum. Kimsin?’

‘Tayfun’um anne... Ne olur inan bana... Senin Sarı Prens’inim... Çöz beni, hemen kanıtlayayım... on yedi sene sonrasından geldim anne... büyüdüm de geldim... yalvarıyorum sana... çöz beni... ha anne?’

Melek, soğuk soğuk baktı ağlayıp duran yabancıya. Yalvaranlara hiç güvenmezdi o,

‘Eminim kanıtlarsın...’ dedi. ‘Ben de hep Orwell o hikâyeyi nasıl yazdı diye merak ederdim. Demek o zamana gitmiş de yazmış... Sen bu zamana

dönebildiğine göre?’

Tayfun, boyun damarlarını çatlatırcasma sıkıp hıçkırmasına engel oldu. Yalvarmamalıydı. Yoksa bu inatçı kadın, mümkün değil ciddiye almazdı onu.

‘Bak...’ dedi. ‘Bana sadece saati söyle... O zaman daha rahat konuşabilirim... Ne olursun anne!’

Melek, küçümseyen bakışlarla önce Tayfun’a sonra da etajerin üstünde duran saate baktı.

‘Uzay gemin gelecek herhalde,’ dedi. ‘Bizim bahçeden mi ışınlayacaklardı seni?’

‘Saat anne!., saat!’

‘Dörde yirmi beş var. Oldu mu şimdi?’

Hayır! Olmadı! Olmamalı!

‘Tayfun gelmek üzere. Çöz beni çabuk.’

‘Gene yanıldın... Hava kararmadan dönmeyecek Tayfun.’ ‘Dönecek!’

‘Dönmeyecek!’

‘Peki, eğer dörde tam on kala dönerse, bana inanacak mısın o zaman?’

Melek, bunları ciddiye aldığına bir türlü inanamıyordu ama, ailesiyle ilgili çok anormal derecede bilgiye sahip ve şaşırtıcı derecede küçük oğluna benzeyen bu adama, biraz daha fazla önem vermesi gerektiğini hissediyordu.

‘Tamam,’ dedi alaycı bir tebessümle. ‘İnanacağım. Eğer, saat dörde on kala, Tayfun eve dönecek olursa, ben de senin her söylediğine inanacağım.’

Annesi mantıklı kadındı. Tayfun, bunu kullanabileceğini, onun mantığını, yine onun mantığıyla sarsabileceğini düşündü.

‘O zaman...’ dedi umutla. ‘Beni şimdiden çöz...’

Kaşlar güler gibi kalktı havaya.

‘Demek o kadar eminsin?’ dedi Melek.

‘Emin olmasam ne fark eder?’ diye sordu Tayfun. Düşün... düşününce bana hak vereceksin... Diyelim, Tayfun, saat dörde on kala döndü ve seni bu odada yatağa bağlı bir adamla buldu... Ne düşünür?.. Annem hırsız yakalamış, sucuk gibi bağlamış mı der, yoksa kötü şeyler mi gelir aklına?.. Demez mi ki, ‘Acaba ben erken gelmeseydim ne yapacaklardı?’... ha anne?., demez mi?’

Melek, bunu hiç düşünmemiş gibi ürperdi.

‘Saçma!’ dedi. ‘Durum ortada işte!’

Tayfun, kadını sıkıştırdığını anladı. Üstüne gitti:

‘Evet!’ dedi. ‘Annesinin her şeyi ortada. Ancak babasının görebildiği pembe kimonosu var sırtında, içinde de şüphesiz, çıplak vücudu...’

Melek, silahsız elinin tersiyle şiddetli bir tokat patlattı Tayfun’un yanağına.

‘Küstah!’ dedi, ama derken de eliyle göğsünün yakalarını sıkı sıkı birleştirmeyi ihmal etmedi.

‘Hadi anne... çöz beni... çöz, çekip gideyim hemen... Tayfun’u sav başından, sana söz veriyorum, geri dönüp her şeyi anlatacağım... Yeter ki o gelmeden uzaklaşmama izin ver...’ Melek’in eli, bir an, Tayfun’un bileğini hapseden iplere gidecek gibi oldu, sonra geri çekildi.

‘Asla!’ dedi. ‘Tayfun bana inanır.’

Tayfun, yalvardı:

İnanmadım işte anne... çöz beni ne olur!., ben Tayfun’um... Tayfun’um diyorum sana...’

‘Çok komik bir Tayfun’sun... Hem bunu iddia edebiliyorsun, hem de Tayfun’un saat dörde doğru eve döneceğini... Sen oysan, aynı anda hem bu yatağa bağlı, hem de dışarda nasıl olabiliyorsun?.. ÖffL Neler saçmalıyorum ben... Çabuk söyle... Soruma hâlâ inandırıcı bir cevap alabilmiş değilim.’ Tayfun, kısa bir hesap yaptı kafasından. Kim olduğunu kanıtlaması, taş çatlasa bir dakika sürerdi. Saati sorduğundan bu yana beş dakika geçmiş olsa, şu an saat dörde

yirmi var falan olmalıydı... Bu da ona, Tayfun gelmeden uzaklaşabileceği kadar zaman kazandırırdı.

‘Tamam,’ dedi. ‘Hemen kanıtlıyorum sana Tayfun olduğumu...’

‘Seni ilgiyle dinliyorum.’

‘Önce çözmen lazım.’

‘Yaa? Bak seen!’

‘Ama sana gösteremem ki o zaman!’

‘Nedir göstereceğin?’

Tayfun, başını kaldırabildiği kadar kaldırıp, gıdıklanıyor-muş gibi oynattığı sağ ayağını işaret etti kaşlarıyla.

‘Tayfun’un doğum izi...’ dedi. ‘Spastik doğdu değil mi?’ Melek, şaşkın şaşkın baktı yatakta yatan yabancıya. ‘Spastik doğmadı,’ dedi. ‘Sapasağlam doğdu.’

Vakit geçiyor. Çabuk!

‘Yalan söylüyorsun. Tayfun, doğuştan parmaksız. Hem de sadece sağ ayak başparmağı noksan. Tıpkı benim gibi. Özel yaptırdığınız bir protezle dolaşıyor dışarda. Çöz beni artık. Çöz de sana protezimi göstereyim.’

Melek, bir an durakladı. Sonra hızla atılıp, Tayfun’un kilim desenli koyu yeşil çorabını sıyırıverdi. Gördüğü manzara onu öyle ürküttü ki, silah bir tarafa düştü, çorap bir tarafa. Sonra toparlanıp, başparmak protezine asıldı. Tayfun’un canı yanıp bağırdı.

‘Aah!.. Yapma anne... Alttaki kopçayı açacaksın... Unuttun mu?’

Melek, hayalet görmüş gibi bakmaya başladı Tayfun’a. Yüzü kıpkırmızıydı.

‘Sen?..’ dedi sayıklar gibi... '... bu nasıl bir benzerlik?., su damlası kadar benziyor yüzün... şimdi de parmağın...’ Tayfun umutlandı.

‘Ya bildiklerim anne?.. Bu kadar şeyi nasıl bilebilir bir yabancı?.. ha anne?’

Melek, gözünün önüne düşen sarı perçemini, titreyen eliyle kulağının arkasına sıkıştırdı.

‘Ama bu olamaz değil mi?’ dedi kendi kendine, fakat Tayfun’a diyormuş gibi. ‘Rüya bu... Kat’iyyen gerçek olamaz...

Ben buna inanıyor olamam...’

Tayfun’un aklına geliverdi birden.

‘Anne çabuk...’ diye bağırdı... ‘Çiçek aşım anne... Sağ dizimde... Hatırladın mı?.. Koluma yaptırtmamıştın sen... Dizime yaptırtmıştın...’

Kadın, Tayfun’un kotunu yukarıya doğru sıyırmaya çalıştı. Dar paça, baldırlardan yukarı çıkmıyordu.

‘Afedersin!’ deyip Tayfun’un kemerine atıldı. Tokayı açtı. Annesinin işini kolaylaştırmak için kalçasını yukarı kaldırmış çocuğun altından sıyırarak, ayak bileğine kadar indirdi pantolonu. Sağ dizindeki sarı kılları, ince, titreyen parmaklarıyla araladı. Aşı izini görünce, yatağa oturdu kaldı.

Çöz beni anne!’ diye yalvardı Tayfun. ‘Artık çöz beni. Ne olursun çöz.’

Kadın, hipnotize olmuş gibi, Tayfun’un sol bileğindeki düğüme uzandı. O anda da kapının önünde bir araba homurtusu duydular.

‘Geldi,’ diye bağırdı Tayfun. ‘Çabuk ol.’

Sol bilek ipten kurtulmuştu. Melek, Tayfun’un üzerine abanarak uzanıp, sağ bileği de serbest bıraktı. Kafasını geri çevirip, etajerin üstündeki saate baktı.

‘Dörde on var,’ dedi. ‘Bu olamaz. Tayfun gelmiş olamaz. Tayfun sen değil miydin?’

Fırladı kadın. Yatağın etrafından dolaşıp, sıkı sıkı örttüğü perdeyi hafifçe araladı. Küçük oğlunun siyah lale desenli demir bahçe kapısının mandalını açtığını gördü. Dönüp, öbür küçük oğluna baktı. Oğlan, kan ter içinde ayaklarım sarı çamaşır iplerinden kurtarmaya çalışıyordu.

Çabuk anne!’ diye inledi. ‘Ayaklarımı çözemiyorum. Yardım et çabuk!’

Melek, yatağın ayak ucuna dolaştı. O anda, az önce düşürdüğü tabancayı gördü yerde. Eğilip aldı, koşturarak etajerin çekmecesini açtı, içine attı. Antre kapısının açılıp çarpılarak kapatıldığını duydular o sırada. Sonra da Küçük Sarı Prens'in; 'Anne?' diye seslenen şımarık, cırtlak sesini.

Düğümler çözülmek için hiç acele etmiyorlardı. Melek Ismailoğlu'nun hünerli parmakları, bütün yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Soluk soluğa fısıldadı.

'Oğlum dışardaysa... sen de benim oğlumsan... Allah'ım... nedir bu?., nasıl bir iştir?..'

Tayfun da ona fısıldadı.

'Çabuk ol... Şu anda içerde seni arıyor... Havadaki barut kokusunu aldı... yeniden seslenecek şimdi...'

Seslendi dışardaki Tayfun:

'Anne?'

'Allah'ım... neler oluyor?'

'Şşşt... dikkat et... o uçtan değil, öbür uçtan çekeceksin... şu anda, balkondaki kırık saksıyı gördü... Küçük Oros-pu'nun saksısı...'

'Aman Allah'ım!'

'... bu onu biraz oyalayacak... Sarı kırdı sanacak... tamam mı?., çözüldü galiba!'

Tayfun, Melek'in 'Hayır' demesine fırsat bırakmadan, çözüldü sanıp iplere asılınca, vücudu kontrolsüz şekilde geri gitti, elleri kolları birbirine dolaşmış ana-oğul, birlikte geriye, yatağın üstüne yuvarlandılar. Somya, yüksek sesle inleyip gıcırdadı. Tayfun buz kesti birden.

'Duydu!' diye inledi. 'Pikaba 'The Who'yu koyacaktı, vazgeçti. Şimdi buraya geliyor. Çabuk... çabuk...'

Melek, telaşla doğrulup Tayfun'un ayak bileğine saldırdı. Somya bu harekete de isyan ettiğini bildirdi.

‘Allahaşkma...’ diye yalvardı. ‘Şu yatağı gıcırdatma anne... Çocuk yanlış anlayacak...’

‘Tamam... Çok şükür çözüldü... Kalk çabuk...’

Kapının önünden cırtlak bir ses daha duydular:

‘Anne?., içerde misin meleğim?’

Tayfun, kadını iterek ayağa fırladı. Bir adım atmaya kalkınca, ayak bileğine kadar sıyrılmış pantolonuna takılıp dengesini kaybetti. Kendini son anda frenleyip, kapıya çarparak donla küçük çocuğun ayaklarının dibine yuvarlanmaktan kurtuldu, ama bu kez de kollarını geriye doğru fazlaca çırptığı için, yataktan kalkmak üzere olan annesinin üstüne düştü. Somya tekrar, ama yaylanmanın da etkisiyle birkaç defa ardarda gıcırdadı.

Mahvoldum ben!’ diye inledi Melek. ‘Bebeğim ne düşünecek şimdi?’

Tayfun, o salak bebeğin ne düşüneceğini çok iyi biliyordu.

Kırılacakmış gibi üç kez ardarda vuruldu kapıya. Sonra aralanmaya başladı ağır ağır. Tayfun fırlayıp gardrobun kapağını açtı, kendini tabut kadar dar hücreye hapsetmeye çalıştı. Ama, kulplar, ne yazık ki hep dolap kapaklarının dışına yapılıyordu. İçerde kulp olmadığı için, dolabı tamamen kapatabilmenin imkânsız olduğunu anladı. O sırada, aralıktan, Melek Anne’sini gördü. Zavallı kadın, kapalı perdelerin önünde dikilmiş, sanki açıkmış da manzara seyrediyormuş gibi, perdenin desenlerine bakmaya başlamıştı.

Kapıyı açan çocuğun, somya gıcırtıları ve duyduğu fısıltılar yüzünden uğradığı dehşeti titreyerek hatırladı.

‘Anne!’ diye haykırdı çocuk.

Tayfun, ağlamaya başladı sessizce. Dolaptaki adamı tanıyordu artık.

Oda, kapı tamamen açılmışcasma, antre tarafından gelen ışıkla aydınlandı biraz daha. Tayfun, öylece ağlayarak, aralıktan annesine bakıyordu. Hem de, misafir odasının kapısının ağzından bakıyordu. Sırtı dönük, pembe kimonolu kadının annesi olmayacağını umarak. Bu kez çok ağlamaklı bir ses duydu:

‘Anne?’

Melek, ağır ağır kapıya doğru dönmeye başlamıştı. Bir an, gözü aralık dolabın içinde gizlenen oğluna takıldı. Sonra kapının ağzındaki öbür oğlunun, bütün bu olanları anlayabilmek için çok küçük olduğunu düşündü. Yüzü, alev alev yanıyordu.

Tayfun, birden pantolonunu hâlâ çekmediğini hatırladı. Kafasını eğip, aşağıya baktı. Pantolonunun paçalarından biri dışarda duruyordu. Boyutu yanıltmanın imkânsızlığını artık anladığı için, usulca dizini kırarak, sarkan kısmı santim santim içeri çekti. Dışarıdaki çocuk ise bunu nasılsa çocukça bir çaresizlikle soracaktı annesine. Sordu da:

‘Anne?’

Melek, artık tamamen kapıya dönmüştü. Şaşkın şaşkın, kıpkırmızı bir yüzle gülümsemeye başladı Sarı Prens’ine. Yüzü çarpıldı. Omuzları düştü. Dolaptaki adam, bunu annesine hiç yakıştıramadı. Ama bu, annesinin suçu değildi ki... Dolaptaki adamın suçuydu... Annesinin âşığı sandığı adam, birkaç saniye sonra, annesine ‘Geber!’ diye bağıracak olan küçük, sarı çocuktu... ‘Kerem!’ diye inledi içinden. ‘Gel de beni benden koru bakalım!’

‘Partiden sıkıldın mı çocuğum?’

Ne kadar kişiliksiz bir ses! Sana hiç yakışıyor mu anne?

‘Geber anne!’

Yapma! Yapma velet! Bunu söyleme annene! Suçlu şensin! Dolaptaki adam sensin!

‘Tayfun!.. Sarı Prens’im?..’

Yalvarma şu puşta! Küçülme onun gözünde!

‘Geber dedim anne!.. Geber inşallah!’

Dolaptaki Tayfun, dışardaki küçük katili yakalayıp gebertmek istiyordu. Yok! Onu tokatlayıp, ki onu ikna etmek annesini ikna etmek kadar zor olamazdı, kafasına vura vura dolaptaki adamın o olduğuna ‘ONU’ ikna etmek

istiyordu. Gözleri karardı. Paldır küldür yuvarlandı dışarı. Baygın olduğu için, antrenin sarı demir kapısının gümbürtüyle çarpılarak kapatıldığını duyamadı. Küçük san çocuğun, o küçük piçin de deli deparıyla bahçeden fırlayıp, Çamaltı So-kak'tan aşağı kudurmuş gibi koştuğunu göremedi. Zaten görmesine gerek de yoktu. 'Kendi başına gelmiş' gibi biliyordu ondan sonrasını...

Ayıldığında, artık annesi olduğunu bilen annesini başu-cunda buldu. Kadın, boşluğa bakıp duruyordu. Uzanıp elini tuttu. Melek irkildi.

'Kendine geldin mi?' dedi.

'Eğer beni her zamanki gibi uyandırmaya çalışsaydın daha çabuk ayılırdım.'

'Nasıl yani?'

'Öptüm dee uyandırdıım, öptüm dee uyandırdıım...'

Melek titredi. Üzerini değiştirmişti. Beyaz bluzuyla, haki renkli eteğini giymişti.

'Tayfun fırlayıp gitti,' dedi. 'Başına bir şey gelmiş olmasın?'

Tayfun güldü. Doğrulup, elini annesinin omzuna koydu.

'Başına bir şey gelmiş olsaydı, ben burda olabilir miydim?' dedi.

Melek, üşüyormuş gibi, kollarıyla vücudunu sardı.

'Artık hiçbir şey bilmiyorum ben,' dedi.

Tayfun, ayaklarını sarkıtıp indi karyoladan.

'Saat kaç?' diye sordu.

'Dördü çeyrek geçiyor. Tuhaf, saat sanki kafamın içinde. Bakmadan bilebiliyorum artık.'

Tayfun ürperdi.

'Hadi anne,' dedi. 'Seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var. Gel salona geçelim. Tayfun geri dönmeden şu meseleyi halledelim.'

‘Kaçta dönecek?’

‘Beşe beş kala.’

Birlikte salona geçtiler. Dört ayaklı yemek masasına karşılıklı oturdular.

‘Bak anne...’ dedi Tayfun. ‘... Şimdi beni çok iyi dinleyeceksin... tamam mı?’

Kadın bitkin görünüyordu. Tayfun dayanamadı.

‘Ne olur yapma böyle,’ dedi. ‘Tayfun döndüğünde seni bu halde görmemeli. Her zamanki Melek Anne gibi davran ona. Buyurucu ve ezici ol. Sakın dize gelme. Sakın ona yalvarmaya, kendini aklamaya çalışma. Onun seni bu halde görürse neler düşüneceğini asla bilemezsin... anladın mı beni?’

Melek, sırtını dikleştirdi.

‘Sanırım anladım,’ dedi.

‘Tamam... bu iyi... şimdi, sakın itiraz etme... intihar etmeyi düşündüğünü biliyorum...’

‘Bunu asla bilemezsin.’

Tayfun, uzanıp kadının elini tuttu.

‘Bunu benden daha iyi kimse bilemez anne,’ dedi. ‘Eğer seni ikna etmeyi başaramazsam, bu geceyarısı intihar edeceksin... Biliyorum, çünkü ettin... sözümü kesme... Bırak, Tayfun dönmeden bu defa olsun anlatayım sana derdimi... Sadece dinle beni... İnan hak vereceksin... Tamam mı?’

Melek, oğlunun elini sıktı.

‘Tamam,’ dedi.

‘Asla anne... asla intihar etme!., o küçük velet sana ne derse desin, ne oyunu oynarsa oynasın, sakın canına kıyma... Eğer kendini öldürecek olursan, onun hayatı mahvolacak... Anlıyor musun?.. Ömrü boyunca öç peşinde koşacak... Dahası, babamın, Tufan’m hayatları da yerle bir olacak, çünkü, küçük oğlun, onlara yaşadıkları her günü zindan edecek... Geceyarısı, eline tabancayı alacak

olursan bunu iyi düşün anne... Küçük bir çocuk, ömrünün sonuna kadar, kendisini anne katili olarak damgalayacak... Sonra, bir labirente sıkışıp kalacak ve sonsuza kadar, her on yedi senede bir buraya gelip, dolaptaki adamı yakalamaya çalışacak... Aynen benim gördüğüm gibi, bir de görecek ki, intikam uğruna peşine düştüğü adam kendisi... inan anne... dün-bugün diye bir şey yok... Zaman, Dünya'nm zembereği falan değil... O sadece bizim beynimizi programlamalarına yarayan bir kurma kolu anne... ha anne?., küçük oğluna, biricik aşkına bu kötülüğü yapmak ister misin?'

Melek, elini Tayfun'un elinden kurtarıp, usul usul okşamaya başladı onun elini.

'Ağlıyorsun sen!' dedi.

'Beni kurtar anne... Ben seni kurtarabilirsem kurtulurum ancak... Gelmeden önce, annemin katili olduğumu düşünüyor ve dolaptaki adamla buluşmasına mani olabilirsem, onu kurtarabileceğimi sanıyordum... Ama şimdi?.. Şimdi biliyorum ki, o adanı benim... ve ben... benim yüzümden annesine 'Geber!' diyebilmiş bir koca aptalım... Eski halimize dayanmak gene mümkündü anne... Ama söyler misin, bu hale nasıl dayanabilirim?'

Tayfun, iki göz iki çeşme kalktı masadan. Sırtını dikleştirmiş, asil çenesini gökyüzüne doğru kaldırmış muhteşem kadının arkasına dolaştı. Ağır ağır ovmaya başladı sırtını... Okşar gibi... sever gibi...

Melek, kendini geriye bıraktı zevkle.

'Arkamdan yaklaşan milyon kişinin içinden, dokunanın sen olduğunu bilirim,' dedi.

Tayfun hıçkırdı.

'O kadar çok mu dokunan var sana ki?'

Melek de hıçkırdı.

'Mümkün mü bu?' dedi. 'Senin kadar kimse sokulamaz bana.'

Ağla eşşek herif! Geberene kadar ağla!

Hiç kimse mi?'

Geber Tayfun!

‘Hiç kimse.’

‘Ya... ya babam?’

‘Baban bana emanet... ama sen başkasın... Görmüyor musun sarım?., sen benim biricik aşkınısın...’

‘Neyinim neyinim?’

‘Aşkınısın... biricik aşkınısın benim... sarımsın... Sarı Prens’imsin...’

‘Sen de benim aşkınısın anne... ha anne?’

Kalktı Melek. Oğlunu kucaklayıp kokladı.

‘Merak etme sakın,’ dedi. ‘Annen kendini öldürmeyecek. Senin için ölebilirdi ama şimdi senin için yaşayacak.’

‘Anne!’

‘Ağlama sarım. Seni bu kadar büyümüş görmek için on yedi sene daha yaşayacağım. Merak etme.’

‘Söz mü anne?., ha anne?’

‘Söz.’

Tayfun, ince bedene dolanan kollarını istemeye istemeye çözdü.

‘Ben gelmeden gideyim ben,’ dedi.

Ağlayarak gülüştüler.

Melek, zarif bir bilek hareketiyle kolunu kaldırıp, oğlunun gözyaşlarını elinin dışıyla sildi.

‘Nasıl gelmiştin buraya sahi?’ dedi.

‘Bilmem,’ diye yalan söyledi Tayfun. ‘O kadar çok dua ettim ki, Allah kabul etti

demek.’

‘Şimdi nasıl döneceksin pekâlâ?’

Bir yalan daha.

‘Gelirken yokuş yukarı çıkmıştım. Şimdi de yokuş aşağı ineceğim. Yöntemini bilmiyorum. Kendiliğinden oluyor işte.’ Melek, bahçe kapısına kadar yolcu etti aşkını. O yokuş aşağı inip de Onurlu Sokak kavşağına yaklaştığında, aşağıdan küçük Tayfun’un geldiğini gördü. İki Tayfun’un karşılaşmasını merakla izlemeye başladı, ancak ikisi de birbirini fark edemeyecek kadar dalgındı ve ikisi de başı önde yürüyordu.

İnsan, şimdiki gibi akıl, bilgi ve güç sahibi oluncaya dek, iklimden iklime geçti.

Artık, evvelki akıllarından hiçbir hatırası yoktur.

Şu andaki akıl durumu da değişecek ve sonradan hatırlanmayacaktır.

Mevlâna

Melek, küçük oğlunun Yuvarlak Masa çevirdiğini hemen anlamış, öbür Tayfun’a söz verdiği için, metanetini korumayı başarmıştı. Sonraki fırtınayı nasıl atlatacağını bilemiyordu. Ya çocuk, yapar mı yapar -çocuk bu, babasına gördüklerini anlatmaya kalkacak olursa ne yapacaktı?

Oğlan, bir hışım gibi gelmiş, alay edercesine; ‘Günün nasıl geçti anne?’ diye sormuş, ‘Konuşalım!’ teklifini de Yuvarlak Masa üslubuyla geri çevirmiş, sonra da odasına kapanmıştı.

Balkona çıkmıştı Melek. Yarım saattir, çaresizlik içinde kıvranıp duruyordu. Birden, arka bahçede, çelimsiz, güzel yüzlü, uzun sarı saçlı bir oğlan çocuğu gördü. Çocuk, ıhlamur fidanının altında oturuyor, bir taraftan da gülerek, burnuyla kendisini dürtüp duran San’nın başını okşuyordu. Bir anda sıkıntısını unuttu. Camı açtı usulca.

‘Şşşt,’ diye seslendi usulca, küçük Tayfun duymasın diye. ‘Küçük... ne işin var senin orda?’

Çocuk, ona el salladı. Sonra da kalkıp, yanında hoplayıp zıplayarak kendisine

eşlik eden Sarı’yla birlikte yan bahçeye

doğru yürümeye başladı. Melek, heyecanla koşup kapıyı açtı. Kapının önünde duran tatlı yaratığa sanki çok iyi tanıyormuş gibi bir hisle bakmaya başladı.

‘Ben Kerem,’ dedi çocuk. ‘Sen de Melek Teyze’sin. Tayfun’un annesi. Girebilir miyim?’

Melek, şaşkın şaşkın kenara çekildi. Çocuk, Sarı da peşinde olduğu halde, alışkın adımlarla daldı salona.

‘Önce...’ dedi ışık yüzüyle kadına dönüp gülümseyerek. ‘... misafir odasını toparlamalısın.’

Melek, donakaldı.

‘Sen?’ dedi.

‘Şu anda tanışmıyoruz ama, bir süre sonra tanışacağız. Hem de çok yakından.’

Çocuk dönüp balkona çıktı.

‘Aaa...’ diye bağırdı. ‘Senin sallanan koltuğun bile yok... Ne kötü!’

Melek, balkona doğru yürüdü. Sarı, bir o sahibine, bir öbür sahibine bakıyordu.

‘Sen?’ dedi Melek tekrar. Devamını getiremedi. İlk şezlonga bıraktı kendini.

‘Ben Kerem’im,’ dedi çocuk. Buraya Tayfun’u kurtarmaya geldim.’

‘Ne... nerden?’

Kerem güldü.

‘Onun yaşadığı yerden,’ dedi.

‘Kimden kurtaracaksın onu?’

‘Kendisinden.’

Melek, eliyle bitişik odayı işaret etti.

‘O içerde ama?’ dedi.

‘Hayıur!’ dedi çocuk. ‘Ben öbür Tayfun’un yaşadığı yerden geliyorum. O çok zor durumda ve benim onu kurtarmam lazım...’

‘Ama... ama içerdeki de Tayfun?’

‘Evet ama, benim Tayfun’um daha güzel... Hem o da zaten bunun devamı... Onu kurtarabilirsem, bunu da kurtarmış olurum... anladın mı?’

Melek, kafasını iki yana salladı yavaş yavaş.

‘Hiçbir şey anlamadım,’ dedi.

Kerem, şezlonga oturup boşu boşuna sallanmaya çalıştı.

Bak... dedi sonra. ‘... Sen intihar ettin ve Tayfun hep kendisini suçladı... tamam mı?’

‘Ben... ben intihar etmedim ki...’

‘Ama ettin... öbür hayatında ettin... Tayfun da bugün buraya gelip seni vazgeçirmeye çalıştı... di mi?’

‘Evet... ama sen nerden...?’

‘Bak şimdi anlatayım sana... Eğer intihar etmeyecek olursan, Tayfun’un hayatı mahvolacak... anladın mı?’

Melek limon yemiş gibi ekşitti suratını.

‘Yalan söylüyorsun,’ dedi. ‘Eğer intihar edecek olursam mahvolur hayatı... Hep kendini suçlar...’

‘Ama o geçti artık... Şimdi başka, yepyeni bi Tayfun oldu o... Seni de seviyo, babasını da, abisini de... bi de beni... eğer sen ölmezsen, onun başka bi hayatı olamaz... düşün, bulursun... ben çok düşündüm... bana anlattı çünkü... yani, sen öldükten sonra anlattı.’

Melek gözlerini kısarak baktı çocuğa. Nerden tanıyordu bu şirin, ama merhametsiz şeyi?

Bugün aklım ziyadesiyle karıştı,’ dedi. ‘Bir şey düşünecek halde değilim. Sen kendin anlatsan?’

Kerem, el çırptı.

‘Seve seve...’ dedi. ‘Bak... bütün boyutlar, birbirine değmeden geçip gidiyolar birbirlerinin yanından... tamam mı?., çünkü, hepsi kendi mantığına göre düzenini koruyabiliyo... çünkü hiçbirine dışardan karışan yok... yani, bugüne kadar yoktu... ama bugün, Tayfun buranın işine karıştı... Senin ölmen gerekiyodu, geldi seni vazgeçirdi... anladın mı?’

‘Hayır!’

‘O zaman, anlayacağın şekilde anlatayım... Tayfun, yani içerdeki Tayfun’un devamı olan Tayfun, bu yaşantı altından çekilecek olursa yok olacak... eğer o günkü Tayfun varsa, bugün, burada yaşanan şeyler sayesinde var... Burada değişiklik yapılamaz... Yapılacak olursa, Tayfun, kendi kendini öldürmüş olur... Buna razı mısın?’

Melek kaşlarını çattı.

‘Ne diyorsun sen çocuk?’ dedi sırtını dikleştirerek.

‘Sen yaşarsan, hayat yeniden yapılanacak... Bu evden bi hayat başka bi boyuta kayacak... hani, ölüm diyosunuz ya... oraya işte... kim ölecek, düşün bakalım?’

Melek, titreyerek sordu:

‘Kim?’

Kerem güldü.

‘Sen değil,’ dedi. ‘Tayfun Tayfun... anladın mı?.. Boyut, kendi sayısal düzenini mutlaka koruyacak... Bu evden biri gidecek... O da düzenin mantığına çomak sokan olacak... Eğer sen intihar etmezsen, o edecek... Zaten bana anlatmıştı bunu... Seni o odada yakaladığı gün, intihar etmeye karar vermiş o... Sen vazgeçirmişsin onu intihardan.’

Melek, anlar gibi olmuştu. Küçük bir çocuk, annesinin bu sırrını nasıl taşıyabilirdi?

‘Nasıl?’ diye sordu. ‘Nasıl vazgeçirmişim?’

Kerem güldü.

‘Üzerine düşeni yaparak,’ dedi.

‘Bana düşen ne?’ diye sordu.

‘Sana düşen, güzel bir Yuvarlak Masa oynamak, içerdeki Tayfun’a karşı.’

‘Nasıl yani?’

‘Onun gözünde öyle küçük düşeceksin ki, senin için ölmeye değmeyeceğini düşünecek.’

Melek yutkundu.

‘Başka yolu yok mu?’ dedi. ‘Öylesine intihar etsem?’ Çocuk, elini kaldırıp karşı koydu.

‘Yoo...’ dedi. ‘Olmaz o zaman. Vicdan azabı öldürür onu. Şu andan itibaren, son derece kötü, iki yüzlü, oğlunun kendisini ispiyon etmesinden korkan, onun karşısında tirtir titreyen bi kötü kadın olacaksın... Anla işte... bi çeşit diplomasi... tamam mı?’

Kadının gözleri doldu. Ama çenesi hâlâ gökyüzüne bakıyordu.

‘Bu ölmekten zor,’ dedi.

Kerem, ayağa kalktı.

‘Ben Tayfun’a, onu kendisinden bile koruyacağıma dair söz vermiştim,’ dedi. ‘Buraya da bunun için geldim... İnan bana, onu dolaptaki adamdan korumanın tek yolu bu... yakında bana hak vereceksin...’

Melek de ayaklandı.

‘Nerde?’ dedi buz gibi bir sesle. ‘Öbür tarafta mı?’

Kerem, dudaklarını öne uzatıp; ‘Cık’ dedi. Sonra da ince göğsüne vurdu küçük yumruğuyla, işte burda...’

Melek, kapıya doğru yürüyen çocuğun arkasından seslendi:

‘Nereye gidiyorsun? Onun yanına mı?’

Kerem, dönmeden cevapladı.

‘Hı hı... Onun yanma tabii... Nereye olacak?’

1yi... Ona de ki...’

‘Biliyo zaten...’

‘Olsun... sen gene de söyle ona... o benim tek aşkım... bunu bilsin...’

‘Tamam, söylerim... hep söylerim... sen merak etme Melek Teyze.’

Melek, yanında Sarı’yla birlikte yan bahçeye dönen çocuğa baktı.

‘Yokuş aşağı inmeyecek misin?’ dedi.

Kerem, Sarı’nm kulağını kaşıdı. Hayvan, başını o tarafa yatırdı.

‘Niye?’

‘Geri dönmek için. Tayfun öyle söylemişti.’

Kerem bütün dişlerini göstererek güldü.

‘Tayfun sana şaka yapmış,’ dedi. ‘Biz zaten hurdaydık. Bi-yere gitmeye gerek yok ki!’

Melek, yan bahçeden inip arkaya dolanan çocuğun arkasından baktı. Koşup balkona çıktı. İhlamur ağacının dibine baktı. Sarı tek başına oturuyordu. Biraz daha taradı ortalığı gözleriyle. Kimseyi göremeyince, omuzlarını düşürdü, yüzüne acıklı bir ifade verip, misafir odasını toparlamaya gitti. Çok alçak görünmeliydi. Yalvar yakar olmalıydı oğluna karşı. Onu ondan korumanın başka yolu yoktu.

Alsın istersen nasîb ondan beni Bir kadeh doldur, içerken an beni.

Mevlâna

Sıtkı, frenlerin patladığını fark edince, ana-avrat sövmeye başladı ilk başta. Ardından, villalar sağından solundan giderek daha hızlı geçmeye başlayınca, direksiyon göbeğinden manivelalı motor frenlerini devreye sokmaya çalıştı. Nafile! Hay senin yedi ceddini, eşiğini beşiğini, sülaleni silsileni...!

Hazır beton kamyonu, sırtındaki beton tankını, rutin günlerinden birinde işe gidiyormuş gibi çevire çevire, Onurlu Sokak'tan aşağı, Sıtkı'nın başını döndüren bir hızla bırakıverdi kendini.

Sıtkı, yol kenarlarında parketmiş araba arandı. Çarpsak da, eski kireç ocaklarının üstüne uçmazdan evvel dursak bari! Yok anasını s...! Her zaman sokağa burnumuzu sok-turmazdmız lan! Nereye park ettiniz arabaları? Şöyle bi tane denk getirsem de, tekerlerin altına alsam takoz gibi...! Sizin arabanızın dingilini, şaftını, rotilini...!

Meteoroloji yokuşunu çıkmakta olan gıpgıcır Ford Granada, Çamaltı Sokağa varmadan sola döndü. İhsan Beyit, girişte bulunan otobüs durağının yanındaki tabelayı okudu:

'Atış Caddesi... Abi yanlış döndün... Çamaltı'na dönecektin...'

Haşan Çokar, keyifli keyifli sırıttı. Geceden beri keyifliydi zaten. Üstüne üstlük, İhsan, yeni arabasını kullanmasına izin verdi diye daha da keyifliydi. Ama en çok, Kerem'e yaklaştıklarını hissediyordu da ondan keyifliydi. Direksiyonu saran parmaklarıyla, aracın kontrolünü kaybetmiş gibi, şöyle bir kemane çekip, İhsan Beyit'in yüreğini ağzına getirdi.

'Merak etme kardaş!' dedi. 'Kalaba bizden sorulur. Buralarda büyüdük biz. Na şu ilerden sağa kıvradık mıydı, al sana Çamaltı... he he he... korktun de mi?'

İhsan Beyit, arkadaşının şevkini kırmamak için korkmuş gibi yaptı.

'Öyle abi...' dedi. '... korktuk sayende...'

'Ihsaan...' dedi Haşan Çokar.

İhsan Beyit, ona döndü. Haşan Bey'in yüzünde, az önceki neşeden eser kalmamıştı.

'Buyur abi?' dedi.

‘Ihsaan... kardaş, ya Kerem orda da değilse?., bozulur muyuz ki çok?’

İhsan Beyit için, bu sürpriz olmazdı. Hem inanıyordu Ke-rem’in orda olduğuna, hem de inanamıyordu. Bulamasalar, Kerem’i bulamadıklarına üzülecekti o. Yoksa, masallarının gerçek çıkmadığına değil.

‘Ordadır ordadır,’ dedi.

‘Ya değilse İhsan?’

İhsan sırıttı bu defa da.

‘Ben oturur, bi müddet kafa çekerim artık,’ dedi. ‘Seni de beklerim bizim arka bahçeye.’

‘Cızbız da yapar mıyız tövbeler olsun?’

‘Yaparız sayende. Ayıbettin şimdi.’

‘Vay aslan Ihsan’ım vay!’

Atış Caddesi’ni Onurlu Sokağa bağlayan dönemece gel-

diklerinde, ikisinin de Sıtkı’nın freni patlayan beton kamyonundan haberi yoktu. Olmuş olsaydı, Atış Caddesi’ne değil, doğrudan bir üste, Çamaltı Sokağa dönerlerdi zaten.

Sıtkı’nın da onlardan haberi yoktu. O, kamyondan atlamayı erkekliğe bok sürmek saydığı için, eski kireç ocaklarının tepesine uçacağı ana kadar direnmeyi ve gördüğü ilk hususi arabayı ön tekerlerin altına takoz gibi sıkıştırmayı düşünüyordu sadece.

Haşan Çokar’la İhsan Beyit, başıbozuk kamyonu aynı anda gördüler. Başkaları söylese gülerlerdi, ama bu defa inandılar ki, o son anda, insanın bütün hayatı film şeridi gibi geçermiş gözünün önünden. Bir saniye bile sürmeyen o ka-darcık zamana, bir ömrün hatırası nasıl sığardı ki? Zaman, esastan da yok muydu ne?

‘Gittik thsan’ım! Hakkını helâl et kardaş!’

Gittik gitmesine de, tövbe estağfurullah, Kerem gibi acep biz de mezarımızdan

çıkıp...? ... Eşhedüenlâââ...’

Halka şeytan şerr için yaklaşmada Öyle şeytansın ki, şeytan kaçmada...

MEVLÂNA

Tayfun, başı ellerinin arasında, sallanan koltukta ileri geri gidip geliyordu. Öbür koltukta sallanıp duran güzel çocuğa bakmadan sordu:

‘Doğru olabilir mi bütün bunlar?’

Çocuk, masum dudaklarını öne doğru uzattı.

‘Bence doğru,’ dedi. ‘Çok düşündüm. Her şey yerine otu-ruyo bi kere. Sen, senin kötü kalbin...’

Tayfun, ellerinin arasından baktı bu merhametsiz yaratığa. ‘Kötü kalbim mi?’ diye inledi. ‘Bu kötü kalp değil miydi, onu kurtarmak için kendini dahi feda etmeye kalkan?’ ‘Yook,’ dedi Kerem. ‘Onu mahkûm eden kalp kötü. Hâlâ da kötü.’

Tayfun, ellerini iyice indirdi aşağı.

‘Biliyorum,’ dedi. ‘Kötü... çok kötü...’

‘Kötü tabii... ya dolapta kendini değil de başka birini gör-seydin?.. O zaman da sevecek miydin anneni?’

Tayfun, sallanmaya başladı.

‘Zaten işin aslı da bu...’ dedi. ‘Benim gördüğüm sadece bir rüya... İşin aslı, dolapta saklanan bir gizli âşığın olması... O

zaten var be çocuk!.. Ben yalnızca rüyamda aklayabildim kendimi...’

‘Akladın mı?’

‘Yok yani... aklayayım diye gittim, iyice suçlu olduğumu anladım.’

‘Anladın mı?’

‘Yok... o sadece rüyaydı... öff!.. amma çok soru soruyo-sun... neyse ne işte... gittim veya uyudum, annemi ölmekten vazgeçirdim... bunu bilir, bunu söylerim ben...’

‘Sen öyle zannet!’

‘Ne demek istiyorsun çocuk? Anlattım ya sana rüyamı. Gittim, yalvardım yakardım, intihar etmekten vazgeçirdim, dedim ya.’

Kerem, gülerek baktı aşkına.

‘O senin için bi defa öldü, sonsuza kadar da ölüp duracak,’ dedi.

‘Ha?’

‘Bak şimdi... Sen oraya gittiydin ya...’

‘Eee?’

‘Sonra, arkandan ben de geldim.....’

Hep cesetlerdir ağaçlar, bilmeli Sanki topraktan çıkarmışlar eli...

MEVLÂNA

Haşan Çokar, uzaklardan veya derinlerden bir ses duydu: ‘Yaa Gülizar oğlu Hasaaan... Yaa Gülizar oğlu Hasaan...’ Sıçrayarak uyandı. Ölmüş annesini kim zikrediyordu al-lasen? Kafasında bir sızı hissetti.

Doğruldu. Kafasını nereye çarptığını bulmaya çalıştı. Bulamadı.. Sonra kazayı hatırladı. Hastanede olsa gerekti. İhsan ne durumdaydı acaba?

‘Acıdı mı abi?’

Şaşkın şaşkın baktı Ihsan’a.

‘Vaay kardaşıım...’ diye sızlandı. ‘Canımızı bize mi bağışladı güzel Allah?’

İhsan sırıttı. Sırtındaki kefeni gösterdi işaret parmağıyla. Haşan Çokar titredi.

‘O ne len?’ dedi.

‘Kefen abi,’ dedi İhsan Çokar. ‘Senin giydiğinden.’

Haşan Çokar, bakmaya korkarak, eliyle üstünü başını yokladı. O sırada, toprağın altından bir kez daha adının çağrıldığını duydu:

‘Yaa Gülizar oğlu Hasaaan...’

İhsan Çokar, çıplak ayağıyla gürültücü komşuyu protesto eden üst kat sakini gibi vurdu Cebeci Mezarlığının toprağına:

‘Tamam bilader...’ diye seslendi aşağı. ‘Uyandı arkadaş.’

Öldük mü Tövbe estağfurullah! Öldükse, niye biz mezarın üstündeyiz de hoca efendi altında?

‘Yav İhsan?.. Biz... biz buraya ne vakit geldikdi yav?.. Kim giyindirdi bizi böyle kardaş?’

İhsan, ayağa kalkıp, söğütlerin arasından hızlı hızlı aynı doğrultuda ilerleyen beyaz giysili kalabalığa doğru yürümeye başladı.

‘Gel abim gel...’ dedi. ‘Burası var ya...’

Haşan Çokar, yalnız kalmaktan korkup, İhsan Beyit’in peşine takıldı.

‘Eee?’

‘İşte burası orası!’

‘Ha?.. Esas mı diyon yav?.. Öldük mü biz şimdi?’

‘Öldük abi... sayende...’

Haşan, Ihsan’a yetişip elini omzuna atarak durdurdu adamı.

‘Yav...’ dedi soluk soluğa. ‘... yav kardaş... bi yanlışlık olmasın?.. bak, biz toprağın üstündeyiz kardaş... yav... tövbe estağfurullah yav... üstteyiz işte yav...’

İhsan, dostça sıktı arkadaşının kolunu.

‘Alttayken de öyle diyoduk ya abim,’ dedi. ‘Abturaman Dayı ne dediydi?

Üstteyken altı alttayken de üstü alt sanırız... Dinle bak...’

Haşan Çokar, arkadaşını taklit edip, toprağın altından gelen sese kulak kabarttı:

‘... Ruhuna El-Faatihaaa...’

Haşan Çokar çökekaldı kuru yaprakların üstüne.

‘Vay başıma geleen!’ dedi. ‘Bu kadar kolaymış demek!.. Ülen hep sanırdık ki, olan ölene olur... Kimseye bişey olduğu yokmuş yav... altımız üstmüş, üstümüz de alt... ne yapa-caz şimdik kardaş?’

‘Kalk abi... Korkacak bişey yok.’

Haşan Çokar ayağa kalkıp üstünü başını çırptı.

‘Beyaz da çok kir tutar biliyon mu?’ dedi.

İhsan Beyit, Haşan Çokar’m koluna girdi. Mezarlığın çıkış kapısına doğru ilerleyen sessiz kalabalığın peşine takıldılar. Haşan Çokar, ürpererek dönüp arkasına baktı. Uzun bir kuyruğun kendisini takip ettiğini görünce İhsan Beyit’e sokuldu biraz daha.

‘Yav İhsan...’ diye fısıldadı. ‘Nereye gidiyo bunca insan Allahaşkına?’

‘Nereye olacak abi?’ deyip güldü İhsan. ‘Dışarıya tabii ki... Yarım kalan işlerini bitirmeye... Arayıp da bulamadıklarını bi daha aramaya.’

Haşan Çokar’m gözleri parladı.

‘Valla mı?’ dedi. ‘Yani serbest mi diyon?’

Ihsan Beyit kafa salladı. ‘İsteyene serbest,’ dedi. Sonra, parmağını uzatıp, az ileride, bir çiçek havuzunun kenarında vedalaşan yaşlı adamla genç kadını işaret etti. Yambaşla-rmda bir de sarı köpek vardı. Köpek, burnuyla kadının bacaklarını dürtüp duruyordu. Kadın, adamı kucaklayıp öptükten sonra eğildi, köpeğin burnuna bir öpücük kondurdu. Sonra kalabalığın arasına karıştı.

‘Bak mesela...’ diye devam etti. ‘Adam aradığını bulmuş, artık dönmüyo geri... Biz de bulunca, biz de dönmeyecez... Amma, gördüğün gibi, kadının dışardaki

hesabı kapanmamış daha...’

‘Esastan da...’ dedi Haşan Çokar. ‘Onun muradı kim bakalım. Bizimkisi malûm. Kerem’in yolunda düştük buralara de mi?.. Ne sarp yolmuş!.. Amma, değer o yavrum için de... he-lâl-i hoş olsun!.. Vay bee... Gidip bulacaaz şimdik öyle mi?’ İhsan Beyit burun kıvırdı.

‘O kadar hevesli olmamak lazım,’ dedi. ‘Kimileri elli sefer gider gelir de bulamazlarmış bi türlü... Sen gözünü açasıya kadar epeyice sordum ettim...’

‘Biz buluruz... şart olsun buluruz kardaş.’

‘Allah büyük... hele bi çıkalım şurdan hayırlısıyla da...’ Haşan Çokar, kefeninin eteklerini düzeltti.

‘Yav, böyle de çok ayıp olacak dışarda,’ dedi. ‘Kefenin cebi yok ki, şurdan biyerden bişeyler alsak da giyinsek doğru dürüst.’

Yanlarında yürüyen orta yaşlı bir kadın onlara döndü.

‘Siz yenisiniz galiba,’ dedi. ‘Burdan çıkarken, tamamen soyunacaksınız.’

Haşan Çokar kızardı.

‘Yav yapma bacı!’ dedi. ‘Deli derler adama.’

‘Niye?’ dedi kadın. ‘Bebekler giyinik doğmaz ki...’

Kendi bizzat gülken, âşıktır güle Kendi öz meftunudur bilmez bile...

Mevlâna

Telefon çaldığında, Tayfun’la Kerem, balkonda karşılıklı oturmuş, sallanıp duruyorlardı. Kerem, kırk yıllık evsahibi gibi fırladı sese. Tayfun, gülüp omuz silkti. ‘Herife bak,’ diye mırıldandı. ‘Annemin katili olduğunu nasıl da rahat söylüyor. Ben de onu seviyor muyum ne?’... Sonra kalkmaya hazırlandı. Nasılsa Kerem gelip çağıracaktı onu. Kimsenin Kerem’i arayacak hali yoktu herhalde. Ama, daha yerinden doğrulmaya fırsat bulamadan, Kerem gelip tekrar koltuğuna kurulunca şaşırdı.

‘Ne oldu?’ dedi. ‘Kimmiş arayan?’

Çocuk güldü.

‘Tufan Abi aradı.’

Tayfun, çocuğa hafiften sabırsızlanıp sinirlenerek baktı.

‘Eee?’ dedi. ‘Niye aramış? Söylemeyecek misin?’

Kerem güldü.

‘Baban ölmüş,’ dedi. ‘Onu söyledi.’

Tayfun, geriye doğru gitti koltukta. Sonra yay gibi fırlayıp kalktı ayağa. Bir adımda tepesinde bitti çocuğun.

‘Ne?’ diye bağırdı.

Kerem, mutlu bir yüz ifadesiyle, müjde verir gibi tekrarladı:

‘Baban ölmüş baban.’

Tayfun, omuzlarından tuttu çocuğu. Sarsmak istedi, kıyamadı.

‘Nasıl?’ dedi gözlerinin içine bakarak.

Kerem, omuz başlarını kavrayan pençelere sırayla bir o yanağını, bir öbür yanağını sürttü.

‘O bilemez,’ dedi. ‘Ama, ben biliyorum.’

Tayfun, dizlerinin üstüne çöktü.

‘Ama nasıl?’ dedi ağlayarak. ‘Annemin ölümüne tamam diyelim... inandık diyelim... ya babam?’

Kerem, sırtını dikleştirip göğsünü kabarttı, çenesini yukarı kaldırdı. Sonra otoriter bir kadın sesiyle konuşmaya başladı:

‘Baban bana emanet, ama sen başkasın.’

‘Nasıl başkayım?’

‘Görmüyor musun sarım? Senin için nerelerden geldim... Benim tek aşkımsm sen... Sarı Prens’imsin...’

Tayfun, çocuğun dizine dayadı başını. Bir zamanlar Sa-rı’nm, gerçek sahibine baktığı gibi baktı ona. Güldü.

‘Neyinim neyinim?’ dedi.

‘Aşkımsm sarım... biricik aşkımsm...’

‘Sen de benim aşkımsm anne... ha anne?’

Kerem, Tayfun’un çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı.

‘Ağlıyosun!’ dedi. ‘Niye ağlıyosun Tayfun?’

Bir de doğdum baktım, âlem hoşça yer Anne!

Zindanmış senin kamın meğer..

Mevlâna

Melek Ismailoğlu, Zekai Tahir Burak Hastanesi’nin Doğum Odası’nda saatler süren doğum sancılarının nihayet sonuna gelmişti. Sırtüstü yattığı yerden, kaygı, mutluluk ve sahiplik içgüdüsüyle, doktorun başaşağı tutup poposuna hafif hafif tokat atarak ağlatmaya çalıştığı, sağ ayak başparmağı olmayan bebeğine bakıyordu. Bebek, mosmor bir suratla suskunluğunu muhafaza ediyor, geçen saniyeler, Melek Ismailoğ-lu’na yüzyıl kadar uzun geliyordu. Sonunda, sabrı taştı.

‘Onu bana verin!’ diye haykırdı.

Doktor, umutsuzca kucağına aldı bebeği. Ağzını aralayıp, dilinin nefes borusuna kaçıp kaçmadığına baktı. Yanındaki ebeye başıyla işaret edip, bilinen beyhude diriltme ekipmanını hazırlamasını emretti.

‘Onu bana verin dedim!’

Yalvaran anneye baktı doktor. Bunu ona çok görecek değildi. Bebeği, başının

altından destekleyerek annesinin kucağına uzattı. Kadın, yavrusunu kıskanan bir kedi gibi atıldı doktorun üzerine. Bebeği göğsüne bastırdı. Onun, kafa derisini çıplak gösterecek kadar sarı, sapsan saçlarını kokladı.

‘Uyan aşkım!’ diye ağlayarak öptü küçük kafayı. Sonra, çocuğu geri almak için uzanan ebenin elini itti sertçe. Oturduğu yerde sağa sola sallanarak oracıkta uydurduğu bir ninniyi mırıldanmaya başladı:

‘Öptüm dee uyandırdım Öptüm dee uyandırdnm...’

Sarı bebek, gözlerini açtı. Ciyak ciyak bağırarak ağladı ondan sonra. Ağustosun yirmi üçüydü... veya yirmi dördü... Bunu kimse bilemezdi... Çünkü, bebek ağlamaya başladığında, Doğumhane’nin saati, zamanın asla olmadığı bir yeri işaret ediyordu... Tam gece yarısını... Ne dünü, ne de bugünü...